

မင်းမင်းမင်းမင်း

BURMESE
CLASSIC

<http://www.facebook.com/SecretSanKyal>

မာတိကာ

အထူးဆောင်းပါး

ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာမြေ) AIG တောင်ပံခတ်သံ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မနောဖြူ (ဝလွန်) အံ့ဖွယ်ရှစ်ပြာ သမုဒ္ဒရာနှင့်

ယုံကြည်စွာခွတ်ဆိုပွားများပါ

ကဝိလမိုင်းယောဟန် ပရိတ်တော်စည်းချက်ထား

ကြုံတွေ့ပါက ခွတ်ဆိုပွားများ

ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်) ပြုစားခြင်းကိုခိုင်သောဂါထာ

ပညာရှင်တို့မည်သည်

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး) သုခမိန်အင်္ဂါရပ်

ပြည်သူလူထုအတွက် ကျန်းမာရေး

ဒေါက်တာလွင်သန့် (ဆေး-၂) နွေရက်များ ခရမ်းလွန်...

အနန္တောအနန္တဦးပါးထဲက

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော် မိဘဆရာသမားမည်သည်

အမှောင်

အောင်စုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) လောကီပညာနှင့်...

ပညာရှိအမတ်

တိုးတိုး ငွေပွဲစားကြီးနှင့်...

သူယုတ်မာမဟုတ်သော်

ကျော်လှဦး (ဥပဒေ) သူတော်ကောင်းတို့...

အဘွားပုံပြင်

ယုလေး (ဥပဒေ) ရောဝတီမှ ဆင်ကလေး...

တပ်မတော်တွင်းက ခယ်စရာများ

ခွန်သက်တင်ဆန်း ကန္တာရဘဝထဲက...

ပရဟိတဆိုသည်မှာ

မေချို (ပျဉ်းမနား) ပန်းဘဲစုဘုန်းတော်ကြီး...

ကံဇာတ်ဆရာကြောင့်လား

ဘိုဘို (ရွှေကံကွ) မျက်ရည်ခံမဲ့

၁၅၀၀ နဲ့ မကင်းသူများ

စိမ်းရွက်လွှာ အဖြေ

[၃] ခက်သားသမီးများအတွက်

မင်းထက်ကျော် (B.Sc) ကုသိုလ်ကံပွင့် ဓာတ်ဖွင့်...

မေတ္တာတွေထဲက

ကန္တီရစောရန်ခိုင် (ကလေးဝ) အဆင်းရှိတဲ့မေတ္တာ

ကြုံတောင့်ကြုံခဲ

မေမြေမွန်ဖြိုး (ဖြူး) လူဝင်စားညီနောင်

အခန်းဆက်ဝတ္ထု

စိမ့်စိမ့်အေး ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ (၂)

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) ယားကြီးရွာ ရှေးဟောင်း...

စစ်ပွဲများကြားထဲက

ကျော်ဖြင့်ထူး စစ်၏သားကောင်

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ [၁၃]

သောင်းဝေဦး ဝမ်ခသစ်ခေါ် ကော်မူးရာ

[၃] ခက်သားသမီးများအတွက်

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့...

သူငယ်ချင်းဆိုသည်မှာ

ကျော်အေးရွှေ ဘာလူမျက်ရလေအောင်

ကြွေးကြွေး ကျ

မြန်မာအများစုဟာ

အကြွေးသန်ကြပါတယ်။ မရှိရှိတာ ရှာခြံ

ကြွေးတတ်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ ကြွေးလို့သိတာထက်

မကြွေးဘဲ သိတာက ပိုကောင်းပါတယ်။

သေချာတွေးကြည့်ရင် အကြွေးလွန်ရင်

ကြွေတတ်ပါတယ်။

ကြွေလာပြီဆိုရင်တော့ ကျဖို့အတွက်

ရှေ့ပြေးနိုမိတ်ပါပဲ။)

ဒါကြောင့် မကြွေးမိပါစေနဲ့။

ကြွေးမိရက ကြွေလာတတ်ပြီး

နောက်ဆုံး ကျသွားတတ်ပါတယ်။

မနာပဒါယိ အရှင်ဝိဝိဏ္ဏ (ဒိုက်ဦး)

မာတိကာ

၅၂၈			မနောအလှ မနောဘဝ	
ညီလေးငယ် (လယ်တော်)	မေမေကို ချစ်တယ်	၁၉၂	ချစ်ဆန်းသစ်	ဆေးပေါင်းခသည့်... ၂၃၃
၂၀၁၅ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း			လေးပစ်သူက ဘုရားကျွန်တော်	
နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	နက္ခတ် (၃) သွယ်	၁၉၉	ကိုရီ (ဥပဒေ)	အစွယ်လိုသူ မိဖုရား ၂၄၈
ပရလောက			အမေများနေ့	
ကျော်ဝဏ္ဏကျော်	သစ်ခြောက်တစ္ဆေ	၂၀၈	ကြည်ကြည်ကျော်	ချီးကျူးဂုဏ်ပြုထိုက်... ၂၅၁
အင်္ဂါသမီးများအတွက်			(၇) နေ့သားသမီးများအတွက်	
နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	အဖေနှင့်တူသော သမီးများ ၂၁၄		ဆရာဂန္တီရ	၂၀၁၅ မေလ ဟောစာတမ်း ၂၆၂
သာသနာပြုမှတ်တမ်း			ဗဟုသုတဓမ္မစိ	
ဂန္တီရဆရာလှမျိုး	အောင်စေတီဆရာတော် ... ၂၁၈		ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	အာဏာသထံမှ အစွမ်းထက် ၂၆၆
အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်			ကြုံရဆုံးရတနာတိုးဆိုင်ဘဝ	
အောင်မိုးကောင်း	ပျော်ပျော်နေမောင်သေဒီ ၂၂၃		နှင်းမေရီမိုး (ယုနေပလာတ)	အတွင်းလိုက်စား (၂) ၂၇၄

BURMESE CLASSIC

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

မမြဲသောတရား

မမြဲသောမီးတ၊ မမြဲသောဆီ၊
မမြဲသောမီးတောက်တို့ကို အကြောင်းပြုပြီး
ဖြစ်ပေါ်လာသော မီးရောင်သည်
မမြဲသည်သာ ကေနိဖြစ်သကဲ့သို့...
မမြဲသော ဖောက်ပြန်သော
မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို
အကြောင်ပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော
ခံစားချက်ဝေဒနာသည်လည်း
မမြဲသော တရားသာဖြစ်၏။

အရှင်ဥစ္စာမ (သစ္စာရွှေဝည်ဆရာတော်)

ဖူလုံစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ထူးခြားသန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာတို့အား
သန်းသစ်သော စင်ပြပုံတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားပါ၍
ဖတ်သူအားလုံးက နှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်နေသော ...

ဘိုဘို (ရွှေကံကျ) ၏ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော

၁။ ရွှေကံလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏
ဖြစ်တော်စဉ် သမိုင်းမှတ်တမ်း

၂။ မြိုင်သာယာမှ ဘယ်သီဘယ်ဝယ်နှင့်
ဂန္တီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၃။ မြိုင်သာယာမှ မိဆွယ်ပွဲနှင့်
ဂန္တီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

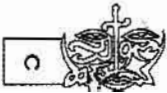
၄။ ယောသူတို့ရွာ ... အပါအဝင်
ဂန္တီရ ရသဝတ္ထုတိုများ ...

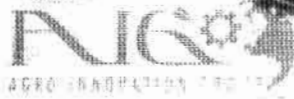
အထက်ပါစာအုပ်များကို

၀၉-၉၁၀၅၇၂၉၆

၀၉-၉၇၄၄၈၇၃၉၆

၀၆၆-၄၀၂၇၈ ... တို့တွင် မှာယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

Agro Innovation Group Public Company Limited (AIG) နှင့်

Purple Rich International Limited (USA)

မြန်မာ့စိုက်ပျိုးရေးထွက်ကုန်များ အရည်အသွေးမြှင့်တင်ခြင်း
သဘောတူစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အခမ်းအနား

အထူးဆောင်းပါး

GRAND AMARA HOTEL

AIG တောင်ပံခက်သံ

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာမြေ)

19.02.2015 21

ဆရာမောင်နှင်းဆွေသို့

မင်္ဂလာပါဆရာ။ စာရေးဖို့ အထူးတိုက်တွန်းအားပေးတဲ့ ဆရာ မောင်နှင်းဆွေနဲ့ လစဉ်စာမူပါနိုင်အောင် ကြိုးစားပါဆိုတဲ့ ဦးကျော်ကျော်ဆွေတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်စည်းလိုစိတ် အပြည့်ရှိ ပေမယ့် ခဏ ခဏ ပြောဖူးပါတယ် ဆရာရယ်။ စာရေးသူက ပျင်းရိခြင်း ၆ ပါးနှင့်သာမက ပျင်းရိမှာတောင် ပျင်းတဲ့ ၁ ပါးထပ်တိုးပြီး ပျင်းတဲ့ အညာက စာရေးသူ ခပ်ညံ့ညံ့ပါ ဆရာ။

ဒါတင်မက ၂၀၁၅ ခုနှစ် အဝင်မှာ “လောကဓံ”က စာရေးသူကို မောင်နှမတစ်တွေ နိုင်လိုက်ကြပါပြီ။

နှုတ်ဆက်ပုံကြမ်းလှပါတယ် ဆရာရေ။ စာရေးသူတို့ မောင်နှမတစ်တွေဘက်က အသက် ၉၃ နှစ် အမေ ရေချိုးခန်း ပါဝင်တိုက်စစ်ဆင်ပေးကြသော တိုက်စစ် အထွက်မှာ လဲကျလို့ ညာဘက်ပေါင် မူးကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မကွေးကောင်းမွန် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှ အရိုးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခဒေါက်တာဦးသန်း ဌေး၊ မိသားစုသဖွယ် မေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သော အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခဒေါက်တာဦးအောင် မိုး၊ ဒုတိယဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာ ရဲမျိုးကျော်တို့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပီ ကြောင်း ဒီနေရာမှ ဂရုပြု ဖော်ပြလိုက် ရပါတယ်။

19.02.2015 20:49

MR Ho နှင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသော AIG Co မှ တိုက်စစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ

Purple Rich International Limited (USA) တို့၏

ကုစိုက်ပျိုးရေးထွက်ကုန်များ အရည်အသွေးမြှင့်တင်ခြင်း နှင့် ဝယ်ယူခြင်း
သဘောတူစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အခမ်းအနား

AIG Co မှ TECHNICAL CONSULTANT MR. HO KHEE LIANG

မြန်မာ့ကုစိုက်ပျိုးရေးထွက်ကုန်များ အရည်အသွေးမြှင့်တင်ခြင်း
သဘောတူစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အခမ်းအနား

PURPLE RICH Co USA မှ MR. MICHAEL D RICE

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး သရေစည်သူဦးစိုးမောင်မှ MR. RICE အား လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးအပ်စဉ်

အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးများ

AIG Co မှ CEO ဦးခင်မောင်ထွေး ရှင်းလင်းတင်ပြစဉ်

သုဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွင့်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ကြမည့် AIG Co မှ သုရဲကောင်းများ
ဝဲဘက်မှ No 2 မှာ ကေ ၁၀၀၀ ပိုင်ရှင် KK ဖြစ်ပါသည်။

၇နရား အရည်အသွေးမြင့်မားပြီး နှစ်
ချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အခမ်းအနား

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး သရေစည်သူဦးစိုးမောင် အားပေးစကားပြောကြားစဉ်

တက်ရောက်အားပေးကြသည့် ဧည့်သည်တော်များ

သုဌေးလေးဦးတင်မျိုးထွဋ်န့ၣ် သုၣ်အားဆေးများ

ပြုံးပျော်နေသော သုဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်

လက်မှတ်ရေးထိုးလဲထုတ်ပြီး MR MICHAEL D RICE, MR CHEW, သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်, MR HO

သူဌေးလေးနှင့် အားပေးသူများ

ဒီလိုနဲ့ သောကတွေကို ရင်
နောက်ပြန်နေရချိန်မှာ ဖိတ်စာတစ်စောင်
ပို့လာတယ်။ ဖိတ်စာပို့သူက သူဌေး
ဦးတင်မျိုးထွဋ် MD AIG Co., ပါ
ဖိတ်စာကို ဖတ်ရင်း မိသားစု
သောကတွေကို မေ့လို့ ပြန်
ပို့ခဲ့ပါတယ်။ သူဌေးလေး ဦးတင်
အောင် AIG Co., ကို သံယော
သုများပေးကိုး။

ဖိတ်စာကတော့...
AGRO INNOVATION
GROUP PUBLIC COMPANY
LIMITED (AIG) နှင့် PURPLE RICH
INTERNATIONAL LIMITED (USA)
မြန်မာ့စိုက်ပျိုးရေးထွက်ကုန်များ
အသွေးမြှင့်တင်ခြင်းနှင့် ဝယ်ယူ
သဘောတူစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုး
အခမ်းအနား

ဖိတ်စာကို ဖတ်ရင်း AIG Co.,
ရအောင်မြင်မှုတောင်ပံတစ်ချက်
ထိရောက်နိုင်ပြန်ပြီလို့ တွေးမိပြီး
သောကတွေကို ရင်ဝယ်ပိုက် အခမ်း

အနားကို အပြေးတက်ခဲ့ပါတယ်။ ရရှိလာ
တဲ့ အတွေ့အကြုံ ခံစားချက်ကို စာချစ်
သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်
ကို မျှဝေလိုက်ရပါတယ် ဆရာ။ စာမူရဲ့
အမည်ကတော့...

"AIG ရဲ့ တောင်ပံတော်သံ"
ပါဆရာ။

xxx

စာချစ်သူအပေါင်းက ထင်ကြ
ပါလိမ့်မယ်။ AIG Co., ကို ကြေညာနေ
တာလား။ သူဌေးဖြစ်နေလို့ ပြောချင်တာ
လား လို့ မေးနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။
သူဌေးဖြစ်နေလို့ကို ပြောပြချင်တာပါ။
AIG Co., ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေ၊ ရွှေပုံပေါ် ငွေပုံပေါ် ထိုင်ပြီး
ကြိုးစားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဆင့်
ဆင့် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့
အခက်အခဲတွေ၊ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုး
ထွဋ်ရဲ့ ငယ်ရွယ်မှု၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊
ခွဲခတ်မှု၊ ဆရာကြီးဦးအောင်သင်းရဲ့ စကား
နဲ့ ပြောရရင် "ဦးဆောင် ခံတောင်ကြိုက်

မှု" တွေကို စာချစ်သူများမှတစ်ဆင့် လူ
ငယ် တွေကို ပြောပြချင်တာပါ။
နောက်တစ်ခုက တိုင်းပြည်
ကောင်းကျိုး၊ ပြည်သူပြည်သားအကျိုး
ရှိမည့် ကိစ္စဆိုလျှင် ကြိုးစားအားထုတ်
နေသော လူငယ်တွေကို စိတ်ထားဖြူဖြူ
စင်စင်နဲ့ အကူအညီပေးတဲ့ အထက်အဖွဲ့
အစည်းက တာဝန်ကျေကြတဲ့ "အဘ"
တွေလည်း ရှိပါတယ်ဆိုတာလည်း သိ
စေချင်လို့ပါ ဆရာရယ်။ မြန်မာပြည်ကြီး
ထဲ ဒီခေတ် ဒီအခါထဲမှာ တကယ် ကြိုး
စားလို့ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ့်
တာဝန်ကိုယ် ကျေကြသူတွေ ရှိနေကြ
ပါသေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စစ်မှန်
တဲ့ စေတနာနဲ့ မျှဝေခံစားလိုက်ရပါတယ်
ဆရာ။

AIG Co., ဆိုတာ AGRO
ANNOVATION GROUP PUBLIC
CO., LTD ပါ။ MD က ဦးတင်မျိုးထွဋ်
ပါ။ ငယ်ရွယ်သူမို့ အားလုံးက ချစ်စနိုးနဲ့
သူဌေးလေးလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရော
ဝတီတိုင်းဒေသကြီး ပုသိမ်မြို့တစ်မြို့ကြီး

ရောဝတီတိုင်းသားဖြစ်ရတာ လွန်စွာ
 ဂုဏ်ယူတဲ့ သူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူ အမြဲ
 ပြောပါတယ်။ “ရိုးသား ကြိုးစား ရောဝတီ
 သား” တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။
 နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးမှ အစပြု၍ အစိုးရ
 အဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ နိုင်ငံကျော် သူဌေးကြီး
 များ၊ စာရေးဆရာများ၊ နိုင်ငံကျော်
 အနုပညာရှင်များ များစွာထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့
 တိုင်းပါ ဆရာ။ အခုလည်း သူရဲကြိုးစား
 မှုကြောင့်ရရှိခဲ့ရတဲ့ အောင်ပွဲပါ။ ရိုးရိုး
 သားသား ကြိုးစားခဲ့ရုံမက ကျားကုတ်
 ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်
 ကွယ်လွန်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ “အမေ” ဆိုတဲ့
 တောင်ပံတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ရန်ကုန်ပျာန်း
 ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ကိုယ်ဒူး ကိုယ်ချွန် ကြိုးစား
 ခဲ့ရပါတယ်။ သူ တခြားအလုပ်တွေ
 လုပ်ပေမယ့် သူ့ကို အပေါ်ရောက်အောင်
 တွန်းပို့ခဲ့တာက “မြေဩဇာ” ရောင်းခဲ့
 တာပါ။ သူများတွေလို ပြီးပြီးရော ရောင်း
 ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ မြန်မာပြည်
 မှာ ရှိသမျှ စိုက်ခင်း စိုက်ကွင်း အပင်

ရှိသည့်နေရာမှန်သမျှ သူ မရောက်ခဲ့ဖူး
 တာ မရှိပါဘူး။ ကွင်းထဲအထိ ဆင်း
 ကားဝင်ရလျှင် ကားနဲ့၊ ကားနဲ့မရလျှင်
 မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝင်
 မရလျှင်ဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်ပြီး စိုက်
 ပျိုးသူ ဒေသခံ တောင်သူတွေနဲ့ နွေးနွေး
 ထွေးထွေးနေပြီး သူမြေဩဇာ သုံးသည်
 ဖြစ်စေ၊ မသုံးသည်ဖြစ်စေ အပင်စတင်
 စိုက်ပျိုးစဉ်မှ အပင်ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်
 သည်အထိ ကူညီရုံမက သိုလှောင်ပုံ၊
 ရောင်းချပုံအထိ မိသားစုသဖွယ် ပါဝင်
 ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် ရရှိလာတဲ့ အကျိုး
 ကျေးဇူးက သစ်ပင်သီးနှံတွေကို ချစ်ခင်
 တဲ့စိတ်နဲ့ ဒေသခံတောင်သူလယ်သမား
 တွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုပါ။ ငွေနဲ့ ဝယ်
 လို့ မရပါဘူး ဆရာ။ သူ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့
 ရတာက အချိန်၊ စေတနာ၊ သံယောဇဉ်၊
 အဲဒီတော့ သူရင်ထဲမှာ စွဲမြဲနေတာက
 ဒေသခံတောင်သူလယ်သမားတွေ တိုး
 တက်ကောင်းစားစေလိုတဲ့ စိတ်၊ သစ်ပင်
 သီးနှံတွေ ရောဂါကင်းစင်အောင်မြင်စေ

လိုတဲ့ စိတ်ပါ။
 ဒီလိုတွေ ကြိုးစားလာခဲ့ရင်းနဲ့
 သူ အထူးချစ်ခင်လေးစားရသော ဆရာ
 ကြီး ဦးသူရိန်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး
 ဦးသူရိန်ကို အထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာ
 မလိုတော့ပါဘူး။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာ
 ချစ်သူ ပရိသတ် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ ဖဋ္ဌဿ
 တန်ခိုးနဲ့ အောင်မြင်မှုအဆင့်ဆင့် ရရှိ
 နေသော ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပါ။

တစ်ဦးက မေတ္တာ၊ တစ်ဦးက
 စေတနာဆိုသလို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
 နောင်ရင်းညီအစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်ကြပြီး
 တစ်ဦးရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကို တစ်ဦးက
 တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ
 တယ်။

ဆရာကြီးဦးသူရိန်နဲ့အတူ
 အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသာမက
 အရှေ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံများ၊ ဥရောပနိုင်ငံ
 များအထိ ခြေဆန့်ပြီး ဆရာကြီးဦးသူရိန်
 ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
 များ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊ ဘဏ်များ။

မွေးမြူရေးခြံများကို လေ့လာကာ ခေတ်
မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်တတ်လာပါ
တော့တယ်။ သူ့ရဲ့လေးစားဖွယ်ကောင်းတဲ့
စိတ်ဓာတ်က တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေ တိုးချဲ့ပေမယ့် တောင်သူလယ်သမား
တွေရဲ့ သံယောဇဉ်၊ သစ်ပင်သီးနှံတွေကို
ချစ်ခင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးကို
လက်မလွှတ်ခဲ့တာပါ။

ဆရာကြီး ဦးသူရိန်ရဲ့ အထူး
ချစ်ခင်မှု၊ လမ်းညွှန်မှုတွေနဲ့အတူ သူဌေး
လေးရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေကြောင့်
အခုတော့ မြန်မာပြည်က သီးနှံတွေကို
အဆင့်မြှင့်တင် တအုပ်တမ ထုတ်လုပ်
စိုက်ပျိုးပြီး နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့ကြဖို့ USA
က PURPLE RICH CO., LTD. နဲ့
နှစ်ဦးအကျိုးတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြတဲ့
ပွဲပါ။ ဒီပွဲကလည်း အထက်ဆင့်က
တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုယ်တိုင် တက်
ရောက်အားပေးကြတဲ့ပွဲပါ ဆရာ။ ထပ်မံ
ပြောပါရစေ။ CO.,က USA UNITED
STATE OF AMERICA အမေရိကန်
နိုင်ငံ အခြေစိုက်ပါ။

စာရေးသူက မရှင်းလို့ မေး
ကြည့်ပါတယ်။ “မြန်မာပြည်က စားသုံး
သီးနှံတွေကို အဆင့်မြှင့်မယ်ဆိုတာ ဘာ
လဲ” လို့လေ။ ပြန်ဖြေပုံက လန့်လန့်စရာ
ပါ ဆရာရေး။ စာရေးသူတို့ အဓိကစားသုံး
နေတဲ့ “ဆန်”မှာတောင် အဆိပ်တွေ ပါ
နေသတဲ့။

“အို...ဘုရား...ဘုရား...
တို့ အဆိပ်တွေစား ကြီးထွားနေတာပေါ့
နော်။ ဒီလိုဆို တို့တွေက အဆိပ်ပြီးနေ
ကြတာလား။”

“ဒီအဆိပ်တွေက ဘယ်က
ရောက်လာကြတာတုန်း” လို့ မေးမိတော့
Pesticide, Insecticide ဘာဆိုက် ညာ
ဆိုက်နဲ့ ပိုးသတ်ဆေးတွေကို ရောင်းချ
တဲ့သူတွေက ရောင်းရရင် ပြီးရော ရိုးသား
တဲ့ တောင်သူတွေလက်ထဲ ထိုးထည့်၊
သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ပညာပေးမှုမျိုး မပါ။
ရိုးသားသူတွေကလည်း “ရိုးသားရုံမက
ရိုးအကာ ဘာသေသေ သေပြီးရော သုံး
ကြ ရည်းစားနဲ့ စိတ်ကောက်ရင် ငှက်
မယားရန်ဖြစ်ရင် ဖျော်သောက်လိုက်ကြ

ပျော်ပျော်ကြီး သုံးကြ။ အဲဒီအဆိပ်တွေက
မြေကြီးထဲ စိမ့်ဝင်ရောက်ပြီး မြေကြီးထဲ
မှာ စွဲနေပါသတဲ့။ နောက် သီးနှံတွေအထိ
အဆက်ဆက်နဲ့ အဆိပ်တွေ သင့်နေကြ
ပါသတဲ့ ဆရာရေး။

ကမ္ဘာ့ဦးအစကတော့ မြေဆီကို
တောင် ဒီအတိုင်း စားကြသတဲ့။ နောက်
တော့ စိုက်ပျိုးစား။ နောက်တော့ မြေ
ဩဇာထည့်၊ နောက်တော့ ပိုးတွေ သတ်
ကြ၊ နဂိုဒုက္ခရော၊ အပိုဒုက္ခတွေရော စုံ
လို့ပါလား။ နဂိုဒုက္ခက ထည့်ကို ထည့်
ရမယ့် မြေဩဇာ။ အပိုဒုက္ခက ရောင်စုံ
တံဆိပ်တွေ၊ ဆွဲဆောင်မှုအမျိုးမျိုးတွေ
ပေးပြီး ရောင်းချတဲ့ အဆင့်မမီခေတ်
မြေဩဇာတွေနဲ့ ပိုးသတ်ဆေးတွေပါပဲ။

AIG CO., က ဆရာကြီး
ဦးသူရိန် စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုနဲ့ ဒေသခံ
တောင်သူတွေလည်း စိုက်ပျိုးအောင်မြင်၊
သီးနှံတွေလည်း အဆိပ်ကင်းစေတဲ့ OFG
ORGANIC FERTILIZER GER-
MANY ကို မြန်မာပြည် မြေကြီး သီးနှံ
တွေနဲ့ ကိုက်ညီမှု ရှိမရှိ ၅ နှစ်တာ

စာရေးသူက တွေးမိပါတယ်။ သတိုး။

OFG-ORGANIC FERTIL-

IZER GERMANY)ကို GERMANY နည်းပညာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပါဝင်တာတွေ စာရေးသူ နားလည်သလောက် ပြောပြရရင် အခြေခံအားဖြင့် ဂျာမနီနဲ့ နော်ဝေ ကြား ဘောလတစ်(BOLTIC)ပင်လယ် အောက်က သန္တာကျောက်တန်း (MINERALS) တွေရယ်၊ CANADA က မေပဲလ် သစ်ရွက် (MAPEL LEAVES) ရယ်၊ အဲလ်ပ် (ALPS) တောင်တန်းက MINERALS တွေကို စီမံထားတာပါ။ အပင်ရဲ့အရွက်ကိုပဲ ဖြန်းရတာပါ။ သီးနှံ တစ်ကြိမ်မှာ ၃ ခါ ဖြန်းရပါတယ်။ သစ်ရွက်နဲ့ ရရှိလာတဲ့ အစိမ်းရောင်က ပိုးကောင်တွေကို လန့်ပြေးစေပါသတဲ့။ ရဲတင်းတဲ့ ပိုးကောင်က အရွက်ကို ကိုက်လိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်ခိုက်ခိုက်တုန် နာကြင်စေပါသတဲ့။ ပိုးကောင် အာပဲသွားစေပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ပိုးကောင်က OFG ဖြန်းထားတဲ့အပင်ကို ဝေးဝေးက ရှောင်ပါသတဲ့။

အဲဒီပိုးကောင်က မသေဘဲ တခြား မြေဩဇာသုံးတဲ့ ခြံတွေဆီ ပြေးမှာနော်။ (သတိ OFG ဖဲသုံးကြပါစို့) ဒါကြောင့် OFG သုံးရင် အပင်ကြီးထွား သန်စွမ်းစေရုံမက ပိုးသတ်ဆေးလည်း မလိုတော့ပါဘူးတဲ့။ အလွယ်တွေးရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ ပိုးသတ်ဆေးဖိုး သက်သာသွားပြီး စားသုံးသူတွေလည်း အဆိပ်ရန်ကြောက်စရာ မလိုဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။

PURPLE RICH CO., LTD

USA နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပြီး အရည်အသွေးရော၊ အရေအတွက်ရော ကောင်းမယ့် သီးနှံတွေ ထုတ်ကြ၊ ပို့ကြတော့မယ်ဆိုပဲ ဆရာ။

စာရေးသူက ထပ်မေးရပါတယ်။

“မြေဆီ မြေလွှာတွေထဲ ရောက်နေတဲ့ အဆိပ်တွေကိုရော ဘယ်လို သန့်ကြမှာလဲ” လို့လေ။ သူတို့မှာ အဖြေရှိပြီးသား ဆရာရဲ့ နှစ်နည်းရှိပါ

။ အဆိပ်စုပ် အပင်စိုက်ပျိုးခြင်း။ BLACK BOX နည်း အဆိပ်စုပ်အပင်ဆိုတာက စာရေးသူက မလည်မဝယ်ဆိုတော့ အဆိပ်ကို စုပ်တဲ့အပင်လို့ပဲ ရေးပါရစေတော့။ ဒီအပင်ကို အခင်းလိုက် စိုက်ကြမယ်။ အဲဒီအပင်ရဲသက်တမ်းတစ်လျှောက် အဆိပ်စုပ်နေမယ်။ အပင်လည်း ကျ မြေကြီးလည်း အဆိပ်ကင်းစင်သတဲ့။ BLACK BOX ဆိုတာက

စာရေးသူ မြင်ခဲ့တာက လေးထောင့်စပ်စပ် သတ္တုတုံးကြီးပါ။ အထဲမှာ စက်ပါသတဲ့။ အခင်းထဲကို BLACK BOX ကို ဖြတ်ပြီး ရေသွင်းမယ်။ တစ်ဖက်က ရေကို ထုတ်ပစ်မယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကာလတစ်ခုကြာတဲ့အခါမှာ မြေကြီးက အဆိပ်ကင်းပြီး မြေဆီလွှာ ပြန်သစ်ပြီး နီးထလာမယ်တဲ့။ မန္တလေး ငါးမွေးမြူရေးခြံတစ်ခုမှာ စမ်းသပ်တုန်းက စာရေးသူ မြင်ခဲ့ရတာက ငါးလေးတွေဟာ BB က ဝင်လာတဲ့ ရေရှိရာကို ပျော်ပျော်မြူးမြူး

အုပ်စုလိုက် ကူးလာတာကို တွေ့ခဲ့ရပါ
တယ်။

ရခိုင်ပြည်နယ် မဟာမုန့်ဘုရား
ရေကန်မှာ စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပါပြီတဲ့။ ရေကန်
ရေကြည်ခြင်း၊ ငါးများ ပျော်မြူးခြင်း၊
ရေသောက်လို့ အရသာထူးလာခြင်း ဆို
တဲ့ အချက်တွေက သက်သေပါတဲ့ ဆရာ။

ဒါဆို OK ပေါ့ ဆရာရယ်။
စာရေးသူတို့က လက်ခုပ်တီးအားပေး
ရုံမက လက်ခမောင်းပါ ခတ်ရမှာလေ။
စာရေးသူတို့က အခုအရွယ် နောင်လာ
မည့် မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေ အဆိပ်
ကင်းတဲ့ သီးနှံတွေ စားသုံးပြီး ကမ္ဘာကို
ကာယ၊ ဉာဏ စွမ်းအားတွေနဲ့ ယှဉ်နိုင်
မယ်ဟေ့လို့လေ။

မမေ့နဲ့နော် ဒါကို ဦးဆောင်
မည့် မြန်မာပြည်က CO.,က AIG

အခမ်းအနားကို နေပြည်တော်
GRAND AMARA HOTEL မှာ
ကျင်းပပါတယ်။ နိုင်ငံတော် သမ္မတရုံး

ဝန်ကြီး သရေစည်သူဦးစီးမောင် ဦးဆောင်
ပြီး ဝန်ကြီးများ၊ ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦး
ကျော်ကျော်မောင်၊ ဒုဝန်ကြီးများ၊ DGM
များ၊ GM များ၊ AIG Co., မှ ဝန်ထမ်း
အဆင့်ဆင့်များ၊ AIG CO., နှင့် ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ကြမည့် ဒေသခံ တောင်သူ
လယ်သမားများ ဖြစ်ပါတယ်။

AIG CO., မှ CEO ဦးဆောင်
ထွေးက AIG CO., ရဲ့ လက်ရှိ လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်နေသော လုပ်ငန်းတွေ ဆက်
လက် အကောင်အထည်ဖော်မည့်
လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ရှင်းလင်းတင်ပြ
သွားပါတယ်။ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ကြားက
တက်ရောက်အားပေးကြသော ဝန်ကြီး၊
ဒုဝန်ကြီး၊ ညွှန်ကြီး၊ ညွှန်မှူးများကို
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရုံက AIG CO.,
ကို အဓိအာသဖွယ် စောင့်ရှောက်အကူ
အညီပေးပါသော ဆရာကြီးဦးသူရိန်ကို
လည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား
သွားပါတယ်။

PURPLE RICH CO., USA
မှ MR MICHAEL D RICH က ၎င်း

AIG CO., မှ TECHNICAL
CONSULTENT MR HO KHEE
LIANG တို့က ရှင်းလင်းတင်ပြပြီးသည့်
နောက်မှာ နိုင်ငံတော် သမ္မတရုံး
ပြည်ထောင်စု ဝန်ကြီး ဦးစိုးမောင်က
အမှာစကား ပြောရမှာတော့ မှတ်သားစရာ
ကောင်းလှပါတယ် ဆရာရေ။

“မြန်မာနိုင်ငံဟာ စိုက်ပျိုးရေး
အဓိကနိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ စိုက်ပျိုးသူ
တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ ဘဝမြှင့်တင်
လိုတဲ့စိတ်၊ တိုးတက်အောင်မြင်စေလိုတဲ့
စိတ်တွေနဲ့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက တတ်
နိုင်သရွေ့ အကူအညီပေးနေခြင်း ဖြစ်
ပါတယ်” တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ တိုင်ပြည်
တာဝန်တွေနဲ့ မအားတဲ့ကြားက တောင်သူ
လယ်သမားတွေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့
တောင်သူ လယ်သမားအကျိုးကို တက်
တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်ပေးနေတဲ့
သူဌေးလေးတို့လို လူငယ်တွေကို တတ်
နိုင်တဲ့ဘက်က မည်သည့်ရိုင်ခွင့်မှ မရှိ
ဘဲ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ အကူအညီပေးနေတာ

ပါ။ ဒီလို အထက်အဆင့်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

တွေရဲ့ အားပေးမှုဟာ သူတွေလေးတို့လို

သူငယ်တွေကို တိုင်းပြည်ကို ပိုမိုချစ်တတ်

လာအောင် ပိုမိုကြိုးစားလိုစိတ်ရှိလာ

အောင် တွန်းပေးလိုက်တဲ့ အားတွေပါ

ဆရာ။

ဝန်ကြီးက ဆက်ပြောပါသေး

တယ်။

“ထွက်ကုန်သီးနှံတွေကို ပို့နေ

ကြလမ်းကြောင်းမဟုတ်ဘဲ အရှေ့

အလယ်ပိုင်းအထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်

နိုင်တဲ့အတွက် AIG CO., အတွက်

ဂုဏ်ယူသလို နိုင်ငံတော်အတွက် ကြည့်

ရင်လည်း တရုတ်နိုင်ငံတစ်ခုတည်း အား

ပြုနေရာက အခုတော့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း

ဈေးကွက်ကို BALANCE လုပ်နိုင်မှာ

ဖြစ်တဲ့အတွက် အထူးဝမ်းသာမိကြောင်း”

လည်း ပြောသွားပါတယ်။

စာရေးသူကို “မအ”ဘူးလို့

မထင်နဲ့နော်။ အခုမှ “ဟုတ်ပေသားပဲ”

လို့ ခံစားရင်း ဒါတွေကြောင့်လည်း ဝန်ကြီး

ဖြစ်နေတာကိုးလို့ တွေးမိပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ၎င်းရဲ့ဇာတိ

ရေစကြိုမှ အစပြု၍ ရောဝတီတိုင်းဒေသ

ကြီး မကွေးတိုင်းဒေသကြီး စစ်ကိုင်းတိုင်း

ဒေသကြီးတွေက တောင်သူလယ်သမား

တွေ၊ ဒေသခံလူထုတွေ အကျိုးဖြစ်ထွန်း

ပြီး လူနေမှုဘဝတွေ မြင့်တက်လာမှာကို

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြောင်းလည်း

ပြောကြားသွားပါတယ်။

တိုင်းပြည်တာဝန်တွေနဲ့ မအား

လပ်တဲ့ကြားမှ တက်ရောက်ချီးမြှင့်အား

ပေးတဲ့ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဦးခင်ရီ၊

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဦးမြင့်လှိုင်၊ ဒုတိယ

ဝန်ကြီးများ၊ ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌဦးကျော်

ကျော်မောင်၊ ညွှန်ချုပ်များ၊ ညွှန်မှူးများ

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနဲ့ အထူး

သဖြင့် ဦးသူရိန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း

ပြောကြားသွားပါတယ်။

CO., များ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်

လက်မှတ်ရေးထိုး စာချုပ်တွေ လဲလှယ်

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သမ္မတရုံး ပြည်ထောင်

စု ဝန်ကြီး ဦးစိုးမောင်ရဲ့ အောင်မြင်စေ

မြင်စေချင်လွန်းလှတဲ့ စိတ်အလှကို တွေ့

မြင်ရပါတော့တယ်။

MR. MICHAEL D. RICE

နဲ့

MR. THIN SOON CHEW

တို့ကို တက်ရောက်လာသော ဧည့်သည်

တွေ ရှေ့မှောက်မှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း

ပေးအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တွေးကြည့်

ပါ ဆရာ။ သူ့ဘာသာ မိန့်မိန့်ကြီးနေရုံ

ပဲနော်။ ဝန်ကြီးရဲ့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ သူ့ဒေသ

က တောင်သူတွေမှ အစပြု၍ မြန်မာ

နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးက တောင်သူတွေရဲ့

မိဘသဖွယ် ခံယူပြီး ၎င်းတို့ရဲ့ အကျိုး

ကို လုပ်ပေးမယ့်သူတွေကို လက်ကမ်း

ကြိုလိုက်တာပါ ဆရာ။ MR RICE နဲ့

MR CHEW ကို ပြောနေတဲ့ ဝန်ကြီးကို

ကြည့်နေရင်း သာသမီးတွေကို ကျောင်း

သွားအပ်တဲ့ မိဘလိုပါလားလို့ တွေးရင်း

စာရေးသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်

ရင်း လေးစားမိရပြန်ပါတယ်။

စာရေးသူ သိခဲ့ရသလောက်

မျှဝေပေးရရင် ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး

သရေစည်သူ ဦးစိုးမောင်က ချစ်ကြိုမြို့

နယ် ဆင်ချောင်းရွာလာတိပါ။ နန်းတွင်း
အဆက်အနွယ်ကြီး ဘိုးလူရောင်ရဲ့ မြေး
ပါ။ ထူးခြားချက်က ဘိုးလူရောင်ရဲ့ မြေး
၂ ယောက် မျိုးဆက်တစ်ခုတည်းက
ဝန်ကြီး ၂ ပါးထွက်ခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုကြီး
က သာသနာရေးဝန်ကြီး အမှုပြုထောင်
စုဝန်ကြီး(ငြိမ်း) သိရီပျံ့ချီ သူရဦးမြင့်
မောင်ပါ။ ဘယ်လောက်တောင် အစွမ်း
ပြခဲ့သလဲဆို စစ်တပ်မှာ သူရဘွဲ့တောင်
ရခဲ့တာပါ။

ဝန်ကြီးညီနောင် နှစ်ပါးလုံး
အမျိုးဇာတိချစ်တဲ့စိတ် ပြင်းထန်ပါတယ်။
အဘိုး ဘိုးလူရောင်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့
ပွဲအနေနဲ့ စာသင်ကျောင်းဆောက်လှူ
ပြီးပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဒီမို
ကရေစီ (သို့) ပြည်သူ့ဗဟိုပြု ယန္တရား
ကို ခံစားရတာက ရေစကြိုအသေခံပြည်သူ
တွေပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်
လပ်လပ် လမ်းဖောက်ခွင့်ရခဲ့ကြတယ်။

ရှုစကြိုသားတွေကို ဒီမို
ကရေစီ အရသာဟာ အိပ်လို့ ခံစားစေ
ပြီး ဒီမိုကရေစီနောက်မှာ ကပ်ပါရမယ့်

စည်းကမ်းတွေကို မိသားစုသဖွယ် နွေးနွေး
ထွေးထွေး နားလည်သဘောပေါက်စေခဲ့
သူပါ။ သူမှာတဲ့ အမှာစကားတွေဟာ ဒီမို
ကရေစီ (သို့) ပြည်သူ့ဗဟိုပြု ယန္တရား
ရဲ့ အဓိကစည်းကမ်းတွေပါ။ စည်းကမ်း
ပါလို့ စာနဲ့ ပေနဲ့ စာမဖွဲ့ဘဲ ရိုးရိုးသားသား
နဲ့ နည်းလမ်းလေးတွေ ပေးခဲ့တာပါ။

ဦးဆောင်မှုပြုသူနဲ့ လိုက်နာ
သူတွေ ညီညာကြတော့ အခုဆိုလျှင်
လှပသပ်ရပ်သော လမ်းအသွယ်သွယ်၊
ခန့်ညားလှပ ဥပဓိရုပ်ကောင်းတဲ့ ကျောင်း
ဆောင်ကြီးတွေနဲ့ တစ်ခေါက်သွားလျှင်
တစ်ခါ တိုးတက်နေတဲ့ ရေစကြိုမြို့ရဲ့
အလှကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ရေစကြို
မြို့နယ်ကြီး လှသလောက် ဒေသခံ
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးရဲ့ စိတ်ထားအလှကို
တွေ့မြင်နိုင်တာပါ ဆရာ။ ဒါကြောင့်
ရေစကြိုမြို့သူမြို့သားတွေအတွက်က
တော့ အရတော်လှတဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်
နိုင်တဲ့ ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ပါ ဆရာ။
အားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

ညစာစားခဲ့တော့ ပြည်ထောင်

စု ဝန်ကြီးတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်
ပါးပါး စားနေကြတာ ကြည့်ရင်း ဘယ်
လောက် အဆင့်မြင့်တဲ့ဘဝ ရောက်
ရောက် သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ကြရင်တော့
ငယ်စိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ ဆရာ။
TV မှာတော့ မိန့်မိန့်ခန့်ခန့် အဟန့်
ကောင်းကောင်းကြီးတွေလေ။ အခုတော့
ငယ်ရပ်ဆင် တစ်သွင်ဆန်းပါတဲ့
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့
ရတာပါ။

ဪ...ဆရာရေ အဲဒီမှာ
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးမြင့်လှိုင်ကို တွေ့
မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ နာမည်ကြီးတယ်လေ
ဆရာရဲ့။ “ထမင်းတစ်နပ် လျှော့စား” ဆို
တာ ဒီဝန်ကြီးရဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ရိုးရိုးသား
သား၊ ဟိတ်ဟန်မရှိ (ပြောရရင် ခေါင်း
တောင် ပြီးမထားဘူး) မြင်ခဲ့ရတော့ သူ
သာ အကြွေးတင်ရင်တော့ သူရဲ့ ရိုးဂုဏ်
မာနကြောင့် ထမင်း တစ်နပ်တောင် မက
ပါဘူး။ တစ်နပ်မှမစားဘဲ အကြွေးဆပ်
မယ့် ပုံပါ။

မာန်မာန် ဟိတ်ဟန်ကင်းစင်

တဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကတော့
ပြည်ထောင်စု ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးသန်း
ထွန်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖော်ရွေမှု
တွေကြောင့် စိတ်သက်သောင့်သက်သာ
နဲ့ စားခဲ့ရတဲ့ ထမင်းပိုင်းကို မမေ့နိုင်သ
လို ပြည်ထောင်စု ဒုတိယဝန်ကြီးဦးသန်း
ထွန်းရဲ့ လောကနီတိ၊ ပြည်သူနီတိ
ပြည့်ဝတဲ့ အရည်အချင်းကိုတော့ အသိ
အမှတ်ပြု လေးစားခဲ့ရပါတယ်။

အခမ်းအနားအပြီးမှာတော့
တည်းခိုရာ HOTEL ကို ရောက်ပေမယ့်
ဆရာကြီးဦးသူရိန်၊ သူဌေးလေးဦးတင်မျိုး
ထွင့်နဲ့ AIG ဝန်ထမ်းတွေ မနားရသေး
ပါဘူး။ လက်တွဲလုပ်ဆောင် ကောင်း
အထည်ဖော်ကြမယ့်ဒေသခံ တောင်သူ
တွေနဲ့ ဆွေးနွေးပွဲပါ။

ပဲခူးတိုင်း ဒေသကြီး ဒိုက်ဦး
ရေနက်စိုက်ကွင်း ကေ ၁၀၀၀ ပိုင်
လယ်သမားကြီး ဦးသိန်းမြင့်နှင့်ဝန်း သမီး
KK မိသားစုအပါအဝင် ပဲခူးတိုင်းဒေသ

ကြီးမှ တောင်သူလယ်သမားများ စစ်ကိုင်း
တိုင်းဒေသကြီး မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
မကွေးတိုင်းဒေသကြီးတို့မှ ပါဝင်ကြပါ
တယ်။

ဒိုက်ဦးက ၁၀၀၀ လယ်သမား
ကြီး မိသားစု ပါတယ်ဆိုလို့ သွားတွေ
တဲ့အခါ အစည်းအဝေးပြီးစီးလို့ ပြန်
သွားကြပါပြီ။ အခမ်းအနားမှာ စာရေးသူ
က ဒီမိသားစုကို မတွေ့မမြင်ခဲ့ပါဘူး။
(စာရေးသူက အဲဒီလိုမျိုး) ကြီးကျယ်
ခမ်းနားတဲ့ တောင်သူကြီးတွေရဲ့ ပြယုဂ်
စစ်စစ် ဒိုက်ဦးရေနက်စိုက်ကွင်းမိသားစု
ဆီ လေ့လာရေးရောက်ခဲ့စဉ် ဆွေဝတ်
ကျေပွန်လှတဲ့ မိသားစုကြီးကို နှုတ်
မဆက်လိုက်ရလို့ တောင်းပန်ကြောင်းနဲ့
ရောက်ခဲ့စဉ် ဂရုစိုက်ခဲ့ဖူး ကျေးဇူး အထူး
တင်ပါကြောင်း ဒီနေရာမှ ဖော်ပြလိုက်
ရပါတယ်။ အခွင့်အခါသင့်ရင်ဖြင့် မြန်မာ

ပြည်ကြီးမှာ ဒီလိုလယ်သမားမိသားစုကြီး
ရှိနေတဲ့အကြောင်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
စာချစ်သူတွေကို ရေးသားမျှဝေပါဦးမယ်။
နောက်နေ့မှာတော့ ဗဟိုဘဏ်

မှာ BANK GRANTEE ကိစ္စ ဆက်
လက် ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ US \$ သန်း
၃၀၀ ကို သီးနှံတောင် မမြင်ရသေးဘဲနဲ့
ထည့်ပေးမှာတဲ့နော်။ ဆရာကြီးဦးသူရိန်
နဲ့ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွင့်တို့ ဘယ်
လောက်တောင် ကြိုးစားခဲ့ကြသလဲဆိုတဲ့
အဖြေပါ ဆရာ။

အေးအေးချမ်းချမ်း။ အောင်
အောင်မြင်မြင် စည်စည်ကားကားနဲ့
အခမ်းအနားကတော့ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။
ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့်
ကဏ္ဍ၊ ပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်ကြမည့် AIG က
အဆင့်ဆင့် ဝန်ထမ်းတွေ (သူတို့က
လူငယ်တွေပါ။ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။) ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြ
မည့် ဒေသခံတောင်သူလယ်သမားတွေ
ကို ကြည့်ရင်း...

အောင်မြင်မှုနဲ့တိုင် အရောက်
ပြင်းထန်သော အဟုန်နဲ့ ပျံသန်းတော့
မည့် AIG ရဲ့ တောင်ပံခတ်သံတစ်ချက်
ကို စာချစ်သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ယူ
သတ်ကို မျှဝေခံစားလိုက်ရပါတယ်။

အခက်အခဲတွေဟာ ပန်းတွေ
ပါလို့ သဘောထားပြီး ပန်းခင်းလမ်းမှာ
ရဲရဲဝဲဝဲ လျှောက်လှမ်းရင်းနဲ့ အောင်မြင်
ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်ကြ
ပါစေ။

မြစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ)

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း

စာရေးရန် အမြဲတိုက်တွန်း အားပေး
သော ဆရာကြီး မောင်နှင်းဆွေကို

လည်းကောင်း၊ မောင်အရင်းကဲ့သို့
ချစ်ခင်ရပါသော ဦးကျော်ကျော်ဆွေ
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကို
လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါ
သည်။

မြန်မာပြည် အကျိုး အထူးလိုလား
သည့် ဆရာကြီးဦးသူရိန်ကိုလည်း
အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရိုသားကြီးစား ရောဝတီသား AIG
CO. ၏ MD သူဌေးလေး ဦးတင်

မျိုးထွဋ်နှင့်တကွ တာဝန်အဆင့်
ဆင့်မှ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို
လည်းကောင်း။

၄ လူငယ်တွေ၏ ကြိုးစားအားထုတ်
မှုကို အသိအမှတ်ပြု အကူအညီ
ပေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် “အဘ”
တို့ကိုလည်းကောင်း အထူးကျေးဇူး
တင်ပါသည်။

၅ ခရီးအတူထွက်ခဲ့သည့် ဆရာကြီး
၏ မရှိမဖြစ် ရောဝတီသား ကိုနိုင်
လင်းနှင့် မောင်မြစ်သူ စာရေးဆရာ
ထူးဆွေအောင် ကို ကျေးဇူးတင်
ပါသည်။

OFG အကြောင်း အသေးစိတ်သိလိုပါက

ဆရာကြီးဦးသူရိန်

thureign@gmail.com

သူဌေးလေးဦးတင်မျိုးထွဋ်

09 5160891

ဦးအောင်ကျော်ဆန်း

09 444014024

ထံ ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အံ့ဗွယ်ဂွဗိဗြာ သဗုဒ္ဓရာ
နိဗ္ဗာနသဘာဝ

မနောဗြူ(လွန်)

အင်္ဂုတ္တိုပါဠိတော်၊ အဋ္ဌက

နိပါတ်တွင် “ပဟာရာဒ” သုတ်ဟူ၍ ရှိသည်။ ဘုရားရှင် ဝေရဇ္ဇာပြည်၊ နန္ဒေရုံ တမာပင်ရင်း၌ သီဟင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တွင် ပဟာရာအသ္မာရိန်နတ်မင်းကြီးသည် သူ နေထိုင်သည့် သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ဂုဏ်ရှစ်မျိုးရှိကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား ၏ သာသနာတော်မှာလည်း ထိုသို့ဂုဏ် မျိုး ရှိ၊ မရှိကို မေးလျှောက်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင်က ၎င်းပဟာရာအသ္မာရိန်နတ် ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ပဟာရာဒသုတ် ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးရှိသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီး၌ လည်း အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးဂုဏ်ထူးများ ရှိပါ သည်။ သမုဒ္ဒရာကြီး၏အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးမှာ-

အစဉ်အတိုင်း နက်ဝှမ်းသွားသည်။

(၁) မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တူးဖော် ထားသည့် အိုင်ကြီးများကဲ့သို့ ကမ်းစပ်မှစ၍ နက်ဝှမ်းသွား ခြင်း မရှိပေ။ ကမ်းပါးစပ်တွင် တစ် လက်သစ်၊ နှစ်လက်သစ်မှစ၍ ယူဇနာပေါင်း ၈၄၀၀၀ တိုင်အောင်

(၂) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာတို့မှ ရေများစီးဝင် လာခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိုးများအလွန်ရွာသွန်းခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေအဟုန်များ များပြားလာသော်လည်း မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏ ကမ်းပေါ်သို့ ရေများ လျှံတက်ကျော်လွန်သွားခြင်း မရှိ ပေ။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည် တံ့သော သဘောရှိသည်။

(၃) မဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်ရှိ လာသော ဆင်သေပုပ်၊ ငြင်း သေပုပ် စသည့် အပုပ်ကောင်

ဟူသမျှကို မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လှိုင်း တံပိုးတို့က လက်ဖြင့်ဆယ်ယူ လိုက်သကဲ့သို့ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပုတ်၍ ဆယ်တင်လိုက်ကြပေ သည်။

(၄) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစိရတင်္ဂီ သရဉ္ဇာ မဟိ ဟူသော မြစ်ကြီးငါးသွယ်တို့မှ စီးဝင် လာကြသော ရေတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်လာသော အခါတွင် ဤရေသည်ကား ဂင်္ဂါ မြစ်မှရေ ဤရေသည်ကား ယမု နာမြစ်မှရေ၊ ဤရေသည်ကား အစိရတင်္ဂီမြစ်မှရေ စသဖြင့် ခွဲ ခြား၍ မရတော့ပေ။ အားငှား သော ရေတို့သည် မ၊ ဘသမုဒ္ဒရာ သို့ရောက်လျှင် မူလအမည်ကို စွန့်လျက် သမုဒ္ဒရာရေဟူသည့် အမည်တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သွား ပေသည်။

(၅) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာတို့မှ ရေများ ငါး၍

မဝင်သောအခါ ငိုမရွာသောအခါ
တို့၌ သမုဒ္ဒရာမှ ရေတို့သည်
လျှော့နည်းသွားသည် ဟူ၍ မရှိ
ပေ။ မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်
ငါးရာတို့မှ ရေများစီးဝင်သောအခါ
(သို့မဟုတ်) ငိုများ ရွာသွန်းသော
အခါတို့၌လည်း သမုဒ္ဒရာရေများ
တိုးလာသည်ဟူ၍ မရှိပေ။

- (၆) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်နှစ်သက်
ဖွယ်ရာဖြစ်သည့် နီလာ၊ ပတ္တမြား၊
ပုလဲ စသော ရတနာတို့ ၁၀ ဖျိုး
မက ရှိပါသည်။
- (၇) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ၈၄၀၀၀ အနက်
အောင်သောရေတို့သည် ငန်သော
အရသာတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိပါ
သည်။
- (၈) မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးသည် တိမိ၊
တိမိင်္ဂလ၊ တိမိရပိင်္ဂလ စသော
အလွန်ကြီးမားသည့် ငါးကြီးများ၊
သတ္တဝါကြီးများ၏ နေထိုင်ရာ
ဖြစ်သည်။

သာသနာတော်ကြီး၏အံ့ဖွယ်ရှင်မျိုးမှာ

- (၁) သမုဒ္ဒရာကြီးသည် ကမ်းစပ်မှ
တစ်စ တစ်စ နက်သွားသကဲ့သို့
သာသနာတော်ကြီးမှာ တစ်စ
တစ်စ တစ်ဆင့်ချင်း ကျင့်သွား
ရသည့် ကျင့်စဉ်များရှိသည်။ စ၍
အားထုတ်သည်မှ ဖားများခုန်သွား
သကဲ့သို့ သီလ စသည်မဖြည့်
ကျင့်ပါဘဲ အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
အစဉ်အတိုင်း သီလမှ သမာဓိ၊
သမာဓိမှ ပညာတို့ကို အဆင့်ဆင့်
ရင့်ကျက်အောင် ဖြည့်ကျင့်သွား

မှသာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်
ရှိနိုင်ပေမည်။ နောက်ဆုံးကျမှ
လိုရင်းဖြစ်သည့် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို
ရရှိရောက်ရှိနိုင်ပေမည်။

- (၂) သမုဒ္ဒရာရေသည် ကမ်းကို မလွန်
သကဲ့သို့ သာသနာတော်အတွင်း
သီတင်းသုံးနေထိုင်နေတတ်မှုကြ
သည့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမိ၊
အနာဂါမိနှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်
တို့သည် အရိယာသံဃာရဟန်း
များဖြစ်ကြ၍ မည်သည့်အကြောင်း
နှင့်မှ(အသက်ဟူသောအကြောင်း
ပင် ဖြစ်စေ)မြတ်စွာဘုရား ပညတ်
တော်မူထားသည့် သိက္ခာပုဒ်
(ဝိနည်း)တည်းဟူသော စည်းကမ်း
များကို မလွန်ကျူး မကျော်လွန်
ကြပေ။ အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်
ထိန်းကြပေသည်။
- (၃) သမုဒ္ဒရာက အကောင်ပုပ်တွေကို
လက်မခံသကဲ့သို့ သာသနာ
တော်ကြီး၌လည်း ဆင်သေပုလဲ၊
မြင်းသေပုလဲ စသည်တို့နှင့်လူသည်

အကျင့်သီလ ပျက်သူများ၊
ဒုဿီလရဟန်းများက သီလ၊
သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ်နှင့်
ပြည့်စုံကြသော သုဿီလရဟန်း
တော်များက ကံကြီး ကံငယ်
အတူတကွ မပြုတော့ဘဲ ပစ်ပယ်
ရှောင်ရှားကြပေသည်။ လူယုတ်မာ
များကို သာသနာတော်ကြီးက
လက်မခံပါ။

(၄) မြစ်ကြီးမြစ်ငယ်က ရေတွေ
သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်ရင် မူလ မြစ်
ရေ၊ ချောင်းရေ စသည့် အမည်
တွေ ပျောက်ပြီး သမုဒ္ဒရာရေဟု
အမည်တစ်မျိုးတည်း ခေါ်တွင်
သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်ကြီး၌မင်းမျိုးမှ ဖြစ်
လာသော ရဟန်း၊ ကုန်သည်မျိုး
မှ ဖြစ်လာသော ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးမှ ဖြစ်လာသော ရဟန်း၊
ဆင်းရဲသားမျိုးမှ ဖြစ်လာသော
ရဟန်းဟူ၍ အမျိုးမျိုးပင် ရှိပါ
သော်လည်း သာသနာတော်သို့

ရောက်ရှိလာသောအခါ အမျိုး
အမည်တို့ကို ခွဲခွာခြင်းမပြုကြ
ရတော့ပေ။ သက္ကုပုတ္တသာမဏ
= ရဟန်းဟူသောအမည်တစ်မျိုး
တည်းသာ ဖြစ်သွားကြရသည်။

(၅) မြစ်ရေ၊ ချောင်းရေ၊ မိုးရေတွေ
မည်မျှပင် များနေပါစေ သမုဒ္ဒရာ
ကြီးသည် တိုးလာခြင်း၊ လျော့
သွားခြင်း မရှိသကဲ့သို့ သာသနာ
တော်၌လည်း ရဟန္တာတွေ မည်
မျှပင်များများ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူ
သော သန္တိသုခအငြိမ်းစာတ်သည်
ယုလျော့သွားသည် ဟူ၍ မရှိ
ကောင်းပေ။ ပြည့်လာသည်ဟူ၍

လည်း မရှိကောင်းပေ။ ပကတိ
တည်မြဲတိုင်းသာ တည်ရှိနေပေ
သည်။

(ဘုရားမပွင့်သည့် မရေတွက်နိုင်
သော ကပ်ကမ္ဘာတို့၌ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ နိဗ္ဗာန်သို့ မဝင်
ရောက်နိုင်။ ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်တည်း
ဟူသော အငြိမ်းစာတ်သည်
အချည်းအနီးဖြစ်၏။) ဘုရားပွင့်
တော်မူသောအခါများတွင် မရေ
တွက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ
တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟော
ကြားသည့် တရားဓမ္မများကို နာ
ကြားပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သွား
ကြကုန်၏။ ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်၏
အငြိမ်းစာတ်ပြည့်သွားသည်ဟူ၍
မရှိကောင်းပေ။ ပကတိတည်မြဲ
တိုင်းသာ တည်ရှိပေသည်။ -

(၆) မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရတနာအမျိုးမျိုး
တည်ရှိသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်၌ သတိပဋ္ဌာန်
တရား၊ သမ္မပ္ပဓာန်တရား၊ ဣန္ဒြိယ

သိင်္ခတရား၊ ဣန္ဒြေတရား၊ ဗိုလ်
ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်တရား (၇)ပါး၊
မဂ္ဂင်တရား (၈) ပါး အားလုံးပေါင်း
ဗောဓိပက္ခိယတရား (၃၇) ပါး
စသည့် တရားရတနာတို့ တည်ရှိ
ကြပေသည်။

(၇) သမုဒ္ဒရာရေသည် ငန်သည်
အရသာတစ်မျိုးတည်း ရှိသကဲ့သို့
သာသနာတော်မှာလည်း မွေ့ကွနွန
ပေါင်း ၈၄၀၀၀ သော တရားတို့
သည် ကိလေသာတို့မှ လွတ်
မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့
ရောက်သွားနိုင်သည့် “ဝိမုတ္တိရသ”
ဟုခေါ်သည့် လွတ်မြောက်ခြင်း
အရသာတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိပါ
သည်။

(၈) သမုဒ္ဒရာကြီးသည် တိမိ၊ တိမိဂီလ၊
တိမိရပိဂီလ၊ ငါးကြီးအာနန္ဒာ
အစရှိသည့် သတ္တဝါကြီးတွေ
ပျော်မြူးရာနေရာဖြစ်သကဲ့သို့
သာသနာတော်ကြီးသည်လည်း
သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ၊

ပညာသိက္ခာ ကြီးမားကြသည့်
သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာ
ဂါမ်၊ ရဟန္တာအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့
ကျင့်သုံးနေထိုင်ရာ ဖြစ်သည်။

သမုဒ္ဒရာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးကို
ရေးသားထားသော လင်္ကာဆောင်ပုဒ်
လေးမှာ နှစ်မျိုး မူကွဲနေပါသည်။

**သဒ္ဓမ္မရံသီရိဝံသာ ဆရာ
တော်၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ -**

“အစဉ်နက်ဝှမ်း၊ ကမ်းကို
မလွန်၊ ရွံ့ဖွယ်ဆယ်ပစ်၊ တမည်ဖြစ်ခြင်း။

မယွင်းမတိုး၊ ဆယ်မျိုးရတနာ၊ ရသာ
ဆားတူ၊ ကြီးသူနေရာ၊ အံ့ရှစ်ဖြာ” ဟူ၍
ဖြစ်ပါသည်။

**စာရေးဆရာသကျဝံသ၏
ဆောင်ပုဒ်မှာ -**

“အစဉ်နက်ဝှမ်း၊ ဘက်ကမ်း
မကျော်၊ မလျော်အပုပ်၊ သမုဒ္ဓမည်ရ၊
လျှော့စွလျှော့ဝေး၊ င်ရေးရသာ၊ ရတနာပွား
စီး၊ ငါးပါးပျော်အောင်၊ အင်ရှစ်ကြောင်း
ကား၊ မှတ်ကြောင်းသမုဒ္ဓ် အံ့ဖွယ်တည်း”
ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်များမှာမူ
အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။
မို့ငြင်း

- သဒ္ဓမ္မရံသီရိဝံသာဝေရာတော် ၏
(အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာသာသနာသိကောင်းစရာ)

- သကျဝံသ၏(သမုဒ္ဓရာနှင့်
သာသနာ)

မနောဖြူ(လွန်)

ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုပွားများပါ

ပရိတ်တော်စဉ်းချဉ်း

ကဝိလဒိဋ္ဌိဇယဟနိ

ရတနံ ပုရတော အာသိ
 ခက္ခိဏေ မေတ္တသုတ္တကံ
 ဝေပုဉ္ဇ ပစ္စတော အာသိ
 ဝါမေအာဂီလိမာလကံ
 ခန္ဓမောရ ပရိတ္တဉ္စ
 အဇာနာဠိယသုတ္တကံ
 အကာသေဆဓနိယ
 သေသာပါကာရသဏ္ဌတာ

(ရတနာရွှေချိုင့်)

ကောင်း အင်္ဂါမရှိယွင်ဘာ အငြိမ်းစားဘဝ
 နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ချီးမြှင့်သော ပင်စင်
 လစာငွေကို ဇီးကုန်မြို့ အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်
 သာယာဝတီခရိုင်၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၌
 ယခုလက်ရှိ ခံစားရပေသည်။

စစ်ဆင်ရေးကာလ

၁၉၇၆ ခုနှစ် ပွင့်လင်းကလီလ

ခေါ် ဇိုးအကုန် ဆောင်းအရောက် နင်းထု
 တွေ ထပ်၍ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဟပွန်မြို့၏
 သဘာဝရာသီဥတုက တလံကွာ လူလုံး
 မမြင်ရချိန် သံလွင်မြစ်၏ အနောက်ဘက်
 ခြမ်း ဒါးကွင်းနယ်မြေ KNU ရင်း (၂၀)
 ခိုကြာခိုတပ်ရင်းမှူး နေ့တော့၊ ဒုရင်းမှူး
 အကောက်ခွန်မှူး မောင်ဝါးတို့ အုပ်ချုပ်
 ရေးဗဟိုဌာနချုပ်သို့ ကရင်ပြည်နယ် ဟပွန်
 မြို့(နယ်မြေခံ) အမှတ်(၁၉) ခြေလျင်
 တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စံထွန်း
 ဦးစီးသော တပ်ရင်းမှ အောင်ဇိုးမိုးစစ်ဆင်
 ရေး တိုက်ခိုက်ချိန် ကျွန်ုပ်က တပ်ခွဲ
 ကွန်မန်ဒိုတပ်စဉ် ပါသလို KNU ရင်း(၂၀)
 ခိုကြာခိုတပ်ရင်းကို တောင်ဘက်ခြမ်းမှ

ကျွန်ုပ် ကပ-၄၇၉၇၀၀ အမည်
 မောင်မောင်ဝင်း သည် မြစ်သံလွင်
 အနောက်ခြမ်း KNU တပ်မဟာ(၃)
 နယ်မြေတွင် မြေပြင်ပိုင်းပဒေသာထပ်နေ
 သော ဒေသ အောင်ဇိုးမိုး စစ်ဆင်ရေး
 ဝင်ရောက်တာဝန်ယူရသော ၁၈ရ(၁၉)
 တပ်မတော် ခြေလျင်တပ် (မိခင်တပ်ရင်း)
 နှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အထက်ပါ
 ပရိတ်တော်စည်းချက်ထားကို ယုံကြည်စွာ
 အမြဲနလုံးသွင်း ရွတ်ဖတ်သောကြောင့်
 ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်အောက်ရောက်နေ
 သော မြေပြင်ပိုင်းတို့ကို အံ့ဩစွာ လက်

တစ်လုံးအကွာ မနင်းမိဘဲ ၁၉၇၇ ခုနှစ်
 မေမြို့အမှတ်(၂) လေ့ကျင့်ရေးကျောင်း
 ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်သိန်း
 ၏ အုပ်ချုပ်သော လေ့ကျင့်ရေးတပ်ခွဲ(၁)
 မှ 'အောင်မြင်စွာ ကျောင်းဆင်း၍ ကရင်
 ပြည်နယ် ဟပွန်မြို့ရှိ အမှတ်(၁၉)
 ခြေလျင်တပ်ရင်းသို့ စစ်သည်ကျောင်းဆင်း
 အင်အား (၃၆)ယောက် အုပ်စုထဲတွင်
 ပါဝင်၍ တပ်ရင်းမှူး သုံးဆက်တိုင်တိုင်
 စစ်မြေပြင် တာဝန်ကို(၂၄)နာရီ ထမ်း
 ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ပရိတ်တော်စည်းချ
 ဂါထာရွတ်ဖတ်သည့် တန်ခိုးအာနိသင်
 ကြောင့် ယနေ့အထိ ခြေကောင်းလက်

တိုက်ခိုက်ရသော ပျိုစစ်သားလေးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့ စစ်သည်တစ်ဦးမှ မရှိသော ပျိုစစ်သားလေး ဖြစ်သည်။

ရင်း(၂၀) KNU ခိုကြာခို တပ်ရင်းသည် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းမှ တိုက်မည်ကို ကြိုတင်သိနေသည်။ သိနေ သည့်အကြောင်းက ကျွန်ုပ်တို့အမှတ်(၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်းသည် သံလွင်မြစ်ကမ်း နံဘေးတွင်ရှိသော ခိုကြာခို KNU ရင်း (၂၀)တိုက်ပါက သံလွင်မြစ်အရှေ့ခြမ်း ထိုင်နိုင်သောသို့ ကျည်ကျမှု(၂)မိုင်အတွက် ခွင့်ပြုမှု ထိုင်နိုင်ခြင်းအနိုင်ယူကာတည်းက ၎င်းတို့သိနေသလို ကျွန်ုပ်တို့ အမှတ်(၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ခုဗိုလ်မှူး ကြီး ခံထွန်း စစ်ကြောင်း မည်သည့်နေရာ က ချီတက်လာမည်ကို သိနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော် စစ်ကြောင်းလာမည့်နေရာကို အသင့်စောင့်နေသော ရန်သူ သေနတ် ပြောင်းဝ ကျည်ဆံများဆီသို့ ရင်ဆိုင်ဝင်ရ သော စစ်နည်းဗျူဟာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်အမှတ် (၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးခံထွန်း ဦးစီးစစ်ကြောင်း သည် အင်အား(၅၀၀)ခန့်ဖြစ်၍ (လက် ဖြောင့်တပ်စု) (ဆေးတပ်စု) (ဆက်သွယ် ရေးတပ်စု) (ထောက်လှန်းရေးတပ်စု) (ကွန်မန်ဒိုတပ်စု)တွေ ပါဝင်သဖြင့် အနိုင် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်မည် စစ်ကြောင်းဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အမှတ် (၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်းကို ကွပ်ကဲသော ဗျူဟာမှာ တပ်မ(၄၄)မှ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူး ကြီးခင်ညွန့် ဖြစ်သည်။ ချီတက်ရာ စစ်ဆင် ရေးလမ်းကြောင်းမှာ (ကျွန်ုပ်တို့ အမှတ် (၁၉)ခြေလျင်တပ်ရင်း အရှေ့ဘက် သစ်ချ တောင်မှ ပွိုင့် ၃၂၃၂ တောင်ကုန်းသို့

စချီတက်သည့်အချိန်က ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၄ နာရီ စထွက်၍ ဖာပွန်မြို့ ရာသီဥတုက စင်သည် မှာဆတ်ထားသော အိုဂျီစစ်ယူနီဖောင်းများ မှာ နင်းပေါက်များကြောင့် စိုရွှဲနေသည်။ စစ်သည်များ၏ ပခုံး၌ သေနတ်၊ ခါး၌ ကျည်ဆံ၊ ကျောရှိ ကျောပိုးအိတ်ထဲ၌ (၂၄)ရက်စာ ရိက္ခာ၊ အဝတ်အစား၊ စောင့် အရပ်ဝတ်အပြင် (၇၅)မမနောက်ပွင့် ဗုံးသီးတစ်လုံးစီလွယ်နေရ၍ ဝန်ထုပ်က များနေသည်။ ခရီးက တစ်မိုင်ကို (၂)နာရီ နှုန်းကြာသော ဝါးနွယ်နှင့်ကြိမ်တောကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့၍ ညအမှောင်ထုရောက် ချိန် ပွိုင့် ၃၂၃၂ တောင်ကုန်းနှင့် ခေါပုတ် ကြားရောက်ချိန် ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆုံးပွိုင့် ရဲဘော်လေးဖြစ်၍ KNU ယူနီဖောင်းနှင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မြင်ကြောင်း ဆတ်သားနည်ဖြင့် နောက်တပ်ရင်းမှူးထံ သတင်းပို့ရာ နာရီ ဝက်ခန့်အကြာတွင် (ပိုင်ရင်ပစ်)ဟူသော အမိန့်ရ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ပွိုင့်တပ်စိတ်ရှိ ရဲဘော် အားလုံးပစ်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့တပ်စိတ်မှ ရဲဘော် တင်ထွန်း တစ်ယောက် ကျဆုံး

ပြီး ရန်သူဘက်မှ တစ်ချက်ပစ်လော
လောင်ချာပဲသီးနှင့် M 79 ပဲသီး (၄)ခြင်း
ရခဲ့သည်။ ရန်သူသည် (M 16) (AK 47)
များနှင့်ပစ်၍ ၎င်းတို့အလောင်းများ သယ်
ဆောင်သွားကြသည်။

ဤနေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့ အမှတ်
(၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစံထွန်း ဦးစီးစစ်ကြောင်း
ဒါးကွင်းတောင်ကြော ကျော်ဖြတ်စဉ်
KNU ရင်း (၂၀) ခိုကြာခို ဗဟိုဌာနချုပ်နှင့်
နီးသော နေရာဖြစ်၍ KNU ခိုကြာခို ရင်း
(၂၀) ဗဟိုဌာနချုပ်ရင်းမှူး နောတော့ အဖွဲ့
မှ ရှေ့ထွက်ဆွဲမိုင်းများ အသုံးပြုသော
KNU အဖွဲ့နှင့် ပစ်ခတ်၍ ခိုကြာခိုရင်း
(၂၀) KNU ဗဟိုဌာနချုပ်ရင်းမှူး နော
တော့ တပ်ရင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အမှတ်(၁၉)
ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယ
ဗိုလ်မှူးကြီးစံထွန်း အဖွဲ့မှ တိုက်ကြရာ
၂၄ ရက်အတွင်း အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်း
တိုက်ခိုက်သိမ်းနိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ KNU ရင်း
၂၀ ခိုကြာခို ဗဟိုဌာနချုပ်ရုံးရှေ့ KNU
ဂေလံတိုင်ပေါ်မျှ KNU အလံဖြတ်ချရာ

အလံတိုင်အောက်ခြေ ရန်သူ KNU များ
ထောင်ထားသည့် မြေမြှုပ်မိုင်းကို မြေမြှုပ်
မိုင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ခြေထောက် လက်တစ်လုံး
အကွာနှင့်မိသော်လည်း KNU မြေမြှုပ်မိုင်း
ရှိမှန်း မသိခဲ့ပေ။ နောက် ကျွန်ုပ်၏ တပ်
စိတ်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက် KNU အလံ
တိုင်ပေါ်သို့ စခန်းသိမ်းနိုင်ကြောင်းသိရန်
ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတော်အစိုးရ အလံလွှင့်ထု
စဉ် ကျွန်ုပ် မနင်းမိသော ရန်သူ KNU
မြေမြှုပ်မိုင်းကို နင်းမိ၍ ခြေတစ်ဖက် ပြတ်
သွားသည်။

စည်းချက်ထားကို ကျွန်ုပ် နှလုံးသွင်း၍ ရွတ်
ဖတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် ခိုကြာခိုစခန်းကို
တိုက်ခိုက်ရာ ကျဆုံးသွားသော အရာရှိ
အရာခံ အကြပ်စစ်သည်များကို ဂုဏ်ပြု
လိုက်ပါသည်။

ကဝါလမိုင်းယောဟန် ဖာပွန်း၊

မှတ်ချက်။ ။ (၂၄)ရက်စာ ရိက္ခာသည်
ရိက္ခာခြောက် ခေါ် ထမင်းကိုချက်၍
နေလှန်း မီးနှင့်လှော်သော ထမင်းခြောက်
ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ယရိတ်တော်

ကြုံတွေ့ပါက ရွတ်ဆိုဖူးများ

ပြုစားခြင်းကို နိုင်သောဝါထ

ဦးကုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်)

အဘရသေ့အောင်အကြောင်း

ကို ဤမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုမိ၏။ ဤစာမူကို ဖော်ပြခြင်း ခံရပါက ဂါထာပါအကြောင်းအရာများကို ရေးသားတင်ပြ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် (၇) ရက်သားသမီးတို့အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် ဂါထာများကို ဆက်လက်ရေးသားတင်ပြပါမည် ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ရေးတတ်သလောက် ကြိုးစားရေး၍ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤမဂ္ဂဇင်းစာဖတ်ပရိသတ် ကျွန်ုပ်နှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသည်ဟု ယူဆ၍ ဆက်လက်ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အလုပ်ခန်းအတွင်း

ဝါးတောင်ရှေးကို ထောက်ကာ မိန်းမနှစ်ယောက် တွဲ၍ လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ဆရာ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ပါဦး။ အဆုတ်တစ်ခြမ်း ဖောက်ပြီး သေတော့မယ်။ ဆေးဝါးကုသမှုလည်း ခံတယ်။ ပိုဆိုးပြီး အမောတွေ ဖောက်လာတယ်။ ဆရာကုမှ ပျောက်မယ်လို့ အိပ်မက်မက်လို့ လာတာပါ ဆရာရယ်

ဆိုလာသည်။

မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။ မင်းဘယ်မှာနေလဲ။ ကျွန်တော်က ဆက်ကာမေးပါသည်။ စက်တိုင်းကုန်း သံစက်ဝန်းတွင် နေထိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူနာမည်မှာ မောင်သင်းတင်ခေါ်ကြောင်း၊ သူမိန်းမမှာ အငယ်လေး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

သူတို့တောင်းဆိုသော ကိစ္စ

သည် ကျွန်တော်အတွက် အခက်ခဲဆုံးကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် ပယောဂမကုတတ်ပါ။ အစွဲရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အစွဲကို မချွတ်တတ်ပါ။ ချောလဲ၍ ရောမထိုင်ချင်ပါ။ ဘဝအရေး၏ ခိုကွာအတွက် မရိုးသားကိစ္စအတွက် သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းကာ ရိုးရှင်းစွာနှင့် ကျွန်တော် ဆေးမကုတတ်ကြောင်း သူတို့မိသားစုကို ပြောပြပါသည်။ ယင်းကိစ္စအတွက် သိုက်နန်း၊ ဓာတ်နန်းကို နိုင်သော ဆရာကြီး ဦးစိန်လုံးထံတွင်လည်းကောင်း၊ စေတော်ပိုင်စုတ်တော်ပိုင် သဲကုန်းရပ်ကွက်မှာ အဘဦးကြွေရှိကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းနောက် အောင်သပြေလမ်းတွင် ပယောဂကု ဆရာကြီး ဦးကျော်စိန်ရှိကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းမှန်သော လမ်းကြောင်းများကို ညွှန်ပြပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အင်မတန်ရင်းနှီးသော ပယောဂကုကို ဝိသနာပါသော လူငယ်ဦးသိန်းထွန်း ရှိကြောင်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်ပြောပြ

နေပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ဆရာများ
သည် အသပြာဆရာမဟုတ်ကြောင်း၊
သီလ ဖြူစင်ကြောင်း၊ သွားထိုက်ကြောင်း
ကျွန်တော် တိုက်တွန်း၍ ပြောဆိုနေမိပါ
သည်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောပြော
ကျွန်တော် ကုမုတစ်ထစ်ချ ပျောက်မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ လူနာမိသားစုက အတင်း
အကြပ် တောင်းဆိုနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အားကိုး
သူက အားကိုးနေသည်။ မလုပ်တတ်သူ
ကလည်း မလုပ်တတ်ကြောင်း ဝန်ခံထား
သည်။ ကျွန်တော်လည်း များစွာစဉ်းစား
ရတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်ရ
တော့သည်။

ကဲ... ငါကုမု ပျောက်မယ်
လို့ မင်းယုံကြည်တော့လည်း မင်းကို ငါ
ကုပေးရတော့တာပေါ့။ ပထမဆုံး လူနာ
အဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံ၍ ဆေးကုသ
ခြင်း စတင်ပါတော့သည်။ လက်ခံသည့်
အချိန်ထိ ဆေးကုတတ်ခြင်းကို ဘာက
စ၍ ကုသရမည်ကို မသိသေးပေ။

ကျွန်တော်က သူ့မွေးသက္ကရာဇ်၊ အသက်
စသည်ကို မေးမြန်းမိသည်။ တွက်ချက်
ကြည့်သည်။ သေကိန်းမကျသေးကြောင်း
ပြောမိသည်။ လူနာမျက်နှာသည် ပန်းနု
ရောင် သန်းလာသည်။

မင်းလက်နှစ်ဖက် ပြစမ်းကွာ။
အသက်လမ်းကြောင်း၊ ကံလမ်းကြောင်း
စသည်တို့ကို သေချာစွာ စစ်ကြည့်၏။

အသက်လမ်းကြောင်း၊ ရောက်နှစ်တွင်
ကျိုးပြတ်နေသည်။ အပြတ်နေရာတွင်
အရန်အသက်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းကာ
ကာရံထားသည်။ မင်းအသက်သေကို
မသေဘူးကွာ။ အားပေးစကား ပြောလိုက်
မိပါသည်။

သူမိန်းမ၊ သူ့အစ်မ ဆေးကု
ပေးရန် ထပ်မံတောင်းဆိုနေပြန်သည်။
အဘရသေ့အောင်ကို အာရုံမ ပေါ်လာ
သည်။ အဘရသေ့အောင် ပေးထားသော
ဂါထာများကို သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်
သည် လက်ရေးမူဖြင့် ကူးယူထားသော
ဂါထာများကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်၍
ခေါင်းစဉ်များကို ကြည့်နေမိတော့သည်။

လူနာနှင့် လူနာရှင်တို့ကလည်း
ငြိမ်သက်စွာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ
တော့သည်။ ကျွန်တော် ခေါ်ဝေါ်တာတော့
အမှန်ပင်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင်
ချွေးများ ဆို၍နေတော့သည်။ ကျွန်တော်
တို့မြို့က သူဌေးဦးကျော်ဆန်းနှင့် ဆုံတုန်း
ကြုံတုန်း သူပြောခဲ့တဲ့စကားဆန်းတစ်ခု
ကို ဦးနောက်ထဲ ရောက်လာပါတယ်။

“ကျွန်တော်က ကံခေါ်တဲ့နောက်နေတာပဲ”
 ကျွန်တော့်ကံက အခုအချိန်မှာ ဆေး
 ဆရာအဖြစ် ကံက ခေါ်နေပါသည်။
 ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးဦးထွဋ်ကို သတိ
 ရမိသည်။ ဘရသေ့၏ ဆေးတော်နှင့်
 ဆေးဆရာကြီးအဖြစ် နိုင်ငံတော်အဆင့်
 အထိ ရောက်ရှိသည်ကို သတိမမိသည်။
 အားတင်း၍ ငွေတင်း၍ ယုံကြည်မှုကို
 ဗိုလ်တပ်ကာ လူနာရှင်အား ပဆစ်ဆီ
 ၅ကျပ်သားနှင့် ရေသန့် တစ်ဘူးဝယ်ပေး
 ရန် တောင်းဆိုလိုက်တော့သည်။ ဇော
 အတွင်း ထိုပစ္စည်း ၂ မျိုး ရောက်လာ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားကျောင်း
 ဆောင်တွင် (၅)ပါးသီလကို ဆောက်
 တည်ကာ ယင်းရေသန့်၊ ဆီဘူးကို
 အောက်ပါဂါထာကို ကြည့်၍ (၃၇)
 ခေါက် ရွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုဂါထာ ခေါင်းစဉ်မှာ “သူ
 တစ်ပါး အင်းချပြစားခြင်း၊ ဆေးဝါး မန္တရား
 တို့ဖြင့် ပြုစားခြင်း၊ ခြေရာကောက် ပြုစား
 ခြင်း၊ ပြုစားခဲ့သည်ရှိသော် အန္တရာယ်
 မရောက်နိုင်သော ဂါထာ”

မဂ္ဂဉာဏ မဟာယောဂ်
 မဟာဗောဓိ ပတ်မဟ်
 ပသန္နကံ ပသာဒေန
 ပရောဓ ပရသဟံ စက္ကနုတံသု
 စက္ကေန ပရေယမံ ပရာဝဟံ
 ဆီမန်းကို အောင်နေသော
 ကျော၊ ရင်ဘတ်ကို လိမ်းကျံပေးရန်

မနက်၊ ည ရေသန့်ရေကို သောက်ရန်
 ပြောလိုက်ပါသည်။

ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကျွန်တော့်
 အလုပ်ခန်းမျှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။
 ဤဖြစ်စဉ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက
 ဖြစ်သည်။

မောင်သောင်းတင်သည် ထိ
 ရောင်းချမှုလုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် အသက်မွေး
 ဝမ်းကျောင်း ယနေ့ထိ ပြုလုပ်နေပါသည်။
 အဘရသေ့အောင် ပေးသော ဂါထာဖြင့်
 အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးပါ
 သည်။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာဖတ်
 ပရိသတ်သားများအနေဖြင့် သူတစ်ဦး
 သည် အတတ်ပညာတစ်ခုခုဖြင့် ပြုစား
 ခြင်းခံနေရသည်ဟု ယူဆပါက ဤဂါထာ
 ကို (၃၇) ခေါက်မန်းကာ ကုသပေးခြင်း
 ဖြင့် ပယောဂအမျိုးမျိုးကို နိုင်နင်းပါ
 ကြောင်း ရေးသားတင်ပြပါသည်။

ယုံကြည်မှုသည် အောင်မြင်မှု
 ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး(ကြို့ပင်ကောက်)

မညာရှိတို့မည်သည်

အေးခွင့်မန်(သင်ထုံး)

သုခမိန်အင်္ဂါရပ်

ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ ပင်လယ်ကို
စားသောအခါ ညီတော်စစ်ကိုင်း မင်း
အသံဃာ စောယွမ်းကို လုပ်ကြံချေ
ဟူ၍ ငခင်ညိုဟူသော ကျွန်ကို စေ
တော်မူ၏။ ငခင်ညိုလည်း စစ်ကိုင်းသို့
ကျူး၍ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လေသော်
မလုပ်ကြံသာသောကြောင့် တောတွင်း
ပုန်း၍ နေလေ၏။ သုံးရက်ရှိသောနေ့၌
စစ်ကိုင်းမင်းမဟာဂီရိပြုလေသည် ဖြစ်၍
ရွှေစလောင်းနှင့် ထမင်း၊ အမဲသား
အပြည့်ထည့်၍ နတ်ကို တင်၏။ ငခင်ညို
လည်း လုပ်ကြံမည်ဟူ၍ နှုတ်တော်သို့
တက်လေ၏။ ထိုအခါ နတ်တင်သော
ထမင်းကိုတွေ့လေ၍ သုံးရက်တိုင်အောင်
ထမင်းမစားရသည်နှင့် နတ်တင်ထမင်းကို
စားလေ၏။ ဝပြီးလျှင် အတွင်းသို့ဝင်လေ
၍ အသင်္ခယာစောယွမ်းခေါင်းရင်တွင်
ရပ်လျက် ကြံ၏။

“သည်မင်းသည် ယခုနေ့လျှင်
ငါ၏ထမင်းရှင်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ထမင်းသခင်
ကို ပြစ်မှားချေသော် အလွန်ပင်ဝန်လေး
လတုံသည်။ လုပ်ကြံသာလျက် မလုပ်

ကြံဘဲ လာသည်ဟူ၍ ငါ့အရှင် မျက်
တော်မူသော်လည်း တစ်သက်သာ ဖြစ်
သည်။ ထမင်းသခင်ကို ပြစ်မှားချေသော်
သံသရာဝယ် အပယ်လေးပါး၌ ရှည်လျား
စွာ ခံရမည်အကြောင်းဖြစ်သည်။ အပါယ်
လေးပါးမှ လွတ်၍ လူ၏အဖြစ်ကိုပင်
ရငြားသော်လည်း ယုတ်မာစွာသော
ကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် ရှိလေရာသည် ဟု
နလုံးထားပြီးမှ စစ်ကိုင်းမင်းခေါင်းရင်းတွင်
ရပ်လျက် မိမိစွဲသော ဓားကို နှုတ်တုံ
စွပ်တုံပြု၍ “ငါ့အရှင်သည် စစ်ကိုင်းမင်း
သို့ မရောက်ဘဲကို ရောက်သည်ဟူ၍
အမိန့်တော်ရှိလျှင် ရောက်ကြောင်းကို
လျှောက်ရမည်” ဟူ၍ ခမည်းတော်
တစ်စီးရှင်က အသင်္ခယာစောယွမ်းကို
ပေးသော ပတ္တမြားဓားကို ယူ၍ လာခဲ့၏။
ပင်လယ်သို့ရောက်လျှင် ငါးစီးရှင်လည်း
“ပြီးခဲ့၏လော” ဟူ၍ မေးတော်မူ၏။
ငခင်ညိုလည်း မိမိနလုံးကာရှိခဲ့သည့်အတိုင်း
နားတော်လျှောက်၍ ပတ္တမြားဓားကို
ဆက်၏။ ငါးစီးရှင်လည်း “ငါ့ကျွန်သည်
ထမင်းတစ်စလောင်းကိုမျှ သူ့ကျေးဇူးကို

သိ၍ ဤသို့သောစကားကို လျှောက်
သည်။ ငါ နေ့တိုင်းမပြတ် သားမယားနှင့်
တကွ ကျွေးမွေးသော ကျေးဇူးကိုသော်
ကား အဘယ်သို့ဆိုရန်ရှိတော့အံ့နည်း”
ဟု ချီးမွမ်းတော်မူ၍ များစွာသော စည်း
စိမ်ချမ်းသာဆုလာဘ်ပေးတော်မူ၏။

(AO ညွှန်မောင် မြစ်သား) ၏
မြစ်သားနယ်သမိုင်းစာအုပ်ငယ်လေးတွင်
တွေ့ရှိဖတ်ရှုမိသော မြန်မာသမိုင်း စာ
တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသားဘဝက
သမိုင်းဖတ်စာတွင် သင်ခဲ့၊ ဖတ်ခဲ့၊ မပြခဲ့
ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ဆရာက သင်
ပေး၍ ဖတ်ရ ကျက်ရ ပြန်ဖြေရရှိ အာရုံ
အလွတ်ကျက်ခဲ့ပြေနိုင်ခဲ့ကာ ထူးထွေ
အသိ၊ အမြင်၊ အတွေးတို့ မရှိခဲ့သေးပါ။

ယခုတစ်ကြိမ် ဤသမိုင်းစာ
တစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်၍ တွေ့ရှိဖတ်ဖြစ်
သောအခါ ဆရာကြီးဦးညွှန်မောင် ရေး
သားသည့် စာပိုဒ်လေး ဆုံးသွားသော်
လည်း ကျွန်တော်၏အတွေးတို့သည်
အခန်းဆက်သဘော ဆက်၍ ကျယ်ပြန့်
သွားကြပါသည်။ ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏

ကျွန်ယုံ ငခင်ညီသည် အရှင်သခင်၏ အမှုထမ်းရွက်ခဲ့ရာတွင် သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံလျက် ခက်ခဲစွာ စွန့်စား၍ ဆင်းရဲ ခုက္ခတို့ဖြင့် အပင်ပန်းခံကာ အန္တရာယ် ကြီးမားသော အမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏ ကျွန်ရင်း ငခင်ညီသည် ပညာရှိတို့ ကျင့် သုံးလိုက်နာအပ်သည့် သုခမိန်အင်္ဂါရပ်များ နှင့် လျော်ညီစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဟု တွေးမြင်မိပါသည်။

သစ္စာ၊ အမှုခပ်သိမ်း၌ တည်ကြည်ခြင်း၊ သူဆောင်ရွက်ရမည့် အမှု ကိစ္စအား အမှန်တရားအတိုင်း ဆင်ခြင် သုံးသပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

သိက္ခာ၊ မဟောက်မပြန်သော အကျင့်ရှိခြင်း၊ ထားအပ်ရှိအပ်သည့် သူတော်မြတ်တို့ အသိအမှတ်ပြု လေးစား ထိုက်စွာ ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း။

မေဓာ၊ ဉာဏ်၊ ပညာ၊ ဝိဇ္ဇာ သုံးမျိုး၌ အရာအားလျော်စွာ ဝေဖန် သိတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ဖြင့်

သင်ရာ၊ အပ်ရာ၊ မှန်ကန်ရာကို ဝေဖန် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ် ဆောင်ရွက်ခြင်း။

ကတညုတ၊ သူကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်း၊ ထမင်းသခင်ကျေးဇူးရှင်အား ပြစ်မှားခြင်းအမှုကို မပြုလုပ်မှု၍ ရှောင်ခဲ့ ပယ်ခဲ့ခြင်း။

ကတဝေဝီ၊ သိသည့်အတိုင်း ကျေးဇူးကို တုံ့ဆပ်လေ့ရှိခြင်း၊ ငခင်ညီ သည် စစ်ကိုင်းမင်းအား သုတ်သင်သတ် ဖြတ်ရန် တာဝန်ရှိသော်လည်း ထမင်း တစ်နပ်စာမျှ စားဖူးသည့်ကျေးဇူးရှင်ကို

အဆုံးစီရင်မည်ဆိုကာ စီရင်နိုင်ခွင့် အခြေ အနေ အခွင့်ရရှိပါလျက် အသက်ကို မသတ်ဘဲ ထမင်းသခင်ကျေးဇူးကို တုံ့ဆပ် လိုက်ခြင်း။

မီတိ၊ ကောင်းသောအမှုကို ပြုတိုင်း နှလုံးမချအားထုတ်ခြင်း။ ငခင် ညီသည် သူ၏သက်ဦးဆံပိုင် အရှင်မြတ် ၏ အမိန့်ကို နာခံလျက် အခက်အခဲ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ ခံကာ ခရီးစဉ်အစမှ အဆုံးတိုင် လုံ့လပြု ကြိုးစားဆောင်ရွက် ခြင်း။

သမ္ပပေက္ခာ၊ ယုတ်မြတ်နှီးငေး မရှာ ပရဟိတကို ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အမိန့် တော်ဖြင့် တာဝန်ကို စေခိုင်းသည့် အရှင် မြတ်၊ လုပ်ကြံစီရင်ရန် ဦးတည်ရာ အဝေး မှ ပုဂ္ဂိုလ် ထိုနစ်ဦးသော အရှင်တို့သည် ငခင်ညီအဖို့ အရှင်ရင်း၊ ကျွန်ရင်းလည်း မှန်၏။ နေရာရပ်တည်ရှင်သန်ရာသည် လည်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ သူ၏ အရှင် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာ တစ်ကဏ္ဍခြားသော အရှင်တစ်ပါးသည် အဆက်အစပ်မရှိသော ကာလက

ဦးတည်ရာဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဆောင်ရွက်
 ခဲ့သည့် အမှုကိုစွဲတွင် ရင်းဖျားနီးဝေး
 ယုတ်မြတ်မရွေး မရှုမရှု တာဝန်ကို
 ထမ်းရွက်စဉ်ကာလအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်
 တွေ့ကြုံလာသည့်အပေါ် မူတည်လျက်
 နှစ်ဖက်အကျိုးကို မှတမန်ကန်စွာ ဆောင်
 ရွက်ခြင်း။

ခေဒဿဟ။ ကိုယ်ကျိုး သူ
 အကျိုးဆောင်ရွက်သမျှ အပင်ပန်းခံခြင်း။
 အရှင်၏အကျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ ထမ်းရွက်
 ခြင်းဖြင့် မိမိတွင်လည်း အကျိုးဖြစ်စေ
 နိုင်သည် မှန်သောကြောင့် တာဝန်ကို
 စတင်ဆောင်ရွက်ချိန်မှ အဆုံးထိတိုင်
 ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အငတ်အပြတ်ခံ လှုပ်
 ရှားရသည့်တိုင် မငြိမငြင်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

ခန္တိ။ လူသုံးစားတို့အတွက်
 သည်းခံနိုင်ခြင်း။ ဤတွင်လည်း အထူး
 ဆိုဖွယ်ရာမရှိ အရှင်သခင်၏ အမိန့်ကို
 ထမ်းရွက်ရသည်တွင် အကယ်၍ ဘေး
 အန္တရာယ်တို့ တွေ့ကြုံ၍ မိမိအတွက်
 အကျိုးယုတ်စေနိုင်သည်ကို သိပါလျက်
 မဖယ်မကန် နာခံပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း။

ပဏ္ဍိတ။ ခက်ခဲသောပြဿနာကို
 ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း။ တစ်ဖက်က ကျေးဇူးရှင်
 သက်ဦးဆံပိုင်သခင်ရင်းဖြစ်၍ အမိန့်ကို
 ဖီဆန်ခြင်း မကျေပွန်ခြင်းရှိက မိမိရော
 မိသားစုပါ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုး ကျရောက်
 စေမည်။ တစ်ဖက်မှာက အစာရေစာ
 ငတ်ပြတ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေစဉ်
 ထမင်းတစ်နပ်စာ စားခဲ့ဖူးသည့် ကျေးဇူး
 ရှင်မို့ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း စီရင်မှု အထ
 ပြောက်စွာ သတ်ဖြတ်မိပြန်လျှင် သံသရာ
 မှာ ရှည်လျားဆိုးရွားစွာ ဘေးဒုက္ခ အမျိုး
 မျိုး တွေ့ကြုံခံစားရချေမည် ဖြစ်သည်
 အခက်အခဲနှစ်ခုတို့အား လျော်ကန် သင့်
 မြတ်၍ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည့်အတိုင်း
 ဝေဖန်သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း။

သဒ္ဓါ။ ပြေပြစ်စွာ ဟောပြော
 နိုင်ခြင်း။ မိမိ၏တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍
 မိမိဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အခြေအနေ
 အကြောင်းအရာ အရပ်ရပ်အား မိမိ၏
 အရှင်သခင်သို့ ယုတ္တိ ယုတ္တိ မှန်ကန်
 နိုင်လှစွာဖြင့် လက်ခံသုံးသပ်နိုင်စေရန်
 ချေငြေပြေပြစ်စွာ နားတော်လျှောက်တင်

နိုင်ခြင်း။
ကတိ။ တံစိုး သုံးပါးမငဲ့
 မှန်ကန်စွာ ဝိနစ္ဆယချနိုင်ခြင်း။ မိမိ၏
 အမှုတာဝန် ထမ်းရွက်ပြုမူမှုအပေါ် အရှင်
 သခင်၏ မျက်မှန်တော် ကြီးစွာ ဆိုးရွား
 စွာသော အပြစ်ဒဏ်တို့ ခံရနိုင်သည်ကို
 လည်းကောင်း၊ အကယ်၍ အကျိုးဆောင်
 အောင်မြင်ခဲ့ပါက ခံစားရနိုင်သည့် ဆု
 လာဘ် စည်းစိမ်ရာထူးဂုဏ်ရှိန်တို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ဆိုးသည် ကောင်းသည်
 တို့ ခံမိ၊ ခံဖို့အတွက် မငဲ့မထောက်
 မကြောက်မရွံ့သော စိတ်ဖြင့် ခံပြုထိုက်
 သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် တွေးမြင်မိပါ
 သည်။ သူ၏အပြုအမူဆောင်ရွက် ဆုံးဖြတ်
 ချက်ကို သုံးသပ်ပါလျှင် သုခမိန့်အင်္ဂါ
 ရပ်များနှင့် လျော်ညီလှကြောင်း ကွေ့ရ
 ပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းအရာတွင်
 ဖြစ်စေ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစား
 ဆင်ခြင်ဝေဖန်သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်သူသည်
 ပညာရှိ မည်ပါ၏။

အေးခွင့်ပန်(သင်္ဃာတံ)

မြည်သူလူထုအတွက် ကျန်းမာရေး

ငွေရက်များဘရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အညှာရယ်တာကွယ်ရန်

ဒေါက်တာ လွင်သန့်(ဆေး-၂)

နွေရောက်လာပြီ။ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးမှုနှင့် ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှုများ သည် နွေမှာ အပူချိန် လွန်ကဲခြင်း၊ မိုး ခေါင်ခြင်း၊ သောက်သုံးရေ ရှားပါးခြင်း၊ ရာသီဥတု ဖြစ်စဉ်များ၊ ခရမ်းလွန်ရောင် ခြည်ကျရောက်မှု၊ အပူရုပ်ခြင်း စတဲ့ အရေ ပြားအရောင်ပြောင်းလဲခြင်း၊ အနာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ကျန်းမာရေးပြဿနာများ ဖြစ်ပွား လျက်ရှိရာ ဆင်ခြင်နေထိုင်သွားဖို့ လိုပါ တယ်။

နွေမှာ အပူချိန်ပြင်းတဲ့အခါ အလိုလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ပျမ်းမျှအပူချိန်မြင့်တက်ခြင်း၊ ကြွက်တက် ခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်း၊ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရခြင်း ဖြစ်စေကာ၊ အပူရုပ် အဖျားဝင် တတ်တယ်။ နေပူက ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း ရေချိုးရင် အရေပြားရှိ သွေးကြော တွေ ချက်ချင်း ကျုံ့သွား (Vasoconstric tion) ဖြစ်လို့ ချွေးငုပ်သွားတယ်။ သွေး ကြောကျုံ့ရင် ချွေးမထွက်တော့ပါ။ ရုတ် တရက် အပူကြီးကာ အအေးဓာတ်နှင့် တွေ့ရင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်သာမက အရေပြား

ရှိ သွေးကြောများပါ ကျုံ့သွားလို့ ချွေးငုပ် သွားတယ်။ ချွေးငုပ်သွားရင် ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်တဲ့ အပူတွေမထွက်နိုင်တော့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်တက်လာတယ်။ ခေါင်း ကိုက်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်း၊ အသက်ဆုံးရှုံးတဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် ပြောရရင် အိုဇုန်းလွှာအကြောင်း စပြီး ပြောရမယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်နှင့်ကပ်လျက်က ထရိုပိုစပီးယားလေထုလွှာ၊ ဒုတိယ စထရာတိုစပီး

ယားအလွှာနဲ့ ကပ်လျက်က အိုဇုန်းလွှာ ဖြစ်တယ်။ နေရောင်ခြည်က ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည် ကမ္ဘာပေါ်ကို တိုက်ရိုက်မကျ အောင် အိုဇုန်းလွှာက ကာကွယ်ပေး တယ်။ အိုဇုန်းလွှာ ပေါက်ပြဲမှုက အန္တရာ တ်ကတိုက် ဖောက်ပြန်လာတဲ့အခါ ကမ္ဘာ မြေပေါ် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ကျရောက်မှု များလာတယ်။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်သင့် လို့ အသားညှိုးမည်းခြင်း၊ ထိတွေ့မှုကြာရင် မျက်စိတိမ်စွဲခြင်း၊ အရေပြား အိုမင်းရင့် ရော်ခြင်း၊ ခုခံအားကျဆင်းခြင်း၊ ကြာရင် အရေပြားကင်ဆာဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်၏။ မျက်စိတိမ်စွဲတာဟာ အပူပိုင်းဒေသနေသူ များအဖို့ အဓိက မျက်စိကွယ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းပဲ။

လူတွေဟာ မြေအောက်ရေ သုံးစွဲမှုပိုလာသလို ရေနံ၊ ဓာတ်ငွေ့စတဲ့ ရုပ်ကြွင်းလောင်စာ ပိုသုံးလာတယ်။ စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ လူဦးရေ လျင်မြန် တိုးတက်များပြားလာမှု၊ သစ်တောပြုန်းတီး မှု၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံနှင့် ယာဉ်ရထားက ထုတ်လွှတ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်။

နိုက်ထရိုဂျင်ပါအောက်ဆိုး၊ ဆာလဖာဒိုင်
 အောက်ဆိုဒ်၊ အက်ဆစ်ဒ်နဲ့ မီးခိုးများ။
 မြူများကြောင့် ဖန်လုံအိမ်အာနိသင်
 (Green House effect) ကြောင့် ကမ္ဘာ
 ကြီး ပူနွေးလာပြန်ပါတယ်။ အခြားတစ်
 ဖက်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ဂေဟစနစ်
 ပြောင်းလဲကာ လူတွေ မဆင်မခြင် စွန့်ပစ်
 တဲ့ ဓာတုပိုးသတ်ဆေး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်
 အပါအဝင် အညစ်အကြေးများ၊ တောမီး
 လောင်ခြင်း၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်း၊
 ကြွပ်ကြွပ်အိတ်မီးရှို့ခြင်း၊ တောမီးလောင်
 ခြင်းနှင့် မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်း၊ လေအေး
 စက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ရေမွေးဖျက်မင်တို့မှ
 စီအက်ဖစီ CFC-chlorofluoro carbon
 ဓာတ်ငွေ့များ အပေါ်ပို့လွှင့်ပြီး အိုဇုန်းလွှာ
 ပိုမိုပေါက်ပြဲကာ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဟာ
 ကမ္ဘာမြေပေါ် တိုက်ရိုက်ကျရောက်လာကာ
 ကမ္ဘာကြီး ပိုမိုပူနွေးလာသလို အိုဇုန်းလွှာ
 ပေါက်လို့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ကျရောက်
 မှု မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။

အပူဒဏ်ကာကွယ်ဖို့ နေပူထဲ
 ထွက်ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခပ်ပွပ္ပ ချည်ထည်

အင်္ကျီဝတ်ရမယ်။ အရောင်ဖျော့ဖျော့
 အဝတ်ပါးပါးဝတ်ဖို့၊ နေလယ်ဘက် နေ
 သိပ်ပူရင် နေပူထဲမထွက်ဖို့၊ ပြင်းပြင်းထန်
 ထန် အားကစားလှုပ်ရှားမှုမလုပ်ဖို့၊
 မသက်သာလို့ အပြင်ထွက်ရင် ဦးထုပ်
 ထီးပါမှ ထွက်ဖို့၊ ရေများများသောက်ဖို့
 လိုပါတယ်။

အလုပ်ပြီးဆုံးလို့ အရိပ်ထဲ ပြန်
 ရောက်ရင် ရုတ်တရက် ရေမချိုးဖို့၊ ရေခဲ
 ရေ၊ ရေအေးနှင့် ရေပက်မတိုက်ဖို့ လို

တယ်။ လုပ်မိရင် ချွေးငုပ်ပြီး အပူတွေ
 အပြင်မထွက်နိုင်လို့ ကိုယ်အပူချိန်တက်
 လာပြီး သတိလစ်ခြင်း၊ သွေးလန့်ခြင်းဖြစ်
 ကာ၊ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ သေ
 ဆုံးနိုင်ပါတယ်။ ယင်းကို အပူရှပ်ခြင်း၊
 အပူကြောင့် လေဖြတ်ခြင်း Heat Stobel
 လို့ ခေါ်တယ်။ ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊
 သတင်းစာ၊ လက်ကမ်းစာစောင်ကနေ
 ထိထိရောက်ရောက် ယဉ္ဇာပေးဖို့လိုသလို
 လိုက်နာကြရပါမယ်။

ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အဆင့်ခွဲ
 မှုအနေနဲ့ ညဘက်ဆိုရင် သုည၊ နေဘက်
 မှု အဆင့်(၁၁)နှင့်အထက်ရှိတယ်။ ၂၀၁၄
 ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်က နေသိပ်ပြင်းလို့
 အဆင့်(၁၄)ထိရှိလာဖူးတယ်။ (၁၄)ဟာ
 အမြင့်ဆုံးပဲ။ (၁၄)ထက်ဆိုးလာရင် အဆိုး
 ရွားဆုံးဖြစ်တယ်။

ကျန်းမာရေးယဉ္ဇာပေးရရင် နေ
 ရောင်မှောင်ရမယ်။ အလုပ်ကိစ္စများ
 အတွက် မနက်(၀၇:၀၀) မှ (၁၁:၀၀)နာရီ
 ထိ ညနေ(၁၅:၀၀)နာရီမှ (၁၇:၀၀)နာရီထိ
 ပြောင်းရွှေ့သတ်မှတ်သင့်တယ်။ နံနက်

(၁၁:၀၀)နာရီမှ (၁၆:၀၀)နာရီထိ နေပူ
ထွက်ခြင်းမပြုသင့်ဘူး။

နေပူထဲမှ အအေးခန်းထဲ ရုတ်
တရက်ဝင်ခြင်း။ အအေးခန်းမှ နေပူထဲ
ရုတ်တရက်ထွက်ခြင်း မလုပ်သင့်ပါ။ နေပူ
ထဲ (၁၀)မိနစ်ကြာရင် ကားထဲမှ အမြန်
ထွက်သင့်တယ်။ အပူလွန်ကဲရင် နာတာ
ရှည် ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးတိုး အရိပ်ထဲ
ထားသင့်တယ်။ အပူချိန်မြင့်ပြီး ချွေးထွက်
လွန်ခြင်းဖြစ်ရင် ဆားဓာတ်၊ ရေဓာတ်
ဆုံးရှုံးလို့ ရေငတ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊
လက်၊ ဝမ်းဗိုက် ကြွက်တက်ခြင်း၊ ဖျားနာ
ခြင်း ခံစားရတတ်တယ်။ လိုအပ်ရင် ဆရာ
ဝန်၊ ဆေးရုံပို့ရမယ်။ သွေးလန့်ခြင်းဖြစ်ရင်
အသက်ရှူအကူနည်းနဲ့ အသက်ပြန်ရှူ။
လာအောင်အထိ ပြန်ရအောင်လုပ်သင့်
တယ်။ ဆေးရုံ အချိန်မီ ပေးပို့ရပါတယ်။

ပညာပေးခြင်း

နေရောင်ရောင်ရမယ်။ အလုပ်
ကိစ္စကို မနက်(၁၁:၀၀) မှ နေ့(၁၅:၀၀)
ချိန်ထိ နေခင်းနားပြီး ညနေ(၁၅:၀၀) မှ

(၁၇:၀၀)နာရီထိ ပြောင်းလုပ်သင့်တယ်။
နေပူထဲထွက်ရင် ထီး၊ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး
ထွက်သင့်တယ်။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ကာ
မျက်မှန်တပ်သင့်တယ်။ နေပူထဲထွက်ရင်
နေရောင်ခဲ ကရင်(Cream) လိမ်းသင့်
တယ်။ (၂)နာရီကြာ တစ်ကြိမ် လိမ်းသင့်
တယ်။ (၁၅) သနပ်ခါးလိမ်းထားသင့်
တယ်။ အရေပြားကင်ဆာမဖြစ်ရအောင်
ဆင်ခြင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ မိသားစု
ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်သင့်ပါတယ်။ အရက်၊

ဘီယာ မသောက်သင့်ပါ။ အရက်ဟာ
ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပူချိန်ထိန်းညှိတဲ့စနစ်
ပျက်စေတယ်။ ကုသမှုခံယူရမှာဖြစ်တယ်။

အန္တရာယ်

ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန် (၁၀၄)
မှ (၁၀၆)ဒီဂရီအရင်ဟိုက် (၄၀) မှ (၄၂)
စင်တီဂရီထိ မြင့်တက်လာရင် ဦးနှောက်၊
နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်များ ပျက်စီးနိုင်တယ်။
လူနာရဲ့ အရေပြား ချွေးမထွက်နိုင်တော့ဘဲ၊
ခြောက်သွေ့နီရဲလာခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း၊
ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ စကားပြော မှုမမှန်ခြင်း၊
ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ခြင်း၊ သတိလစ်
ခြင်း၊ တက်ခြင်း၊ သွေးလန့်ခြင်းဖြစ်ကာ
သေဆုံးနိုင်ပါတယ်။ အအေးခန်းထဲသွင်း
ပြီး လည်ပင်း၊ ပေါင်ခြံ နဖူး ရေပက်တိုက်
ခြင်း၊ အေးတဲ့စောင်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ
ရေနဲ့ဆွတ်ပြီး ရေပက်တိုက်ခြင်း၊ ဓာတ်ဆား
ရည်တိုက်ခြင်းတို့ ညွှန်ကြားပေးနိုင်ပါတယ်။

ဒေါက်တာလွင်သန့်

အနုပညာအနုပညာပေးတဲက

မိဘဆရာသမားမည်သည်

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်(သံတွဲ)

အနန္တအနန္တငါးပါး၌ မိဘနှင့်
ဆရာသမားအား ထည့်သွင်းပူဇော်ထား
သည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်
သူတော်ကောင်းမုန့်သမျှ သိရှိကြပြီးဖြစ်
သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိပါသည်။

မိဘ ဆရာသမားတို့မည်သည်
မိမိ၏သားသမီး တပည့်များအပေါ်တွင်
ဗြဟ္မာစိုရ်တရားဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို
တွေ့မြင်လိုသူများဖြစ်ကြပေသည်။ မည်သူ
တစ်စုံတစ်ဦးယောက်သောသူမှ သားသမီး
တပည့်များအပေါ်၌ ဆင်စီးခြင်းကန်အဖြစ်
များကို တွေ့မြင်လိုမှုရှိကြမည်မဟုတ်။ ထို
အပြင် မိဘ ဆရာသမားတို့မည်သည်
သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း၊ တပည့်
မကောင်း ဆရာခေါင်း၊ ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး
ကြာသိတွေ့မြင်လိုချင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

ဆရာကောင်းတပည့် ပန်း
ကောင်းတစ်ပွင့်ပန် လူလိမ္မာသားယဉ်ပါး
ဤလိုအဖြစ်မျိုးကိုသာ ကြားသိမြင်တွေ့
လိုချင်သူချင်းများ ဖြစ်ကြပေမည်။ ဆရာ
မကောင်းတော့ တပည့်အထောင်းခံရသည်
မျိုး မိဘများမကောင်း၍ သားသမီးများ

လူပုံအလယ်မျက်နှာငယ် အရှက်ရစေ
သည့်အဖြစ်မျိုးကို မည်သည့်မိဘ ဆရာ
မဆို ပြုမူဆောင်ရွက်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

မိဘဆရာသမားတိုင်း တပည့်
သားသမီးအပေါ် ဘယ်သူလေးက ဘယ်
ရပ်ကွက်က ဘယ်သူသားသမီးလေးပေါ့။
ဘယ်သူက ဘယ်ဆရာသမားရဲ့ တပည့်
လေး၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးသိတတ်နားလည်မှု
များ ပြောစရာကိုမရှိ၊ တကယ်တော်ပေါ့။
ဤလို ခိုးကျွေးစကားမျိုးသာ ကြားသိလိုသူ
ချင်းပင်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က မူလတန်းပြ
ကျောင်းဆရာဘဝ ပြီးတော့ သက်ကြီး
ရွယ်အိုတွေကို အရွယ်လွန်မှစာသင်ပြခဲ့ရ
သော အသုံးလုံး သင်တန်းဆရာဘဝ ဖြတ်
သန်းလာခဲ့ရစဉ် ဆရာသမားတစ်ယောက်
၏ ဘဝခံစားရသော ပီတိအရသာသည်
ကား မည်သည့်နတ်သုဒ္ဓါနှင့်လဲလှယ်
နှိုင်းယှဉ်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်
ဝန်းကျင် အသုံးလုံးသင်တန်းဆရာဘဝ
သက်ကြီးရွယ်အို အသက် ၅၀ ကျော်မှ
၇၀ ကျော်အရွယ်ထိ အမိအရွယ် အဘွား

အရွယ်၊ အဘိုးအရွယ်ကြီးများကို စိတ်
ရှည်ထားပြီး သင်ကြားခဲ့ရစဉ်။ အသက်
၅၆ နှစ်အရွယ် ကျွန်ုပ် စာသင်ပေးရသော
အခါ ထိုဒေါ်သိန်းမြဆိုသူမှာ ပါးနပ်၍
မှတ်ဉာဏ်ကောင်းခြင်းကြောင့် သင်တန်း
ရက်တိုကာလတွင်း ကျွန်းကျွန်းကျင်ကျင်
စာရေးတတ် ဖတ်တတ်သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင် ရေးတတ်ဖတ်တတ်သွားပြီး တစ်နေ့
ကျွန်ုပ်ထံ ငိုကြွေးချက်မ တုတ်ရိုက်ချက်
အရာဗရပွဖြင့် ရောက်ရှိလာပါသည်။
ကျွန်ုပ်မှ အကြောင်းကျိုး မေးမြန်းလိုက်
သောအခါ အိမ်မှလင်ယောက်ျားဖြစ်သူ
သည် စာများ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေး
တတ် ဖတ်တတ်သွားပါက သူ့အားပစ်သွား
ပြီး နောက်အိမ်ထောင်သစ်ပြုသွားမည်ကို
စိုးရိမ်ပိုပြီး နောက်နေ့ ကျောင်းမတက်ရဟု
ပိတ်ပင်ဟန့်တားခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကား
များရာမှ သူ့အား တုတ်ဖြင့်ရိုက်နှက်ပါ
ကြောင်း ပြောဆိုလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
အမေအရွယ်ရှိ ဒေါ်သိန်းမြကို ခေါ်ပြီး

သူတို့နေရာအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြခဲ့ရသေးသည်။ ထိုသောအခါမှ ဒေါ်သိန်းမြ လင်ယောက်ျားမှာ အမြင်မှန်သဘောပေါက်နားလည်မှု ရရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်စာပြရသော သက်ကြီးရွယ်အိုများမှာ စုစုပေါင်း ၁၂ ယောက် ရှိပါသည်။ ထိုတပည့်များသည် မနက် ၉ နာရီထိုးသည်နှင့် စာသင်ပိုင်း စုရပ်နေအိမ်သို့ ချိုင့်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲပြီး ရောက်ရှိလာတတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်စာမသင်မီ ကျွန်ုပ်အတွက် စားသောက်နိုင်ရန် ရွာဓလေ့လက်ဖြင့် ပြုလုပ်ရသော နွားနို့ ကျွဲနို့ပူ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော်များ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ မုန့်လက်ကောက်ကြော်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်၊ မုန့်ဆီကြော်၊ ဘိန်းမုန့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ယူဆောင်လာတတ်ကြပြီး မိမိသားတစ်ယောက်အရွယ်ရှိသော်လည်း ဆရာသမားဆိုသော အသိစိတ်ဖြင့် ဂါရဝပြု၍ ကျွေးမွေးညှော်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ပြင် နံနက်စာ ၁၁ နာရီတွင် စားဖို့ရန်အတွက် ရှာဖွေ

ခူးဆွတ်ပြီး ချက်ပြုတ်တတ်လာသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဟင်းများကလည်း အမျိုးအမည် စုံလင်ပါသည်။ အသားငါး၊ ဟင်းစုံပါသလို အသီးအရွက်မျိုးစုံကလည်း ကျွန်ုပ်မသိသည့် ဟင်းအမည်များကလည်း ခြောက်ခြားစွာအနန္တ ဥပမာ ကန်စွန်းရွက် သူအနံ့က ပိုးသတ်ဆေးလို စိမ်းရွှေရွှေ။ သို့သော် ဆန်မှုန့်နှင့် အခြားအသီးအနှံ ရောပြီး ပေါင်းပြီးချက်ပြုတ်ထားတော့ စားပြီးသည်နှင့် ပါးစပ်ထဲ အနံ့ကလေးက သင်းပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ဒါဟာ ဆရာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားရတဲ့ ပီတိဆိုတဲ့ အားအေးဆိုရင် မမှားပါဘူး။

နောက် တောရွာမှာ သူငယ်တန်းကစ၍ စတုတ္ထတန်းထိ တစ်ယောက်တည်းထိန်းကျောင်းခဲ့ရတဲ့ အရပ်ကျောင်းဆရာကစ။ နှစ်တစ်ပတ်တွက် ကောက်ကြီးခွဲနီစပါး တင်း ၆၀ ဖြင့် ကျောင်းစာ သင်ပြရတယ်။ စားရေးနေရေးကို ရွာက စီစဉ်ပေးတယ်။ တစ်နှစ်တာ ပြီးမြောက်တော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူက စုစုပေါင်း ၃၀ ကျော်ဝန်းကျင်။ ရွာကအိမ်ခြေ ၃၀ ကျော်သာဆိုတော့ နွေစဉ်ဓန ဒီဆရာ ဒီတပည့် ဒီကျောင်းသားတပည့် မိဘတွေနဲ့ လက်ပွန်းတုတီး သွားလာပြောဆို ဆက်ဆံရတော့ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနှစ်နာ သင်ကြားပြသခဲ့ရသော သံယောဇဉ်အမျှင် တွယ်တန်းမိပြန်တော့ နွေကျောင်းကြီးပိတ်လို့ ခြုံပြန်မယ်လည် လုပ်တော့ စပါး တင်း ၆၀ ကို သူတို့က ကြိတ်ခွဲပြီး ဆန်အဖြစ် သန့်စင်ပြုပြင်ထုတ်ပြီးပြီရုံမက ဆရာတို့မိဘတွေ မောင်နှမတွေစားဖို့ ကောက်ညှင်းဆန်က တစ်အိတ်၊ မြေပဲတောင်ခွဲခြမ်းတွေကလည်း အိမ်ရောက်ရင် ဆီနဲ့လှော်ပြီး စားနိုင်အောင် ဂုန်နီအိတ်သုံး

တင်းဝင်အိတ်အပြည့်၊ ပြီးတော့ နှမ်းဆီ ဆိုတာက လေးငါးပိဿာ၊ ပဲဆီစစ်စစ်က ဆယ်ပိဿာဝင်ပုံးနဲ့ အပြည့်။ အခြား စားဖွယ်သောက်ဖွယ် သစ်သီးဝလံဆိုတာ ကလည်း လှည်းတစ်စီးအပြည့်၊ ဆရာတစ် ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ တပည့်ကျောင်း သား မိဘများရဲ့ စေတနာကို ဘယ်ပေတံ နဲ့ တိုင်းတာပြလိုရမှာလဲ ? ရွာပြင်ရောက် တဲ့အထိ ဖုန်တထောင်းထောင်းထလို မျက်ရည်တွေနဲ့ငိုတဲ့သူ၊ နှပ်ချေးရေ(ရည်) တွေကျလို့ ငိုတဲ့သူ ကျောင်းသားကျောင်း သူတွေတောင် မကဘူး... မိဘ အဘိုး အဘွားတွေတောင် ပါကြသေး။ ဒီကြားထဲ ခွေးအုပ်ထဲမှ အောင်နက်တို့ တိုးနီတို့ ကုတ်ကြားမ ခွယ်ကျယ်မတို့ကလည်း သူတို့သားတွေသမီးတွေ တသီတတန်းကြီး ဖြင့် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး အူလံပေးကြတာ တွေဟာ တကယ်စာရေးပြီးရေးပြနေရတာ ထက် အပြင်တကယ် မြင်တွေ့ခဲ့စားခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်များသည် ဘယ်သောအခါမှ မေ့ ပျောက်၍ မရနိုင်သော ရင်မှပေါက်ဖွားလာ သည့် သဘာဝပန်းချီ တစ်ကားတစ်ချပ်ဟု

ပင် တင်စားဖွဲ့ နှင့်လိုက်ချင်ပါသည်။ နောက် ဆုံးတော့လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အစာစ၍ ဌာနပြန်သည်မဟုတ်သော်လည်း မသက် သာဖန်လာသည့် ကံကြမ္မာအရေးကြောင့် အချိန်တန်တော့လည်း ကျေးဇူးက သာသ ကာများ အိမ်တန်ပြန်ခဲ့ရသည်ပင်။ ထို့ပြင် ရာသီပွဲတော်ရက်များနှင့်ကြုံသည်ဖြစ်စေ ခြုံပေါ်လာရင်း ခရီးသွားဟန်လွဲဖြစ်စေ တပည့်ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ မိဘ များမှာ ချိန်ခါရာသီပေါ်ဦးနံများ မှန်ပဲသရေ စာများ လာရောက်ပို့သွားသည်များ ရှိပါ သေးသည်။ တကယ်တမ်းတွေးကြည့်မိ သောအခါ မရောက်သေးသော အနာဂတ် အကြောင်းတရားကို ကြိုတင်သိမြင်ခြင်း မရှိနိုင်သော်လည်း အတိတ်အကြောင်း တရားများကိုမူ စိတ်ကူးတွေးမိရုံနှင့် ယနေ့ မနက်ဖြန်လို ခံစားနေရတတ်မြဲဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် အတိတ်ဆိုသည် မေ့ပျောက် ၍မရနိုင်ရာ ဖြစ်ပေသည်။

အဲဒီနောက် ကျောင်းဆရာဘဝ မှ စက်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းဖွင့်ပြီး စက် ချုပ်ဆရာသမားဘဝရောက်ရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူများ စက်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းမှ မတတ်မချင်း အတတ်သင်ဘာသာစုံ ၆၅၀/- လူတစ်ယောက်အတွက် သင် တန်းကြေးယူချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ သင်တန်း သား/သူများတစ်ယောက် တစ်နှစ်အတွင်း ဘာသာစုံအတတ်သင် ၂၅၀၀/- ယူခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က ရွှေဈေး တစ်ကျပ်သား ၈၅၀/-ဝန်းကျင်ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူများစက်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းလို တပည့်များအား လာသမျှ လက်ခံသင် ကြားခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်စ ဇန်နဝါရီလတွင် သင်တန်းသစ်စ၍ တပည့်ငါးယောက်မျှ သာ လက်ခံသင်ကြားပေးပါသည်။ သင် တန်းတက်ရန် အပ်နှံသူများမှလည်း မိဘ အုပ်ထိန်းသူဖြစ်စေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မဖြစ်စေ ပါရှိစေပါသည်။ ထို့နောက် သင်တန်း၏ စည်းကမ်း၊ ဆရာသမားဩဝါဒပြောဆိုခံနိုင် ရည်ရှိဖို့ ကတိဝန်ခံမှုရရှိပြီးမှ သင်တန်း ကြေးကို အပြီးအပြတ်ပေးချေစေ၍ လက်ခံသင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် စက်ချုပ်သင်တန်း တက်ယူစဉ်ကာ

ဘာသာတစ်ရပ် ၆၀၀/- သုံးဘာသာတွဲယူ
 မှ ၁၅၀၀/- မတတ်မချင်း သင်ယူသော
 ခေတ်စနစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရွှေတစ်
 ကျပ်သား ၆၀၀/- ကျပ်ဝန်းကျင်မျှ ရှိခဲ့ပါ
 သေးသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခါ
 က စက်သင်တန်းကြေးပေးရန်ရှိ၍ ရွှေ
 တစ်ကျပ်သားကို မိခင်ကြီးမှ ရောင်းချပြီး
 ပေးခဲ့ရပုံကို မှတ်မိနေဆဲရှိသောကြောင့်ပါ။

ထိုခေတ်ချိန်ခါက လွန်စွာ
 ခေတ်စားခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာ့စိုးဘောင်းဘီ၊
 ဒီဇိုင်း၊ ဂျင်းဂျင်းကုတ်အင်္ကျီ အဓိက ဖြစ်
 သည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး
 ကျော်ဟိန်း ဝတ်တတ်သည့် ရုပ်အင်္ကျီ
 ကြပ်ကြပ်ကော်လံကြီးဖားဖားဒီဇိုင်း ရုပ်ရှင်
 မင်းသမီး မိုးမြင့်အောင်၊ စန္ဒယားခင်နု၊
 ဇင်မာဦး၊ တင်နီလာဝင်း၊ နိုင်ခင်ဦး တို့
 ခေတ်စန်းထချိန် အမျိုးမျိုးပေါ်လာသည့်
 ဒီဇိုင်း အချို့ပြကွဒိန်မှ မင်းသမီးဝတ်ထား
 သော ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်း
 ပုံစံကြိုက်၍ ပြကွဒိန်ကိုင်ပြီး ထိုပုံစံမျိုးရ
 အောင် ချုပ်ပေးပါဆိုပြီး လာရောက် အပ်နှံ
 စေခိုင်းသူများရှိကြပါသေးသည်။

တစ်နေ့ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်
 ရက်နီး ကျွန်ုပ်ဆိုင်မှာ မျက်နှာစာ ၁၅
 ပေအကျယ်၊ နောက်အရှည်ပေ ၂၀ ဝန်း
 ကျင်ရှိပါသည်။ ရိုးရိုးအပ်ချုပ်စက်က ၅
 လုံး၊ ဒါးစက်တစ်လုံး ချုပ်ပြီးအဝတ်ထည်
 ထည့်သော ၄ ပေအရှည် ၃ ပေခွဲအပြင်
 ဗျက်အကျယ် ၂ ပေခန့်ရှိသည့် မှန်ဗီရိ
 ကောင်တာတစ်လုံး အထည်ကိုက်သည့်
 ၃×၄ မတ်တပ်စားပွဲတစ်လုံးဖြင့် နေရာမှာ
 ကွက်တီပြည့်ကျပ်နေပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီဇိုင်း
 အသစ်ပုံစံတစ်ထည်ကို ပိတ်သားပေါ်တွင်
 အထည်ဆွဲသည့် မြေဖြူတောင့်ဖြင့် စိတ်
 ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြသပေးနေပါ
 သည်။ ထိုသို့ ရှင်းလင်းပြသပေးနေချိန်

ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်တည်နေရာမှာကလည်း
 တကယ့်မိန်းလမ်းထောင့်ဆုံရာတွင် တည်
 ရှိနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်ကားဘယ်
 သူအလှူပွဲမှန်းတော့မသိ၊ ရာဇာဝင်း ဒေဝါ
 ဝင်းခင်းပြီး မင်းသား မင်းသမီး အပျိုတော်
 လူပျိုတော် အရောင်သွေး အရွယ်ပမာဏ
 မျိုးစုံ ပဒေသာပင်များထမ်း၍ အိုးစည်
 ဇိုးပတ်များဖြင့် စည်တန်းလှည့်လာပါသည်။
 ထိုသောအခါ တပည့်မတစ်ယောက်မှ
 ကျွန်ုပ်သင်ကြားမှု စိတ်အာရုံမရောက်ဘဲ
 အလှူပွဲလှည့်လည်မှုအပေါ် စိတ်ဝင်စားပြီး
 နှစ်မျောနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်မိ
 လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ပိတ်သားပေါ်တွင်
 အရံသင့်ကိုက်ညှပ်ဖြတ်ရန် အသင့်ဆွဲပြီး
 သောပုံစံကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းပြသပြီးတဲ့
 တပည့်တွေအားလုံးမှတ်မိလောက်ပြီ။
 ဒီတော့ ဒီဇိုင်းပုံစံကို မြေဖြူမှန်များခါချပြီး
 ရင် တပည့်တွေထဲက တစ်ယောက်ချင်း
 ဆရာကို ပြန်ဆွဲပြပါ။ ပြောဆိုပြီး လမ်းမ
 ပေါ်အာရုံစိတ်ရောက်နေသော တပည့်မ
 အား ဆွဲခိုင်းစေသောအခါ သူ့မတစ်

ယောက် ယောင်ယောင်အာအာနှင့် ပုံဆွဲမပြ
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်မှ သမီးကို ဆရာမေးမယ် သမီးရဲ့
အဖေအမေနဲ့ ဆရာထံသင်တန်းလာအပ်
တော့ သမီးပြောဆိုခဲ့တဲ့ ဝန်ခံကတိစကား
တွေအားလုံး အကျန်ပြန်မှတ်မိလား။ ဆရာ
ကိုပြန်ပြီး တစ်ခုချင်းပြောပြနိုင်မလားဆို
တော့ သူမက တစ်ခုချင်းလိုက်နာရမည်
စည်းကမ်းချက်များကို ဆိုပြပါသည်။

ထိုသောခါ ကျွန်ုပ်မှ “ဒီလိုဆို
သမီးကို ဆရာမေးတော့မယ်။ ကျန်တဲ့
တပည့်တွေအားလုံး ရှေ့မှာပေါ့ အခု သမီး
အပြစ်ရှိလား မရှိလား...ဝန်ခံနိုင်လား
ဝန်ခံမခံနိုင်လား...ဒါပဲ ဆရာမေးတာကို
ပြန်ဖြေဆိုတော့ သူမက သူမမှာ အပြစ်ရှိ
ကြောင်း ဝန်ခံကြောင်းဆိုလာပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှ ဒီမှာ တပည့်တွေမှတ်
ထား မိဘဆရာသမားဆိုတာ ကိုယ်တပည့်
သားသမီးတိုင်းကို အရမ်းပညာတွေ တတ်
မြောက်စေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ လူဆို
တာ အတတ်ပညာတစ်ခုတတ်မြောက်
ထားရင် ဘယ်ကိုသွား ဘယ်ကိုရောက်

သည်ဖြစ်စေ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက်
အလုပ်ရှာရတာမခဲယဉ်းဘူး။ အခု တပည့်
တွေကို ပညာပေးတာ သူများကလာပြီး
သင်ပြပေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာက
အိတ်သွန်ဖာမှောက်ဆိုသလို အပင်ပန်းခံ
ပြီး သင်ပေးနေတာ။ ဒါကို ဆရာရဲ့တာပည့်
မက ဆရာပြသတဲ့ပညာရပ်အပေါ် အာရုံ
စိတ်မရောက်ဘူး။ ပြင်ပ ဗဟိုဒွကို စိတ်
ရောက်နေတော့ ကဲ...သမီး ဆရာဘက်
မျက်နှာလှည့်လိုက်စမ်းဆိုပြီး ကျွန်ုပ်မှာ
ဒေါသမချုပ်တီးနိုင်တော့ဘဲ သူမ၏ပါးပြင်
သို့ ခပ်ပြင်ပြင် ဘယ်လက်ဖြင့် သုံးချက်
ဆင့်ရှိက်မိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသ
တရားသည် အမြဲရောင်သန့်သန့် ကရုဏာ
ဒေါသဆိုသည်ကို တပည့်များအားလုံး
သိရှိနားလည်ခဲ့သည်။

သုံးခွမြို့ အရှေ့သုသာန်ဆရာ
တော် ဦးသာသနထံတွင် အန္တောဝိသိက
တပည့်အဖြစ်နေထိုင်ချိန် ကျွန်ုပ်၏ တစ်နေ
တာ ဆောင်ရွက်မှုများအနေဖြင့် မနက်
သုံးနာရီခွဲသည်နှင့် နံးထ ကိုယ်လက်
သန့်စင်။ ဘုရားကို ပန်းရေချမ်းဆီမီး

လှူဒါန်း အခြားသံဃာတော် သာမဏေ
များကိုနီးထခြင်း။ လေးနာရီထိုးသည်နှင့်
နေ့အလိုက် အရုဏ်ဆွမ်းအလှူရှင်ရှိရာ
ရပ်ကွက်၊ လမ်းများသို့ ဆွမ်းအလှူခံထွက်
ရခြင်း။ ကျောင်းသို့ ငါးနာရီကျော်ပြန်
ရောက်။ ခေတ္တနားနေ မိမိအဆောင်တွက်
သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီးမှ အရုဏ်တွက်
သုံးဆောင်စားသောက်။ ကျွန်ုပ်သည် ၆:၃၀
နာရီတွင် ဆရာတော်သီတင်းသုံးရာကျောင်း
ဆောင်သို့ သွားရောက်၍ သန့်ရှင်းရေး
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ ထိုသို့
ဆောင်ရွက်ပေးရာတွင် ဆရာတော်ဟော
ခန်း အိပ်ခန်း ရေချိုးခန်း ကုဋီခန်း အဆုံး
ဆေးကြောသန့်စင်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုလုပ်ငန်းကို မနက် ၈ နာရီထိ စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပေးရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ အဲဒီနောက် ကိုယ့်အဆောင်ကိုယ်
ပြန် လျှော်ဖွပ်စရာများ လျှော်ဖွပ်၍ ရေချိုး
ခြင်းပြုရသည်။ ရေချိုးပြီး နံနက် ၁၀ နာရီ
ထိုးသည်နှင့် နေဆွမ်းအလှူခံထွက်ရပြန်
ပါသည်။ ၁၀:၃၀ နာရီတွင် ကျောင်းပြန်
ရောက်ပြီး ဆွမ်းစား စားပွဲခုံ၊ ခွက်

ပန်းကန်များ စီစဉ်နေရာချပေးရသည်။ ၁၁
 နာရီတွင် အားလုံးသံသာတော်များ ကိုရင်
 သာမဏေ ဆရာတော်ကြီးပါ မိမိနေရာများ
 တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်၍ ပစ္စေကွဏ္ဍာ
 ဆင်ခြင်ပြီး နေဆွမ်းဘုန်းပေးသုံးဆောင်ရ
 သည်။ နေဆွမ်းဘုန်းပေးသုံးဆောင်ပြီးသည်
 နှင့် ခွက်ပန်းကန် သပိတ်များ ဆေးခြာ
 ခြင်း ရေသန့်ခြင်း လက်သုပ်ပင် အသန့်
 အခြောက်ဖြင့်သုတ်ခြင်း နေသားတကျ
 ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခြင်း ကိစ္စဝိစ္စဆောင်
 ရွက်ပြီးသည်နှင့် နာရီမှာ ၁၂.၃၀ နာရီ
 ဖြစ်နေပါပြီ။ အတူနေသံသာရဟန်းတော်
 များ ကိုရင်လေးများအားလုံး ဖျာတစ်ချပ်
 ခေါင်းဦး(အံ့) တစ်လုံးဖြင့် အိပ်စက်နေကြ
 သည်များမှာ ဟောက၍နေသူများပင် ရှိနေ
 တတ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်
 အတွက်မူကား ကြိမ်းစက်နားနေဖို့ဝေးစွာ
 ကျောပင်ချ၍ မရပါ။ ဆရာတော်အဆောင်
 ဘက်ကူးပြီး ဆရာတော်မှာကား ဒရင်း
 ဘတ်ခေါက်ကုလားထိုင်တွင် စက္ခုနှစ်လုံး
 မှိတ်ပြီး တရားအသိမှတ်ရင်း ကျွန်ုပ်အား
 စောင့်မျှော်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော်ခြေရင်း
 အစုံရောက်ရှိသည်နှင့် ဘုရားကို ပထမ
 ဦးချပြီး ကန်တော့ပါသည်။ ပြီးနောက်
 ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေထောက်အစုံကို
 ဦးစိုက်ကန်တော့မြဲဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်
 ကျွန်ုပ်မှ ဆရာတော်ကြီး နင်းနှိပ်ပေးရခြင်း
 သို့မဟုတ် ဆရာတော်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေး
 ပသိုင်းမွေး မှတ်ဆိတ်မွေး ကျင်စွယ်မွေး
 များကို သုတ်သင်ပေးရပါသည်။

ထိုသို့ ဆရာတော်ကြီး၏ သေန
 သနဝတ်ဆောင်ရွက်ပေးနေချိန်တွင် ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီးမှ ရပ်ကွက်ထဲ ဆွမ်းစား
 ပရိတ်နာ တရားဟောကြားရာတွင် သူ၏
 ဟောပြောမှုများကို ပြန်လည်စစ်ဆေးမေး

မြန်းလေ့ရှိတတ်ပါသည်။ လူတွေ တရား
 အပေါ်အာရုံစိုက်လာအောင် ဘယ်သို့
 ဘယ်ပုံ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကောင်းနှင့်
 မှတ်သားနိုင်အောင် လက်ဆောင်ပုဒ်ချပေး
 သည်များကို မမောတမ်းပြောမိသလို
 ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အသိဗဟုသုတရယူတတ်
 အောင် အမြဲမသွေ ဆိုဆုံးမတော်မူခဲ့ပါ
 သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ
 ငယ်ရွယ်နုပျိုချိန် လူငယ်ကလေး စိတ်
 မကုန်သေးခြင်းကြောင့် ကျပ်ပြည့်တင်း
 ပြည့် အာရုံမစိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကိုတော့ ဒီစာရေး
 ရင်း မှန်မှန်ကန်ကန် ဝန်ခံရပါသည်။

ရံဖန်ရံခါများတွင် ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးပေါ် ဒီလောက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းကို
 စကားပဲများတတ်ရန်ကော သိပြီး မနောက်
 နှင့်ပစ်မှားမိသည်များရှိခဲ့ဖူးပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်မမေ့သော လုံးဝမေ့
 မျောက်နိုင်သော စကားတစ်ခွန်းမှာ “ကိုယ်
 တော်ကို ဘုန်းကြီး နိစ္စဓူဝ ပြောဆိုဆုံးမ
 တာကို ကိုယ်တော်က စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
 ထင်မှာသေချာတယ်။ တစ်နေ့ကိုယ်တော်
 ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဆရာတော်ဘဝ

ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးဆုံးမဩဝါဒ
ပေးတဲ့ စကားတွေ တရားတွေအားလုံး
အမှန်ချည်းပါလား ဆိုတာသိလာတဲ့နေ့
ကျရင် ဆရာတော်ကို သတိရလိုက်ပါ။
ဆရာတော်ပြောတာ မှန်ပါလားလို့ (မှတ်
ချက်။ ညနေ ၄ နာရီမှ ၆ နာရီခွဲထိ
ရိပ်သာနေသံဃာ သာမဏေ ယောဂီ
တရားရှုမှတ်ရပါသည်။)

ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်ဇာတိမြေက
စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး အင်းတော်မြို့နယ်
အပိုင် မော်လူးမြို့ ဟင်းနုရပ်ကွက်မှာ
ခမည်းတော်ဦးတင်အောင်၊ မယ်တော်
ဒေါ်သန်းရွှေထံတို့မှ ပဋိသန္ဓေတွယ်ပြီး
လူ့ဘဝရောက်လာခဲ့ပြီး မိဘရဲ့ ရင်ခွင်
အောက်က အသက် ၂၀ ကျော်ကလေး
လိုနေလာခဲ့ရတဲ့ဘဝ။ ယခုတော့ မြန်မာ
ပြည်မြေပုံကြီးရဲ့ မြောက်ပိုင်းစွန်းဒေသမှ
မြန်မာပြည်မြေပုံကြီးရဲ့ တောင်ဘက်ရခိုင်
ပြည်နယ် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးရဲ့
ပင်လယ်ကမ်းစပ်အရှု သံတွဲမြို့ပေါ်မှ ၂၅
မိုင် ကွာဝေးတဲ့ သဒ္ဓါကျောက်တောင်တော်
ကြီးမှာ ယနေ့ထိ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်

လူမျိုးဘာသာ အတွေးအခေါ် အယူအဆ
အစားအသောက် ဘယ်လိုပုံသေနည်းနဲ့
တွက်တွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆုံမှတ်မရှိ
အောင် မျှင်ပြိုင်နှစ်ကြောင်းလို ၃ ဂဏန်းနဲ့
၄ ဂဏန်းလို စရိုက်သဘာဝမတူညီတဲ့
အရပ်မှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒစကား
တရားတွေကို ရင်မှာသိမ်းဆည်းမြှုပ်နှံရင်း
ဆရာ ဒကာ သာသနာ သဟဇာတ
သင့်မြတ်အောင် နေထိုင်ခဲ့လို့ ဒီနေ့ သဒ္ဓါ
ကျောက်ဆရာတော်လို့ နာမည်ပညတ်နှင့်
တန်ဖိုးရှိသော ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်
ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

နှစ်တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း
အမြဲနေရဟန်း ဗုဒ္ဓဘာရဟန်းအဖြစ်
ကျွန်ုပ်အား ဥပစ္စာယ်ယူ၍ သာသနာ
ဘောင်တွင်း ဝင်ရောက်သူ ၅၀ နီးပါးခန့်
ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါကျောက်
တောင်တော်ကြီးတွင် ရှေးယခင်က အမြဲ
နေရဟန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာရဟန်း ကိုရင်သီလရှင်
များအပါအဝင် လူဝတ်ကြောင်ယောဂီ ၇၀
ခန့်နှင့် နိစ္စဓူဝ ပြောဆိုနေရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ထံရောက်ရှိလာသော

သံဃာတော်များ၊ သာမဏေများ၊ သီလရှင်
များ ယောဂီအများစုမှ ပြောဆိုနေထိုင်
စားသောက်စရိုက်များမှာ ကျွန်ုပ်စတင်
ရောက်ခါစတွင် ကာရကတပည့်နှစ်
ယောက်ထားပြီး ကြားခံပြု၍ ပြောဆိုရပါ
သည်။ သူတို့မှာ စကားကို တိုးတိုးတိတ်
တိတ် ညင်သာစွာ မပြောဆိုတတ်ခြင်း
ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ဆိုရပါသော် အပြော
မတတ်တော့ ဆဲသည့်ပမာ အော်ကြီးဟစ်
ကျယ်ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ လူတွေ
ပြောစကားအရ ကျောက်မြို့ မောင်းတော
စစ်တွေ တောင်ကုတ် မာန်အောင် ပုဏ္ဏား
ကျွန်း မြေပုံဘက်မှ သူတို့ခွင်းဆုံ၍ လူ
ငါးယောက်လောက် စကားပြောဆိုမိက
လက်ပံပင်ရက်ကျ ကုလားတက်ကျား
ဝင်သာကမှ တော်ပါသေးမည်ဟု ထင်မှတ်
မိသည်။

ကျောင်းဆောင်ပေါ် လမ်း
လျှောက်သွားခြင်းပြုပါက ဖနောင့်ဖြင့်
ပေါက်၍သွားခြင်းဖြင့် ကြမ်းပေါ်အိပ်နေက
နားအံ့ပွင့်မတတ်ခံစားရပါသည်။ ပြီးနောက်
အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင်

ဝေသာလီပြည်ဘီလူးစီးသည်ကမှ တော်
ပါလိမ့်ဦးမယ်ဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အံ့ဖွယ်တုန်လှုပ်ဖြစ်ရ
အောင် စံထားရလောက်သည့် စားသောက်
မှုကို အနည်းငယ်မျှရေးသားဖော်ပြပေး
လိုက်ပါဦးမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရခိုင်ပြည်နယ်
သံတွဲမြို့ ဆုတောင်းပြည့်သဒ္ဓါကျောက်
တောင်တော်သို့ ရောက်ရှိပြီး ရက်ပိုင်းမျှ
သာရှိပါသေးသည်။ မောင်ရွှေလေးကျေးရွာ
မှ အလှူတစ်ပွဲ ဆွမ်းစားပင့်လာပါသည်။
စုစုပေါင်း ကျွန်ုပ်ပါဆရာတော် ငါးပါးပင့်
ဖိတ်ထားပါသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်ရှိ လူနေ
အိမ်များမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် နီးစပ်
သောကြောင့် နေအိမ်အများစုမှာ တင်ပလွဲ
ထိုင်(၃ ပေအမြင့်) အများဆုံး ဆောက်
လုပ်ကြပါသည်။ အလှူရှင်အိမ်တွင်
တရားဟောပရိတ်ရွတ်ပြီး သံဃာတော်များ
အား ဆွမ်းဆက်ကပ်သည်။ သံဃာတော်
များ ဆွမ်းကပ်ပြီး လှူပရိသတ်များကို
ထမင်းဟင်းဖြင့် ကျွေးမွေးပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အံ့သြမိသည်မှာ
ငါးလှန်သည့်ဖျာ ၁၀ ပေပတ်လည် ဖျာ

နှစ်ချပ်တွင် သုံးပေအမြင့်ရှိသည့် ငှက်ပျော
အူပြုတ်များကို စုပုံထားသည်အား တွေ့
မြင်ခိုနိဉ် ကျွန်ုပ်အိမ်ထဲဝယ် ဝက်များကျွေး
ရန်အတွက် ပြုတ်ထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု ယူဆမိရာ။ ဟော မကြာပါ လူတွေ
ကိုလည်း ထမင်းကျွေးရော သံဇလုံကြီး
များဖြင့် ခပ်ထည့်ယူပြီး ဟင်းတို့လုပ်ပြီး
စားရမှန်းသိရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်အထင်
ခန့်မှန်း ထော်လာဂျီအကြီးစား တစ်စီး
တိုက်ခန့် ထင်မှတ်မိပါသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်
တွေ ညှည်သည်တွေလည်း ကျွေးမွေးညှည်ခံ
ပြီးရော ငှက်ပျောအူဖျာတွင် ယင်များ
မွေးများကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့
သည်။

နောက်ဖြစ်ရပ် ရိပ်သာတွင်
နှစ်စဉ် တပို့တွဲလရောက်တိုင်း ၅ ရက်ဖြစ်
စေ ၃ ရက်ဖြစ်စေ နေ့ည အသံမစဲ မဟာ
ပဉ္စာန်းပွဲတော်ကို သံဃာတော် ၃၀ ကျော်
အထက်ပင့်ဖိတ်၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လေ့
ရှိပါသည်။ ၁၃၅၇ ခုနှစ် ပဉ္စာန်းပွဲတော်
၅ ရက် ကျင်းပပူဇော်ရာ သံဃာတော်
၄၇ ပါး ကြွရောက်တော်မူပါသည်။ ဆွမ်း
ဘောဇဉ် အချို့ပွဲ အချို့ရေများကို လိုလေ
သေးမရှိစေရအောင် ကျွန်ုပ် စီမံဆောင်
ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးထားပါသည်။ သံဃာ
တော် ၄၇ ပါးအတွက် ဆွမ်းပွဲ စားပွဲခံတိုင်း
၆ ပွဲ ပြင်ဆင်ရပါသည်။

ဆွမ်းဟင်းများမှာ တကယ်ရှယ်
ဟင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် တောင်
တော်လက်တွင် ခြေလေးချောင်းအသား
များ ကျွေးမွေးခြင်းတော့မရှိပါ။ ဆွမ်းသုံး
ဆောင်ပြီးသည်နှင့် အချို့ပွဲတွင် ပန်းသီး၊
ပန်းသစ်တော၊ လိမ္မော်သီး၊ ယိုးဒယားမှ
လာသော ကြက်မောက်သီး၊ ကိတ်မှို
အစရှိ အခြောက်မှန်များ၊ ရွှေချည်ပုန့်၊ မုန့်
ဆီကြော်၊ နနွင်းမကင်း၊ လက်ဖက်သုပ်၊

မှန်ပွဲတစ်ပွဲကို ထမင်းစား ကြွေပန်းကန်
 ကြီးတစ်ချပ် တင်ပေးထားပါသည်။ လက်
 ဖက် အချို့ ကော်ဖီမစ်များကိုမူ မယ်
 လမင်းပိုင်ဘာခွက်များ အပြည့်ထည့်ပေး
 ထားရုံမက ဘေးတွင် ဓာတ်ဘူးကြီးများ
 ဖြင့် လိုက်ပွဲ သောက်နိုင်ရန် ချပေးထား
 ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးများ အချို့သော
 ရဟန်းတော်များ စားသောက်ပြီး ပဋ္ဌာန်း
 အလှည့်ကျခြင်းမရှိသော ကိုယ်တော်လေး
 များမှာ အိပ်ရာတွင်နားနေသော ကွမ်းစား
 နေသူ၊ လမ်းလျှောက်နေသူ အသီးသီးဖြစ်
 နေကြပါပြီ။ ထိုစဉ် အချို့ပွဲဆွမ်းပိုင်းတစ်ခု
 တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးမှာ အချို့ပွဲဆွမ်း
 ပိုင်းမှ မထနိုင်သေးဘဲ ဘုန်းပေးသုံးဆောင်
 ဆဲရှိနေပါသေးသည်။ ထိုကိုယ်တော်မှာ
 ကျန်ဆွမ်းပွဲပိုင်းမှ ကျန်ရှိနေသော ကိတ်မုန့်
 အချို့ပွဲကို အားလုံး သူ့ရှေ့ ဝလံကြီးနှင့်
 ထည့်ပြီး ကပ်ပေးရန်ဆိုလာ၏။ ဒါယိကာမ
 တစ်ယောက်မှ ဆွမ်းပွဲအကျန် ကိတ်မုန့်
 အားလုံးကို ပွဲထိုး၍ရသော ကြွေလံကြီး
 အပြည့်ဖြင့် ကပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်
 လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီမစ်အချို့ရေများကို

မယ်လမင်းပိုင်ဘာခွက်ထဲရှိသမျှ အကုန်
 ထည့်စေခိုင်းရာ အချို့ပွဲမှန်များအားလုံး
 လက်ကျန်မရှိအောင် စားရုံတင်မက
 ကော်ဖီမစ်ခွက်ပေါင်း ၅၆ ခွက်ကုန်အောင်
 သောက်သွားကြောင်း ဘေးမှ ထိုင်၍
 မှတ်သားနေသော လူပုဂ္ဂိုလ်များမှ ကျွန်ုပ်
 အား ပြန်လည်လျှောက်ထား၍သိခဲ့ရသည်။
 ထိုနှစ် ပဋ္ဌာန်းပွဲတွင် သံဃာတော်ဆရာကြီး
 သုံးပါးမှာ အစားများလွန်၍ ကျန်းမာရေး
 ထိခိုက်ပြီး ဆေးဝါးကုသခံရပြီး ပြန်လွန်
 သွားခဲ့ရသည်အထိ တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ရခိုင်မှန်တီ

ငါးပိဿာ၊ ခြောက်ပိဿာကုန်အောင်
 စားနိုင်ကြသူများရှိကြပါသေးသည်။ ထို

ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ရောက်ခါစတွင် လူ
 များမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ငိုနိုင်သာမှာ ဘီလူး
 သရဲများ ဝင်စီးပူးကပ်စားသောက်ကြလေ
 လားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။

နောက်စကားပြောဆိုမှုတွင်

ကျွန်ုပ်မှာ စကားဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆို
 ခြင်းကြားမိကလည်းကောင်း၊ ကလေးငိုသံ
 ကြားမိကလည်းကောင်း၊ မိုးတွင်းဖားများ
 အော်သံ၊ နွေခါ ပုဇွင်းရင်းကွဲအော်သံကြား
 က ချက်ချင်း ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်ဖြစ်
 တတ်လေ့ရှိသည်။ ထိုထဲတွင် ကျောက်
 တော်မြို့မှ ဒါယိကာမတစ်ယောက် ရှိပါ
 သည်။ သူ့ရိပ်သာသို့လာပါက လူမမြင်ရ
 သေး။ ပေ ၁၀၀ ကျော်အကွာအဝေး
 လောက်က သူမ အသံစူးရှစွာကြားနေရပြီ။
 ကျွန်ုပ်ကခေါ်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးမ ဩဝါဒပေး
 သော်လည်း ဆင်ခြင်မှုမရှိ၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်
 ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ သူတို့
 အမျိုးက — မျိုးတဲ့။ အဲဒီလို လူမျိုး
 ဘယ်လိုကို ဘယ်လိုလူလိုပြောရမှာလဲ။
 နောက် ကျွန်ုပ်နေထိုင်သီတင်းသုံးရာ
 အရိယာ ဓမ္မာရုံတော်ထက်၌ တစ်နေ့

မနက်ခင်းတွင် ဦးပွင့်တစ်ပါးနှင့် သီလရှင် တစ်ပါး အပေါ်ထပ်ကြမ်းတိုက်နေကြရင်း ဝန်းဒိုင်းကြပြီး စကားများရန်ဖြစ်ကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာတွေ့တာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြီး ဆူညံပွတ်လောရိုက်နေတာလဲ မေးကြည့် တော့ သူတို့ချင်း အစာမကြေဖြစ်ကြရာမှ ကျောင်းပေါ်ထပ် ကြမ်းတိုက်ရင်း ခေါင်း ချင်းဆိုင်ရာမှ ရွာလယ်က ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်သည့်ပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပဉ္စင်းက ကျောက်ဖြူမြို့ဖြစ်ပြီး သီလရှင် ဆရာကြီးက စစ်တွေက ရခိုင်စကား ရခိုင် အသံ နှောင်းနှောင်းသြသြ လေးလေး ပင်ပင် ပြောဆိုမှုကို ကျွန်ုပ် သူတို့ဘာကို ဆိုလိုမှန်သိနားလည်ခြင်း မရှိ၍ နောက်ဆုံး စာရေးသူ ကျွန်ုပ် ထိုရပ်နေရင်းမှ မူးမေ့ လဲကျသွားခြင်းကြောင့် ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး နှစ်ရက် အားဆေးဒရင့်ပုလင်းပါသွင်းယူရ သည်ထိ ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒီလိုစရိုက်လေ့ လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းရင့်သီးသော အရပ်ဒေသတွင် ယနေ့ သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်ဟု နာမည်ကောင်း တစ်ခုရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်း

မှာ သုံးခွဲမြို့အရှေ့ သုသာန်ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် မိဘနှစ်ပါး ဆရာဆရာများ ဆိုဆုံးမစကားများကြောင့်ကော စိတ်ရှည် စွဲသန်ပြုရန် သာသနာဟူသော သာသနာ ပြုအဆိုအမိန့်စကားအားလုံး လက်ခံ ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျွန်ုပ်မှာ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော ဆရာ ကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်ပန် ဖြစ်လာစေရန် ကျွန်ုပ်မှာ အချို့လိုသူကို အချို့ကျွေး အဖန်လိုသူကို အဖန်တိုက်ပြီး ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောဆိုဆုံးမရင်း လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ခဲ့ရသည်။

ယနေ့ ကျွန်ုပ်မွေးထုတ်လိုက် သော ရဟန်းသံဃာတော်များတွင် မြို့ပေါ် ရပ်ကွက်များတွင် စာသင်တိုက်ကြီးဖွင့်၍ နာမည်ကောင်းရနေသော သံဃာတော်များ ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်ဒေသများတွင် ကြွရောက်သီတင်းသုံး သာသနာပြုနေကြ သော သံဃာတော် ရဟန်းများ ပေါ်ထွက် နေကြပါပြီ။

ဤသည်မှာ သစ်တစ်ပင် ကောင်းမှ ငှက်တစ်သောင်းနားနိုင်၊ ဥပမာ- ဆရာသမားတစ်ယောက် သွန်ပြုဆုံးမ သြဝါဒကို ကျိုးနွံစွာလိုက်နာတတ်သော တပည့်ကောင်းတပည့်လိမ္မာများကြောင့် သာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ CHANNEL-7 မှ ထုတ်လွှင့်နေသော အိမ်မက်ဆုံ p အမှတ် လေးတွင်ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသော လူငယ်လေး များကို ၁၉.၁.၂၀၁၃ စနေနေ့ည။ ၂၀.၁.၂၀၁၃ တနင်္ဂနွေနေ့ညတွင် မြန်မာ မူသံစဉ်သီဆိုယဉ်ပြိုင်ပွဲကို သတိထား ကြည့်မိလိုက်သောအခါ သူတို့၏ သီဆို ယဉ်ပြိုင်မှုပြီးဆုံးသွားတိုင်း သူတို့၏ဆရာ

တေးရေး ခိုင်မြသာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
 ဖော်ကျူးထုတ်ဖော်ပြောဆိုသွားသည်မှာ
 တွေ့မြင်ရသောအခါ ဆရာတေးရေး
 ခိုင်မြသာ ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်ပင် ဝမ်းသာ
 ပီတိဖြစ်ခဲ့မိသည်။ မြန်မာသံစဉ်ဖျော်ဖြေမှု
 နုတ်ယဉ်တွင် တပည့်များမှလည်း ဆရာ
 တေးရေးခိုင်မြသာကို မည်၍မည်မျှ သင်
 ကြားပြသပေးပုံ ဆိုပုံဆိုနည်းဆိုဟန်
 လက်ထပ်သင်ကြားပေးမှုကို သင်တန်း
 ခန်းမတွင် သင်ကြား၍ မပြည့်စုံနိုင်ခြင်း
 ကြောင့် အိမ်ကိုခေါ်ပြီး တပည့်များအား
 ထင်ပေါ်ပြီးစင်တော်မှာ တင်တယ်မှုရှိစေ
 ရန် ထမင်းကျွေးပြီးကို သင်ပေးခဲ့ကြောင်း
 ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ပြောဆိုစကားကြားခဲ့ရ
 သလို ဆရာတေးရေးခိုင်မြသာမှလည်း
 မိမိတပည့်လေးများ သီဆိုယှဉ်ပြိုင်မှုများကို
 ကြည့်ရှုနေရင်း ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်ပြောဆို
 မရလောက်အောင် ပီတိလေးနှင့်ပုံနေပုံ
 များ လက်ဖြောက်တီး၍ စည်းဝါးလိုက်
 နေပုံ။ တပည့်တစ်ယောက်က အိမ်သို့
 ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးပြီးတောင် ဆရာ
 ခိုင်မြသာက သင်ကြားပေးတာပါလို့ ပြော

ဆိုလိုက်ချိန် ကင်မရာမင်းမှ ဆရာတေးရေး
 ခိုင်မြသာကို ဟိုသတ်သို့ ရိုက်ကူးပြသချိန်
 ဝယ် တေးရေးခိုင်မြသာ၏ နဂိုဖြူဖွေးနေ
 သော မျက်နှာသည် ပန်းဆီရောင်သွေးနှင့်
 ဖြန်းပြီးနေသည်ကို ကျွန်ုပ်ကြည့်မိချိန်တွင်
 ဆရာသမားခြင်း ကိုယ်ချင်းစာနာမိပြီး
 ဪ... ဆရာသမားတိုင်း မိဘတိုင်း
 ကိုယ်ရဲတပည့်သားမြေးတွေ ဟိုသတ်တွေ
 အလယ်မှာ လက်ခံနိုင်အောင် ကျောက်
 ရိုင်းတစ်ပွင့်ကို ရောင်းပန်းဝင်ဈေးကြီး
 ရအောင် သွန်သင်ဆုံးမနိုင်မှု အောင်မြင်မှု
 ကို တွေ့မြင်ရချိန် ပီတိစားအားရှိခဲ့ရတာ
 ပါလားလို့ တွေးမိရင်း...

မိဘဝတ် ဆရာဝတ် တပည့်
 ဝတ်တွေကို ကျွဲပွန်စွာ နားလည်မှုများ
 ရှိနိုင်ကြပါစေ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းဆု
 ခြွေရင်း...

မိဘဝတ်

မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်
 အတတ်သင်စေ ပေးဝေရင်းနှီး
 ထိမ်းမြားခြားလျှင် ဝတ်ငါးအင်
 ဖခင်မယ်တို့သာ။

ဆရာဝတ္ထုရာဇာဦးပါး..

အတတ်လည်းသင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမ
 သိပ္ပံမချွန် ဘေးရန်ဆီးကာ
 သင့်ရာအပ်ဘို့ ဆရာတို့
 မချွတ်ငါးခုသာ။

တပည့်ဝတ်

ညီညာထကြွ ဆုံးမနာယူ
 လာမှုကြိုဆီး ထိန်းလုပ်ကျွေး
 သင့်တွေးအံ့ရွတ် တပည့်ဝတ်
 မချွတ်ငါးခုသာ။

ဇာတိမွေးရပ်မြေ မိဘဆရာ

တပည့်များအား အစဉ်တမ်းတ သတိရ
 လျက် ပွင့်သောပန်းတိုင်းလန်းနိုင်ပါစေ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်
 နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြုံ
 တွေ့ဘူးကြသော်လည်း ဒကာတော်
 တေးရေးဆရာ ခိုင်မြသာအတွက် ဤစာစု
 ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်(သံသွန်မြို့)

လောကီ ပညာ နှင့် ပယောဂဝေဒနာ
အောင်ဗုန်းမြင့် (အကျင်းမြင့်)

လောကီပညာရပ်

လူအများတို့သည် လောကီ
ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို ဘာသာတရားတော်နှင့်
ဆက်စပ်နေသည်ဟု အမြင်ရှိကြ၏။ ဝိဇ္ဇာ
ဂိုဏ်းတစ်ခုခုထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကံ
ဘယ်နှပါးကို စောင့်ထိန်းသည်။ သက်
သတ်လွတ် ဘယ်အတိုင်းအတာထိ စား
သည်။ မည်သည့်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည်။ ပုဂံ
ဘယ်နှပတ်စိပ်၍ တရားအားထုတ်သည်
ကို အဓိကထားကြ၏။ ပြောဆိုတတ်ကြ
လေ၏။

ဂိုဏ်းပင်ဖြစ်စေကာမူ ထွက်
ရပ်ပေါက်ရနိုင်သည်။ ကျန်းမာအသက်
ရှည်ပြီး တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ကြီးပွား
နိုင်သည်။ အဆင့် မင်္ဂလာရ။ ဖိလ်တရား
များကို ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြုနိုင်
သည်ဟူ၍ ဂိုဏ်းမာန ထားတတ်ကြ၏။

ထိုအတူ သီသန့်တရား ကျင့်
ကြံအားထုတ်နေကြသူများသည်လည်း
မိမိတို့သည် အခြားကေစိဆရာများထက်
ပို၍ မြင့်မြတ်အစွမ်းထက်သည်။ ဝိဇ္ဇာ
နတ်ဒေဝတာများထက်လည်း အဆင့်

မြင့်သဖြင့် ရိုသေအာပူဇော်ခံနေရသည်
ဟူ၍ မာန်တက်ပြီး အမျှအတန်း မေတ္တာ
ပို့ပေးရမည်ဟူသောအမြင် ရှိကြ၏။ ခံယူ
ချက်အမြင်ချင်း မတူ ကွဲပြားမှု ရှိကြ
လေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သီသန့်
ဘာသာတရားလိုင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာထွက်ရပ်
ပေါက်လိုင်းသည် တူသယောင်ယောင်နှင့်
ကွဲပြားမှုရှိ၏။ ဘာသာတရား၌ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်သူများသည် ဉာဏ်ပါရမီရှိသည်
နှင့်အမျှ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် ကြိုးစား
ကြရင်း အဆင့်ဆင့်သော မင်္ဂလာရား
ဖိလ်တရားများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည်ဟု သိမြင်ကြ၏။

လောကီဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်၌ကား

ဤသို့မဟုတ်ပါ။ အခမ်းအနားများနှင့်
ကန်တော့ပွဲများ တင်လှူခြင်း၊ ဂါထာ
မန္တန်ရွတ်ဆိုပူဇော်၍ သက်ဆိုင်ရာ
ဘိုးတော်၊ မယ်တော် အစောင့်အရှောက်
နတ်ဒေဝတာများကို ဆုတောင်းပတ္တနာ
ပြု တောင်းပန်ခြင်းများနှင့် မစပါစေ
ကြောင်း တိုင်တည်ရခြင်းများ ပါဝင်နေ
သဖြင့် ရည်မှန်းချက်ချင်း နီးစပ်သည် ဟု
ထင်ရသော်လည်း လုပ်ဆောင်ချက်
ယုံကြည်မှုချင်း မတူ ခြားနားကွဲပြား
လျက် ရှိသည်။

စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချပညာရပ်
သည် လောကီပညာရပ်တစ်ပါး ဖြစ်ပေ
မယ့် ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာအပေါင်းတို့ကို ပင့်
ဖိတ်ပူဇော်ပသ တောင်းပန်ရန် မလိုအား၊
ဘဲ မိမိတို့ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာ အယူ
အလိုက် မြတ်စွာဘုရားကို ယုံကြည်အား
ထားလျက် ကောင်းသောကျင့်ကြံမှု
သမာဓိအားယူ၍ စိတ်စွမ်းအား သိပ္ပံနည်း
ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသောပညာရပ်ဖြစ်သည်။
သိပ္ပံနည်းကျ စိတ်စွမ်းအား၊ စိတ်တန်ခိုး

ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဆောင်ရွက်ရသော လောကီပညာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ရောဂါဘယများကို ကုသပေးခြင်း၊ စာနိက္ခာ မလွှဲစိုင်းမှုများကို ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးခြင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပင်ကို စွမ်းအားများကို မြှင့်တင်ပေးခြင်း၊ မသိ စိတ်နှင့် သိစိတ်ကြား ပဋိပက္ခ အမှတ်အထစ်များကို ဖယ်ရှားပေးခြင်းနှင့် ညွှန်း ကိန်းအကြံပေး၍ အမှန်တရားများကို ဆောင်စေ၍ အမှန်၊ အမှား သံသရာကို ရှောင်စေနိုင်သောပညာရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မေ့ချွန်ကုသပေးခြင်း

စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချွန် ဆေးကုသ ခြင်း၌ အသိတရားရှိသော သိစိတ်ကို ငုပ်လျှိုးအိပ်ပျော်စေ၍ အလွန်စွမ်းအား ကြီးမားပြီး အရာရာတိုင်းကို လက်ခံပြီး လျှင် မဖြစ်မနေလုပ်ဆောင်တတ်သော မသိစိတ်ခေါ် အတွင်းစိတ်ကို နှိုးကြား စေကာဖြစ်စေ၊ လုပ်စေလိုသော အကြောင်းကိစ္စများကို လက်ခံလုပ်ဆောင် လာအောင် ညွှန်းချက်အမိန့်ပေးကာ

ဆောင်ရွက်စေသော ပညာ ဖြစ်သည်။ ရောဂါပျောက်ကင်းစေရန် ညွှန်းချက်ပေး လျှင် ရောဂါသက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင် လိမ့်မည်။ အတွေ့အကြုံနည်းသူများက မှော်အတတ်(သို့မဟုတ်)နာနာဘာဝနှင့် သက်ဆိုင်သော နတ်စုန်းမကင်းသည့် အတတ်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ အထင် အမြင် သေးကြ၏။

မဟုတ်ပါ။ စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချွန် ပညာသည် အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်လှ သော နတ်အတတ်၊ မှော်ပညာအတတ် မျိုး မဟုတ်ပါ။ အတိုဆုံးနှင့် အရှင်းဆုံး တင်ပြရလျှင် မည်သူမဆို လိုက်စားလုပ် ဆောင်နိုင်သော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံ

ပညာရပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြေခံ အဆင့်ကို ပြန်နွှေးရလျှင် စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ ချပညာမည်သည်မှာ အိပ်မေ့ချွန်ရသူ၏ အတွင်းစိတ် စွမ်းအားများကို စူးစိုက် စုစည်းသွားအောင် ညွှန်းကိန်းပေးပြီး လိုရာ ကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စိတ်အာရုံစွမ်းအားများ စုစည်း သွားလျှင် ညွှန်းကိန်းအမိန့်ပေးသူ ဆရာ ၏ အကြံပေးညွှန်ကြားမှုများကို လက်ခံ လိုက်နာရန် အသင့်အနေအထားသို့ အလို အလျောက် ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုအဆင့်သို့ရောက်ရှိသွား လျှင် စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချွန်ရသူသည် ဆရာ ဖြစ်သူ၏ ညွှန်းကိန်း အကြံပေးချက်မှန် သမျှကို အတွင်းစိတ်အား စုပေါင်း အား စိုက်၍ မဖြစ်မနေ လိုက်နာဆောင်ရွက် ပေးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ် ညှိုးအိပ်မေ့ချပညာဖြင့် ဘဝင်ကျသွား အောင် အိပ်မေ့ချွန်လျှင် ၁။ ရောဂါဘယ များကို ဖယ်ရှားကုသပေးခြင်း၊ ၂။ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ပယောဂ အမှတ်အထစ် နတ်

တိုက်။ ပုဏ္ဏားတိုက်များကို ရှင်းလင်း
ပေးခြင်း။ ၃။ မကောင်းသော အကျင့်
စရိုက်ဆိုးများကို ပြုပြင်တည်ဆောက်ပေးခြင်း။
၄။ မစွမ်းနိုင်၊ မလုပ်နိုင်သော အကြောင်း
ကိစ္စများကို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်၊ လုပ်ရဲ ကိုင်
ရဲလာအောင် စွမ်းအားမြှင့်တင် ထိန်း
ကျောင်းပေးခြင်း။ ၅။ စိတ်ရောဂါ စိတ်
ဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာ
ရစေခြင်း။ ၆။ ဆေးလိပ်၊ အရက်သေစာ၊
မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲလမ်းသည့် မကောင်း
သော အမှုအကျင့်များကို လမ်းညွှန်ဖယ်
ရှားတည်ဆောက်ပေးခြင်း အစရှိသည်များကို
အောင်အောင်မြင်မြင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုခြင်း

စိတ်ညှိအိပ်မော့ချပညာစွမ်း ဖြင့်
ဆေးလိပ်ကို မနားမနေ အလွန်အကျွံ
သောက်တတ်သူများ၊ အရက်စွဲသူများ၊
မူးယစ်ဆေးဝါး ရှူရှိုက်သုံးစွဲတတ်သူများ
နှင့် အမျိုးမျိုးသော စိတ်နှင့် ရုပ်ခန္ဓာကို
ထိခိုက်ပျက်စီးစေမည့် ဆေး နှိပ်အသုံး

ပြဿနာများကို စိတ်ကုန်သွားအောင် ဆောင်
ကြဉ်းပေးနိုင်သည်။ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊
မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူများ၏ တစ်ဦးချင်း
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများ စိတ်အတွင်း
ပဋိပက္ခအလိုမကျဖြစ်မှုများကို ဦးစွာ
ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ချင်းအလိုက် ထိရောက်သော အိပ်မော့
ချနည်းဖြင့် ကုသပေးနိုင်မှုသည်သာလျှင်
စိတ်ညှိအိပ်မော့ချကုသထုံး၏ အန္တိမရည်မှန်း
ချက်ပန်းတိုင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွမ်းကျင်ထိရောက်သော
ညွှန်းကိန်းအမိန့်ပေးတိုက်တွန်း အကြံ
ပေးမှုသည် စိတ်ညှိအိပ်မော့ချကုသမှု၏
အဓိကကဏ္ဍဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်၊

အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူများနှင့်
အကျင့်စရိုက် ကြမ်းတမ်း၍ မလိမ္မာဆိုဝါး
နေသူများကို စိတ်ညှိအိပ်မော့ချပြီး ညွှန်း
ကိန်းပေးရမည်မှာ “အခုအချိန်ကစပြီး
မင်းရဲစိတ်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ စွဲကပ်လွှမ်း
မိုးနေတဲ့ မကောင်းတဲ့က အကျင့်စရိုက်
ဆိုး မှန်သမျှ ပျောက်ကင်းသွားစေရမယ်။
ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
သောက်သုံးချင်တဲ့စိတ် ကုန်သွားပြီး လူ
ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်” ဟု
၍ အမိန့်ပေး တိုက်တွန်းကုသပေးလျှင်
အိပ်မော့ပြေ၍ ပြန်နိုးလာသည့်အခါ
တကယ့်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာ
သည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ မူးယစ်
ဆေးဝါးနှင့် မကောင်းသည့် အကျင့်စရိုက်
ဆိုးများ ပြတ်သွားပြီး လူကောင်းဖြစ်လာ
သည့်အခါ ဆေးပတ်လည်သွားသည်ထိ
မကြာခဏ ဆက်ပြီး ထိတွေ့ကုသပေးရ
မည်။ အစွဲပါသူများဖြစ်ပါက သုံးလေး
ကြိမ်ကုသပေးရုံနှင့် လူကောင်းပကတိ
ဖြစ်သွားနိုင်သော်လည်း အစွဲဝင်သူများ

ဖြစ်ပါမူ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ အချိန်ယူ
ကုသပေးရမည်။ လူနာက ဆရာကို
ယုံကြည်မှုအလေးအနက်ရှိလျှင် (သို့
မဟုတ်) သဟဇာတဖြစ်လျှင် ပို၍
အောင်မြင်ထိရောက်စေနိုင်သည်။ လူနာ
နှင့်ဆရာ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်မှု
ရှိရန် လွန်စွာ အရေးကြီးပါသည်။

အချို့ စိတ်မခိုင်သူများ၌ ကုသ
ပေးလိုက်၊ ကြာလျှင် ပြန်စွဲလိုက်နှင့်
ဝင်္ကပါလည်နေတတ်သဖြင့် လူကောင်း
ဖြစ်လာသူများကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြို
ဆို လက်ခံရမည်။ ဆရာနှင့် မကြာ မကြာ
ထိတွေ့မှုရှိပြီး ကောင်းသောမိသားစု
ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းရှိရန် လိုအပ်
သည်။ စိတ်ဝင်စား၍ အကျိုးရှိမည့်
အလုပ်တစ်ခုခုနှင့် တွဲဖက်ထားနိုင်လျှင်
ပိုကောင်းစေနိုင်ပါသည်။

ကြင်နာမြေတောင်မြှောက်
ပေးမည့်သူ မရှိဘဲ ပစ်ပယ်စွန့်ပစ်ထား
ခံရမည်ဆိုပါက အဆိုးဘဝထဲ ပြန်
ရောက်သွားပြီး ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားရပါလိမ့်
မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာအချိန်၊ မိသားစု

အချိန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အချိန် ကောင်းမွန်
ညီညွတ်ရန် လိုအပ်လှပါသည်။

ဆေးကုသခြင်း

စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချပညာကို
ကောင်းသည့်ဘက်က ကျယ်ကျယ်ပြန့်
ပြန့် အသုံးပြုနိုင်မည်ဆိုပါက လူသား
များအတွက် လွန်စွာအကျိုးဖြစ်ထွန်း
ကောင်းကျိုးများစေနိုင်၏။ အထူးသဖြင့်
ဆေးကုသခြင်း၌ အကျိုးဝင်လှပါသည်။
ရှေးက ဝဋ်နာကံနာအဖြစ် ဆေးကုမရ
သော ရောဂါအချို့ကို စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချ
ပညာက ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည်။

စိတ်ကို အခြေခံ၍ဖြစ်တတ်

သော ဘဲဥအစရာမရသည့် ပဟောဠိရောဂါ
ဆန်းများ၊ ဆေးမများဖြစ်၍ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ
နပ်န်းလုံးကုသနေရသော ရောဂါထူး
ရောဂါဆန်းများနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ
ခွန်တွဲရှုပ်ထွေးနေသော ကိုယ်ပျောက်
ချောမွေးရောဂါများကို ကုသပျောက်စေ
နိုင်သည်။ ရောဂါကုသည့်အခါ သက်
ဆိုင်ရာ ဆေးဝါးမိဝံခြင်းနှင့် အိပ်မေ့ချ
ကုသခြင်း (၂)မျိုးလုံးကို တွဲဖက်ကုထုံး
အဖြစ် အတိုင်အဖောက်ပြု၍ ကုသပေး
လျှင် ပို၍ ထိရောက်ပျောက်ကင်း လွယ်
စေနိုင်ပါသည်။

စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချ၍ ကုသခြင်း
၌ အထွေအထူး ဆေးဝါးမပါဝင်ဘဲ ရေ
မန်းနှင့်သာ ကုသပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့်
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးအတွက် စိုးရိမ်ရန်
အကြောင်း မရှိပါ။ ဆေးဝါးဟုဆိုရာ၌
လည်း သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးများက
ရောဂါအလိုက် ပေးထားသော ဆေးများ
မိဝံသောက်သုံးသည့်အခါ ဆေးအချိန်အခါ၊
အာနိသင် ထက်မြက်စေ၍ ဘေးစူးပြီး
ရောဂါကို ဆေးလိုက်နိုင်ရန် ညွှန်းချက်

ပေးပြီး လက်ခံယူကြည့်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။

သို့ဖြစ်၍ စိတ်ညှိုးအိပ်မွေ့ခဲ့ပညာသည် ဆေးပညာလောကအတွက် အကောင်းဘက်မှ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ခုနစ်ရက် သားသမီးများ၏ ကျန်းမာရေးကို သမ္မာအာဇီဝ ကယ်တင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်နှင့်ရုပ်

လူသတ္တဝါတို့မှ စိတ်ခန္ဓာ၊ ရုပ်ခန္ဓာဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အပြန်အလှန်ဆက်သွယ် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးရလေ၏။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းလျှင် ရုပ်ကို ထိခိုက်စေပြီး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းလျှင် စိတ်ကို ထိခိုက်စေသော သဘောဖြစ်သည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရလွယ်ကူပေမယ့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရလျှင် လွန်စွာ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ခန့်ကဖြစ်သည်။ သာယာ

သော ဆောင်းဥတု၏ နေ့တစ်နေ့ တောပုံဝတ်စားထားသော လူတစ်ယောက်ဆရာ ဟင်ရစ် ရောက်လာ၏။ ဆရာသည် အဝတ်ပိုတစ်စုံနှင့် လူနာရှိရာသို့ လိုက်သွားခဲ့ရာ နေ့တစ်ဝက်ခန့် သင်္ဘောစီးပြီးလျှင် အေးချမ်းလှပသော ထုံးအိုင်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ရွာသည် တောမက မြို့တမျှ စည်ကားလှ၏။ သံလွင်မြစ်ကို ကုန်းနင်းနေသည်ဟု ထင်ရသော ကုက္ကိုပင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်မိလျှင် လူနာရှိသော အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။

လူနာ

လူနာဆိုသူ မိန်းမပျိုလေးသည် အသက် ၂၀ ခန့်မျှသာရှိသော လှပချောမောသူလေး ဖြစ်လေသည်။ စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်သော အသွင်ဖြင့် တွေ့ရ၏။ ဆရာသည် ခေတ္တအပန်းဖြေအနားယူပြီး လူနာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မိတ်ဆက်မေးမြန်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်းသိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ လူနာ မိန်းကလေးသည် ဒေးစွန်ပါသိုက်နန်းသခင်တို့မှ ခွင့်တောင်းပြီး လူပြည်သို့ ဝင်စားလာသူ ဖြစ်သည်ဟူ၏။ မောင်နမင်းပါးရှိကြပြီး မိမိသည် အထွေးဆုံးဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် အစ်ကို၊ အစ်မတို့က မိမိအား လူပြည်တွင် (၁၅) နှစ်သာ နေထိုင်ခဲ့ပြီခွဲသော်လည်း အရင်ဆရာတစ်ဦးက သက်တမ်း ဆက်ပေးခဲ့သဖြင့် အသက် (၂၀) ထိ နေခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်း ယခုအခါ မိမိတွင် ချစ်သူရှိ၍ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ယူပြီး သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို တည်ဆောက်သွားရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ချစ်သူနှင့်ခွဲခွာရေးသည်ကို စိုးရိမ်

သဖြင့် သိုက်နန်းသို့ မပြန်လိုတော့ကြောင်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါရန် တောင်းပန်ပြောဆိုလာသဖြင့် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးမည့်အကြောင်း ကတိ စကားပေးလိုက်သည်။

စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချခြင်း

ညစာစားပြီးသောအခါ လူနာ ကို မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှေ့မှောက် တွင် စတင်ကုသမှုဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ကုသခြင်းကို အရပ်စကားဖြင့် ပယောဂချွတ်သည်ဟု နားလည်ကြပြီး ခေတ်ဆေးပညာ ဝေါဟာရအရ စိတ်ညှို့ အိပ်မွေ့ချ ညှို့ချက်သွင်းပြီး ရောဂါကုသ သည်ဟု ဆိုသည်။ ညှို့ချက်သွင်းဆေးကု ခြင်းသည် (၁၈) ရာစုခန့်မှ စတင် တိုး တက်ဖွံ့ဖြိုးလာသော ပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ညှို့ချက်သွင်းပြီးလျှင် လူနာမိန်းကလေး သည် ခေါင်းနှင့်လက် အနည်းငယ် တုန် ခါပြီးနောက် ယောက်ျားဟန်မူရာပုံမျိုး ခပြောင်းလဲသွားသည်။ ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ် သည် အထက်က လူနာမိန်းကလေး ခပြောသည့်အတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြပြီး

လူနာမိန်းကလေး၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည် ဟူ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိန်းကလေးမှာ အတည် လက်ထပ်ယူမည့် ချစ်သူရှိနေပြီဖြစ် ကြောင်း လူသက်တမ်းပြည့် နေထိုင်ခွင့် ပြုပေးမည့်အကြောင်း တောင်းဆိုသည့် အခါ ငြင်းဆိုလေ၏။ အဆုံး၌ ဖရိယာယ် အမျိုးမျိုးသုံး၍ နတ်တို့ကြိုက်သော ကိုး နဝင်းကျေစေရန် ကိုးကိုလီဖြစ်သော (၈) နှစ်ထိ နေနိုင်ရန် သက်တမ်းဆက်ပေး နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အစ်ကိုဆိုသူအား ကတိ အမျိုးမျိုးထား၍ ထွက်ခွာခွင့်ပြုသောအခါ လူနာမိန်းကလေးသည် ခေါင်းနှင့်လက် အတန်ကြာ တုန်ခါမှုပြုပြီးနောက် မူလ ပုံသို့ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ မကြာမီ ညှို့

ဓာတ်ပျယ်၍ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး လန်း ဆန်းပေါ့ပါးတက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ဆေးချက်မိပြီး စိတ်ပေဒနာ သက်သာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ လူနာအမျိုးသမီးငယ်အား အသက် (၈၁) နှစ်ထိ သက်တမ်းတိုးပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း သို့ဖြစ်၍ မိမိချစ်သူနှင့်လွတ်လပ်သော အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း အားပေး ပြောပြသည့်အခါ လူနာသည် အရင်က နှင့် မတူဘဲ အလွန်ဝမ်းသာကြည်နူးနေ သော အမူအရာနှင့် ကျေးဇူးစကားပြော ဆိုလေ၏။

သုံးသပ်ချက်

အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကို စိတ် ပညာဖြင့် သုံးသပ်လေ့လာရလျှင် ဝေဒနာ ရှင်သည် ချစ်သူနှင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် အိမ်ထောင်ပြုလိုသော စိတ်ဝေဒနာခံစား နေသူဖြစ်၏။ သို့သော် မိမိငယ်စဉ် ဥစ္စာ စောင့် သိုက်နန်းမှ ဝင်စားလာသူ ဖြစ် သည်ဟူသော စိတ်ကူးယဉ်စိတ်စွဲများက လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ခံထားဖူးခြင်း ကြောင့် ဘာကိုမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အဆုံးဖြတ်နိုင်

ဘဲ မသိစိတ်နှင့် သိစိတ်နှစ်ခု တွေဝေ
သော စိတ်ဝေဒနာလွန်ဆွဲနေပြီး ကြောက်
စိတ်၏သားကောင်ဘဝသို့ ရောက်နေရသူ
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မိမိရှေ့ရေးအတွက်
ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လမ်းညွှန်
ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး
၏အကူအညီကို စောင့်မျှော်ရင်း ယဉ်ယဉ်
လေးနှင့် စိတ်ဝေဒနာ အပျော့စားကို
ခံစားနေရသူများဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။
အကယ်၍ မိမိတို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်မလာ
ခဲ့လျှင် လိုတာမရ ရတာမလို ဖြစ်နေ
လျှင် ထိုအခြေအနေမှ တစ်ဆင့်တက်
သွားပြီး တကယ်စိတ်ဝေဒနာရှင်အလား
ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ အရာရာတွင် အဆင်
ပြေ၍ အလိုပြည့်နေလျှင် လူကောင်း
ပြန်ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
သဘာဝ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်နေသော
စိတ်ဝေဒနာကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကုသ
ပျောက်ကင်းနိုင်သော်လည်း မျိုးရိုးဗီဇ
ကြောင့် ဖြစ်ရသော စိတ်ဝေဒနာများကို
မူ အချိန်ယူ၍ ကုသပေးရန် လိုအပ်မည်
ဖြစ်၏။

အရပ်အမြင်ဖြင့် ရှုမြင်ခြင်း

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
စိတ်ကို ထိခိုက်စေသော အကြောင်းကိစ္စ
တစ်ခုခုကြောင့် ထူးခြားနေလျှင် စိတ်
အလိုမကျဖြစ်နေလျှင် ထင်ရာစိုင်းနေ
ပြောနေ လုပ်ကိုင်နေလျှင် အရပ်စကား
အရ ပယောဂနှောင့်ယှက်သည် (သို့
မဟုတ်) ပြုစားခံရသည်ဟု ဆိုကြသည်။
မိမိ၌ ပယောဂအစွဲရှိနေသည်ဟု လေး
လေး နက်နက် ခံယူထားသူများသည်
တမလွန်ဘဝက ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တစ်နည်း
နည်းဖြင့် ဆက်သွယ်စိုးမိုးထားမှုရှိသည်
ဟု ခံယူကြ ယုံကြည်ခံယူထားကြ၏။
သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းမျိုးမျိုးကြောင့် အကြံ

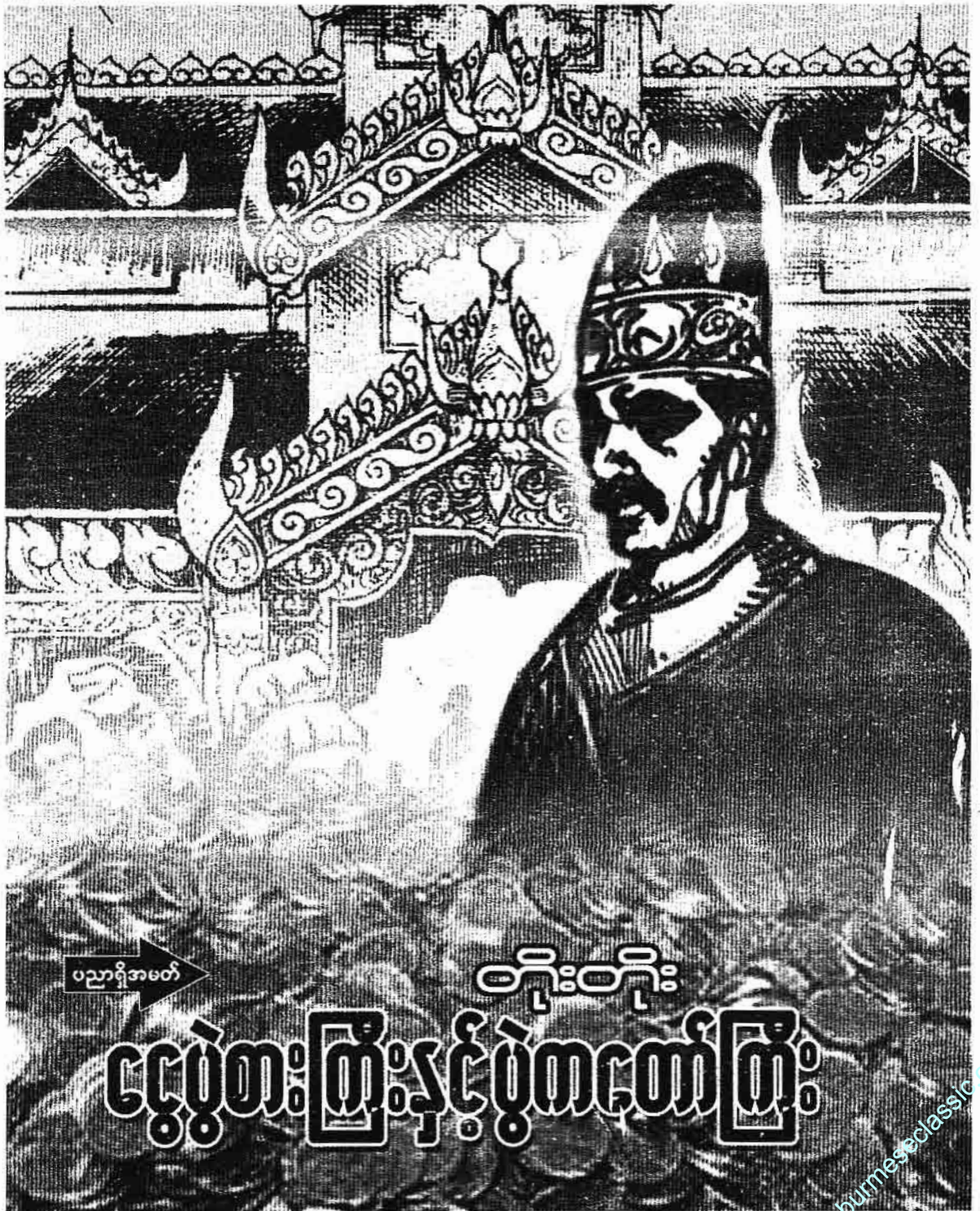

အစည်များမအောင်လျှင် အခက်အခဲ
အနှောင့်အယှက်များ ကြုံတွေ့ရလျှင် မိမိ
တို့၏ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များက သတိပေး
တားမြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု စွဲလမ်း
တတ်ကြပြီး ဘာကိုမျှ ရဲရဲမလုပ်ဝံ့တော့
ဘဲ စိတ်အားငယ်နေသူဖြစ်သွားရပေမည်။
ထို့ကြောင့် အရပ်သုံး ပယောဂ ဟူသော
ဝေဒနာသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်း
ချက်များမှ ဆင်းသက်လာသော စိတ်
ဝေဒနာတစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟူ၏။
အထက်ပါ ဝေဒနာရှင် အမျိုးသမီးငယ်
သည် မိမိမျှော်မှန်းထားသောအရာကို ရရှိ
သွားပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုရသွားသဖြင့် စိတ်
စွဲဝေဒနာများ လျော့ကျသက်သာသွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ
ရွှင်လန်းသူအဖြစ် ဆက်လက်မြင်ရပေ
တော့မည်။

ပန်းလို စိမ်းလို လမင်းလို

သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကရုဏာမြေ)

ပညာရှိအမတ်

တိုးတိုး
ငွေပွဲစားကြီးနှင့်ပွဲကလေးကြီး

တစ်ရံရာအခါ “အသမ သတ္တ
 ဒေဝ” မည်သော အာသံတိုင်းမှ အာသံမင်း၊
 အက္ကပတ်မင်း၊ သာဂီဇော်ဘွား၊ ယေန္တု
 ဇော်ဘွား၊ တိုးလျားဇော်ဘွား၊ ဝေသာလီ
 စား စန္ဒရဂန္ဓရှိန်တို့ နှစ်စဉ် ဆက်သမြဲ
 ဖြစ်သော အခွန်တော်ငွေနှင့် လက်ဆောင်
 တော်များကို ရွှေဖဝါးတော်အောက်သို့
 အဆက်အသရောက်ရာ ရွှေနန်းတော်ကြီး
 အရှေ့စုနတွင် ယွန်းထိုးခွက်ကြီးတို့နှင့်
 ထည့်ပြီး အစဉ်အတိုင်း ထားရတယ်။

အဲဒီအခါ ဘဝရှင်မင်းတရား
 ကြီးက ထွက်ကြွလာတာနဲ့ ဆက်သရန်
 ပြင်ဆင်ထားသော ပတ္တနာလက်ဆောင်
 များနဲ့ အာသံဒင်္ဂါး၊ ရခိုင်ဒင်္ဂါးများကို ဖြင့်
 တော်မူတော့ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကို
 ဘုရင်ကြီးက မေးတော်မူတယ်။

“ပေါ်ဦး...အခု ဒီအာသံ ဒင်္ဂါး
 ရခိုင်ဒင်္ဂါးတွေဟာ တိုမြန်မာငွေနှင့်စာရင်
 ငွေကဲချင်းတူမျှပါရဲ့လား။ ငွေမှတ်ပွဲစား
 တို့ကို ရွက်နီနီမှတ်စေရင်း ငွေကဲချင်း
 တူမျှပါမည်လား ပေါ်ဦး” လို့ ဒင်္ဂါးနှစ်ခုကို
 ကိုင်ပြီး မေးတော့...

အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးက တင်
 လျှောက်လိုက်သည်မှာ...

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ငွေမှတ်
 ပွဲစားကြီးပင် ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ငွေ
 ကဲခတ်တော်မူပါတော့”

လို့ လျှောက်ထားလိုက်တော့
 ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဟာ တစ်မဟုတ်
 ချင်း အတွင်းတော်ကို ဝင်သွားတော့
 တယ်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဝင်သွား
 ပြီး ခဏပဲ ကြာပါတယ်။ အရှင်မိဖုရား
 ခေါင်ကြီးထွက်တော်မူလာပြီး လက်ဆောင်
 ရထားတဲ့ ဒင်္ဂါးကို ကိုင်ယူပြီး ကြည့်ရှု
 တော်မူပြီးလျှင်...

အမတ်ကြီးပေါ်ဦးကို ငွေရဲ့
 အကဲတွေကို မေးမြန်းပြန်တယ်။ အမတ်
 ကြီး ဦးပေါ်ဦးကလည်း...

“ဒီငွေတွေရဲ့အကဲကို ငွေပွဲစား
 ပွဲကတော်ကြီးပဲ အကဲခတ်တော်မူပါ
 တော့” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် အရှင်
 မိဖုရားကြီးမှာ လွန်စွာ ရှက်တော်မူပြီး
 ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး စံတော်မူရာ တစ်
 ခဏချင်း ဝင်သွားပြီး ရွှေမျက်နှာတော်

ညှိုးတော်မူလျက် ထိုသို့ သံတော်ဦး
 တင်လေတယ်။

“မဟီးတလ နရဘုန်းခေါင်
 ပြောင်ဖြူပစ္စယ၊ ရဲနာဂနဲ့ အမရနန်းမြင့်
 ဖြူဝန်းဖွင့်သည်၊ ဆင်မင်းသခင် ဆန္ဒနိရုဏ်၊
 ကျွန်တွင်လည်း ကျွန်ပျက်၊ ငှက်တွင်
 လည်း လင်းဆွဲ၊ ကွဲတွင်လည်း တည်
 လူး၊ ဗူးတွင်လည်း သပိတ်၊ နိမိတ်
 ကောင်းကျိုး မဖွံ့ဖြိုးသည်၊ ထားရိုးမရှိ၊
 စွန့်ကြောင်းတည်းဟု ဆိုရိုးစကား ရှိသည်
 များကို ထောက်ထားဆင်ခြင်တော်မူသင့်
 ပါသည် အရှင်” ဟု လျှောက်ထား
 သံတော်ဦးတင်လေတယ်။ ထိုအခါ ဘုရင်
 မင်းကြီးက...

“မိဖုရားကြီး အဘယ်ကိစ္စများ
 လဲ” လို့ မေးတော်မူတယ်။

ဒီလိုမေးတော်မူတော့ သံတော်
 ဦးတင်ရတဲ့အကြောင်းမှာ...

“ဘုန်းတော်ကျွန် ဝန်ငပေါ်ဦး
 ဟာ ပမာမခန့် မကြောက်ရွံ့တဲ့ တန်တန်
 စားစား လွန်စော်ကားပြီး ဘုရားနားပတ်
 က လက်ဆောင်ရထားတဲ့ ဒင်္ဂါးရဲ့ ငွေ

အကဲတွေ မေးမြန်းမိပါတဲ့အတွက် ပေါဦး
က နမတော်ကို “ငွေပွဲစားကတော်ကြီး
ပဲ အကဲခတ်တော်မူပါ ဘုရား” လို့ ပြန်
လှန်ပြောဆိုပါတယ် ဘုရား”

လို့ ဆိုသတဲ့။

မိဖုရားကြီးအသံက ဝမ်းနည်း
သံပါနေလို့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက...

“မိဖုရား ဝမ်းနည်းတော်မမူပါ
နဲ့ ဝမ်းနည်းရန်မရှိပါ။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်
ပင် ပေါဦးက ငါ့ကို ငွေပွဲစားကြီးပဲ ဒီငွေ
တွေကို အကဲဖြတ်ပါတော့လို့ ဆိုလိုက်

မှပဲ။ ရှင်မိဖုရားလည်း ပွဲကတော်ကြီး
မဖြစ်ပဲ အဘယ်မှာရှိတော့မလဲ” ဟုဆိုပြီး
လွန်စွာ ပြုံးရယ်တော်မူလေတယ်။

ဤနေရာမှာ အမတ်ကြီး ဦး
ပေါဦးဟာ အဘယ်ကို ထောက်မျှော်ပြီး
လျှောက်ထားသနည်းဆိုလျှင်...

အရှင်အဂ္ဂသမာဓိ အကျော်
စီရင်တော်မူသော “နန်းလုံးသရဖူ” ပို့တွင်
“မဟုက္ကဋ္ဌ ပဝရစောနတ်”
အစရှိသော ပုဒ်တွင်...

မဟိန္ဒရောင် နေပျိုညွန့်လှ မှတ်

တော်မူလော့၊ ဇမ္ဗူ၊ နာယကာ၊ သာဒွာ
ချိန်ကျပ်၊ မှူးမတ်တင်းတောင်း၊ စလည်
ပေါင်းဟူ၊ ၎င်းတို့မှာ မသိရားရှင်” ဆို

ထားလို့ ဘုရင်ကေရင်မင်းတို့ဟာ “ရွှေ
ကဲ၊ ငွေကဲ၊ စလည်၊ ပြည်တောင်း” စသည်
တို့ကို သိကျွမ်းရိုး ထုံးစံမရှိရ ဟူသော

စကားအရဖြင့် အကျိုးတော်ဖြစ်ကြောင်း
ဘုရင်မင်းတရားကြီး သတိရသွားတဲ့အပြစ်
မယူ ရယ်ချင်စိတ်သာ ဖြစ်သွားလေတယ်။

ငွေပွဲစားကြီး၊ ပွဲကတော်ကြီး

တိုးတိုး

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

တံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

သုဿတ်မာ ဝဟုတ်သော်

သူတော်ကောင်းတို့ဒါဂါရုပ်များ

ကျော်လှဦး(၉၀၆၃)

- သူတော်ကောင်းတို့ အင်္ဂါရပ်များ ၁၄။ ဆင်ခြင်နိုင်ခြင်း။ ခြိုက် ချမ်းချမ်းသာသာ မအိပ်ရ
- ၁၅။ ပြောမှ သိတတ်သူ မဟုတ်ခြင်း။ တတ်ခြင်း။
- ၁။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပြောမတ်ခြင်း။ ဟူ၍ အင်္ဂါ (၁၅) ပါး ရှိပါသည်။ ၈။ အမျက်ဒေါသကြီးသူ၊ စိတ်တိုသူ
- ၂။ သူတစ်ပါးအား သနားညှာတာ မိမိနှင့် ကိုက်ညီသော အချက် မည်မျှ ဖြစ်ရခြင်း။
- တတ်ခြင်း။ ပါသည်ကို သိ၍ ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းရန် ၉။ လူအယုံအကြည်မှ ခံရတတ်ခြင်း။
- ၃။ သူတစ်ပါးအား ချစ်ခင်တတ်ခြင်း။ လိုအပ်ပါသည်။ ၁၀။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၄။ ထိုသို့ချစ်စာတရား ရှိခြင်း။ ချမ်းသာပြီး ပြန်ပွဲတတ်ခြင်း။
- ၅။ အများအကျိုးဆောင်လိုစိတ် ရှိ ၁၁။ သွားလေရာ ဘေးတွေ့တတ်ခြင်း။
- ခြင်း။ ဆိုးပြစ်များ။ ၁၂။ ယုံမှာ သံသယစိတ် အဖြစ်များ
- ၆။ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ၁။ အနာရောဂါထူပြော၍ အသက် တတ်ခြင်း။ သူတစ်ပါးအပေါ်
- လေးစားမှုရှိခြင်း။ တိုတတ်ခြင်း။ သံသယအဖြစ်များ၍ မိမိလည်း
- ၇။ မိမိအပြစ်ကိုသာ ရှုမြင်တတ်ခြင်း။ ၂။ အပါယ်လေးပါးကို ကျရောက် စိတ်မချမ်းသာတတ်ခြင်း။
- ၈။ အမှန်အကန်ကိုသာ ပြောဆိုလုပ် တတ်ခြင်း။ ၃။ ယောက်ျားဘဝမှ မိန်းမဘဝ၊
- ကိုင်ခြင်း။ ပတ္တမြားဘဝသို့ ကူးပြောင်းတတ် ၁၃။ ချစ်သောနေ့၊ သားသမီးတို့နှင့်
- ၉။ တရားသော စွန့်စားမှုကိုသာ ပြု ခြင်း။ ခြင်း။ ရတတ်ခြင်း။ ချစ်သူတို့နှင့် ခွဲရ
- ၁၀။ အနန္တ အနန္တ ငါးပါးကို အစဉ် တတ်ခြင်း။ ၁၄။ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့ရတတ်
- ရှိသေခြင်း။ ၄။ လူမှန်းများခြင်း။ ခြင်း။
- ၁၁။ ထကြွလုံ့လရှိခြင်း။ ၅။ ရန်သူများနှင့်တွေ့ရတတ်ခြင်း။ ရန်
- ၁၂။ ဆရာသမားကောင်း ကို ချဉ်းကပ် များခြင်း။ ၁၅။ တရားအားထုတ်သော်လည်း မဂ်
- ၍ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း။ ၆။ စားဝတ်နေရေး မဖူမလုံ ဆင်းရဲ ဖိုလ် မရနိုင်ဘဲ ရှိတတ်ခြင်း။
- ၁၃။ ကြွေးဝါမှုနည်းပါးခြင်း။ ၇။ ညအိပ်သည့်အခါ နှစ်နှစ်ခြိုက်

ဗုဒ္ဓဩသဆေး

အတ္တရေတန်း၊ လောဘလွှမ်းသည့်
ပရမ်းပတာ မောဟရွာမှာ
နည်းမျိုးစုံလင်း၊ လိုချင်သမျှ
ရသည့်နည်းနှင့် စီးပွားရှာကြ မမျှတ။

အတ္တလောဘ၊ မာနရေရှု
အဝိဇ္ဇာအမှုနှင့် ပြုကျင့်နေကြ
သည်ကာလမှာ...

စားတာမှန်သမျှ အာဟာရမဖြစ်

ကပ်ဘောသင်၍ အနာနှင့်ဆေး

သင့်အောင်ပေးလည်း၊ ဆေးစွမ်းမထက်
ဆေးဖက်မဝင် သက်ရှင်ဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက်။

အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာရေးရ
ကောင်းမှုထွေထွေပြုကျင့်လေမှ
အာဇီဝသမ္မာ ရင်မှာပြည့်လွှမ်း

ကရုဏာလွှမ်းလိမ့်၊ အေးချမ်းမြေသို့
ယွန်းပေလိမ့်။

ဘုရားပေးလာ၊ ဩဇာလေးနက်

မဂ်ဆေးလျာကို သေချာကျန
စိတ်ချယုံကြည်၊ ကိုယ်စီသုံးသော်
အားလုံးဘေးကင်း၊ ရောဂါရှင်းလိမ့်

ကပ်ဘေးလောက်တော့ မဖြံ့ငြိ
မဂ်ဆေးသောက်တော့ ယုံကြည်ကြည်။

ကျော်ထူး (ဥပဇေ)

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ရောဝတီမှဆင်ကလေးမူတူး
ယူလေး (ဥပဒေ)

ကျွန်မတို့၏အဘွားသည် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်လေးများ။ ကျွန်မတို့ပင် မသိမီလိုက်သည့် မမွေးသေးသည့် ရာစုနှစ်၊ ဆယ်စုနှစ်များစွာက တကယ့်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်လေးများကို အမြဲတမ်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။ အဖြစ်အပျက်မှန်ဆိုသော်လည်း အဘွားသည် လွန်စွာ အပြောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေသည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရသကဲ့သို့ပင် ထင်ရပါသည်။ ကရုဏာရသ၊ ဝီရရသ၊ သိယာရရသ၊ သန္တရသ စသည့် ရသမျိုးကို ခံစား၍လည်း အံ့ဩတုနန်းဖြစ်ရပါသည်။

ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာလေးမှာ ကျွန်မတို့အဘွား ငယ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်မှန်လေးပင် ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာလည်းကောင်း သလို သနားစရာလည်းကောင်းလှသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ထိုစဉ်အချိန်က ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးသည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မိ (ပခုက္ကူ) သည်

ရောဝတီမြစ်ကို အမှီပြုကာ အထက်အောက် စုန်ဆန်လူးလာကူးကာ စီးပွားရှာနေရသောမြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ရောဝတီသည် အဘိုး အဘွားတို့၏အဖေ အမေ၊ ကျွန်မတို့ အဖေ၊ အမေတို့၏ အဘိုး အဘွားဆိုလျှင် လွန်အံ့မထင်။ သည်သို့ပင် ရောဝတီကို တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ရောဝတီသည် မြန်မာပြည်သူ့ပြည်သားတို့၏ အသက်သွေးကြောအဖြစ် ရာစုနှစ်များစွာ ထောင်စုနှစ်များစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့သည်ဟု အဘွား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ထိုရောဝတီမြစ်တကြောမှာ ပင် ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင်းဖောင်း အချိန်၌ အထက်အညာဘက်ရှိ သစ်တော၊ ဝါးတောကြီးများမှ တောင်ကျရေတိုနှင့်အတူ ရောဝတီမြစ်တွင်းသို့ မျောပါလာသော ရေမျောထင်းများ၊ သစ်မြစ်ဆုံများကို ဆယ်ယူကာ မြစ်ကမ်းနားနှင့်နီးသည့်အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်ပိုင်လှေလေးများဖြင့် စီးပွားဖြစ် ရောင်းရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး အိမ်သုံးရန် အတွက်သော်လည်းကောင်း ဆယ်ယူ

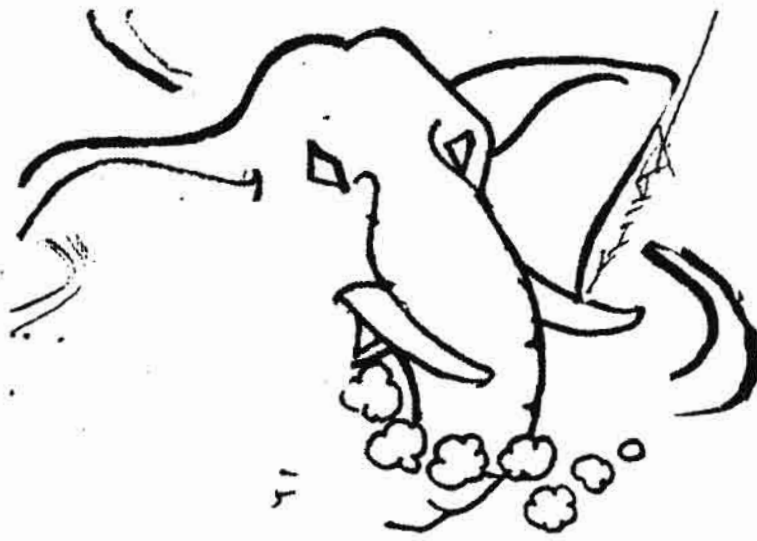
စုဆောင်းလေ့ရှိကြသည်။ ထိုစဉ် ကာလတစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်းတွင် ရေကြီးချိန်ကာလဖြစ်၍ ထင်းဆယ်ယူနေသည့် မောင်မြင့် ဆိုသူ လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မျက်နှာပြင် မိုမောက်လျက် အချိန်အဟုန်ဖြင့် စီးဆင်းနေသည့် ရောဝတီမြစ်လယ်တွင် ရေမျောထင်းများကို ဆယ်ယူလျက်ရှိစဉ် မြစ်ညာမှာ ဝဲကတော့လေးထိုး၍ ချာချာလည်ကာ မျောလာသော အရာလေးတစ်ခု လှေနားကပ်လာသဖြင့် ထင်းချောင်း(ရေထောင်မိုး) အမှတ်အဖြစ် လိုက်ရာ လေးငါးလသားအရွယ် ဆင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ရေကူးနိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ နာမောင်းလေးထောင်ကာ မျောပါနေရာ မြုပ်လုမြုပ်ခင် လက်မတင်အချိန်လေးတွင် မောင်မြင့်နှင့် တွေ့၍ ဆင်ပေါက်ကလေး သောက်မရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ရရှာပေ။

မောင်မြင့်လည်း ဆင်ပေါက်ကလေးကို သနားသဖြင့် လှေဘေးမှ နာမောင်းလေးဖော်ကာ ကြိုးဖြင့်တွဲ၍

ခေါ်လာကာ မိမိအိမ်တွင် သာသနာသဖွယ်
မွေးစားထားလေသည်။ ဆင်လေး၏
အမည်ကိုလည်း “မူတူး”ဟု ပေးထား
သည်။ မူတူးလေး သုံးနှစ်သားကျော်ကျော်
ရောက်လာသောအခါ ကိုယ်ကောင်
အတန်ငယ်ကြီးထွားလာသဖြင့် ရပ်ကွက်
ထဲရှိ လူကြီးသူမများနှင့် မိဘများက
တောတိရစ္ဆာန်ဟူသည် အိမ်တွင်လည်း
ကောင်း၊ ရပ်ထဲရာထဲတွင်လည်းကောင်း
မမွေးကောင်း။ ကြီးလာလျှင် လူကို
အန္တရာယ်ပြုတတ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာသို့
သာ အပ်လိုက်ပါဟု ပြောကြ၍ မူတူး၏
မွေးစားဖခင်သည် မခွဲချင်ဘဲနှင့် ဆင်
ကလေးမူတူးအား ပုံတောင်ပုံညာ (ယော

နယ်)ဘက်ရှိ ဘုံဘောတားမား သစ်ကုမ္ပဏီ
ပိုင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းသို့ သွား
ရောက်ကာ ပေးအပ်ရတော့သည်။
မူတူးလေးကို သစ်ထုတ်လုပ်
ရေးသို့ ပို့ပြီးနောက်တော့ လူအားလုံးတို့
သည် ဆင်မူတူးလေးအား မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်စု
ကျော်လောက်ကြာလာသောအခါ တစ်နေ့
သော ညနေခင်းတွင် သတင်းဆိုတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ကြရသည်။
“မူတူး ဆိုတဲ့ ဆင်ကြီးတစ်
ကောင် မုန့်ယိုပြီး သစ်တောကြီးဝိုင်းက
ထွက်ပြေးသွားတာ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ
လူတွေ နင်းသတ်သွားလို့၊ ရွာက ညီမ

နှစ်ယောက် ဈေးအပြန် လမ်းမှာ မူတူးနဲ့
တန်းတိုးလို့ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး နင်း
သတ်သွားပြီတဲ့”
ထိုစကားကို မူတူးရဲ့ မွေးစား
ဖခင် ကြားသော် သူ့သားကြီးမုန့်သိလိုက်
ပေပြီ။ မူတူးက ပါးသည်။ ကားလမ်းမမှ
တည်တည်မလာ။ တောတောင်များ၊
ချောင်းမြောင်းလယ်ယာများကို ဖြတ်၍
ပခုက္ကူမြို့အရောက်တွင် မြို့စပ်မြောက်
ဘက်တွင် အကာအရံတိုင်သဖွယ်ဖြစ်
နေသည့် သဲပုံတောင်၊ မြစ်မီးတောင်၊
မုန့်စီတောင်၊ ကုသိန္ဒဝရံတောင် အစရှိသည့်
တောင်ကုန်း တောင်တန်းများကို တော
လမ်းမှ ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ထူးဆန်း
သည်မှာ ထိုတောင်တန်းလေးများအနက်မှ
အနောက်ဘက်ဆုံးတောင်ဖြစ် သော သဲပုံ
တောင်ပေါ်တွင် တောရဆောက်တည်၊
သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဆရာတော်ကြီး
ဦးကြည် (ဘွဲ့တော်ဦးကိတ္တိ) (ရဟန္တာနှင့်
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ)သည် ဆွမ်းခံကြ၍ ပြန်လာ
ခိုက် တောလမ်းလေးတစ်ခုတွင် ဆင်ကြီး
မူတူးနှင့် ပက်ပင်းတိုးရာ တခြားသောသူ

များ မျက်ကွယ်ရာချဲ့များသို့ ပြေးလွှား
ပုန်းအောင်းနေရာမှ ဆရာတော်နှင့် ဆင်
ကြီးမူတူး အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်
တွေ့နေရာ ဆရာတော်ကို ဆင်ဆိုကြီးက
နှင်းချေသတ်တော့မည်ဟု ထင်ကာ “ဆရာ
တော် ဆင်ကြီး ပြေးလာနေပြီ ရှောင်တော်
မူပါ ဘုရား” လို့ အော်ဟစ်သတိပေးသော်
လည်း ဆရာတော်သည် ဣန္ဒြေသိက္ခာ
မပျက် မျက်လွှာချကာ တရားရှုမှတ်ရင်း
နှင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းကြွလာ
ရာ ဆင်ကြီးနှင့်ဝါးတစ်ရိုက်မျှပင် မဝေး
သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် ဆရာတော်ထံ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာ
ရင်းမှ ဆရာတော်ကြီးကို မမြင်မတွေ့သလို
လမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက် ကွေ့ရှောင်ကာ
ပြေးသွားလေတော့သည်။ (အာသဝေါကုန်
ခန်းပြီးသော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့သည်
ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။)

ဆင်ကြီးမူတူးသည် ဆက်၍
ပြေးနေရာ ပခုက္ကူမြို့ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိ
သော ရွှေချောင်းချောင်းကြီး (မိုးရာသီမှ
ချင်းတောင်း၊ သောနယ်ဘက်မှလွန်ကျသော

ချောင်း)ကို ဖြတ်ကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓ
ကုန်းဟု ခေါ်သော အရပ်တက်သို့ ရောက်
ရှိပြီး သီလရှင်များ သီတင်းသုံးနေထိုင်သည့်
သံခိပ်ကျောင်းခြံစည်းရိုးကို တချွမ်းချွမ်း
တိုးနေရာ ကျောင်းတွင်းမှ မျက်မမြင်
သီလရှင်အို ဆရာကြီးတစ်ပါးသည် နွား
တို့သည်အထင်နှင့် တဟဲ့ဟဲ့ ခြောက်
နေရာ တခြားသီလရှင်များတွေ့သော်
ဆင်ကြီးနှင့်သီသဖြင့် မျက်မမြင် ဆရာကြီး
အား တွေ့ခေါ်ကာ ကျောင်းပေါ်သို့ အလျင်
အမြန် တက်ပြေးကြရသဖြင့် အသက်
ဘေးမှ လွတ်သွားခဲ့သည်။

မူတူးသည် သီလရှင်ကျောင်း
ဝင်းခြံစည်းရိုးမှ ပြန်လှည့်ကာ ရွှေချောင်း
ရွာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးရင်းမှ ဒေါသ
မာန်ဖြင့် မြင်မြင်သမျှရော တိရစ္ဆာန်ပါ
မရှောင် နာမောင်းနှင့်ကိုင်ပေါက် နင်းချေ
သတ်ဖြတ်နေရာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့်
ပုလိပ်များ ပူးပေါင်းကာ သေနတ်ဖြင့်
ပစ်ခတ်ဖမ်းရတော့သည်။ မတတ်သာသည့်
အဆုံး ဆင်မူတူးကြီးအား အသေပစ်ရ
တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မူတူးသည်
သေနတ်ခဏ်ရာများဖြင့် လဲကျကာ နှစ်ခါ
မျှ တုဂ္ဂုးပူး... တကွီကျီ...ဒေါမာန်
ကြီးစွာ အော်၍ အသက်ပျောက်သွားခဲ့
ရပြေပေသည်။

သတ္တဝါတို့သည် မည်သည့်
တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ၊ လူသားပင်ဖြစ်စေ
အတိတ်ဘဝကပါလာခဲ့သည့် အကုသိုလ်
အကျိုးပေးတိုင်းခံကြရရှာသည်။ ဆင်
ကလေးမူတူးသည် လှိုင်းထန်ပိုးထန်လှ
သော ဂျောဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင်
နာမောင်းဖျားကလေးမျှသာပေါ်ကာ ချာချာ
လည်ဝဲကတော့ထိုးလျက် သေဘေးမှ
လွတ်၍ ရေနံ့အသက်သေခံသော်လည်း
ကိလေသာ အမျက်ဒေါသမာန်ကြောင့်
လက်နက်ဘေးနှင့်အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
ပေတော့သည်။

စာကြွင်း

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း
များစွာက ဂျောဝတီနစ်နစ်သည့် ဆင်ကလေး
မူတူး၏ အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

တပ်မတော်တွင်းက ရယ်စရာများ

ကန္တာရဘဝထဲက ဟာသပျားရည်စက်များ ခွန်သက်တင်ဆန်း

ရွှမ်းမဲလ်

အချိန်ကား ၁၉၇၈ ခုနှစ်
ဝန်းကျင်ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့အား ထိုအချိန်က
မေမြို့ဟုပင် ခေါ်တွင်ပါသေးသည်။ နောက်
တစ်ခေတ်၏ အောင်စစ်သည်များ မွေး
ထုတ်ပေးရာ နေရာဖြစ်၍ နယ်မြေပေါင်း
စုံမှ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားသော
ဗိုလ်လောင်းလေးများ ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်
စွာ လှုပ်ရှားနေထိုင်သွားလာနေကြ
သော မြို့လေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် စစ်နည်း
ဗျူဟာတာဝန်များ လက်တွေ့လေ့ကျင့်
ခဲ့ရပြီး နေ့လည် (၁၂) နာရီမှ စ၍ ခန်းမ
ဝင်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာအား သင်ကြားရ
မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်လောင်းများအား အင်္ဂလိပ်
ဘာသာ သင်ကြားပေးမည့်သူမှာ ဗိုလ်မှူး
အဆင့်ရှိပြီး အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှူးလည်း
ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းစီးသောကားမှာ ဂျာမန်
စစ်ဗိုလ်များ စီးလေ့ရှိသော အမဲရောင်

ကားပုံစံဖြစ်ပြီး ၎င်းဆောင်းသော ပိကက်
ဦးထုတ်၏ လျှာမှာလည်း တိုပြီး အောက်
သို့ စိုက်နေပါသည်။ ဆံပင်များမှာလည်း
ရောကြောင့် အဖြူရောင်များလာနေပြီ
ဖြစ်၍ ဗိုလ်လောင်းများမှ ရွှမ်းမဲလ်ကြီးဟု
နောက်ကွယ်တွင် ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ကြ
ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှူးကြီးမှာ လွန်
စွာတိကျသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်စာ
ပေးခဲ့သော သင်ခန်းစာများအား လုပ်မ
လာပါက ...

“ငါ့ကောင် ငပျင်း ဟင်း ...
ဟင်း”

ဆိုပြီး နာသည့်မှ ဆံပင်များကို
ပွတ်တတ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပြမှု
ကလည်း စိတ်ထဲတွင် ခွဲသွားအောင် သင်
ကြားပေးနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

စာပေသင်ကြားပေးသော
ဆရာ/ အရာရှိအများစုမှာ စာပေကိုသာ
အာရုံစိုက်ကြသော်လည်း ရွှမ်းမဲလ်ကြီးမှာ
တော့ စာပေအပြင် စစ်ရေးပြကိုပါ တိကျ
စွာ လိုက်နာလုပ်ဆောင်သူလည်း ဖြစ်ပါ

သည်။ အလေးပြုသည်မှ အစ ဘယ်
လှည့်၊ ညာလှည့်၊ နောက်လှည့်ခြင်းများ
ပင် အမှတ်စဉ်အတိုင်း အတိအကျ
လိုက်နာလုပ်ဆောင်သူဖြစ်ပါ၏။ ဗိုလ်
လောင်းများ စံနမူနာ ယူစေရန်လည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦးမှာ ခန်းမဝင်
ရန်အတွက် စစ်ရေးပြကွင်းမှ ခန်းမသို့
စစ်ကြောင်းပုံဖြင့် ချီတက်လာကြပါသည်။
ဌာနမှူးကြီးမှာ ရေများများသောက်လာ
မိသည်အတွက် မကြာခဏ အပေါ့သွား
နေပါသည်။ ယခုလည်း အပေါ့သွားလို
သဖြင့် စာသင်ဆောင်ဘေးရှိ သေးပေါက်
ခြံသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သေးပေါက်ခြံ
မှာ အလယ်အကာအကွယ်မှ လွတ်နေပါ
သည်။ သေးပေါက်ခြံ၏ ရှေ့တွင် ပုဏ္ဏား
ရိပ်ခြံစည်းရှိပြီး ၎င်း၏ရှေ့တွင် စစ်ရေးပြ
ကွင်းမှလာသော ကားလမ်းရှိပါသည်။

ဗိုလ်လောင်းစစ်ကြောင်းမှာ
သေးပေါက်ခြံအနီး လမ်းမပေါ် ရောက်လာ
ပါတော့သည်။ ဌာနမှူးကြီးမှာလည်း
ဘောင်းဘီစစ်ကို ဖြုတ်ပြီး ဘေးပါးတရ

အပေါ်သွားနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်
လောင်းတပ်ခွဲမှူးမှာ ဌာနမှူးကြီးအား
သေးပေါက်ခြံအတွင်းတွင် တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် အလေးပြုရန်အတွက် အမိန့်ပေး
ရပါတော့မည်။ အရာရှိများကို မြင်တွေ့
သကဲ့သို့ အလေးပြုသော ဗိုလ်လောင်း
မှာ ကြီးလေးသော ဖြစ်အောင်ကို ခံရသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ် ... ညာ ဘယ် ..
ညာ ... အလေးပြုရန် ညာ ... ကြည့်”
ဗိုလ်လောင်းများ၏ ဦးခေါင်းများ
သည် ဌာနမှူးကြီးရှိရာ သေးပေါက်ခြံ
ဘက်သို့ “အမှတ် တစ်” အနေအထား
ဖြင့် တစ်ညီတည်းလှည့်လိုက်ကြပါသည်။
ဌာနမှူးကြီးမှာ အပေါ်သွား၍ ကောင်းနေ
စဉ် ရုတ်တရက် စစ်မိန့်သံကြောင့် သတိ
ကို မတ်နေအောင် ဆွဲကာ အမှတ်စဉ်
မှန်ကန်စွာဖြင့် စနစ်တကျ ပြန်၍ အလေး
ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

(၃) ယောက်တန်းဖြင့် ချီတက်
နေသော ဗိုလ်လောင်းတပ်ခွဲမှာ အင်အား
(၁၀၀) ကျော်ရှိသဖြင့် စစ်ကြောင်းမှာ

အတော်ပင်ရှည်လျားပါသည်။ စစ်
ကြောင်းမဆုံးမချင်း ဗိုလ်လောင်းတပ်ခွဲမှူး
မှလည်း အမိန့်မပေးသလို ဌာနမှူးကြီး
မှာလည်း အလေးပြုထားသည့် ပုံစံမပျက်
နေထားပါသည်။ အလေးပြုခြင်းကို ခံနေ
သည်နှင့်ပင် တူနေပါတော့ သေးရည်များ
ဖြင့် ပေးကမ်းနေပါတော့သည်။

“ခွေးကောင်တွေ အလိုက်ကို
မသိဘူး။ ကာလံအသံလည်း မကြည့်
တတ်ဘူး။ မင်းတို့တွေ ငါနဲ့ တွေ့မယ်။
“ရှေ့ကြည့်”

ဗိုလ်လောင်းတပ်ခွဲမှူး စစ်မိန့်သံ
ကြားမှ ဌာနမှူးကြီးလည်း အလေးပြု
ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ အင်္ဂလိပ်စာ ပထမ
အချိန် အနားရသွားပါသည်။ စာမသင်ပါ။
ဌာနမှူးကြီး ယူနီဖောင်းပြန်လဲနေရ၍ ဖြစ်
ပါတော့သည်။

တပ်မတော်နေ့ စစ်ရေးပြ

စစ်ကြောင်းများအားလုံးသည်
မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) လမ်းဆုံးရှိ စစ်ရေး
ပြကွင်းသို့ ချီတက်ရပါမည်။

မေမြို့ မြို့အဝင် လမ်းဆုံအနီး
လမ်းအားလုံးပေါ်တွင် စစ်ကြောင်းများ
နေရာယူထားကြပါသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်
ဗိုလ်လောင်းများ စစ်ကြောင်း အလုပ်သင်
ဗိုလ်လောင်းများ စစ်ကြောင်း အုပ်ချုပ်မှု
အကူအတတ်သင်ကျောင်းမှ စစ်ကြောင်း၊
မေမြို့တပ်နယ်မှ စစ်ကြောင်းများသည်
စနစ်တကျ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း စစ်
ရေးပြကွင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်
ပါသည်။ စစ်တက္ကသိုလ် စစ်ကြောင်းတွင်
ရှေ့ဆုံးမှ စစ်ရေးပြမှူးကြီးမှ ဦးဆောင်ပြီး
၎င်း၏ နောက်မှ အလံကိုင်အဖွဲ့ လိုက်ပါ
ပြီးလျှင် ဗိုလ်လောင်းတပ်ခွဲများ အစဉ်လိုက်
ချီတက်ရမည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ စစ်
တက္ကသိုလ် စစ်တီးဝိုင်းကြီးမှာ စစ်
ကြောင်း အားလုံးကို မြင်ရသော အောင်
ကုန်းထိပ်မှ တီးခတ်ရန်သို့ ဖြစ်နေပါပြီ။

ယခုနှစ် တပ်မတော်နေ့ စစ်
ရေးပြမှုကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ
အင်္ဂလိပ်စာပွဲနုမှူး ရွမ်းမဲလ်ကြီးပင် ဖြစ်
ပါသည်။ စစ်ရေးပြမှုကြီးထဲမှ စစ်မိန့်သံ
စတင်ထွက်လာပါသည်။

“စစ်ကြောင်းသတိ”

“ဂျီ”

စစ်တီးဝိုင်းမှလည်း စတင်တီး
ခတ်ရန် အရမ်းသံပေးလိုက်ပါသည်။

“စစ်ကြောင်းအမြန် လျှောက်”

“ဇုံး ... ဇုံး ... ဇုံး ...

ဇုံး”

စစ်ကြောင်းမှူးမှာ အမိန့်သံနှင့်
အတူ စတင်၍ ချီတက်ပါသည်။ စစ်တီး
ဝိုင်းမှလည်း ဘင်ခရာသံဖြင့် ချီတက်နိုင်
ရန် တီးခတ်ပါတော့သည်။ သို့ရာတွင်
စစ်ကြောင်းမှူး၏ နောက်မှ အလံကို
အဖွဲ့ စစ်ကြောင်းမှူးကြီးနောက်သို့ လိုက်
ပါနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရပ်နေရပါသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် အလံတင် သေနတ်ထမ်း
အမိန့်မရသဖြင့် အလံများမတင်နိုင်ဘဲ
ချီတက်၍ မရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြောင်းမှူးကြီးမှာ မာန်ပါ
ပါဖြင့် ဓားကို ကိုင်ကာ ခြေလှမ်း (၅၀)
ခန့် လှမ်းလာပြီးနောက် နောက်မှ အလံ
ကိုင်အဖွဲ့ ပါမလာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်
ပါသည်။ သိလိုက်သည့် အချိန်မှာပင်
ရောက်သည့်နေရာတွင် ဘင်ခရာစည်းချက်
အတိုင်း ချိန်မှတ်နေပါတော့သည်။ အတန်
ငယ်ချိန်မှတ်ပြီးနောက် ချီတက်ရာလမ်း
ကြောင်းအတိုင်း နောက်ပြန်အနေအထား
နှင့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ပါသည်။
ချီတက်မှုအားလုံး စစ်တီးဝိုင်း၏ ဘင်ခရာ
စည်းချက်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူလသတ်မှတ်ထားသော နေ
ရာအမှတ်အသားသို့ နောက်ပြန်အနေ
အထားနှင့် ရောက်ရှိပြီးသည့်နောက် စစ်
ရေးပြမှုကြီးမှ တန်းရပ်ခြင်းနှင့် စစ်တီး
ဝိုင်းမှ တန်းရပ်ခြင်းနှင့် စစ်တီးဝိုင်းမှ အသံ
ရပ်ခြင်းတို့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားပါသည်။
ဇာတ်တိုက် ထားသကဲ့သို့ ညီညာလှ
ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့နောက်က
ဘာလို့ လိုက်မလာကြတာလဲ”

“ငိုလ်မှူးကမှ အလံတင်အမိန့်
မပေးရသေးတာ”

ဒုတိယအကြိမ်တွင်တော့ အား
လုံးအဆင်ပြေစွာဖြင့် စစ်ကြောင်းကြီးများ
ချီတက်သွားကြပါတော့သည်။ ဖြတ်ထိုး
ဉာဏ်ကောင်းသော ခေါင်းဆောင်ကြောင့်
စစ်ရေးပြမှားယွင်းမှုကိုပင် အတော်များ
များ မသိလိုက်ကြပါခင်ဗျာ။

* * * * *

ကျွန်တော်၏ ဆရာ

ဗန်းမော်မြို့သည် ရောဝတီမြစ်
ကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ သိမ်တော်
ကြီးဘုရား၊ ရွှေကျီးနားဘုရားများထင်ရှား
ပြီး ဘာသာရေးကိုင်ဆိုင်ကြသူများလည်း
ပေါများလှပါသည်။ လေယာဉ်ကွင်းရှိသော
မြို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင်

ထိုအချိန်က ဗန်းမော်မြို့တွင်
ခြေလှင့်တပ်ရင်းသာ အခြေပြုထားသော
ကာလလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ရင်းမှူးမှာ
စည်းစနစ်ကျနလွန်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်
အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် မန္တလေး
သား လူပျိုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က
တပ်ရင်းမှူးများတွင် လူပျိုကြီးဆို၍
ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှူးသာ ရှိပါသည်။
အိမ်ထောင်ပျက်မဟုတ်သော ငယ်ဖြူ
လူပျိုကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောဆိုရာတွင်လည်း
မန္တလေးသားပီပီ ယဉ်ကျေးလှပါသည်။

အရာရှိစစ်သည်များကို “လူကလေး” ဟု
ခေါ်ပြီး အမျိုးသမီးများကိုမူ “လုံမလေး”
ဟု ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ အရာရှိဇနီးများ၏
အမည်ကိုခေါ်ရာတွင်လည်း ထူးဆန်းလှပါ
သည်။ ဥပမာ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်ဦး၏
ဇနီး မမြင့်မြင့်ဝေဆိုပါလျှင် နာမည်ကို
မခေါ်ဘဲ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်ဦး၏ ဇနီးကို
“မအောင်ကျော်ဦး” ဟုခေါ်လိုက်ပါသည်။
နိုင်ငံကြီးသားများ ခေါ်ဝေါ်လုံးဝမကြသော
“မစ္စတာ ကလင်တန်” “မစ္စ ကလင်တန်”
ပုံစံမျိုးနှင့်ပင် ဆင်တူသေးတော့သည်။
အရာရှိ ဇနီးများအားတွေ့၍ ...

“မခင်မောင်ခန်းတို့ မခင်မောင်
ဝင်းတို့ မမောင်မောင်သန်းတို့ လာကြ”

ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါများ
တွင် ကျွန်တော်တို့ နားထဲ အဝင်ဆိုးလှပါ
သည်။ သူ့ဟာ သူတော့လည်း နားလည်
ကြသား။ အဆင်ပြေသွားကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏ ရုံး
ခန်းသို့ တပ်ရင်းမှူး၏ တပည့် ကျော်အေး
မောင် ရောက်လာပါသည်။ လက်ထဲတွင်
လည်း စာရွက်လေးတစ်ရွက် ပါလာပါ
သည်။

“ဗိုလ်ကြီး တပ်ရင်းမှူးက
စာပေးခိုင်းလိုက်လို့”

စာရွက်လေးအား ဖွင့်ဖတ်
လိုက်ပါသည်။

“လူလေး လဘက် သုတ်တွင်
ထည့်စားရန် မြေပဲဆီ ၇ ခွက် ကျပ်သား
ပေးလိုက်ပါ”

တပ်တွင်းသက်သာဆိုင်တွင်
မြေပဲဆီရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆီချိန်ခွက်
မှာ ၅ ကျပ်သား၊ ၁၀ ကျပ်သား ခွက်
များသာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“သက်သာဆိုင်ကိုသွား ဆရာ
အောင်ငြိမ်းကို ပြောလိုက် မြေပဲဆီ ၁၀
ကျပ်သား ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့”

ကျော်အေးမောင်လည်း သက်
သာဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသဖြင့်
ကျွန်တော်လည်း ရုံးလုပ်ငန်းများ ဆက်
လုပ်နေပါသည်။ အိမ်သူဇနီး မယားမရီ
သော တပ်ရင်းမှူးကြီးလည်း အစား
အသောက် ဆင်းရဲရှာသည်။ တပည့်
ကျော် ချက်ကျွေးသမျှ စားနေရရှာ၍
ယခုလိုလက်ဘက်သုပ်လေး စားချင်ရှာ
ပေလိမ့်မည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကျော်
အေးမောင် ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

လက်ထဲတွင်လည်း နောက်
ထပ် စာရွက်တိုတစ်ရွက် ကိုင်ထားပါ
သည်။

“ဘာလဲ ကျော်အေးမောင်”

“တပ်ရင်းမှူးက စာပြန်ရေးပေး
လိုက်တယ်”

စာရွက်အား ဖတ်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ...

“လူလေး ပိုသွားသော မြေပဲဆီ
၂ ဘုံ ကျပ်သားပြန်ပေးလိုက်တယ်”

“ဟင်း”
သက်ပြင်းပင်ချစ်ပါ၏။ တပ်
ရင်းမှူးကြီးတစ်ယောက် မြေပဲဆီ ၂ ၁/၂
ကျပ်သားကို မည်ကဲ့သို့ချိန်ပြီး ပြန်ပေး
လိုက်သည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

xxx

အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပပြီး
ပြီးသည်နှင့် ရေခွက်၊ ဓာတ်ဘူ၊ လက်
သုတ်ပဝါ စသည်တို့ကို ဘီအိုအတွင်း စနစ်
တကျ သိမ်းဆည်းရပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး
ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းများလည်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနေ့မှာတော့ အခြားအလုပ်
တစ်ခုပေါ်လာ၍ ပစ္စည်းများသိမ်းရန် မဟာ
ကြားမိလိုက်ပါ။ ရိပ်သာမှ ဆရာကြီးများ
ကိုလည်း သီးခြားအလုပ်တစ်ခု ခိုင်းလိုက်
မိပါသည်။

“တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးနှင့်
တပ်ရင်းဗိုလ်ကြီးကို တပ်ရင်းမှူး ခေါ်ပါ

တယ်”
သဘောတော့ ပေါက်လိုက်ပါ
ပြီး။ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားသည်။
တပ်ရင်းဗိုလ်ကြီးထံသွားပြီး နှစ်ယောက်
သား တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းသို့ သွားရာ တပ်
ရင်းမှူးကြီးမှာ အခမ်းအနားလုပ်သော
ခန်းမသို့ ရောက်နေသဖြင့် ဆက်လိုက်ခဲ့
ကြပါသည်။

“လာ ... လူလေးတို့ ပစ္စည်း
တွေ မသိမ်းရသေးဘူးကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်ရင်းမှူး။ ကျွန်
တော်လည်း အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းလိုက်မိလို့
မေ့သွားတာပါခင်ဗျ။ အခု ကျွန်တော်
သိမ်းလိုက်ပါမယ်”

ရေပက်မဝင်အောင်ပြောပြီး
စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ဘူကို လှမ်းယူမည်
အလုပ် ...

“တပ်မတော်မှာ အသေးအဖွဲ့
ဆိုတာမရှိဘူး လူလေးတို့။ ခုလိုမေ့သွား
ရင် ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးကုန်မှာပေါ့။ ဒီ
တော့ လူလေးတို့ နှစ်ယောက်က အောက်
ဘူးတွေ ကိုယ်တိုင်သိမ်းမှ မှတ်မိသွား

လိမ့်မယ်။ စစ်တပ်ဆိုတော့ စစ်ရေးပြ
အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့။ ဓာတ်ဘူး
နောက်မှာ ရပ်လိုက်ကြပါ။

ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်
ကြီးတို့ ဓာတ်ဘူး ၂ ဘူး၏ နောက်တွင်
ရပ်လိုက်ကြပါသည်။

တပ်ရင်းမှူးထံမှ စစ်ရေးပြကို
အမှတ်စဉ်အသေးစိတ်ဖြင့် လေ့ကျင့်နေ
သည့်အလား အောင်မြင်သော စစ်မိန့်သံ
ကြီး ထွက်လာပါသည်။

“ဓာတ်ဘူးကိုင်ရန် အမှတ်စဉ်
တစ်”

“တစ်”
ပါးစပ်ကလည်းအော် လက်က
လည်း ဓာတ်ဘူးကို ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“အမှတ်စဉ် နှစ်”
“နှစ်”

ဓာတ်ဘူးအား မ လိုက်ကြ
သည်။

“အမှတ်စဉ် သုံး”
“သုံး”
ဓာတ်ဘူးအား ရင်ဘတ်ရေ့ လိုက်ပါမယ်”

တွင်ထားကာ ဘီဒီရိုရာသို့ ချီတက်လာ
ခဲ့ပြီး ဘီဒီအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကြပါ
တော့သည်။

“ဘယ် ... ညာ ဘယ် ..
ညာ”

တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သည် နေရာတစ်လျှောက် ယခု
ကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းမှု မရှိသည်
ကို တွေ့ရတိုင်းလည်း ကျွန်တော်၏ဆရာ
ကို သတိရမိပါတော့သည်။

တပ်ရင်းမှူး၏ အိမ်တွင် ဖြစ်
ပါသည်။

“လာ ... လူလေး လူ ၅၀
လောက် ကြက်သားကြာဇံဟင်းခါး ကျွေး
ချင်လို့”

တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ လှမ်းပြော
လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ခင်ဗျ။
ဆရာကြီး ဟန်ထွန်းတို့ကို တာဝန်ပေး

လိုက်ပါမယ်”

“ကျုပ်က စနစ်တကျလေး
လုပ်ချင်တာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောမယ့်
အတိုင်း ချက်ပေါ့ဗျာ။ လူလေးက စာရွက်
ပျူပြီး လိုက်မှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”
တပ်ရင်းမှူးကြီးထံမှ ကြက်

သားကြာဇံချက်ရန် လိုအပ်သော အမယ်
စာရင်းများ ထွက်လာပါသည်။

“ကြက် ၇၀ ကျပ်သားထက်
မကြီး ၆၀ ကျပ်သားထက် မငယ် ၂
ကောင်၊ ကြက်သွန်နီ ကျပ်လုံးခန့်အရွယ်
၁၀ လုံး၊ ကြာဇံ ၂ ပိဿာ ... ”

အောင်မလေးဟဲ့ တိကျလိုက်
လေခြင်း။ တပ်ရင်းမှူးပြောသော အခါ
အတွက်အတိုင်း ဝယ်လာပြီး ပြုရသေး
သည်။ ချက်ပြုတ်သည်က အခါတွင်
တော့ အဆင်ပြေအောင် ချက်လိုက်သည်
ကို တပ်ရင်းမှူးကြီး မသိလိုက်ပါ။ ထိုမျှ
အထိ အသေးစိတ်သော ကျွန်တော်၏
ဆရာ ဖြစ်ပါသည်။

စိန်လုံစခန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။
တောင်ပေါ်ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုဆိုးရွားလွန်း
လှပါသည်။ ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၍လည်း
အအေးဓာတ်က ပိုမိုနေလေသည်။ စခန်း
တွင်း အနွေးဓာတ်ရအောင် မီးဖိုများနှင့်
နေရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အာပီရပ်မှာ
လွန်စွာ အသုံးဝင်ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်း နွေးထွေးစေရန် ပါဓကဓာတ်ပို
ဝဲကြရပါသည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီး အတွက်လည်း
ညနေတိုင်း ယမကာမှီဝဲရန် စီစဉ်ပေးရ
ပါသည်။ အာပီရပ် ၂ ပက်ကို ငါးကြင်း
ခွက်ကြီးအတွင်း ရေအပြည့်ရော၍ မြေပဲ
ဆံ (၁၅) စေ့နှင့် သောက်လေ့ရှိပါသည်။

ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်
သော်တစ်ယောက် အာပီရပ်လေးနှင့် ငြိမ်
နေပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ မကြာခဏ
ခေါ်တတ်၍ ရသည့်အချိန်အတွင်း လစ်
မစ်ဖိုအောင် ကသောကမျော သောက်နေ
ရသည်။ အရက်သောက်တာပင် ဗိမ္ဗမကျ
ပါကလား။

“မောင်သော်”
“ရီ”
လုပ်ပြီ။ ဒီအချိန်ဆို အမြဲခေါ် ဗျ”
တတ်သည်။ သူကသာ သောက်ထား
သည်။ သူများထံမှ အရက်နံ့နံ့သည်ကို
မကြိုက် ခက်ချေပြီ။ ဘာရမလဲ ကြိုတင်
စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း တပ်ရင်းမှူးထံ
မသွားခင် သွားတိုက်ဆေးကို လက်ထဲ
ထည့်ပြီး ပါးစပ်အတွင်းနှင့် သွားများကို
ပွတ်လိုက်ပါတော့သည်။ သွားတိုက်ဆေး
အနံ့နှင့် အရက်နံ့ ရောသွားပေသည်။
ဗိုလ်သော် ပိုင်ပါပေသည်။ တပ်ရင်းမှူးထံ
ရောက်တော့ ...

“ဘာလုပ်နေလဲ မောင်သော်”
“ကြေးနန်းရေးနေတာပါ ခင်
ဗျ”
“ဟုတ်ရဲ့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
သံသယရှိသော်လည်း ကိုယ်
တိုင်ကလည်း သောက်ထားသဖြင့် အနံ့
များရောထွေးနေကာ နာခေါင်းတစ်ရုံရုံ
လုပ်နေသည်။
“ဘာထူးသေးလဲ”
“မထူးပါဘူးခင်ဗျ”
“ဒါဆိုသွားတော့”
တပ်ရင်းမှူးမှ ဒိုင်ဒိုင်ဗိုလ်သော်
တစ်ယောက် အရက်သောက်ထားခြင်း ရှိ/
မရှိ ခေါ်စစ်ဆေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။
စစ်ဆင်ရေးတစ်လျှောက်လုံး
ထိုနည်းနှင့် အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။ တပ်ရင်း
မှူးကြီး ခေါ်လိုက်တိုင်း သွားတိုက်ဆေးက
တိုက်ပြီးသားပဲ အကျင့်တောင် ဖြစ်နေ
တော့သည်။

စစ်ဆင်ရေးပြန်ဝင်ပါပြီ။
နောက်တန်းလွှာနချပ်တွင် လေ့

ကျင့်မှုများ ပြင်ဆင်မှုများ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ဘဏ်တွင် နမူနာလက်မှတ်များ ရေးထိုးရန်ရှိ၍ တပ်ရင်းမှူးနှင့်အတူ ဗိုလ်သော်လည်း ဘဏ်ကို ရောက်လာပါသည်။ ဗန်းမော်ဘဏ်တွင် အမျိုးသမီး စာရေးမအပျိုချောများ ပေါ်၍လည်း ဗိုလ်သော်တစ်ယောက် ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်း တူးရန် စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ဘဏ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အပျိုတစ်အုပ် တပ်ရင်းမှူးကြီးနားသို့ ဝိုင်းလာကြပါသည်။

“အဘ သမီးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမယ်”

“ရတယ် မောင်သော်ပါတယ်။ သူ့ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်”

ဗိုလ်သော်လည်း စာရွက်စာတမ်းများတွင် ဖြည့်သွင်းနေပါသည်။

“ဒါနဲ့ လုံမလေးတို့ အိမ်ထောင် မပြုကြသေးဘူးလား”

“အာ ... အဘကလည်း အဘရှာပေးလေ။ ဗိုလ်ချောချောလေး တစ်ယောက်လောက်”

သူတို့ကလည်း မခေပေ။ အုပ်စုတောင့်တော့ ပြောရဲကြပေမပေါ့။

“ငါ့တပည့် ဗိုလ်သော်တော့ ရှိတယ်။ ငါကတော့ သဘောတူတယ်”

ဗိုလ်သော်ပင်လျှင် ရိုန်းတိုန်း ဖိန်းတိုန်းဖြစ်သွားရသည်။ သူကပဲ အောင်သွယ်ပေး နေသေးတော့ ...

“သမီးတို့က လူများတယ်။ ဗိုလ်သော်က ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်မှန်းမှ မသိတာ”

နဂိုခင်မင်ပြီးသား မကျော့က ဝင်၍ အတို့အထောင်လုပ်ပေး လိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဒါပေမဲ့ မောင်သော်နဲ့ ယူရင် လုံမလေးတို့ သည်းခံရမယ်ကွဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“မောင်သော်က အာဖီရပ်တင်မကဘူး။ သွားတိုက်ဆေးပါ စွဲနေပြီလေ”

“ငင်”

ဗိုလ်သော်တစ်ယောက် လုပ်နေသော အလုပ်များ ရပ်တန့်သွားပါတော့သည်။ သူသိနေတာကိုး။

တွေ့ဆုံကြုံကွဲ ဘဝထဲတွင် ကျွန်တော်၏ ဆရာသမာများ ဆုံးမသွန်သင် ပြုပြင်ခဲ့မှုများကို တိုက်ဆိုင်မှု ရှိတိုင်း သတိရနေကာ ဆရာများကိုလည်း မမြဲဦးချွန်ဟော့ နေရပါတော့သည်။

x x x x x

တီဇီထဲကလို

အရာရှိများသဲမြေပုံ သင်ခန်းစာ
သင်ကြားနေပါသည်။ အရာရှိတစ်ဦးချင်း
မှ သဲမြေပုံနှင့် စစ်သုံးမြေပုံကြီးများကို
အသုံးပြု၍ စီမံချက်များကို နားလည်
သိမြင်လွယ်အောင် ရှင်းပြနိုင်ရန် လေ့ကျင့်
နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သဲမြေပုံရှင်း
လင်း တင်ပြရာတွင် လိုက်နာရမည့်
အချက်များရှိပါသည်။ သဲမြေပုံတွင်
သတ်မှတ်ထားသော သင်္ကေတများဖြင့်
စကေးကိုက် တင်ထားရပါသည်။ သဲမြေပုံ
ကို မြောက်အရပ်ကို မှတည်ပြီး ခင်း
ကျင်းရပါသည်။ သဲမြေပုံအား ထောက်၍
ရှင်းလင်းမည့် ကျူတံကို ကိုင်ရာမှာပင်
သတ်မှတ်ချက်ရှိပါသည်။ ရှင်းလင်းတင်
ပြရာတွင်လည်း နာရီလက်တံသွားသကဲ့
သို့ မြောက်မှ အရှေ့၊ အရှေ့မှ တောင်၊
တောင်မှ အနောက်၊ အနောက်မှ မြောက်
အတိုင်း ရှင်းလင်းရခြင်းလည်း ရှိပါသည်။
သဲမြေပုံကို ရှင်းလင်း တင်ပြနေရင်း ရှေ့
တိုးခြင်း နောက်ဆုတ်ခြင်းကိုပင် စနစ်

တကျပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ်ပေးထားပါ
သည်။

နည်းပြအရာရှိမှ ...

“အရာရှိများ နားထောင်ပါ။

သဲမြေပုံ လေ့ကျင့်ခန်းဟာ အရာရှိများ
ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့နယ်ပယ်မှာ အသုံး
ချရမည့် သင်ခန်းစာဖြစ်တယ်”

စကားအား ခေတ္တရပ်ပြီး သင်
တန်းသားအရာရှိများကို ကြည့်လိုက်ပါ
သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ...

“ဒီသင်ခန်းစာမှာ မြေပုံခင်း
ကျင်းတာကအစ တင်ပြဖို့ အသေးစိတ်
သင်ကြားပေးပြီး ဖြစ်တယ်။ အရာရှိများ
ရှင်းပါသလား”

“ရှင်းပါတယ်”

“မြေပုံကို ထောက်ပြမယ့်
ကျူတံကိုင်တာကိုလည်း ကျူသတိ၊ လူ
သတိ၊ ရှေ့တက်၊ နောက်ဆုတ်ကအစ
သင်ပေးခဲ့တယ်။ အထောက်အထား စာ
အုပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ လေ့လာလို့လည်း
ရပါတယ်”

သင်တန်းသားများ နားထောင်
နေကြပါသည်။

“အခု ပြောလိုတာကတော့
တင်ပြမှု အသံနေ အသံထားကို ထပ်ပြော
လိုတယ်။ တင်ပြနေတဲ့ အရာရှိဟာ အသံ
ကို မာန်ပါပါနဲ့ ပြတ်သားစွာ ကြားရ
အောင် ပြောရမယ့် အပိုဒ်လိုက်ခြားပြီး
ပြောရမယ်။ ဆိုင်းသင်းတဲ့နေရာဆိုင်း ဆွဲ
သင့်တဲ့နေရာဆွဲ ဖြတ်သင့်တဲ့နေရာ ဖြတ်
ရမယ်”

“အားလုံးရှင်းပါသလား”

“ရှင်းပါတယ်”

“ဒီတော့ သင်တန်းသား အရာ

ရှိများ နားလည်လွယ်အောင် ဥပမာပေး။
ရရင် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားက သတင်း
ကြေငြာတဲ့သူ သတင်းကြောငြာစဉ်ပြော
တဲ့ လေယူလေသိမ်းလို ပီသတိကျ ဖို့
လိုတယ်”

နည်းပြအရာရှိမှာ အသံနေ
အသံထားကို အသေးစိတ် ဥပမာများဖြင့်
ရှင်းပြနေသော်လည်း သင်တန်းသားတို့၏
ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ငိုက်နေသောသူက
လည်း ရှိနေသည်။ အိပ်ငိုက်နေသော
သင်တန်းသားအရာရှိမှာ မျက်လုံးကို
အစွမ်းကုန်ဖြထားသော်လည်း တဖြည်း
ဖြည်း မျက်ခွံလွှာက ဖုန်းအုပ်လာပြီး ၎င်း
၏ ရှေ့တွင်ရှိနေသော နည်းပြအရာရှိမှာ
မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ မိမိ
မထမ်းနိုင်သည့် အလေးဆုံးအရာ မျက်ခွံ
ဆိုသည်မှာ ဟုတ်လောက်ပါသည်။

ထိုအရာရှိမှာ မျက်ခွံပိတ်သွား
ခြင်းပင်မက ဆက်လက်၍ ဖြေးညှင်းစွာ
ဦးခေါင်းမှာ ရှေ့သို့ ဝိုက်၍ ကြလာပါ

သည်။ ရေထဲမှာ ပေါ်လာမည့် ငါးကို
ဖမ်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော ဗျိုင်း၏
လည်ပင်းနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ ရှေ့ကို
ဝိုက်သွားလိုက် အာပုတ်ရည်ကို လျှာနှင့်
လျှက်ရင်း နောက်ဘက် ပြန်လန်သွား
လိုက်နှင့် စည်းချက်မှန်နေသော သင်တန်း
သားကို နည်းပြအရာရှိ စော့စီးစွာကပင်
မြင်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ တတ်စေချင်
လွန်းလို့ အာခြောက်အောင် ရှင်းပြနေတာ
တောင် အလေးမထားဘဲ အိပ်ငိုက်နေ

သော သင်တန်းသားကို ပညာပေး ရပေ
တော့မည်။

“ကဲ ... အရာရှိများ ဘာမေး
စရာရှိလဲ။ တစ်ယောက်ချင်း လုပ်ခိုင်းရင်
ရမလား”

“ရပါတယ်”

သင်တန်းသားအားလုံး တစ်
ပြိုင်တည်း ဖြေလိုက်သည်ကိုပင် အိပ်
ငိုက်နေသည့် အရာရှိမှာ မျက်လုံးမပွင့်
သေးဘဲ ဝိမ်ကျ၍ ကောင်းတုန်းဖြစ်
နေသည်။ ဟွန်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

“ကျောင်းသား နံပါတ် ၂၂”

နည်းပြဆရာ၏ ခေါ်သံအဆုံး
အားလုံး တိတ်သွားသည်။ အိပ်ငိုက်နေ
သော သင်တန်းသားမှာ ကျောင်းသား
နံပါတ် ၂၂ ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးမှ သင်တန်း
သားအရာရှိ၏ တစ်တောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်
မှုကြောင့် ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် တောင်ကြည့်
မြောက်ကြည့် လုပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို
ဆရာခေါ်နေတယ်။ ထူးလိုက်”

“ရှိ”

ထူးသောထူးလိုက်ရသည်။ နည်း

ပြအရာရှိ ဘာတွေပြောခဲ့သည်ကို လုံးဝ မကြားခဲ့။ အိပ်ငိုက်၍ ကောင်းနေသည် မဟုတ်လား။

“ကျောင်းသား နံပါတ် ၂၂ ရှေ့ထွက်ပြီး ကျွတ်ကိုကိုင်ပါ။ သဲမြေပုံ ရှင်းပြပါ။”

အိပ်ငိုက်သော သင်တန်းသား ဘာလုပ်ရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။ နည်း ပြဆရာ သင်ကြာစဉ်က ကြားတဝက် မကြားတဝက်နှင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လို ပြောမလဲ”

ရှေ့သို့ မထွက်မီ ဘေးမှ သင် တန်းသားအား ကပ်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“တိစ္ဆိယက သတင်းကြေငြာ သလိုပြော ကြားလား”

ကျောင်းသားနံပါတ် ၂၂ သင်တန်းသားများအားလုံး ရှေ့သို့ ပြူး ကြောင်ကြောင်နှင့် ထွက်လာပြီး ကျွတ် ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... စပြောတော့။ မာန်

ပါပါပြော”

နည်းပြဆရာထံမှ အသံထွက် ပေါ်လာသော်လည်း သင်တန်းသားမှာ ရှေ့ဘိုး နောက်ငင်ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ငိုက် နေတာနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“သင်တန်းသား ဘာဖြစ်နေတာ လဲ။ စလေ တိစ္ဆိယက သတင်းကြေငြာ သလို အသံနေအသံထား အဖြတ် အတောက်မှန်အောင်ပြော၊ မြန်မြန်ပြော နောက်လူတွေ ရှိသေးတယ်”

နည်းပြဆရာပြောစကားနှင့်

ဘေးမှ သူငယ်ချင်းပြောသော စကားများ အရ တိစ္ဆိယမှ သတင်းကြေငြာသလို ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြောချလိုက် သော သဲမြေပုံရှင်းလင်းတင်ပြမှုကြောင့် သင်တန်းသားများထံမှ ရယ်သံများ ဝေါ ကနဲ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“အဟမ်း”

“ကျန်းမာတော်မူကြပါစ ခင် ဗျာ။ ယနေ့ ၁၃၇၆ ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ် (၁၀) ရက်၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၀) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့”

နည်းပြအရာရှိမျက်နှာမှာပင် ပြုံးရောင်သန်းသွားသည်။

“ဟွန်း ... သူတို့ပဲ တိစ္ဆိယ က သတင်းကြေငြာသလို ပြောဆို”

ကျောင်းသား နံပါတ် ၂၂ တစ်ယောက် ကျွတ်ကလေးကို ဇော်ဂျီ ထမ်းထမ်းပြီး သဲမြေပုံခန်းမဆောင်ကို (၁၀) ပတ်ပြည့်အောင် ပတ်ပြေးနေရပါ တော့သည်။

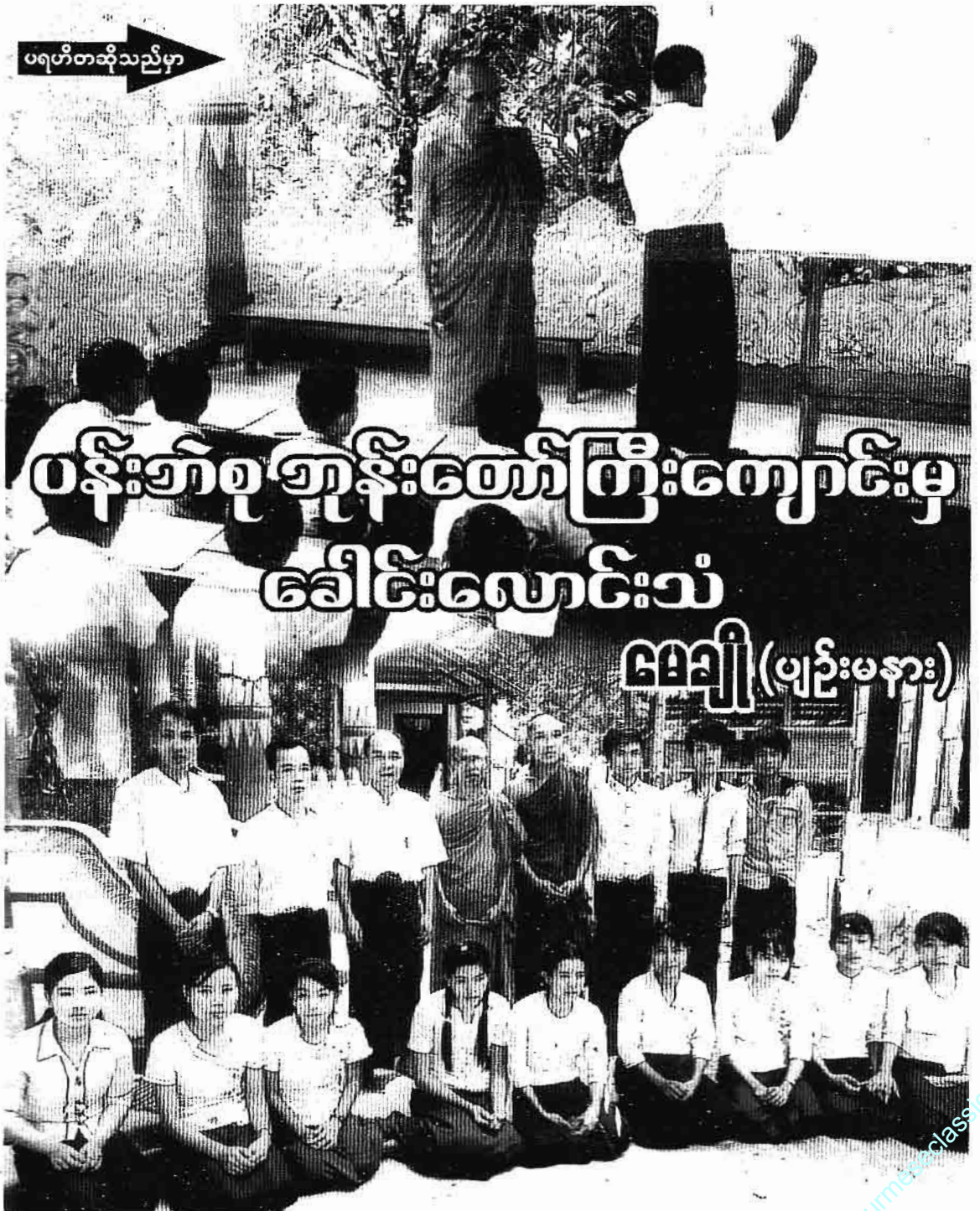
ခွန်သက်တင်ဆန်း

ပရဟိတဆိုသည်မှာ

ဝန်းဘုရားဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံ

မေတ္တာ (ပျဉ်းမနား)

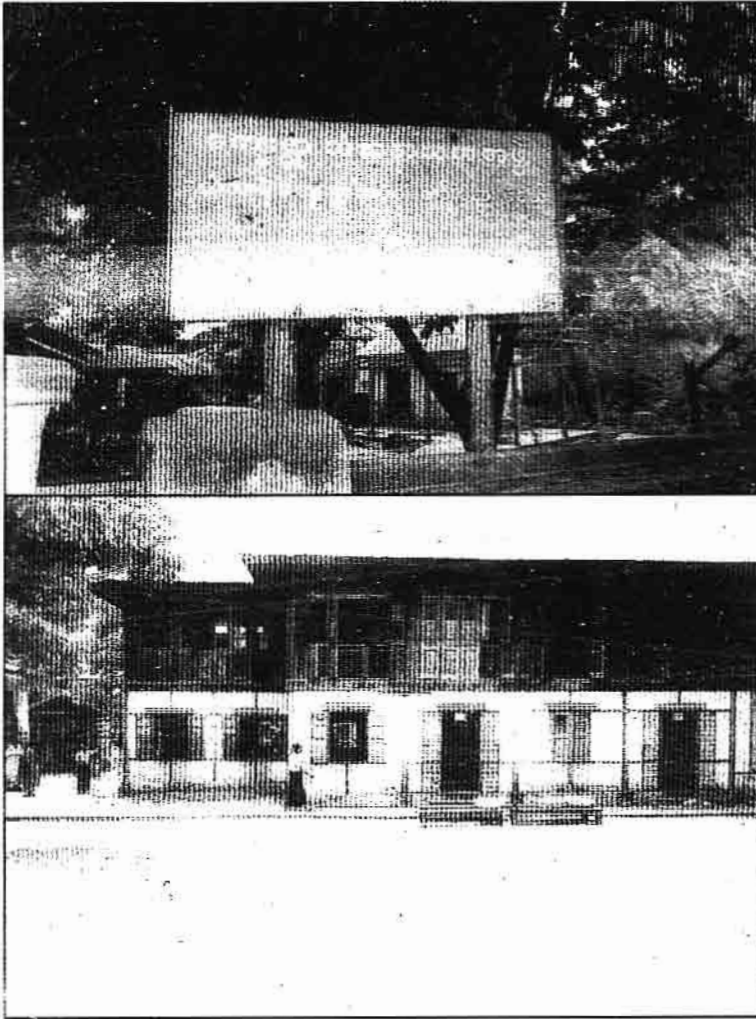
ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကျွန်မသည် ပျဉ်းမနားမြို့ အရှေ့ဘက် နတ်သူရဲကျော့ရွာ အုပ်စု ပန်းဘဲစုရွာ အမှတ် (၂) ဘုန်းတော်ကြီးသင် ဘာက ပညာရေး အလယ်တန်း ကျောင်းသို့ ဗလာစာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောပင် ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ဆန်အိတ် (၄) အိတ် တို့ကို လှူဒါန်းရန် အလှူပါဝင်သော ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့်အတူ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် လှူဒါန်းမှုအစုစုတို့ အတွက် သီလပေးခြင်း၊ ရေစက်ချ အမျှ ပေးဝေပါသည်။ ပြီးနောက် စာသင်နေ သည်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ သင်ကြားပြသခြင်း ကလေး များ၏ စာသင်အံ့သံများကို အားကြည်နူး ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ စာသင်ခန်း၊ စာသင်ခုံများ ပြည့်စုံစွာမရှိပါသော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ အာရုံခံ တန်ဆောင်းအောက်၊ ကျောင်းပေါ်၊ ကျောင်းအောက်၊ ဆွမ်းစားဆောင်၊ ဥပုသ် ဇရပ်ဆောင်များတွင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးပါးစလုံး တမံသလင်းပေါ် အခင်းမပါ

ပညာသင်ကြားနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရပါ သည်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရပ်ရပ် ကို သိရှိနိုင်ရန် ဆရာတော်အား လျှောက် ထားမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်၏ ဘွဲ့တော်မှာ ဦးသုဒဿန ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းဘဲစုရွာ ဇာတိဖြစ်၍ ဦးချစ်ပို၊ ဒေါ်မြခင်တို့၏ သားဦးရတာဖြစ်ပါသည်။ ၁၀ နှစ်သားတွင် ရှင်သာမဏေအဖြစ် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ဦးကေတုမာလာက ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ သာသနာတော်၌ ပျော်ပိုက်သည်ဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါးအား ရဟန်းအိယိကာအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ရဟန်း ဘဝဖြင့် တောင်ငူမြို့ မြစည်းခုံကျောင်း တိုက်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။ အကြီး တန်း ဓမ္မာစရိယတန်းကို ကောင်းစွာ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိစာဝါများကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားပါသော် လည်း အထမပြောက်ခဲ့ပေ။ အကြီးတန်း အောင်မြင်သောကာလတွင် ပန်းဘဲစုရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာ

တော် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော် ရွေးချယ်ခြင်းသည် ရပ် ရွာအတွက် အလွန်အရေးပါသော ကိစ္စ တစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျေးရွာလူကြီးများ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ပြီး ဆရာတော် ထံ ရောက်လာကာ ရွာတွင် ကျောင်း ထိုင်ပေးရန် ပင့်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာ တော်ကား စာဝါများ သင်အံ့လို၍ အခြား သင့်လျော်သော ဆရာတော်အား ပင့် လျှောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် အကြံပေး ငြင်း ဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အကြောင်း ကြောင်းကို ထောက်ဆ၍ ပန်းဘဲစု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အဖြစ် လက်ခံ ခဲ့ရပေသည်။

“ကျွန်ရောက်ခဏ ရွာမှာ သီလ ပေးတရားဟော၊ ရပ်ရေးရွာရေး အကူ အညီပေး စာပေဖတ်ပေါ့။ ဒီရွာက လူ တွေက လေးတန်းအောင်ပြီးရင် ကျောင်း ဆက်မနေကြတော့ဘူး။ မိန်းကလေးဆို ရင် နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းရောက်ရင် ကျောင်းထွက်၊ ကလေးတို့နဲ့၊ အိမ် အလုပ်ကူဖို့ စာသိပ်မတတ်ကြဘူး။

ဆယ်တန်းအောင်သူမပြောနဲ့ အလယ် ပြတင်းပေါက်ကနေ တွေ့နေရတာ။ လူ
တန်း နေနိုင်သူတောင် နည်းတယ်။ ကိုး ငယ်လူရွယ်တွေလည်း စာမဖတ်ကြတော့
နစ်၊ ဆယ်နှစ် ကျောင်းနေအရွယ်တွေ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ခွဲခြားမသိ၊ စိတ်
လယ်ကွင်းထဲ ပုစွန်လှံနှိုက်၊ ဖားရှာ၊ ငါးရှာ ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ရိုင်းစိုင်းကြတာပေါ့။
ငှက်ပစ်၊ ကောက်သင်းကောက်၊ ဟင်း သောက်စားမူးယစ်၊ တုတ်တစ်ပျက်၊ ဓား
ရွက်ခူးပဲ လုပ်နေကြတာတွေ ကျောင်း တစ်ပျက် ရန်ဖြစ်ကြပေါ့။ ဘိန်းစား ဘိန်း

ရှူသူတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။ လူဆိုးသူခိုး ပေါတယ်လို့ ဆိုရမလောက်ပဲ။ စိတ်
မသက်သာစရာတွေကို နေ့စဉ် တွေ့နေရ တော့ ဒါတွေပျောက်သွားအောင် နည်း
လမ်းရှာခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီလိုအခြေပျိုးတွေ ကို အသိအပညာပေးပြီး ယဉ်ကျေးအောင်
ပြုပြင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်အကောင်အထည် စဖော်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျေးရွာက လူကြီးတွေ
နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာ ရေး မူလတန်းသင်ခွင့်ရအောင် အစိုးရထံ
တောင်းခံပြီး ဖွင့်ခဲ့တာပါ။

“ကျောင်းဖွင့်စက ကျောင်းသား ဘယ်နှယောက်ရှိပါသလဲ ဘုရား။ သင်တဲ့ ဆရာကရော ဘုရား။”

“ကျောင်းသား ၁၅လောက်ပဲ၊ ဆရာကတော့ ကျွန်နဲ့ ဦးပဋ်းတစ်ပါး ပါပဲ”

“ကျောင်းသားတော်တော်များ များ ပါတယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့မှာပါဘုရား။”

“ပင်ပန်းတော့ ပင်ပန်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရပ်ရွာအရေးယူတတ်လား။”

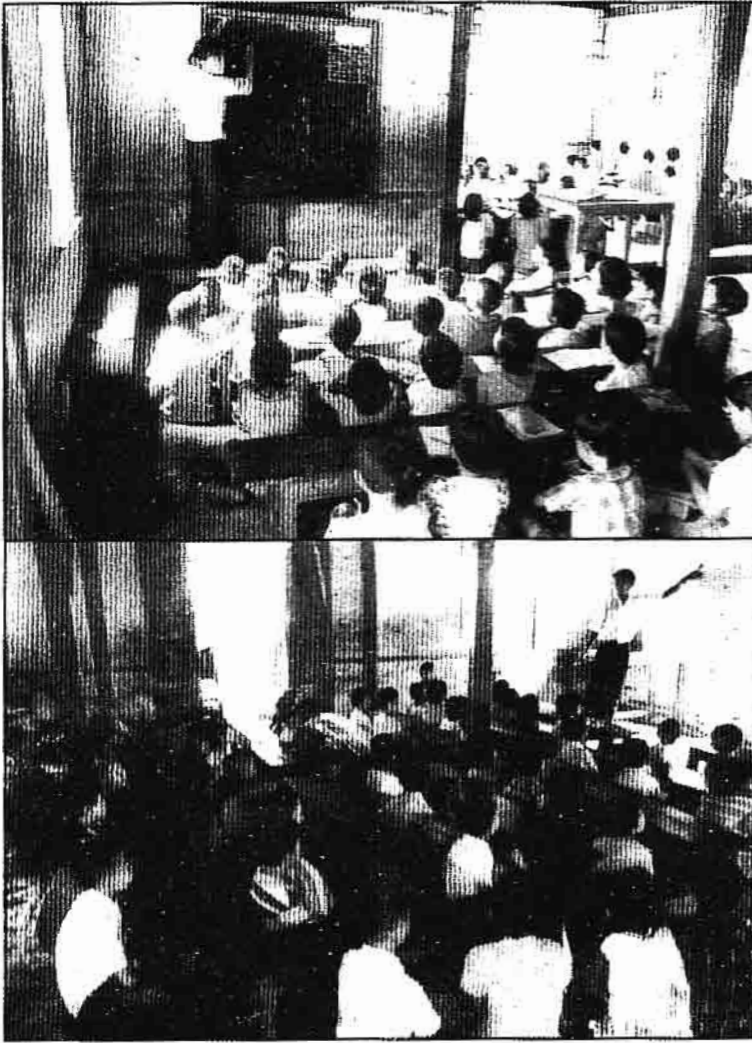
နိဗ္ဗာန် အရောက်မလှမ်းနိုင်သေးခင်
ပရဟိတအကျိုး လုပ်ရမှာလေ ဒကာကြီး
ရဲ့

“ဘက သင်မူလတန်းကို
ဘယ် အချိန်က သင်ခွင့်ရခဲ့ပါသလဲ
ဘုရား”

“၁၉၉၃-၁၉၉၄ ခုနှစ်ကပဲ
ဒကာမကြီး။” လေးတန်းအထိပေါ့ ရွာမှာ
အတန်းကျောင်း လုံးဝမထားနိုင်တဲ့ မရှိ
ဆင်းရဲကလေးတွေနဲ့ မိဘက လယ်ထဲ
ယာထဲသွား။ အိမ်မှာ ကလေးငယ်ကို
ထိန်းနေရလို့ ကျောင်းမနေနိုင်တဲ့ကလေး
တွေကို ဒီကျောင်းမှာ တက်စေခဲ့တယ်။
သူတို့ထိန်းတဲ့ကလေးဟာ နှစ်နှစ်ကျော်
ကျော်ဆိုရင် ကလေးပါ ခေါ်ခဲ့စေတယ်။
ကလေးအချင်းချင်းထားပေး။ ဘေးက
တော့ ကြည့်ပေးရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီ
ထိန်းရတဲ့ကလေးလည်း ကျောင်းပျော်
အရွယ်ရောက်လာတာပေါ့။ ရပ်ဝေးက
လည်း ရှိတယ်။ အချို့ရပ်ဝေးကလာလို့
ထမင်းထည့်မလာနိုင်တဲ့ကလေးတွေ၊
ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ကလေးတွေကို ကျောင်း

က ဆွမ်းကျွန်တွေ ဝေငှကျွေးရတာပါပဲ။ ကျောင်းမှာပဲနေစေပါတယ်။ လုံးဝ ဆင်းရဲ
ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ပုံနှိပ်စာအုပ်၊ ဗလာ ပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေသာ
စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ ပေတံ စတာ ကျွပ်ကျောင်းကို ရောက်စေတာပါ”
တွေ ဘုန်းကြီးကပဲ ဝယ်ယူဒါနပြုခဲ့တယ်။ “ဆရာတော် စေတနာကို
ဒီရွာမှာ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းရှိပါ သာမုခေါ်ပါတယ် ဘုရား။ ဇူလတ်တန်း
တယ်။ ရွာထဲက ကလေးတွေကို အဲဒီ ကျောင်းကနေ အလယ်တန်းကျောင်းရောက်

ဘယ်ခုနှစ်မှာ ဖြစ်လာပါသလဲ ဘုရား”

“၂၀၀၂-၂၀၀၃ ခုနှစ် စာသင် နှစ်မှာ ရခဲ့ပါတယ်။ မူလတန်းအောင်တာ နဲ့ အလယ်တန်းတက်နိုင်ဖို့ ညွှန်ပြ ကျုပ် လည်း ထောက်ပံ့နဲ့ ကျောင်းတက်စေခဲ့ ပါတယ်။ အထက်တန်းတက်နိုင်ဖို့လည်း

ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မတက်နိုင်ကြဘူး။ ညနေ ကျောင်း ဆင်းရင် ခဏနား၊ ရေပိုးချိုး၊ ထမင်းစား ပြီး ကျုပ်ကျောင်းကိုလာပြီး စာကျက်စေ ခဲ့တယ်။ နားမလည်တာတွေကို ကျုပ် တို့ ပြပေးတယ်။ အလယ်တန်းကျောင်း

သား၊ ကျောင်းသူ၊ အထက်တန်းကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူအားလုံး လာပြီး စာ ကျက်စေတယ်။ ကျုပ်ကျောင်းက အလယ်တန်းအောင်တဲ့သူတွေကို သစ် လေးလုံးတွဲဖက် အထက်တန်းကျောင်း မှာ ကျောင်းတက်စေခဲ့တယ်။ ညဘက် မှာတော့ ကျုပ်ကျောင်းမှာ စာလာကျက် စေတာပေါ့။ နှစ်ကြီးစာမေးပွဲနီးတဲ့ (၃)လ အလိုမှာကတည်းက ဆရာတွေရော၊ ကျောင်းသားတွေရော ကျောင်းမှာပဲ အိပ် စေပြီး ကြပ်မတ်သင်ကြားပေးကြတယ်။ ခုဆိုရင် ရွာမှာ ဆိုးသွမ်းသူ၊ စရိုက်ကြမ်း၊ ခိုင်းခိုင်းသူ မရှိသလောက်နည်းသွားကြပြီ။ ဘိန်းစားသူ၊ မူးယစ်သူ မရှိတော့ဘူး။ ဘွဲ့ ရသူများ ရှိနေပြီ။ နည်းပညာဘွဲ့ရသူ (၄) ယောက်၊ ကွန်ပျူတာဘွဲ့ရသူ (၂)ယောက်၊ ဗိုလ်မှူး (၂)ယောက်၊ ဗိုလ်ကြီး (၂) ယောက်၊ ကျောင်းဆရာမ (၄)ယောက်၊ စစ်သူနာပြု (၁) ယောက်နဲ့ အခြား ဝန်ထမ်းတွေလည်း ရှိနေပြီ။

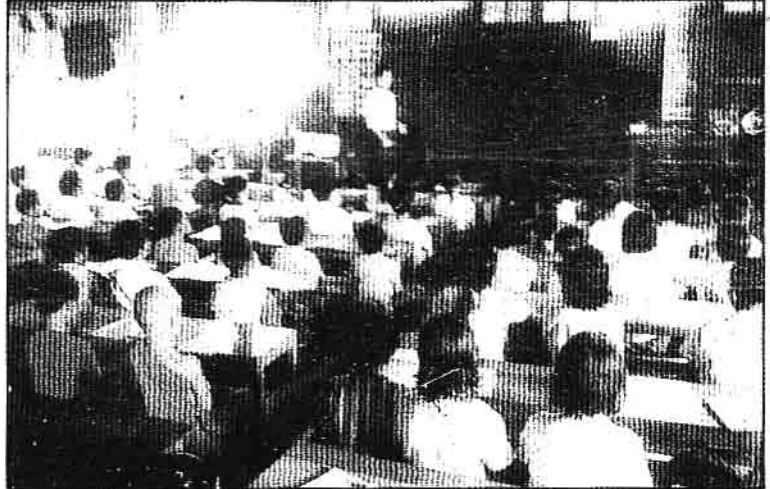
ဆရာတော်မိန့်ကြားသည်များ ကို ကြားရသည်မှာ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ

ကောင်းလှပေသည်။ ဆရာတော်သည် မိမိ
စိုက်ပျိုးထားသော အပင်များမှ ဖြစ်ထွန်း
နေသည့် ပညာအသီးအပွင့်များကို မမော
မနိုင်၊ မပန်းနိုင် မိန့်ကြားနေပါသည်။

“အင်မတန်မှ အားရကျေနပ်
ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှပါတယ် ဘုရား”

“အခု ဒီကျောင်းမှာ သင်ပေး
နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာလည်း
ကျုပ်ရဲ့တပည့်တွေပါပဲ။ ဘွဲ့ရပြီး ဘာသာ
ရပ်ဆိုင်းရာမှာ သင်ကြားပေးနေကြတာပေါ့။
ကျောင်းဆရာ အခက်အခဲရှိနေတော့
“သားတို့ သမီးတို့ ဆရာဆိုတဲ့ မေတ္တာ၊
စေတနာတွေနဲ့ တို့ရွာမှာ လိုအပ်နေတဲ့
ကွက်လပ်များ ဖြည့်ပြီး ဆရာတော်ကို
ကျူညီပေးကြပါ” လို့ တောင်းဆိုခဲ့တာ သူ
တို့ကလည်း လိုလိုလားလား သင်ပေးခဲ့
ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီး (၃)ပါး၊ ဆရာ

(၃)ယောက်၊ ဆရာမ (၈)ယောက်ပါ။
ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို လခမပေးနိုင်ပါ
ဘူး။ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေပါ။ နှစ်ကုန်မှ
ကျွန်က အမှတ်တရပစ္စည်းလေးတွေပဲ
ဝယ်ပြီးပေးခဲ့တာပါ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ

စေတနာပါမိနဲ့ သင်ခဲ့တာရယ်၊ ကျူရှင်
မယူနိုင်ပေမယ့် စာကျက်ပိုင်းတက်ပြီး
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ကြတာ။ ကျုပ်
ကျောင်းက ၂၀၁၀-၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ (၂၂)
ယောက် အောင်တယ်။ စီးပွားရေးဘာသာ
ရပ်မှာ ဂုဏ်ထူး (၄)ယောက် ရတယ်

ဒကာကြီး”

“မှန်လှပါတဲ့ဘုရား... အလွန်
အားရကျေနပ်ရပါတယ် ဘုရား။ ဒီမှာ
ကျောင်းသား အတော်များများ တွေနေ
ရပါတယ်။ ဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ
ဘုရား”

“ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းသား ဦးရေ (၅၃၀) ယောက် ရှိတယ် ဒကာကြီး။ ကျောင်းလာအပ်တာ (၄၀၀) ယောက် ရှိနေပြီ”

“အတော်များတာပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ ကျောင်းသားဦးရေအတွက် စာအုပ်ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ ပုံနှိပ်စာအုပ်တွေ တော်တော် ကုန်မှာပဲ ဘုရား။ ဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပါသလဲ ဘုရား”

“ကျုပ်ကို လာလှူတာတွေကို အသုံးပြုတာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒကာကြီးတို့လို အလှူရှင်တွေ လှူတာလည်း ပါတာပေါ့။ ဒီလိုမျိုးကလည်း အလွန်နည်းပါတယ်။ တာတိုင်းကုန်းရွာက ဦးထွေးမော်၊ ဒေါ်အနီတို့က အိမ်နဲ့ခြံကို ကျွပ်ကို လှူတယ်။ ကျွပ် အဲဒီအိမ်နဲ့ခြံရောင်းလိုက်တာ ဆယ်ငါးသိန်းရတယ်။ အဲဒီငွေထဲက (၁၀)သိန်းကို ဘဏ်မှာ အပ်ထားပြီး (၅) သိန်းကို ကလေးတွေအတွက် သုံးရတာပေါ့။ ဆယ်တန်းအောင်သွားတဲ့ကလေးတွေကိုလည်း သက်ဆိုင်

ရာ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး အပ်နဲ့ခဲတယ်။ ကလေးတွေအတွက်လည်း လိုအပ်တာတွေနဲ့ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ ဖောဖောသီသီတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကလေးတွေကလည်း လိမ္မာကြပါတယ်”

“ဆရာတော်ရဲ့ စေတနာ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း တတ်အားသမျှ ကုသိုလ်ပါဝင်ရတာမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား။ နောင်လည်း တတ်နိုင်သမျှလှူဒါန်းပါမယ် ဘုရား။ ဆရာတော်လည်း မအားလပ်တာမို့ တပည့်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

“ကောင်းပြီ . . . ဒကာကြီး။ ဒကာမကြီးတို့ ကြံလည်း ဝင်ခဲ့ပါ။ လှူဒါန်းမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“တင်ပို့တုရား”
ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်အား ဦးချရိုးဦး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာတော်၏ စာသင်ခန်းတို့သည် အတန်းလိုက် ခွဲခြားကာရံထားမှုများ မရှိပါ။ အခန်းကျယ်

တစ်ခုတွင် အခန်းခွဲသုံးလေးခုခန့် သိပ်သည်းကျပ်တည်းစွာ သင်ကြားနေရသည်ကိုလည်းတွေ့ခဲ့ရသည်။ စာသင်ခုံများ အချို့လှူဒါန်းမှုရှိသော်လည်း ပြည့်စုံစွာ မရှိသေး၍ အချို့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် စာရေးနေရသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ စာသင်ကျောင်းဆောင် အခက်အခဲ၊ ဆရာအခက်အခဲ၊ ထိုင်ခုံ၊ စာအုပ်အခက်အခဲ စသည့် အခက်အခဲများရှိလျက်ပင် ယခုကဲ့သို့ အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော ဆရာတော်၏ စေတနာဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ လှူဒါန်းကြသူများ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။ အတန်းကြီးကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့သည် နေ့စာသင်ကျောင်းမှ အိမ်ပြန် ခဏနားပြီး ညတွင် ဆရာတော်ကျောင်း၌ စာကျက်ပိုင်းကို တက်ရပါသည်။ မြို့ကဲ့သို့ အိမ်မှ ကျွဲရှင်အသွား အပေါင်းအသင်းမှားယွင်းကာ လေလွင့်ခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးစွဲခြင်း၊ အရွယ်မရောက်မီ အိမ်ထောင်ကျခြင်းများ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆရာတော်၏ပြင်မှုအောက်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားတော်များ

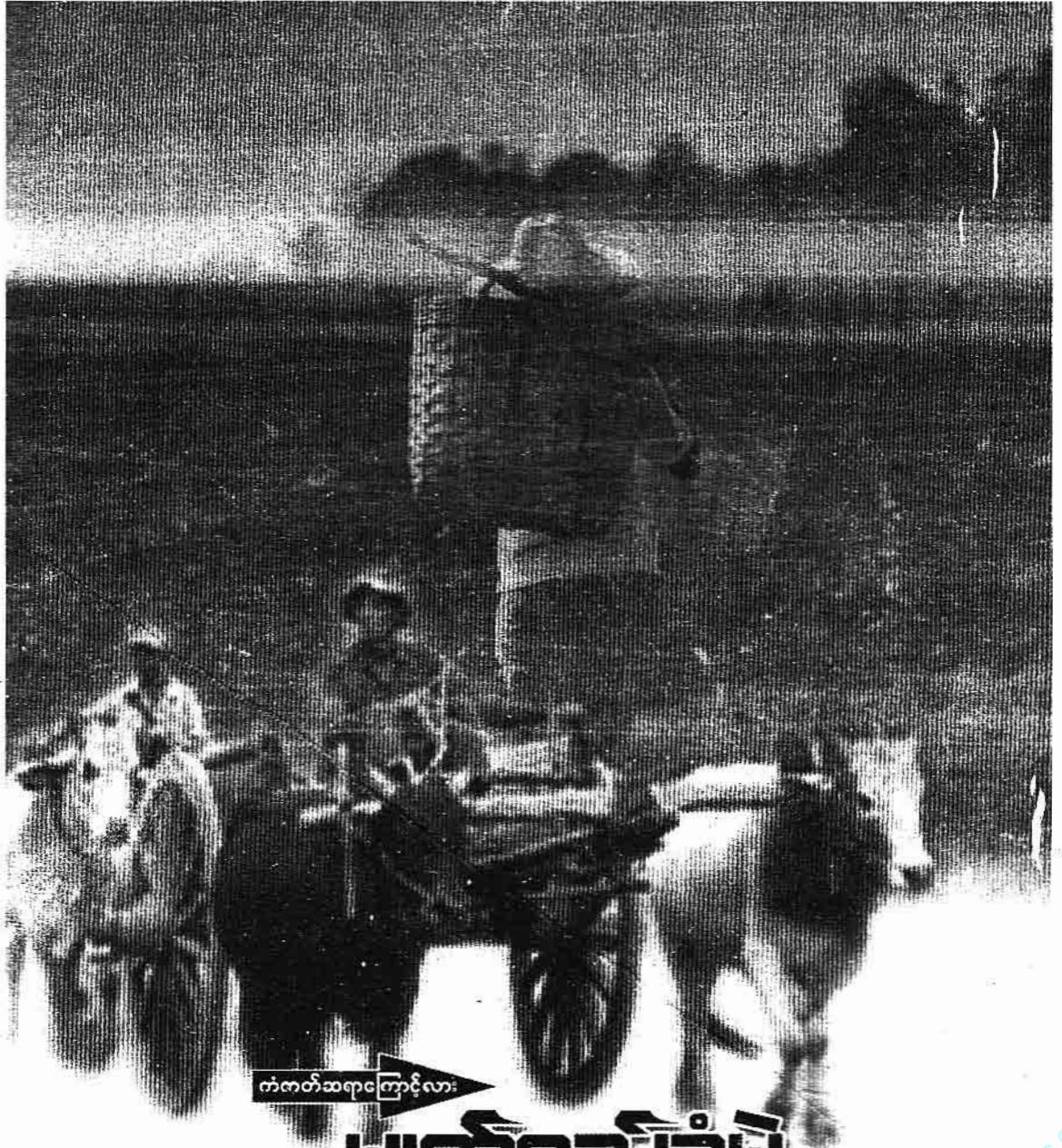
လောကီပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသင်ခန်း
စာများကို မြင့်မားသော ရည်မှန်းချက်
အပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားမည်မှာ မလွဲပေ။
ဤသို့သော ကျောင်းသားများအနာဂတ်
တိုင်းပြည်အတွက် စိတ်ဓာတ် အရည်
အချင်းပြည့်ဝသော လူတော်လူကောင်း
များ ဖြစ်မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ပျဉ်းမနားအရှေ့
တောင်ပေါ်ရွာများမှလည်းကောင်း၊ အခြား
သော ရွာများမှ မရှိဆင်းရဲသူများ လာ
ရောက်သင်ယူသည်ဟု သိရသည်။ ဆရာ
တော်ဖြည့်ပေးနေသည့် ကွက်လပ်သည်
ပြည့်စုံမှု မရှိသေးပါ။ ဆရာတော်ကျောင်း
မှ ပညာသင်ကျောင်းသားများ လိုအပ်
နေသည့် ဖြည့်စရာများကို ကျွန်ုပ်တို့
အပါအဝင် အခြားသူများလည်း လှူဒါန်း
နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အသိမိတ်ဆွေများ၊
ခင်ပွန်းသည်၏ အသိမိတ်ဆွေများကို
ထိုကျောင်း၏ အခက်အခဲများကို ပြော
ပြခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူတို့ မိသားစုမှ
အခင်းများ၊ အကာမရှိသော အဆောင်
များအတွက် အခင်းအကာများ လှူဒါန်း

ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်သည် စာသင်နှစ်
၂၀၁၂-၂၀၁၃ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။
စာသင်နှစ် ၂၀၁၂-၂၀၁၃ ခုနှစ်
ရောက်သောအခါ သိရှိသောအလှူရှင်များ
၏ လှူဒါန်းမှုကြောင့် စာသင်ခုံများ
အတော်အတန် ပြည့်စုံလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
၂၀၁၂-၂၀၁၃ ပညာသင်နှစ်တွင် အခြေခံ
ပညာအထက်တန်းအောင်မြင်သူ ၉
ယောက် ရှိပါသည်။ စီးပွားရေးဘာသာရပ်
ဖြင့် ဂုဏ်ထူး (၁)ယောက်၊ ရူပဗေဒ
ဘာသာရပ်ဖြင့် ဂုဏ်ထူး (၁)ယောက်
ရရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းသားဦးရေ ၆၀၀
ကျော် ရှိသည်။
၂၀၁၃-၂၀၁၄ ပညာသင်နှစ်
တွင် အခြေခံပညာအထက်တန်း အောင်
မြင်သူ (၉) ယောက် ရှိပါသည်။ ဂုဏ်ထူး
ရရှိသူမရှိပါ။ ကျောင်းသားဦးရေ ၆၀၀
ရှိပါသည်။
၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင်
ကျောင်းသားဦးရေ သာမဏေ ၁၉ ပါး၊
ကျောင်းသား ၃၁၆ ယောက်၊ ကျောင်းသူ
၃၆၃ ယောက် စုစုပေါင်း ၇၀၈ ယောက်

ရှိပါသည်။ ထိုကျောင်းသားများထဲတွင်
ပျဉ်းမနားအရှေ့ တောင်ပေါ်မှ ကရင်
အမျိုးသား ၃၀ ယောက် ပါဝင်ပါသည်။
ဆရာတော်ကျောင်းမှ ဆရာ၊
ဆရာမများသည် အစိုးရဆရာအတတ်သင်
သင်တန်းဆင်းများမဟုတ်သော်လည်း
ဤကျောင်းရိပ်ခိုပြီး ဆရာတော်၏မေတ္တာ
ဖြင့် ပညာတတ်မြောက်ပြီးနောက် ဤ
ကျောင်းတွင် ပညာဒါနပြုနေသူများ ဖြစ်
ကြသည်။ ဤကျောင်းကို အချိန်ပြုပြီး
ဆရာတော်အကူအညီဖြင့် ဘွဲ့ရပညာတတ်
ကာ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာများ၊ ကုမ္ပဏီများ
တွင် ဝန်ထမ်းများအဖြစ် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်သူများ ရှိနေပါပြီ။ ဤပန်းဘဲစု
ဘက စာသင်ကျောင်းတွင် လိုအပ်ချက်
များစွာ ရှိနေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို
လိုအပ်ချက်များကို စေတနာအလှူရှင်
များ လေ့လာဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စေရန်
ဤဆောင်းပါးဖြင့် အသိပေးအပ်ပါသည်။

မေချီ(ပျဉ်းမနား)

ကံကတ်ဆရာကြောင့်လား

မျက်ရည်ခံမှဲ့
ဘိုဘို(ရွှေတိဂုံ)

မသင်းအံ့ နာမည်လေးက လှသကဲ့သို့ လူကလေးကလည်း လှသည်။ ထို့အပြင် ဘဝပါလှသူဟု ဆိုရပါမည်။ တော်ရအလှမျိုးမဟုတ်ပါ။ စက်စက်ယို အောင်လှသည်။ မြင်သူတိုင်းက ငေးကြည့် ရသည်။ ရွာမြောက်ပိုင်းမှ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးလှဝ၊ ဒေါ်ချစ်မြ တို့၏ တစ်ဦးတည်းသမီးဖြစ်ရာ မိဘနှစ်ပါးကလည်း ဤသမီးလေးကို မြို့ထားမတတ် ချစ်ကြသည်။ လက်ဝတ်လက်စားများကိုလည်း ညွတ်နေအောင် ဆင်ထားကြသည်။ ရွာတွင် အလှူရှိတိုင်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ရသကဲ့သို့ မင်္ဂလာဆောင်ရှိတိုင်းလည်း မလှူပဲပေါက်ထိုင်၍ ပန်းကမ်းရသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မသင်းအံ့၏ အလှသတင်း နေသတင်းမှာ မြိုင်သာယာ တစ်နယ်လုံး သင်းပျံ့လျက်ရှိရာ မသင်းအံ့ကို ပိပန်းကြာသူများ၊ လူကြီးမိဘများနှင့် လာရောက်နားဖောက်တောင်းရမ်းကြသူများတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိပါ၏။

သို့သော် အစစအရာရာ ကုံလုံပြည့်စုံလျက်ရှိသော်လည်း မသင်းအံ့သည် မာန်မာန ထောင်လွှားခြင်းမရှိပါ။ လူကြီး

သူမများကို ရိုသေလေးစား၏ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိပြီး လူအများ (အထူးသဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ကူညီ ရိုင်းပင်းပေးကမ်း လှူဒါန်း၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက မသင်းအံ့ကို ချစ်ခင်လျက်ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် မသင်းအံ့သည် မြန်မာမိန်းကလေးပီသ၏။ အမြဲတမ်း မသင်းအံ့ကို မြန်မာသွေးသနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် တွေ့ရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ မသင်းအံ့၏ ပင်ကိုယ် ဖြူဖွေးဝင်းဝါသော အသားအရေမှာ မြန်မာသွေးသနပ်ခါးနှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။ မြိုင်သာယာအသံတွင် သဘာဝမြန်မာသနပ်ခါးပင်တို့ အလေ့ကျ တောအနံ့တွင် ပေါက်ရောက်နေပြီး ရှင်မတောင် သနပ်ခါးကဲ့သို့ အဖွေးတို့ နီရဲလျက် မွေးမြဲလွန်းလှပါသည်။ မသင်းအံ့သည် နံနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် သနပ်ခါး တစ်ကြိမ်လိမ်းသည်။ နေ့လယ် ရေချိုးပြီးလျှင် တစ်ကြိမ်လိမ်းသည်။ ညအိပ်ရာဝင်လျှင် တစ်ကြိမ် လိမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် မသင်းအံ့၏ မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါးရေမပျက်ရှိနေ၍ အမြဲတမ်း ဝင်းဝါစိုပြည်

နနယ်လျက်ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မသင်းအံ့ အသက် ၁၈ နှစ်ရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဟူသော လောကတန်ထွာ လူတို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း အိမ်ထောင်ရက်သား ချထားရမည့် အရွယ်သို့တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မြိုင်သာယာ ရွာသူရွာသားတို့ လိုလားနှစ်သက်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိသော မသင်းအံ့သည် မည်သူ့ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ပါမည်နည်းဟု စိတ်ဝင်စားကာ နားစွင့်လျက်ရှိကြပါသည်။

လူအများတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်နေကြသော မင်္ဂလာသတင်းသည် ယခုနှစ် ဝါကျွတ်တွင်တော့ ပေါ်ထွက်၍လာပါတော့သည်။ ခြင်္သေ့ဆီသည့် သီကီရွှေခွက်တွင်သာတည်သင့်သည်ဟူသော စကားသည် မှန်လှပါ၏။ မသင်းအံ့နှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်မည့်သူမှာ မြိုင်သာယာ အနောက်ရွာမှ သူကြီးဦးဖိုးလူ၏သား မောင်ချစ်ဆွေ ဖြစ်ပါ၏။ မောင်ချစ်ဆွေသည် သူကြီးမျိုးရိုးမှ ပေါက်

ဖွား ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ပါသောကြောင့် ဥစ္စာဓနအရာတွင် ပြောစရာမရှိပါ။ ထို့အပြင် မျက်လုံးမျက်နှာကောင်းကောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ချောမောသောသူ ဖြစ်ရုံမက ၁၀ တန်းအောင်ပြီးသူ ဖြစ်ပါ၏။ (ထိုခေတ်က မြိုင်သာယာနယ်တွင် ၁၀ တန်းအထိ ပညာသင်နိုင်သူမှာ အရပ်ရေယူရမလောက် ရှားပါးလှပါသည်။) ထို့အပြင် မောင်ချစ်ဆွေသည် သူကြီးသား ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော၊ ခေတ်ပညာတတ်မြတ်သော်လည်း မူးယစ်သောက်စားပျော်ပါးခြင်း မရှိပါ။ လိမ္မာရေးခြားရှိကာ သဘောကောင်း မနောကောင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ... မြိုင်သာယာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ။” “ငါတို့လည်း ထင်မိပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာလို့။” “နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြဲလို တကယ်လိုက်ဖက်ပါတယ်ကွာ” “နှစ်ယောက်စလုံးက လိမ်လိမ်မာမာလေးတွေချည်းပဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ တကယ့်ပန်းခင်းလမ်းပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ” ရွာသူရွာသားများက ထိုသို့

ပြောဆိုနေကြပါ၏။
ထိုသို့ သတင်းများထွက်ပေါ်လာပြီးသည်နှင့် မကြာမီ ဓမ္မစင်ကြောင်းလမ်းပါသည်။ မကြာမီ မြိုင်သာယာနယ်တွင် မကြုံစဖူး အကြီးကျယ်ဆုံးသော မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲတွင် ရွှေမန်း ပန်တျာကျော်စိန်၏ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးပင် ပါဝင်ပါသေးသည်။ ထိုဇာတ်မှာ မန္တလေးတွင် နာမည်ကြီးလွန်းလှ၍ ဘုန်းကြီးပျံမှာပင် ညကြေးမတတ်နိုင်၍ မထည့်ရတဲရှိပါသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသောအခါ “မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့တုန်းကဟယ်...”

မသင်းအုံလေးက အပျိုတဝရံ နောက်ဆုံးအချိန်မို့ထင်တယ် လှလိုက်တာအေ” “ဝက်သားဗလာ၊ အမဲသားဗလာ၊ ကြက်သားဗလာတဲ့အေ... အလှူခွဲတွေတောင် အဲဒီလိုမကျွေးနိုင်ဘူး” “အဲဒီနေ့က ဒေါင်းဘယက်ကြီးကလည်းလှ၊ စိန်လည်တုံကလည်းလှ၊ ရွှေဘီးကြီးကလည်းလှ၊ ရွှေခြေကျင်းကြီးတွေကလည်းလှ၊ မောင်နု ခုနစ်ဖော်လက်ကောက်တွေကလည်း တစ်ထောင်ဆစ်အထိ လက်စွပ်တွေကလည်း လက်ဆယ်ချောင်းအပြည့် ကောင်းလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ” “ဒါတောင် နှစ်ဖက်မိဘတွေ ကျေနပ်အောင် တစ်ဝက်စီဝတ်ရတာတဲ့” “လိုက်ဖက်ညီလိုက်နဲ့ စုံတွဲအေ။ ရွာထဲမှာ ဟိုတစ်နေ့က ဖြတ်သွားတာ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ” ဟု အမျိုးမျိုး ချီးကျူးထောပနာ ပြော၍မဆုံးအောင်ရှိနေကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည်နှင့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဇိကောင်းဖခင် သမီးပီသစွာ မသင်းဆုံသည် အနောက်မြိုင်သာယာသို့ လိုက်ပါ၍သွား

ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ
 ယောက္ခမများအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားသော
 အခါတွင်လည်း မသင်းအုံသည် ယောက္ခမ
 များကို မိဘများကဲ့သို့ ရိုသေစွာ အလုပ်
 အကျွေးပြုသကဲ့သို့ လင်အပေါ်တွင်လည်း
 မယားကောင်းပီသစွာ ဝတ္တရားများကျွန်
 လှ၍ ယောက္ခမများကလည်း ချစ်မဝ၊
 လင်ယောက်ျားကလည်း ချစ်မဝဖြင့် တစ်
 အိမ်လုံး တစ်ဆွေမျိုးလုံးမှ မသင်းအုံ
 မသင်းအုံ ဟူ၍ နှုတ်ဖျားမှမချနိုင်အောင်
 ရှိနေကြပါသည်။ ချစ်စ ခင်စ မိုးမမြင်
 လေမမြင် ပျော်ရွှင်မဆုံး တပြုပြင်ဖြင့်
 ရှိနေကြပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်
 သော ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းက မသင်းအုံတို့
 ဇနီးမောင်နှံထံသို့ အကျဉ်းတန်ခွာ
 ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပါသည်။

“မောင်ချစ်ဆွေ ဆုံးလို့တဲ့”

“မဟုတ်တာကွာ... ဒါလောက်
 ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာ” “ကျန်းမာရေး
 နဲ့မဆိုင်ဘူးကွ။ သူတို့အိမ်ဝိုင်းထဲကပဲ ပိုး
 ထိလိုက်တာတဲ့” “ဖြစ်ရလေကွာ . . .

မောင်ချစ်ဆွေလည်း သနားသလို ကျန်ရစ်
 တဲ့ မသင်းအုံလေးကို ပိုသနားတယ်ကွာ။
 သူ့ခမျာ အရွယ်ငယ်ငယ် လှလှပပလေးနဲ့
 မှဆိုးမဖြစ်ရရှာပြီကွာ။” “မင်းတို့ ကြားပြီး
 ပြီးလား မသင်းအုံလေးမှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူ
 ဆင်ဆိုသလို ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်
 နေတာသိလား။” “ဟေ . . . အဲဒါက
 ဘာလဲကွ... ပြောပါဦး” “အဲဒါက ဒီလို
 တဲ့ . . . မသင်းအုံလေးမှာ မျက်ရည်ခဲမဲ့
 ပါတယ်တဲ့ကွ။ အဲဒီမဲ့ကို မသင်းအုံက
 သနပ်ခါးနဲ့ အမြှုံးထားတော့ ဘယ်သူမှ
 မသိကြဘူးလေ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်
 မနက်မှ သိတာတဲ့။ အခု သူတို့သားကို
 မသင်းအုံကြောင့် သေရတယ်ဆိုပြီး
 သင်္ဂြိုဟ်ပြီးအောင်တောင် မနေရတဲ့ အရှေ့
 မြိုင်သာယာကို ပြန်လွှတ်သတဲ့ကွာ။” “ဟာ
 ဒါဆို တရားမရှိတာပေါ့ကွ။ လူတွေဟာ
 အတိတ်က သီလရှိသလောက် အသက်
 ရှည်ရတာကို နားမလည်ကြဘူးလား။
 ဟုတ်ပါ့ကွာ . . . ဒါဆို မသင်းအုံလေး
 ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေလိုက်မလဲပေါ့”

မှန်ပါသည်။ လူတို့သည် လူ

တစ်ယောက် အကောင်းမြင် ချီးမွမ်းစဉ်
 ကလည်း သူတို့ အကောင်းမထင်တော့၍
 ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်သောအခါလည်း သူတို့ပင်
 ဖြစ်ပါ၏။ လောကဓံဟူသည်မှာ နိမ့်တုံ
 မြင့်တုံ ဆိုးတစ်လှည့် ကောင်းတစ်လှည့်
 ဖြစ်တတ်သော သဘာဝရှိပါ၏။

မသင်းအုံကလေးမှာ ချစ်စ

ခင်စ စလွယ်ဝင် ဖင်မဲအောင်ပင် မပေါင်း
 သင်းရသေးဘဲ အိမ်ဦးနတ်သခင် လင်
 တော်မောင် အဖြစ်ဆိုးနှင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့်
 အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍ သောကမီးတို့
 တောက်လောင်လျက်ရှိစဉ်မှာ ယောက္ခမ
 အသိုင်းအဝိုင်းသည် အားပေးနှစ်သိမ့်မှု
 မပြုဘဲ ရစရာမရှိအောင် ပြောဆိုကြပြီး
 လင်တော်မောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည်အထိ
 မနေရ။ လင်တော်မောင်၏ ရုပ်ကလပ်ကို
 နောက်ဆုံးအနေနှင့် အားရမဲအောင်ပင်
 ကြည့်ခွင့်မရတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ မောင်း
 မထုတ်ရတမည် နှင်ချခဲ့သည်။ သမက်
 အတွက် ရတက်မအေး ရောက်လာကြ
 သော မသင်းအုံ၏ မိဘနှစ်ပါးလည်း
 ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်ဒြပ်နှင့် ခံခဲ့သည့်အား

နေနိုင်ပါလျက် ယခုတော့ သမီးအတွက် နှင့် မျက်နှာငယ်ရပြီဖြစ်ပါ၏။

မသင်းအံ့သည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက် စိတ်အားငယ်နေချိန်တွင် ယောက်ျားများ၊ ယောင်းမများ၏ ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းမှုတို့ကြောင့် ရှက်စိတ်တို့ပါ ရောယှက်ခံစားရလျက် လှည်းယာဉ်ကလေးပေါ်တွင် ခေါင်းမထူးနိုင်ဘဲ ပျော့ခွေလျက် အရှေ့မြိုင်သာယာမိဘများအိမ်သို့ ပြန်လည် လိုက်ပါခဲ့ရပါသည်။

မသင်းအံ့သည် ၆ လခန့်မျှ အိမ်ထဲက အိမ်အပြင်သို့မထွက်ခဲ့ပါ။ အရှေ့မြိုင်သာယာမှ ရွာသူရွာသားတို့သည် မသင်းအံ့ကို သနားလွန်း၍ ရိုနေကြပါ၏။

ထိုသို့ဖြစ် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ နယုန်လပြည့် ရှင်ပင်သိမ်တော် ဘုရားပွဲသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဤဘုရားပွဲမှာ မြိုင်သာယာ၏ ပွဲငယ်မျှသာ (အရိုးအိုးဘုရားပွဲ၊ ရွှေကျောင်းဘုရားပွဲ၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားပွဲတို့မှာ စည်ကားလှသော ပွဲကြီးများဖြစ်သည်။) ဖြစ်၍ မြိုင်သာယာ

နှစ်ရွာမှ ပင့်သံယာတော်များကို တစ်နေရာတည်းပင် စုပေါင်းဆွမ်းကပ်ခြင်းမျိုး မရှိပါ။ စာရေးတံခံကဲ့သို့ တစ်အိမ်တစ်ပါးနှုန်းမဲကျရာ နေအိမ်များမှ ဆွမ်းကပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးဦးလူဝနှင့် အေးချစ်မြတို့ အိမ်သို့ ရွာဦးအုတ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးဝါယမ ဆွမ်းမဲကျပါသည်။ ဆရာတော်ဦးဝါယမသည် အရိုက်ကြမ်းလှသည်ဖြစ်ပြီး ကိုရင်၊ ကျောင်းသားအပြစ်ကျူးလွန်လျှင် မိဘများကိုပါ ခေါ်ပြီး ရိုက်လေ့ရှိ၍ ဦးဝါယမဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံးကလေးလူကြီးပါမကျန် ကြောက်ရွံ့ကြပါ

သည်။
ယခုလည်း ဆရာတော် ဆွမ်းသုံးရန် ကြွရောက်တော်မူလာသောအခါ ဦးလူဝမှ အစ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်သူများပါမကျန် ပြာနေအောင် ကြောက်နေကြပါသည်။ ထိုအခါ မသင်းအံ့လည်း ၎င်းတို့အိမ်တွင် ဘာပဲရှိရှိ၊ ဘယ်သူပဲလာလာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လေ့မရှိသော်လည်း ယခုတော့ မနေသာဘဲ ဆရာတော်ကြီးကို ထွက်၍ ကန်တော့လိုက်ရပါတော့သည်။
“ဟဲ့...သင်းအံ့၊ နင် အခန်းအောင်းနေပြီး တပိုင်ပိုင်လုပ်နေတာ ကြာပြီဆို၊ မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ အရင်လိုပဲ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့သွားလာနေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသွားရာ ထိုနေ့မှစ၍ မသင်းအံ့ကို အရင်ကဲ့သို့ပင် ရွာသူရွာသားများ မြင်တွေ့ကြရ၍ ဝမ်းသာလျက်ရှိကြပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ရှိလာသောအခါ မသင်းအံ့ကလေးသည် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ

လာပြီး ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ အလှူပွဲ၊
မင်္ဂလာပွဲများတွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်
လည် မြင်တွေ့လာကြရပါသည်။ မသင်းအံ့
သည် အိမ်ထောင်ကျဖူးခဲ့သော်လည်း
သားသမီး မရရှိခဲ့၍ အပျိုရုံးအောင်လှ၍
နေပါ၏။ ထိုစဉ် ဆောင်းရာသီ ဝါပေါ်ချိန်
၌ ငါးငွန်မြို့နယ် ကုန်သွယ်ရေးမှ ရွာထိပ်
ရေချိုတွင်း ကုက္ကိုတန်းမြေကွက်လပ်ကြီး
တွင် ဝါအဝယ်ခိုင် လာရောက်ဖွင့်လှစ်ပါ
သည်။

ဝါအဝယ်ခိုင်သည် မြိုင်သာယာ
မှ အပျိုတိုင်းရောက်ရှိရာ ရေခဲလမ်းတွင်
ဖြစ်နေရာ ဝါခိုင်ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်းမှ
ငယ်ရွယ်သူတို့သည် ညနေတိုင်း မြိုင်
သာယာသူ အပျိုချောတို့ကို ကြည့်ရှု
ငေးမောလျက်ရှိကြပါ၏။ ဝါခိုင်နူးကလေး
ကိုသက်ခိုင်မှာ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ပြီး
ငါးငွန်မြို့ မော်တော်ပိုင် လူကုန်တန်
အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုသက်ခိုင်
သည် မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမျှ စိတ်
ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့သော်လည်း မသင်းအံ့ကို
တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ မည်သို့မျှ မေ့

ပျောက်မရအောင် စွဲလမ်းသွားပါသည်။
မြိုင်သာယာမှ ကာလသားခေါင်း ကိုချစ်
ဦးမှာ ဝါခိုင်ယာယီ ဒရမ်ဖြစ်၍ ကိုချစ်ဦး
ထံမှ မသင်းအံ့၏ ဘဝမှန်ကို သိရပြန်
သောအခါ နဂိုက ရှိရင်းစွဲမေတ္တာတွင်
ကရုဏာပါတို့သွား၍ မသင်းအံ့၏ သဘော
ထားကိုမသိရမီ၊ မိမိ၏ မိဘတို့ကို
အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး သဘောထားကို
တောင်းခံရာ မိဘတို့၏ သဘောတူညီမှုကို
ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါမှ ကိုချစ်ဦး၏ အကူ
အညီဖြင့် မသင်းအံ့တို့၏ နေအိမ်သို့ ဝင်
ထွက်သွားလာပြီး မသင်းအံ့၏ သဘော
ထားကို တောင်းခံရာ အစောပိုင်းတွင်
မသင်းအံ့မှ ငြင်းပယ်ပါသေး၏။ နောက်ပိုင်း
တွင်တော့ ကိုသက်ခိုင်၏ ကြီးမားသော
မေတ္တာတရားတို့ကို လေးစား စာနာမိပြီး
လက်ခံလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် မသင်းအံ့ကို
မြိုင်သာယာတွင် တစ်ကြိမ်၊ ငါးငွန်မြို့
တွင် တစ်ကြိမ် အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာ
ပွဲကျင်းပပြီး လက်ထပ်ယူခဲ့ပါသည်။

“မသင်းအံ့ လေးကတော့
ကံကောင်းပါတော်...မြို့က သူဌေးသား
နှင့်တောင်ရသွားလိုက်သေးတယ်” “ရမှာ
ပေါ့အေ အအိသာဆိုတယ် အပျိုရုံးရတယ်
အေ” “နောက်လင်ကောင်း ရွှေကျောင်း
ဆောက်ရဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ။ ကံဆိုတာ
အမြဲမခိုင်ပါဘူး” ဟူ၍ ရွာသူရွာသားများက
ပြောဆိုကြလျက် မသင်းအံ့အတွက် ဝမ်း
သာလျက်ရှိကြပါ၏။ ချီးမွမ်းထောပနာပြု
လျက် ရှိကြပါ၏။

သို့သော် လူတို့၏ ချီးမွမ်း
ထောပနာသံများမှ မဆုံးသေးပါ။ ကိုသက်
ခိုင်သည် ငါးငွန်မှ စစ်ကိုင်းသို့ ဝါများ
သွားရောက်ပို့ဆောင်စဉ် ကျောက်တစ်လုံး
ရွာသစ်ကြီး ရောဝတီမြစ်ကိုဖြတ်အကူး
မော်တော်မောက်ပြီး ရေနစ်၍ သေဆုံးပြန်
ပါသည်။ ထိုအခါ မသင်းအံ့သည် မိဘထံ
သို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြန်လည်ရောက်
ရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။

ရွာသူရွာသားတို့လည်း မသင်း
အံ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပြန်ပါ
၏။ “ကိုသက်ခိုင်က ငါးငွန်သားပဲ

ကလေးဘဝကတည်းက မော်တော်ပေါ်မှာ
ပဲ ကြီးခဲ့တာ။ ကျောင်းနေကျေးလည်း
ကျောင်းပိတ်တဲ့အခါ မော်တော်ပေါ်မှာပဲ
လိုက်နေတာ။ ရေကူးကွင်းတယ်။ ရေကူး
တဲ့သူပဲ။ ရေနစ်သေစရာ အကြောင်းမရှိ
ဘူး။” “ဒါဆို... မသင်းအံ့ရဲ့ မျက်ရည်ခံမဲ့
ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်ကွ။” “အဲဒီလိုလည်း
ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွ။ ကံအကြောင်း
မလှရင် တံငါသည်လည်း ရေနစ်ရတယ်။
မြွေအလွယ်ဆရာလည်း မြွေကိုက်လို့
သေရသေးတာပဲ။” ရွာသူရွာသားတို့က
အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးပြောဆိုလျက်နေ
ကြပြန်ပါ၏။

မသင်းအံ့မှာတော့ ဝမ်းနည်း
စိတ် ရက်စိတ်တို့ကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်း
ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့်
တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ မြိုင်သာယာသို့
ရွာဦးအုပ် (ရာဇဝတ်အုပ်- ယခုခေတ် ဒု
ရဲအုပ်)ကလေး ကိုမြဒင် ရောက်ရှိလာခဲ့
ပါသည်။ ကိုမြဒင်သည် ရွာထဲသို့ ကိစ္စ
တစ်ခုနှင့်လာရောက်ရာမှ မသင်းအံ့ကို
မြင်တွေ့သွားပြီး အစွဲလမ်းကြီး ဖွဲ့လမ်းသွား

ခဲ့ပြန်ပါသည်။ လူတို့က မသင်းအံ့၏
ရာဇဝင်ကို ပြောပြပြီး တားမြစ်ကြသော်
လည်း “ဒီခေတ်မှာ အနောက်နိုင်ငံတွေ
မှာဆို လူတွေဟာ လကမ္ဘာပေါ်ကိုတောင်
ရောက်နေကြပြီ။ မြန်မာတွေဟာ ဒီလို
ရှေးတုန်းကအတိုင်း အယူသီးမှုတွေ အစွဲ
တွေကြောင့် မတိုးတက်တာ။ ကျွန်တော်
က သိပ္ပံသမားပဲ။ ဒါတွေ မယုံဘူး”ဟု
ဆိုပြီး မသင်းအံ့ မိဘများကိုရော မသင်းအံ့
ကိုပါ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်သော
အခါ နောက်ဆုံးတွင် ကိုမြဒင်၏ ဆန္ဒကို
မသင်းအံ့၏ မိဘများက လက်ခံ၍ “ငါ
သမီး ရွာဦးအုပ်ကတော်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ

လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရွာထဲက အပျိုတွေ
အားလုံးကတောင် မောင်မြဒင်ကို သဘော
ကျနေကြတာ။ ညည်း လက်ခံလိုက်ပါဟု
ဝိုင်းဝန်းနားချကြသောအခါ မသင်းအံ့လည်း
မငြင်းသာဘဲ ကိုမြဒင်ကို လက်ခံလိုက်ရ
ပြန်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မသင်းအံ့သည် ကို
မြဒင်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။
ကိုမြဒင် ပြောသလိုပင် ဒီတစ်ကြိမ်တွင်
တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ နေလာခဲ့ရာ ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ဖွယ် မိသားစုဘဝကလေးကို ရရှိ
ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကလေးများ
သည်လည်း သက်ဆုံးမရှည်လိုက်ပါ။ ဂု
လခန့်အကြာတွင်တော့ ကိုမြဒင်သည်
မြိုင်သာယာ၏ အနောက်ဘက် ကျင်းသာ
ရွာတွင် ဓားပြများနှင့်တိုက်ပွဲဖြစ်ကာ
ရန်သူကျည်ဆံ ထိမှန်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရ
ပြန်ပါသည်။

“ဒါမှ သေချာပြီကွ။ ကိုမြဒင်
သေရတာဟာ မသင်းအံ့ရဲ့ မျက်ရည်ခံမဲ့
ကြောင့်ပဲကွ။” “ဟုတ်ပါရဲ့အေ... ကံဆိုး
မသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ခိုသလို ဖြစ်နေ

ပြီး ယောက်ျား ၃ ယောက်စလုံး သေမှ
တော့ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်တော့ဘူး
လေ။” “ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ
ဒေ့။ ငါ့မောင်တွေကို ပြောထားဦးမှ
မသင်းအုံကိုများ ယောင်လို့မှ မကြိုက်
လိုက်နှင့်လို့”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မသင်း
အုံကလေးသည် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ
ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲသို့ပင် လဲရသည့်
အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးကုသမှုခံယူ
ရပါသည်။ မြိုင်သာယာတွင် ဆေးရုံမရှိပါ။
ကျေးလက်ဆေးခန်းသာ ရှိပြီး ကျန်းမာရေး
မှူးကပင် ဆရာဝန်အဖြစ် ကုသနေရပါ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြိုင်သာယာ ကျေးလက်
ကျန်းမာရေးမှူးလေး မောင်မျိုးဦး ကို ယုံ၍
မသင်းအုံကို ဆေးကုသပေးရပါသည်။
မောင်မျိုးဦးသည် ပဲခူးဘက်မှ ဖြစ်ပါသည်။
သင်တန်းဆင်းဆင်းချင်း မြိုင်သာယာသို့
စေလွှတ်ခြင်းခံရပြီး လူပျိုလူလွတ်မျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။ မသင်းအုံ၏ ရောဂါဝေဒနာ
မှာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်၍ မောင်

မျိုးဦးသည် စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးနှင့်ပါ
ကုသရပါသည်။ ၃ လခန့်ကြာမြင့်သည်
အထိ ကုသရသောကြောင့် တစ်ဦးပေါ်
တစ်ဦး အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်များ
ငြိတွယ်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုသက်ခိုင်၊ ကိုမြဒင်
နှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့ကို လက်ထပ်ခဲ့စဉ်
က သင့်တော်သည်ဟု ဦးနောက်ဖြင့်
ဆုံးဖြတ်လက်ခံ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်
လည်း မောင်မျိုးဦးကိုတော့ တကယ့်ကို
သံယောဇဉ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

နေထိပန်းကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းခဲ့ရ
သော မသင်းအုံ၏ ဘဝကလေးသည်
လည်း မိုးဆန်းပန်းကဲ့သို့ စိုပြည်လန်းဆန်း
ခဲ့ရပါလေတော့၏။ မောင်မျိုးဦးကို မသင်း
အုံမှ ၎င်း၏ ဘဝအလုံးစုံကို ရိုးသားစွာပင်
ဖွင့်ဆိုပြောပြခဲ့ပါ၏။ “မသင်းအုံ ကျွန်တော်
ဒါတွေအားလုံးသိပြီသားပါ။ ဒါဟာ မသင်း
အုံက ဖြစ်ချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်
အောင်လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်
တော်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်
သူပါ။ ကံရဲ့အကြောင်းတရား အကျိုး
တရားကိုယုံတယ်။ ဒီအတွက် မသင်းအုံ

ရဲ့စိတ်မှာ ဘာမှတွေးမနေပါနှင့်” ဟုပင်
ပြန်လည် နှစ်သိမ့် အားပေးခဲ့ပါသေးသည်။
တကယ်တော့ မောင်မျိုးဦး
သည် ဝါသနာအလျောက်သာ ကျန်းမာ
ရေးမှူးလုပ်နေသော်လည်း ၎င်း၏မိဘများ
သည် ပွဲရုံများ၊ ကုန်ကားကြီးများ ပိုင်ဆိုင်
သော ကြေးရတက် လူချမ်းသာများဖြစ်
ကြပါသည်။ မောင်မျိုးဦးသည် မသင်းအုံ
၏ သဘောတူညီမှုကို ရရှိပြီးသောအခါ
ပဲခူးကိုပြန်၍ မိဘဆွေမျိုးများကို ခေါ်သူ
လိုက်ပါသည်။ ပဏာမအနေနှင့် မောင်
မျိုးဦး၏ မိဘဆွေမျိုးများ မသင်းအုံတို့
နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်
ဆွေးနွေးကြပြီး ရွာထုံးစံအရ မိန်းမ
တောင်း။ (ယခုခေတ် စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်း) ပြုလုပ်ရန် ရက်ရွေးချယ်လိုက်ပါ
သည်။

မိန်းမတောင်းနေတွင် ရွာသူ
ကြီးနှင့် ရွာမှ လူကြီးသူမများပါ စုံညီစွာ
ဖိတ်ကြားထားပါသည်။ ကျွေးမွေးညှော်ခံ
စရာ အစုံအလင် ငြိမ်ဆင်ထားရှိပြီး
မသင်းအုံကလေးသည်လည်း လက်ဝတ်

ရတနာ အပြည့်အစုံ ဆင်မြန်း၍ အစွမ်း
ကုန်ခြယ်သထားရာ အလှကြီးလှနေပါ၏။
ရွာမှလူများကလည်း “မသင်းအုံလေး
ကံကောင်းလိုက်တာ...ကံကောင်းလိုက်
တာ” ဟူ၍ တဖွဖွ ပြောမဆုံးအောင် ရိုနေ
ကြပါသည်။

မသင်းအုံတို့ နေအိမ်တွင် ရွာမှ
ဖိတ်ကြားထားသူတို့ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အချို
ပွဲ၊ လက်ဖက်တို့နှင့်ပင် ညှော်ခွေးမွေး၍
ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဆေးလိပ် တစ်လိပ်မှ
နှစ်လိပ် ရေနွေးတစ်အိုးမှ နှစ်အိုး လက်
ဖက်တစ်ပွဲမှ နှစ်ပွဲသာကုန်သွားခဲ့သည်။
မောင်မျိုးဦးတို့အဖွဲ့ ရောက်မလာသေးပါ။
လူအားလုံးတို့သည်လည်း ရောက်တက်ရာ
ရာ စကားတို့ကိုသာ ပြောနေကြသော်
လည်း လမ်းဘက်သို့ လည်တဆန်ဆန်နှင့်
မျက်စိအကြည့်တို့ ရောက်နေကြပါသည်။

ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်
များ ကြွရောက်တော်မူလာကြပါသည်။
အတန်ကြာသည့်တိုင် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ
မောင်မျိုးဦးတို့ မရောက်လာသေးသည့်

အဆုံး ဆွမ်းကပ်ရင်း စောင့်ကြည့်သည်။
ဆွမ်းကပ်ပြီးသည့်တိုင် ဆရာတော်များ
ပြန်ကြွသွားသည့်တိုင် မောင်မျိုးဦးတို့
ရောက်မလာ။ အချို့လည်း အိမ်မှာ အလုပ်
ရှိသေးလို့ဟု ဆိုကာ ထပြန်သွားပြန်ကြ
၏။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမည့် သတို့သား
လောင်းသည် ဤမျှ ဝိရိယနည်းပါးမည်
လား။ မသင်းအုံနှင့်မိဘများလည်း မျက်နှာ
ညှစ်စပြုပြီး ညှော်သည်များကိုပင် ကူခြေ
ဆည်၍ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

ထိုအခါ ရာအိမ်ခေါင်း ဘကြီး
ရိုန်မှ “ကျော်ညွန့် သတို့သား သွားခေါ်
ချေကွား။ ဒီမှာ စောင့်နေကြတာ ကြာပြီလို့

ပြောလိုက်” ကိုကျော်ညွန့်လည်း ရွာထိပ်
ဆေးခန်းရှိရာသို့ အပြေးထွက်သွားပါသည်။
ဘာမျှမကြာလိုက်ပါ။ ကိုကျော်ညွန့် အပြေး
ပြန်ရောက်လာပြန်ပါသည်။ “ဘာတုန်း
လာနေကြပြီလား” ကိုကျော်ညွန့်သည်
မောလာသဖြင့် အသက်နှစ်ကြိမ်ခန့်
ရှုရှိုက်လိုက်ပြီးမှ “ဘကြီးရိုန်...ဆရာ
လေးကိုမျိုးဦးရော သူ့မိဘတွေရော တစ်
ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဆေးခန်းတံခါး
မှာ ညှပ်ထားတဲ့ ဒီစာကိုတွေ့လို့ ယူခဲ့
တယ်”ဟု ဆိုကာ ဘကြီးရိုန်ကို စာခေါက်
လေး ပေးလိုက်ပါသည်။

မသင်းအုံ
ကျွန်တော်ကတော့ အပ...
အကြည်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မိဘ
တွေက မသင်းအုံရဲ့ မျက်နှာညှစ်ခံမှုကို
တွေ့သွားလို့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ကပါ
ထွက်စေပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်
တော်လည်း မိဘစကားကို ဘယ်တုန်းကမှ
မပယ်ခဲ့ဘူးတော့ ပြန်လိုက်သွားရပါပြီ။
ကျွန်တော် တောင်းခံပါတယ်။

မျိုးဦး

မသင်းအံ့သည် စာကို ဖတ်နေရင်း မျက်ရည်တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ရှိပါ၏။ လူတို့လည်း မသင်းအံ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်ရှိကြစဉ် မသင်းအံ့သည် ရုတ်တရက် မီးဖိုဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးလိုက်ပြီး ထရံတွင် ချိတ်ထားသော ဟင်းလီးစားကို ဖြုတ်ယူ၍ မျက်ရည်ခဲမဲ့ကို စားဖြင့် လီးချလိုက်ပါသည်။

“ဒီလောက်ဒုက္ခပေးတဲ့ မျက်ရည်ခဲမဲ့ ကဲဟယ်...ကဲဟယ်...အမလေးအား...ကျွတ်ကျွတ်” ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ လူတို့မတားဆီးလိုက်နိုင်ပါ။ မသင်းအံ့သည် ရှက်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီသွားပြီး မသင်းအံ့လည်း လဲကျသွား၍ ဝိုင်းပြီး ပွေ့ထူထားလိုက်ကြရပါသည်။

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် အမေသည် စကားပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး တော်တော်နှင့်စကားမဆက်နိုင်အောင် မသင်းအံ့အတွက် စိတ်မကောင်း

ဖြစ်နေပုံရပါသည်။
“အမေရာ...ဒါဆို ဒေါ်သင်းအံ့နဲ့ဝက တကယ်သနားစရာကောင်းတာကိုး။ မျက်ရည်ခဲမဲ့ဆိုတာလည်း ကြောက်စရာပဲ။ ဒါဆို ဒေါ်သင်းအံ့ဟာ အဲဒီ မျက်ရည်ခဲမဲ့ကြောင့် ဒီလိုဒုက္ခတွေ ရောက်ရတာပေါ့” “အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မျက်ရည်ခဲမဲ့ပါသူတိုင်းလည်း အဲဒီလို မဖြစ်ကြပါဘူး။” “ဒါဆို ဒေါ်သင်းအံ့က ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာတုန်း။” “အတိတ်ဘဝက ဝင့်ကြွေးတွေကြောင့် သူဟာ မျက်ရည်ခဲမဲ့မပါလည်း ဖြစ်ရမှာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရမည့်ကံတွေကြောင့်ပဲ မျက်ရည်ခဲမဲ့ပါလာရတာပေါ့။” “အမေပြောတာတွေ ဟွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး။” “အေး...မင်း ထပ်ပြီးနားမလည်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုရှိသေးတယ်။” “ပြောပါဦး အမေ” “မသင်းအံ့ဟာ နောက်

မှသိရတာက သူဟာသိုက်ကလာတာတဲ့ကွ။ သိုက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မောင်နှမတွေက မသင်းအံ့ကို လှူပြည်မှာ ပျော်မွေ့သွားမှာ သံယောဇဉ်တွေ တိုးပွားသွားမှာကို မလို

လားဘူး။ ဒါကြောင့် သိုက်ကလာတဲ့ လူတွေဟာ အိမ်ထောင်မပြုရဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရင် သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲရပြီး အဲဒီလို မကွဲရင်လည်း ဇီးပွားရေး ကျန်းမာရေး လူမှုရေးတွေမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံကြရတယ်ကွယ်” “သြော်...ဒါဆို အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ ပြီးတော့ မသင်းအံ့ရဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုကြောင့် အခုလိုကြီး ဖြစ်သွားရတာတုန်း” အမေသည် ခေတ္တနားလိုက်ပြီးနောက်မှ ဆက်ပြောပြပါ၏။

“အဲဒီစားဒဏ်ရာကို တော်တော်ကုယူလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက် မသင်းအံ့ဟာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တယ်လို့ မရှိတော့တဲ့ ဘုရားတရားနဲ့သာ နေတော့တယ်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်တွေကြာလာတော့ သူ့ရဲ့အဖေ အမေတွေလည်း သေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မသင်းအံ့ဟာ အသက် ၄၀ ကျော်လောက်သာ ရှိပေမယ့် မပြုမပြင်နှင့်နေတာရေး၊ အမာရွတ်ကြီးကြောင့်ရော အဘွားကြီးပုံပေါက်နေပြီး မိဘတွေလက်ထက်က အိမ်ကြီး

ကိုရော၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရောင်းချပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးဆောက်လှူလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မြေတွေရော ရောင်းပြီး လှူလိုက်တယ်။ မြေ ၁၀ ဧကနှင့် နွားတစ်ချင်းသာ ချန်ထားပြီး သောင်းငွေလင်မယားကို သူ့ဝိုင်းထဲမှာပဲနေစေပြီး တောင်သူလုပ်ခိုင်းတယ်။ တကယ်လို့ သူသေသွားရင် အဲဒါတွေအားလုံး သောင်းငွေလင်မယားကိုပဲ ပေးခဲ့မှာ။ “ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်သင်းအုံကြီးက သဘောကောင်းလိုက်တာနော်” “ဒါဆိုလူလေး ဒေါ်သင်းအုံကို ကြောက်သေးသလား” “မကြောက်တော့ပါဘူး အမေရယ်။ ဒေါ်သင်းအုံကို သား သနားသွားပြီ”

ထိုအချိန်မှာပင် အဖေဝင်းနှင့် ကိုရင်စက်ငြိမ်း၊ ကိုကြာပေါ်တို့၏ စကားပြောသံများကြားရသည်။ “ဟော...မင်း အဖေတောင် ပြန်လာပြီ”ဟု အမေက ပြောပါသည်။ ဒီသားအမိတွေ မအိပ်ကြသေးဘဲကိုး” “တော့သားလေး ပုံပြောခိုင်းနေလို့” “အမေက ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် အဖေဝင်းက “ညဉ့်နက်ပြီ အိပ်ကြတော့”

ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာပြီး တစ်ခဏနှင့် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဒေါ်သင်းအုံကြီးကို မကြောက်တော့ပါ။ ခါတိုင်း ဒေါ်သင်းအုံကြီး အိမ်သို့ လာလျှင် ရှောင်ပုန်းနေစာတ်သကဲ့သို့ ဒေါ်သင်းအုံကြီး၏ အိမ်သို့ အမေမှ တစ်ခုခု သွားပို့ခိုင်းလျှင် ကျွန်တော် မသွားရဲပါ။ ကျွန်တော့်ညီမ(ယခု ရွှေကံကူ သာသနာပြု မယ်တော်ကြီး) ကတော့ မကြောက်ပါ။

ယခင်က ဒေါ်သင်းအုံသည်

ရာသီအလိုက် ပြောင်းဖူး ပဲသီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ သရက်သီး စသည် လာပေးလျှင် ကျွန်တော် မစားရဲပါ။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်သင်းအုံကို မကြောက်တော့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ညီမနှင့်အတူ ဒေါ်သင်းအုံ၏ နေအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားလေ့ရှိပါသည်။ ဒေါ်သင်းအုံသည် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို ချစ်ရှာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနေသောအခါ စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ လွယ်အိတ်၊ ဖိနပ် စသည်တို့ ဝယ်ပေးပြီး ရွာတွင် ပွဲလမ်းတစ်ခုခုရှိလျှင် ဖုန်ဖိုးပေးပါသည်။ ဒေါ်သင်းအုံတို့ ခြံဝင်းထဲတွင် အလွန်ချိုသော တရုတ်မန်ကျည်းကွေးပင်ကြီး ရှိပါသည်။ ထိုအပင်အောက် မည်သည့်ကလေးများကိုမှ အဝင်မခံပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်တို့ ကြီးပြင်းလာလေ ဒေါ်သင်းအုံနှင့် ပိုမို သံယောဇဉ်ကြီးမားလာလေ ဖြစ်ရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၈၇ တွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် ခြင်္သေ့သာယာကို

အပြီးတိုင် စွန့်ခွာ၍ စဉ်ကိုင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့မည်ပြုသောအခါ အိမ်သင်းအံ့ကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့ကြရာ အိမ်သင်းအံ့သည် မျက်ရည်စိုလျက် “ဘုန်းကြီးပါစေ...အသက်ရှည်ပါစေ”ဟု ဆုတောင်းပေးပါသေးသည်။

စဉ်ကိုင်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး နောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း ကံဇာတ်ဆရာ၏အလိုကျ ဘဝအထွေထွေကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းရပြန်ပါ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စဉ်ကိုင်နှင့်ဝေးရာ ဒေသများတွင် လှည့်လည် နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၉၂ တွင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော် စဉ်ကိုင်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ စဉ်ကိုင်တွင် ၅ နှစ်မျှ နေထိုင်ပြီး သပိတ်ကျင်းမြို့နယ် အုန်းတကူးကျေးရွာကလေးရှိ ဘ/က ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ်ကို ရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပါသည်။

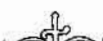
ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့နေအိမ်တွင် ရွှေကံကူ

လေပျံသစ်တောရပ်ရှင်တော်မြတ် ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် စဉ်ကိုင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘဝကံဇာတ်ဆရာ၏အလိုကျ ထူးဆန်းလှစွာသော မြန်မာနိုင်ငံတွင်း မရှိစူးသော လူတန်းစားတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည် ရွှေကံကူ ဘုရားဒါယကာဘဝကို ရရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။ ယခင်သာမန်ဘဝ၊ သာမန်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စဉ် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ ရှိပါသေး၏။ ယခုရောက်ရှိနေသော သာသနာပြုဘဝသည်ကား မိမိတာသာ ပျင်း၍ နားနေခြင်းသာရှိပါမည်။ ပြီးသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ရပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ဝေယျာဝစ္စများ။ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များ၊ နေ့စဉ် လာရောက်လျက်ရှိသော ဘုရားပူဇော်သည်များအား ညွှတ်ခံစကားပြောခြင်းများ။ ခုနစ်ရက်သာသနာတို့၏ အရေးကိစ္စများကို တတ်စွမ်းသမျှသော မိမိ၏ အကျင့်စရဏကလေးနှင့် ကူညီရခြင်းများ။ ဆေးသိဒ္ဓိသစ္စာရေဖြင့် ဆေးကုသပေးရခြင်းတို့ဖြင့်

မအားလပ်အောင် ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရှင်၏ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်ဇာတိ မြိုင်သာယာကို သတိရမိသော်လည်း မသွားဖြစ်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၂၀၁၃ ခု၊ ၉ လပိုင်းတွင်တော့ ရန်ကုန်မြို့ ကြံတိုင်းအောင် ဆောက်လုပ်ရေး ကိုသန်းအောင်၊ မခင်စိုးသူ တို့၏ လှူဒါန်းမှုဖြင့် SURF မော်တော်ကားကြီး ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဤအချိန်တွင် မန္တလေးမြိုင်သာယာ မြင်းခြံလမ်းသည်လည်း ကတ္တရာလမ်းကြီး ဖြစ်သွားပြီဟု ကြာသိထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုဝင်းကိုနှင့်အတူ ကားမောင်းလေ့ကျင့်ရင်း မြိုင်သာယာသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ရွာဝင်ခါနီးအရောက်တွင် တစ်ချိန်က ရေပြင်ကျယ်ကြီးဖြင့် သာယာလှပသော ပြည်တော်သာကန်ကြီးကို ဝက်လံပင်များ ထူထပ်ပိတ်ဖုံးစွာပေါက်ရောက်လျက် ညစ်ပတ် ရှုတ်ထွေး အကျဉ်းတန်စွာ တွေ့မြင်ရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရပါသည်။

ရွာအဝင် ဆေးရုံအဆောက်အအုံကြီးမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိပါ၏။ ထို့နောက် ရွာထိပ် ရေချိုတွင်းများရှိရာ ကျောက်တိုင်တွင်းကြီးမှာလည်း အရင်လို ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကြီး မရှိတော့ပါ။ လူသွားလူလာရှိတော့ဟန်မတူပါ။ သစ်ပင်ပေါင်းပင်တို့ဖြင့် ရှိနေပါ၏။ ကတ္တရာလမ်းသာပေါက်နေသော်လည်း မြိုင်သာယာမှာ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့တုန်းကလို သာယာစိုပြည်မှုမရှိတော့ဘဲ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိနေပါ၏။ ကားပေါ်မှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့ရသူတို့တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သိခဲ့သူတို့မရှိပါ။

ထိုသို့ဖြင့် ဈေးထောင့်သို့ အရောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်၍လာနေသော မျက်မှန်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မြင်လိုက်၍ “ဟာ ဟိုမှာ မမအေးပန် . . . ကားရပ်လိုက်” “မမအေးပန်” ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ မမအေးပန်၏ သမီးဟု သိရပြီး အမေ အိမ်မှာရှိတယ်”ဟု ပြောပါသည်။ “ဟာ... ဟိုမှာ ဒေါ်မြသိန်းကြီး

သိပ်အိုမသွားဘူး”ဟု ဆိုကာ ကားရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်ရာ ဒေါ်မြသိန်းသမီး မတူးဖြစ်နေပါ၏။ ဆရာကြာမှ ဒေါ်မြသိန်းသည် တုံ့ဆိုတုံ့ဆိုဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

ဪ . . . ကျွန်တော်သည် မြိုင်သာယာနှင့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါးမျှ ကင်းကွာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ လူတို့၏ သက်တန်းတစ်ဝက်မျှပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ထိုစဉ်က လူငယ်တို့က လူကြီးဖြစ်နေကြပြီး ထိုစဉ်က လူကြီးတို့က အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်ကုန်ကြပေပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲနှင့် ယောက်ဖဝမ်းကွဲဖြစ်သော ကိုကိုဝင်းမောင်နှင့် မမတင်တို့၏ ကမ္ဘာသစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ မြိုင်သာယာသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း၌ အရာရာပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုဝင်းမောင်၏ ကမ္ဘာသစ် ဆိုင်ကလေးမှာမူ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေပါသေး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသောအခါ “ကိုကိုဝင်းမောင်၊ မမတင်” ကျွန်တော်တို့က ထိုသို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံးမှ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ “ဟင်... ဝင်းကိုနှင့် ပိုင်းလွင်တို့ ပို့လား” ဟူ၍ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ကိုကိုဝင်းမောင်နှင့် မမတင်တို့လည်း အတော့်ကို အိုစာလျက်ရှိပါသည်။ ဆိုင်တွင်လည်း လူမစည်ပါ။ ထိုင်ခုံ၊ စားပွဲ၊ ဓါတ်တူးတို့မှအစ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကိုဝင်းမောင်သည် သူဌေး သားမှသည် သူဌေးသမက် ဖြစ်လာသူ ဖြစ်ပါ၍ အရာရာ ပြည့်စုံသူဖြစ်ရာ ကျွန် တော်တို့ ရွာမှာ ရှိစဉ်ကဆိုလျှင် စတိုင် ကျကျ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အားကျခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုဝင်းမောင်သည် လောကဓံ၏ လှည့် ပတ်မှုကို ခံစားခဲ့ရသော်လည်း အရင်လို ရွှင်လန်းတက်ကြွ ပြုံးရွှင် ဖော်ရွေစွာနှင့် ပင် ဝမ်းသာအားရ စကားများပြောလျက် ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွဲကွာခဲ့ရ သော နှစ်များအတွင်းက အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို ပြော၍ မဆုံးနိုင် အောင်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်သင်းအုံကို သတိရမိလာ၍ ကိုကိုဝင်း မောင်ကို မေးကြည့်ရာ...

“အေးကွာ...ဒေါ်သင်းအုံ ဆုံး တာတောင် ၁၅ နှစ်မကတော့ဘူးကွ။ သူ ရောဂါသည်းနေတော့ အတင်တောင် သွားပြီး ပြုစုနေသေးတယ်။ ဆုံးခါနီးမှာ မင်းတို့မောင်နှမကို မေးနေသေးတယ်” ဟု

ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ဒေါ်သင်းအုံ သာမကပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ရှိစဉ်က သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီး များအားလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီဟု သိရပါ သည်။ မမြသော သင်္ခါရသဘောတရားကို ဆင်မြင်မိကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ရပါ၏။ လူ့ဘဝဟူသည်မှာကား တစ် ခဏတာလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ နောင်နှစ် ပေါင်း ၃၀ ကုန်လွန်သွားခဲ့လျှင် ကျွန် တော်တို့သည်လည်း ထိုလောကမှ ပျောက်ကွယ်ရပေတော့မည်။ ကြောက် စရာကောင်းလှပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ၂ နာရီခန့် ကြာမြင့်သည်အထိ စကားများပြောကြပြီး နောက် ကိုကိုဝင်းမောင်ကိုအား နှုတ်ဆက် ၍ မြိုင်သာယာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြ ပါသည်။ “ကျွန်တော်သည် ဒေါ်သင်းအုံ ကောင်းရာသူကတိလားပါစေ။ ဝင့်ကြွေးများ ပြီးဆုံးပါစေ” ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြိုင် သာယာသို့ အလာတုန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်

ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ရွှင်လန်း တက်ကြွ၍နေခဲ့ကြသော်လည်း အပြန်ခရီး တွင်မူ ဝမ်းနည်းမှုများဖြစ်ပေါ်ကာ စိတ်တို့ သည်လည်း လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိပြီး ကိုယ်စီအတွေးများဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါခဲ့ကြပါသတည်း။

ကျွန်တော်သည် မြိုင်သာယာ ကို ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် စွဲမက်တမ်းတခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ ငယ်ဘဝက နေထိုင်ခဲ့ကြသော မြိုင် သာယာကိုတော့ဖြင့် ရှာဖွေမတွေ့ရှိတော့ သည်ကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် နားလည်လိုက် ရပါ၏။

(တစ်ချိန်က ပျော်မွေ့စွာ နေ ထိုင်ခဲ့သော မြိုင်သာယာ၏ ပြန်လည် တမ်းတ အောက်မေ့ခြင်းများစွာနှင့် ရေးဖွဲ့ ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်း ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။)

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

၁၅၀၀ နဲ့ မကြိုက်သူများ

အမေ

အခန်း (၁)

စုသတ္တက ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ပါ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ် လ ၁ရပါတယ်။ သနားလိုက်တာ။ သူမ က သူမရဲ့ အသက်တမျှ ချစ်မြတ်နိုး စုံမက်ရသော ကိုကိုက လင်မယားချင်း ကွာရှင်းခိုင်းနေတဲ့ကိစ္စပါ။ ဪ... ယောက်ျားတွေများ တော်တော် ကြောက် စရာ ကောင်းပါရောလား။

မိန်းမတွေကို မရခင်တော့ ဖျာလိုလိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်ထားတတ်သူ မျိုးတွေပါ။ ရသွားတဲ့အခါမှာတော့ ဖျာ လိုခင်းပြီး နင်းချေနေသူမျိုးတွေချည်းပါပဲ။ အခု ကျွန်မသူငယ်ချင်းမလေး စုသတ္တ အဖြစ်က လက်တွေ့ပြနေပါတယ်။ အိမ် ထောင်သက်က နှစ်နှစ်တောင်မှ မပြည့် ချင်သေးပါဘူး။ ဟော... ကြည့်ပါဦး။ ခင်ပွန်းသည်ကြီးက ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲတော့မယ်လို့ သတ္တက ပြောနေပါ တယ်။

သတ္တက သစ္စာရှိတဲ့ ဝေးကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသသူလေး

ပါ။ မိသားစုဝင်တွေ များပြီး နွမ်းပါးတာ ကလွဲရင်ပေါ့။ သူ့ခင်ပွန်းသည်က ကား ပွဲစားတစ်ယောက်ပါ။ ငွေရှင်ပြီးတော့ အပြောကောင်း။ ရုပ်ပြောင်သူပါ။ ခုတော့ ကျွန်မ သိသွားပါပြီ။ သတ္တကို သူ့ကိုကို က ရုပ်ကလေးက ပန်းလိုလှပလို့သာ တစ်ခဏ လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့ပေါ့။

သတ္တကို ကွာရှင်းချင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ လုံးဝမခိုင်လုံပါ ဘူး။ သတ္တရဲ့အိမ်ကို ပြန်မအိပ်တာလဲ။ လန့်ချီကြာခဲ့ပြီဆိုပဲ။ ကျွန်မမှာ သတ္တ ငို သလို လိုက်လိုက်ငိုမိနေသော ကောင်မ လေးပေါ့။ အနူးရောဂါသည်။ လူတိုင်းကို ကူးစက်ချင်မှ ကူးစက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ အပူရောဂါသည် ကူးစက်လာ တာတော့ အမှန်ပါ။ ငယ်တွေ့ပါ။

အခုပဲ ကျွန်မ သတ္တ ခံစားနေ ရသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတယ်မို့ လား။ ကိုယ်ချင်းစာမိလေစွ။ သနားမိလေ စွရှင်။ ဘယ်လိုများ ကူညီဖြေရှင်းပေး လိုက်ရပါမလဲ။ အဲဒီမှာပဲ သတ္တက... “သတ္တတော့ ကောင်းကောင်း

ကြီးခံနေရပြီ တောက်ပ။ အရမ်းလည်း နောင်တရမိတယ်။ အရမ်းလည်း ဒေါသ ဖြစ်ရတယ်။ ယောက်ျားတွေကို ပုံပြီး ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့ သူငယ်ချင်း။ မင်းရဲ့ ဘဲကိုလည်း လွှတ်မထားနဲ့။ ဒီခေတ် ယောက်ျား တော်တော်များများက တစ်ချို့ ကွယ် တစ်မယ်မေ့တတ်တဲ့ လူစားမျိုး တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ တောက်ပ။

ကျွန်မလည်း အခုပဲ စဉ်းစား မိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မောင်ဟာ စတော့ကတည်းက ခုချိန်ထိ၊ အရမ်း အရမ်းကို ချိုလွန်းနေသလားလို့။ အဲဒီလို အလွန်တရာချိုရွှင်သွက်လက်လွန်းနေ ခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေများ ရှိနေနိုင်မလား နော်။

အခန်း (၂)

ကျွန်မရဲ့ လှပမှုကတော့ သာမန်လောက်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ မောင်ကတော့ ခေတ်မီသားနား ပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသားလေးတစ်ယောက် လောက် ချောနေပါတယ်။ ခေတ်လည်း

အရမ်းဆန်ပါတယ်။ အစားအသောက်၊ အသုံးအဆောင်၊ အပြုအမူကစ တကယ့် အထက်တန်းစား၊ ဒါပေမဲ့ သူ စီးပွားရေး အခြေအနေကတော့ သူညပါပဲ။

မိသားစုဝင် ခြောက်ယောက်၊ အဘိုး၊ အဘွားတွေနဲ့ တူ၊ တူမတွေနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များလွန်းတဲ့ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အရောင်း စာရေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျ လောက်တဲ့ အပြောလေးတွေ၊ ကြွ လောက်တဲ့ ချောမောမှုလေးတွေကြောင့် ကျွန်မ တောက်ပလွန်းခင်က မောင့်ကို မြတ်နိုးစုံမက်ခဲ့တယ်။ အင်း... ကျွန်မ ကလား။ အဝတ်အထည် စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကောင်မလေးတစ်ဦးပါ။ ညီအစ်မ နှစ် ယောက် ရှိပါတယ်။ မမကြီးက အိမ် ထောင်သည်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦးပေါ့။ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း အထူးကုဆေးခန်း ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဆရာဝန်မို့ ကြွယ်ဝသူ တွေ စာရင်းဝင်ပေါ့ရင်။

“ဟက အရမ်းမြှုပ်စင်ရိုးသားတာ

ပဲကွာ။ မောင် ချစ်သူရ သိပ်ကံကောင်း သွားပြီ။ အိမ်ပြန်ရင် စိတ်ညစ်တယ် ချစ် ရယ်။ မိသားစုတွေကများ စားဝတ်နေရေး က မကောင်းနဲ့။ မောင် စိတ်ပျက်တယ် ပရယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာတောင် မနေချင် တော့ဘူး။ ပကြောင့်သာ မောင် ဆက် နေဖြစ်နေတာ သိလား။”

“သူများယောင်လို့ မယောင် ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။ မောင် လည်း သိသားနဲ့။ လူကုန်ကူးချင်တဲ့ လူ တွေက ကျားလို ချောင်းနေတာမို့လား။ လစ်တာနဲ့ ခံသွားရမယ့်ကိစ္စ။ ဒါဆို ဒီလို

လုပ်ပါလားမောင်။ ပပတို့ ချစ်သက်တမ်း လည်း သုံးနှစ်ကျော်နေပြီ။ သီတင်းလည်း ကျွတ်ပြီပဲ မောင်။ လက်ထင်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။”

ထုံးစံအတိုင်းပဲ မောင်ရဲ့ ဆင်ခြေပေးမှုကတော့ သူ့ထက်အငယ် ညီ၊ ညီမလေးတွေရဲ့ ပညာရေး၊ စီးပွား ရေးကြောင့် စောင့်ပါဦးတဲ့ရှင်။

အခန်း (၃)

“အို...သွားပါပြီ”

မောင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ချစ် သက်လက်ဆောင် handphone ကလေးမှာ လက်ထရီန်အဝင်မှာ မတော်တဆ ဂန်ဖလား(အိမ်သာပြွေ ခွက်)ထဲ ပြုတ်ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်မ က လူသာမလုတာ။ သန့်ပြန့်ရှုံ့ရှာတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်ရုံလူ မိမယ် မထင် ဘူး။ ခုလည်း သေလုအောင် နှမြောမိပါ တယ်။ ဖုန်းဝယ်ရင်း မောင်မောင် လူ ချောလေးနဲ့ စတွေ့ပြီး ချစ်ဇာတ်လမ်း လုလုလေး စခဲ့တာလေ။

ဒီဖုန်းထက် ဈေးမြင့်တဲ့ဖုန်း
တွေ ကိုင်နိုင်ပေမယ့် ချစ်သူဝယ်ပေးတဲ့
တဲ့ အညံ့ဆုံးဖုန်းလေးကို ကိုင်ဆောင်
သုံးစွဲလာခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါ
ကြောင့် အဲဒီဖုန်းကို မသတိတာကြောင့်
အိမ်အကူကောင်မလေးကို ဆပ်ပြာနဲ့
ဆေးခိုင်းပြီး ရာသက်ပန်ပိတ်ထား။ သိမ်း
ခိုင်းထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အကြိုက်
ဆုံး၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်
အပြီး ချစ်ရတဲ့မောင်ထံ ဖုန်းခေါ် လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ...

“ဟလို...အသည်းလေးလား”
ဗုဒ္ဓေါ။ တစ်ဖက်လူက မိန်းမ
လား။ ယောက်ျားလား။ အသံမကြားရခင်
မောင့်ရဲ့စကားလုံးကြောင့် ကျွန်မ အံ့သြ
မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။ တုန်တုန်ယင်
ယင်နဲ့...

“ဟလို”
“ဟ...ချို့လိုက်တဲ့အသံလေး။
ဟိတ်...လူကလည်း နတ်သမီးလေး
လို လှတယ်မို့လား။ မိုက်တယ်ကွာ။
တကယ်”

ကျွန်မလက်တွေ တုန်သွား
ပါတယ်။ အသည်းလေးဆိုရင်တော့
ပြောစရာတောင်မှ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။
ကြည့်စမ်း။ မိုက်မဲလွန်းတဲ့ မောင်။ ကျွန်မ
မှန်း သိပ်မရဘူး။ ဒီဖုန်းနံပါတ်က အသစ်
မို့လား။ သူကတော့ ကျွန်မမှာ ဟိုဖုန်း
ကလေး ရှိနေတုန်းပဲလို့ ထင်နေပုံရပါ
တယ်။

စက္ကန့်ပိုင်းမှာပဲ ကျွန်မ အထာ
ပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့မောင်ဟာ
သစ္စာမရှိတဲ့လူ။ သစ္စာပြောတဲ့ တစ်ချို့
ကွယ်တာနဲ့ တစ်မယ်မေ့တတ်တဲ့လူမျိုး
ဆိုတာပဲပေါ့။ ဪ...ကျွန်မကတော့
မိသားစုများပြီး ဆင်းရဲတဲ့ မောင်ကို
သနားလိုက်ရတာ။ ထောက်ပံ့လိုက်ရ
တာ။ မိဘသိတာတစ်မျိုး၊ မသိတာ တစ်
မျိုးနဲ့ပေါ့။ ကြည့်စမ်း။ အခု ဒီလူစရိုက်
က ဘီလူးခေါင်းနဲ့ ရွှေမင်းသား။ ကျွန်မ
သူ့စရိုက်မှန်ကို ပုံဖော်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ...

“ဒီက ကိုကိုအသံလေးက
လည်း ကြည့်နေတာပဲ။ ဧကန္တ ကြည်
နေတဲ့ချစ်သူရှိရောပေါ့ရှင်”

“အား...ဘယ်ကသာရှိဦးမှာ
လဲ ဘောဘီရဲ့။ ဘတ်ချဲ့လားပါ။ ရုပ်က
တော့ မင်းမြင်ရင် ကြွေသွားလိမ့်မယ်”
စလိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပဲ
စူပါရနဲ့ ပိတ်ကပ်ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။
အထင်ကြီးအားကိုး မြတ်နိုးရတဲ့ လူတစ်
ဦးက ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဘယ်
နားနဲ့ လက်ခံရမှာတုန်း။

ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဖက်၊ ပေါက်
ကွဲခြင်းတစ်ဖက်နဲ့ လူက အသံတွေ
ရှုတ်တ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကြေကွဲလွန်း။
ခံစားရလွန်းလို့ ထပ်စကားမစနိုင်ခင်
သစ္စာမရှိတဲ့ မောင်က ခပ်ကဲကဲ ခပ်ရဲရဲ
စကားလှလှတွေနဲ့ လူမမြင်နိုင် အသံ
ကြားရုံနဲ့ အချစ်တတ်ခင်းကျင်းဖို့ အကွက်
စေ့စေ့၊ မြှူဆွယ်သံလေးတွေနဲ့ မြှူနေပါ
တယ်။ သူ့အကြောင်းမသိသူဆိုရင်တော့
ရင်ခုန်စရာလေးပေါ့။ ကဲ...ကျွန်မ
အတွက်မှာတော့ ငရဲပွက်သံထက် ပူ
လောင် ပြင်းရှသံတွေ မဟုတ်လားရှင်။
ကျွန်မကို မောင် အချိန်ဆွဲနေ
တာဟာ ချူစားနေတာမှန်း ကျွန်မ

ကောင်းကောင်း ရိပ်မိသွားပါတယ်။

တကယ်သာ စုံမက်ခဲ့ရင် ကိုယ် မှီခိုရ

မယ့် မိန်းကလေးက ပြည့်စုံသူမို့ နှစ်

တွေ မကြာခင် လက်ထပ်မှာပါ။ အခု

ပုံစံအရဆိုရင် မောင့်ဆီမှာ လှလှပပ

ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိထားလို့

သာ သူဌေးသမီးကျွန်မကို မယူသေးဘဲ

ကြီးရည်ရည်နဲ့ လှန်ထားတာဖြစ်မှာပေါ့။

ခုတော့ ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ စီးကျ

ကုန်ပါပြီ။

“ဟိတ်...စကားပြောဦးလေ

ဘောဘီ။ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံခြင်းတဲ့ကွ။

မင်းလေး ကိုကိုကို ချစ်တော့မယ်ပေါ့။

ဟုတ်”

ကျွန်မ ရင်ကွဲပက်လက်လေသံ

လေးနဲ့...

“ကိုကိုကို ပြောဖို့ ခွန်အား

မရှိတော့လို့ပါ ကိုကို”

ကြည့်စမ်း။ ကျလောက်တဲ့

စကားလုံးချို့ချို့နုနုလေးတွေ။ ပုံပြီး ချစ်

ရတဲ့ ကျွန်မမှာ ကြေကွဲရင်းက ဒေါသ

တွေနဲ့ ခံပြင်းနေပါပြီ။

“ဟိတ် . . . အသံရှုတတနဲ့

ဘောဘီ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ တွေ့ဆုံရ

မယ့် လိပ်စာနဲ့ နေရာပြောပြီးပြီ။ ဘောဘီ

အလှည့်”

ကျွန်မမက အသည်းနာနာနဲ့

ကျွန်မရဲ့ခြံနဲ့ တိုက်ဒိမ်းကို ချိန်းလိုက်

ရာ...

“အာ...အာ...မနောက်နဲ့

ဘောဘီ။ အဲဒီတိုက်မှာနေတာက ခပ်တုံး

တုံးပုံစံနဲ့ ပဉ္စပါပီတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်

ထောင်သည် သူ့အစ်မယဲ့ရှိတယ်ကွာ။ တူမ

တွေ ဘာတွေတောင် မရှိဘူး။ မင်း ပေး

တဲ့ လိပ်စာလွဲနေပါလိမ့်မယ်နော်”

ကြည့်စမ်း။ ကျွန်မကို ပဉ္စပါပီ

ဇာတ်ထုပ်ထဲက ရုပ်ဆိုးတဲ့မိန်းမလို့ သူ

ခေါ်လိုက်တယ်ပေါ့။ ကျွန်မက ဒေါသ

တွေ ထောင်းထောင်းထွက်လာကာ...

“ဒီမှာ...နေရသ...ရှင် အခု

အိနေတဲ့ မိန်းမက ဘယ်သူလို့ ထင်

နေသလဲ။ ကျွန်မ မေတောက်ပလွန်းခင်”

နေရသ ပျာသွားပုံရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အပွဲပွဲနဲ့ပေါင်းများခဲ့ပုံရတဲ့ မောင်

က ချက်ချင်း ခပ်ဟက်ဟပ် ရယ်ချ

လိုက်ကာ...

“မောင်ကို ပပ ပညာစမ်းမှန်း

မောင် စကတည်းက သိပြီးသားပါ

မောင့်ရည်းစားရယ်။ တမင် သဝန်ဝံ့

အောင် မောင်က ပပကို တက်လမ်းဆင်

တာ”

“တိတ်စမ်း...နေရသ။ ရှင်

အခုမှ ငပူတင်းကို လိပ်ဖြစ်အောင်

မလုပ်ပစ်နဲ့။ ရှင်ဟာ နာမည်နဲ့သိပ်လိုက်

တဲ့လူ။ နေမင်းကြီးလို ပူလောင် လောင်

ကျွမ်းတဲ့ အရသာမျိုးနဲ့ လူ။ သစ္စာမရှိဘူး

လူ။ မဆိုရင် နံမတောင်မှ အလွတ်

မပေးတတ်တမယ့် တဏှာရှူး၊ နာဗူး၊
သိုက်တူးတဲ့လူ၊ လူယုတ်မာကြီး၊ ဘာမှ
မပြောနဲ့”

သံကုန်ဟစ် ပေါက်ကွဲလိုက်
တဲ့ ကျွန်မအသံကြောင့် မောင့်ဘက်က
အစွမ်းကုန် ဝန်ချတောင်းပန်လာပါတယ်။
ကျွန်မမှာ ဒီလို ဘနဖူးသိုက်တူးတဲ့လူစား
မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံရဲတော့မှာလည်း
ရှင်၊ သူဌေးသမီးမို့ ချွေးစားနေတဲ့လူအတွက်
အသည်းကွဲပါစေ၊ အလျှော့ မပေးဝံ့သူ
မို့...

“ရှင်အသံလည်း မကြားချင်
ဘူး။ ရှင်မျက်နှာလည်း မမြင်ချင်ဘူး။ ရှင်
လို အောက်တန်းစားလူကို ရွံတယ်၊ မုန်း
တယ်၊ အသည်းနာတယ်။ ရုပ်ကလေး
ဘန်းပြပြီး အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားတွေဆီ
ချွေးစားတဲ့ တံချူလိုလူကို ကျွန်မ အမှန်း
ဆုံးပဲ။ ဒီဖုန်းအသစ်သာ မဝယ်မိရင်
မိတောက်ပတို့ ရှင် ချွေးစားလို့ ဒေဝါလီ
တောင် ခံရနိုင်တယ်။ ဖုန်းနဲ့စတဲ့ဇာတ်
ဖုန်းနဲ့ ပွဲသိမ်းတယ်။ ရှင်နဲ့ သေခန်းပြတ်
လိုက်ပြီ နေရသရဲ၊ ပြတ်တယ်”

“ဟား... ဟား...ဟား...
ငါက ယောက်ျားပါ တောက်ပလွန်းခင်။
ပိုပြတ်တာပေါ့။ စာမဖွဲ့ဘူး။ အသည်း
မအက်ဘူး။ ရှင်းလား။ ငါလိုလူကို ယုံ
မိတဲ့ မင်းပဲ သနားတယ် တောက်ပလွန်း
ခင်”
ကျွန်မအရှက်၊ သိက္ခာတွေ
ကျိုးကြေသွားသလိုပါပဲ။ ရက်စက်တဲ့လူ။
“ရတယ် . . . ရတယ် . . .
တောက်ပတို့ကလည်း မသိလို့သာ ခံ
ရတယ်။ သိသွားပြီမို့ တာ့တာပဲ နေရသ။
အေး... စကားအနိုင်နဲ့ ရှင် ပိုင်ထားဦး
ပေါ့ နေရသ။ ငရဲမှာအပ ဝင့်မှာအမြဲတဲ့။
ကျွန်မ ကျခံတဲ့မျက်ရည်၊ ကွဲခဲ့တဲ့
အသည်းထက် ဆိုးတဲ့ ဝင့်ကို ရှင် တစ်
နေ့ လည်မယ်”
“အိုမင်းရင့်ရော်မှ ဝင့်လည်
တော့လည်း ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်
ပေါ့ ကလေးမရယ်... အဟား...ဟား
ဟား”
ကျွန်မမှာ ချေပစရာစကား မရှိ
တော့တဲ့အတွက် အကျယ်ကြီး ငိုလိုက်

မိပါတယ်။ အဲဒီငိုကြွေးခြင်းထဲမှာ အရှုံး
ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပျော်ဝင်နေမှာပါ။
အချစ်ဆုံးက ခုချိန်မှာ အမှန်းဆုံး ဖြစ်
သွားပါတယ်။ စကားသံ မကြားရလို့ ဖုန်း
လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူနဲ့ ကျွန်မ
ဖုန်းပြဿနာဖြေရှင်းပေါက်ကွဲချိန်တွေ
ကြာသွားပြီး ဖုန်းထဲက ငွေကတ် ကုန်
သွားပါပြီ။

ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မတွက်
တစ်သက်တာ သင်ခန်းစာရလိုက်ပါတယ်။
ချို့လွန်းတဲ့လူကို သဉ္ဇာက ဒါကြောင့်
သတိထားလို့ ပြောဖူးတာကိုး။ ကျွန်မ
မငိုတော့ပါဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ လက်က
လွှတ်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိလာပါ
တယ်။ တစ်ခါသေဖူးတော့ ပျဉ်းမို့ ကျွန်မ
နားလည်ရတော့မှာပေါ့နော်။ ပါးပေါ်က
စိုနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကျွန်မ သုတ်
ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလူတွက် ဘယ်တော့
မှ မငိုတော့ဘူး။ မေ့နိုင်သွားပါပြီ။

စိမ်းရွက်သွာ

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

ကုသိုလ်ကံပွင့် စာတ်ဖွင့်ယတြာ

မင်းထက်ကျော် (B.Sc)

စာရေးသူအပါအဝင် (၇)နေ့ သားသမီးအားလုံးတို့သည် အကြံအစည် ဟူသမျှ အောင်မြင်လိုကြ ကံပွင့်လာဘ် ပွင့်၊ ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလိုကြသည်မှာ သဘာဝ ဖြစ် သည်။ မိမိနှင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေရန် သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု ကောင်းတာ မှန်သမျှ ကြံစည်သင့်ပါသည်။ မိမိအကျိုး ရှိပြီး သူတစ်ပါး အကျိုးပျက်စေမည့် ကိစ္စ မကြံစည်သင့်ပါ။

သစ်တံခါး ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ မဏိဇောတ(ယော)၏ လောကီအောင်မြင် စေရာ ကျင့်စဉ်ပဒေသာကျမ်းတွင် (၇) ရက်သားသမီးများ အကြံအစည်မှန်သမျှ အော်ငြင်စေရန် ကုသိုလ် ကာမာဝစရ ကံစွမ်းဖြင့် ဓာတ်ပွင့်ပုံ ဟူသော ယတြာ နည်းပါဝင်ပါသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့် ကံဇာတာတက်အောင် ဆောင်ရွက်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

(၇)ရက် သားသမီးများ အကြံ အစည်မှန်သမျှ အောင်မြင်စေရန် ကုသိုလ်

ကံပွင့် ဓာတ်ပွင့် ယတြာများ-

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီး အကြံ အစည် အောင်မြင်ရန်အတွက်-

ကြာသပတေးနေ့ နံနက်

(၆:၃၀)အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏

အရှေ့မြောက်ထောင့်ကနေပြီး ပဉ္စပွတ်

ခေါ် ကြာသပတေးနံသင့် မေမြို့ပန်း

(၁၀)ပွင့်၊ (သို့မဟုတ်) ပျဉ်းမ(၁၀)ညွန့်။

ဖယောင်းတိုင် သက်စေ့ကို အရိမေတ္တယျ

ဘုရားအား ရည်စူးပြီး လှူပါ။ အရဟံ

သိဒ္ဓိဘဂဝါအောင် (၁၀)ပတ် စိပ်ပွားပြီး

သမ္မာဒေဝနတ်များကို အမျှဝေပါ။ မိမိ

လိုလားတောင့်တသော အကြံအစည်

ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

၂။ တနင်္လာ သားသမီး အကြံ

အစည် အောင်မြင်ရန်အတွက်-

သောကြာနေ့ နံနက်(၆:၃၀)

အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အရှေ့

ဘက်ကနေပြီး သပြေညွန့်(၁၀)ညွန့်၊

သင်္ဘောသီးဖြင့် ကုက္ကသန် မြတ်စွာဘုရား

အား ရည်စူးလှူပါ။ သောကြာနံ သီဟိုဠ်

ညွန့်၊ သစ်သီး တစ်မျိုးမျိုးလည်း လှူ၍

ရသည်။ သုဂတော သိဒ္ဓိအောင် ပုတီး

(၁၀)ပတ် စိပ်ပွား၍ သမ္မာဒေဝနတ်များ

ကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေပါ။ ထူးခြား

သော အောင်မြင်မှုကို ရပါမည်။

၃။ အင်္ဂါ သားသမီးများ အကြံ

အစည် အောင်မြင်ရန်အတွက်-

စနေနေ့ နံနက်(၆:၃၀)အချိန်

တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အရှေ့တောင်

ဘက်ကနေပြီး ထီးနီ၊ တံခွန်တစ်မျိုးမျိုး

(၁၀)ခုလှူ၊ နှင်းဆီပန်း(၁၀)ပွင့် လှူပြီး

စိန္တမုနိဘုရားကို ရည်စူး လှူဒါန်း ဆု

တောင်းပါ။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ သိဒ္ဓိအောင်

(၁၀)ပတ်စိပ်ကာ သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်

နတ်ကောင်းများကို အမျှဝေပါ။ မေတ္တာ

ပို့ပြီး အမျှဝေပါက အထူးအောင်မြင်ပါမည်။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီးများအတွက်

အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန် ဓာတ်ပွင့်

ယတြာ-

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်(၆:၃၀)နာရီ

အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ တောင်

ဘက်အရပ်ကနေပြီး အုန်းဆွမ်း၊ အုန်းပန်း

အုန်းညွန့် (၁၀)ညွန့်လှူ။ (ဆွမ်းတစ်ပွဲ)

အင်ကြင်းပွင့်ရလျှင် (၁၀)ပွင့်လှူပါ။
 ဝိယသီတုရားအား ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။
 ဝိဇ္ဇာစရတသမ္ပန္နော သိဒ္ဓိအောင် (၁၀)ပတ်
 စိပ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်
 များကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးပါ။ ထူးခြားစွာ
 အောင်မြင်ပါမည်။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်
 လေးပတ်ဆက်လုပ်ပါ။

၅။ ကြာသပတေး သားသမီးများ
 အတွက် အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန်
 ယတြာ-

တနင်္လာနေ့ နံနက်(၆:၃၀)
 အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အနောက်
 ဘက် အရပ်ကနေပြီး ကံကော်ညွန့်၊
 ကြံညွန့်(၁၀)ညွန့် ကြာသကာနှင့်ဆွမ်းတော်
 ပွဲကို ပဒုမ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်မှန်း
 ပြီး လှူပါ။ လောကဝိဇ္ဇာ သိဒ္ဓိအောင် ပုတီး
 (၁၀)ပတ်စိပ်ပြီး သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်း
 နတ်မြတ်များကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးပါ။
 ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

၆။ သောကြာ သားသမီးများ
 အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန်။

အင်္ဂါနေ့ နံနက်(၆:၃၀)အချိန်

တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူဝင် မြောက်ဘက်
 အရပ်ကနေပြီး ဆီးသီး၊ ဆီထမင်း၊ ဆီး
 ညွန့်(၁၀)ညွန့်အား သုမနဘုရားအား ရည်
 မှန်းပြီး လှူပါ။ အနတ္တရော ပုရိသ မေ
 သာရထိ သိဒ္ဓိအောင် ပုတီး(၁၀)ပတ်
 စိပ်ပြီး သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်
 များကို မေတ္တာပို့အမျှပေးပေးပါ။

၇။ စနေ သားသမီးများ အကြံ
 အစည် အောင်မြင်စေရန်-

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်(၆:၃၀)အချိန်
 မှာ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အနောက်တောင်
 အရပ်မှ နေပြီး ရွက်လှ(၁၀)ညွန့် လိမ္မော်
 ရည်၊ လိမ္မော်သီး လက်ဖက်ရည်၊ ဗုဒ္ဓဟူး
 နံ တစ်မျိုးမျိုးကို နာရဒ မြတ်စွာဘုရားကို

ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။ သတ္တာဒေဝ မနသာနံ
 သိဒ္ဓိအောင် ပုတီး(၁၀)ပတ်ပွားပြီး သမ္မာ
 ဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို
 မေတ္တာပို့ အမျှပေးပေးပါက ထူးခြားစွာ
 အောင်မြင်ပါမည်။

ဤနည်းကို စာရေးသူလည်း
 လက်တွေ့စမ်းသပ်၍ မိတ်ဆွေများကို
 လည်း ပေးခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ် ပြုလုပ်
 ရုံဖြင့် ချက်ချင်း မအောင်မြင်ပါ။ အချို့
 (၃)ပတ်၊ အချို့လည်း (၄)ကြိမ် ပြုလုပ်
 ပြီး အောင်မြင်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်
 အနည်းဆုံး (၃)ကြိမ် ပြုလုပ်။ တစ်ပတ်
 တစ်ခါ ပြုလုပ်နိုင်လျှင် ပိုကောင်းပါသည်။
 အချိန်မှာ အနည်းငယ်ကွဲလွဲ ကွားခြား၍
 ရသည်။ ၆ နာရီမှ ၇ နာရီအတွင်း ရသည်။
 ၆:၃၀ နှင်းချိန် ဖြစ်သည်။

ကံစွမ်းကုသိုလ် အောင်လံထူ၍
 ဂါထာစွမ်းအား အဓိဋ္ဌာန်များကြောင့်
 ကာမာဝစရ ကောင်းကံရသည်
 မုချမသွေ အောင်ကြောင်းတည်း။
 မှတ်ချက်။။ ရာဟု ဆိုပါက ဒေဝတ
 ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းပြီး ဗုဒ္ဓေါသိဒ္ဓိဘာ

ဝါအောင်" ပုတီး(၁၀)ပတ် ပွားပြီး သမ္မာ
ဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို အမျှ
ဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။ ဤ
နည်းသည် နဝင်းယတြာနည်းလည်း ဖြစ်
သည်။ ပဉ္စပုတ်(နဝင်း)ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေ သားသမီး တစ်ဦး
အတွက် သုရက္ခ(ခေါ်) တနင်္ဂနွေတိုင်တွင်
၅ x x သည်။ နဝင်း ဖြစ်သည်။ ထို
ကြောင့် ကြာသပတေးနေ့ နံနက်၊
ကြာသပတေးနံသင့် ပန်း အညွန့် အသီး
အရွက် ဆွမ်းလှူခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျန်နေ့ သားသမီးများလည်း ထိုပုံစံ ဖြစ်
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နံတူအစားတို့ လှူ

နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တနင်္လာ သားသမီး
သပြေညွန့် သီဟိုဠ်ညွန့်၊ သီးညွန့် သစ္စာ
ပန်း၊ သဘောသီး၊ သစ်သီး၊ သရက်သီး
စသည်ဖြင့် သောကြာနံ (နဝင်း) လှူပြီး
လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။ ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာ သုံးမျိုး ပြည့်စုံရမည်။ အနည်း
ဆုံး ငါးပါးသီလခံယူပြီး ပုတီးစိပ်ပါ။
ဤဆောင်ရွက်ချက်များကား
အကြံအစည် အထွဋ်အထိပ် ရောက်ပြီး
အောင်မြင်လိုသောသူများအတွက် ဆောင်
ရွက်ကြည့်ပါ။ လွယ်ကူသလောက် အစွမ်း
ထက်ပြီး အားရသွားစေရပါမည်ဟု သစ်
တံခါး ဆရာတော်မှ မေတ္တာစေတနာဖြင့်

မိန့်ဆိုထားပါသည်။
(၇)ရက် သားသမီးများ
ကောင်းသော အကြံအစည်များ ပေါက်
ရောက်အောင်မြင်ကြပါစေ။
ဤနည်းသည် ဓာတ်ဆင်
ဓာတ်ရိုက်နည်း မဟုတ်ပါ။ ကုသိုလ်
ကာမာဝစရဖြင့် မိမိ ကံစွမ်းကိုဖြင့် ဓာတ်
ဖွင့်နည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီး
ခင်ပွန်းအတွက် ကိုယ်စားပြုပေးနိုင်သည်။
ကိုယ်တိုင်လုပ်က ပိုမြန်ပါသည်။
"ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ
ကြပါစေ"
မင်းထက်ကျော်(B.Sc)

ဆုတောင်းပြည့် ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တပေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓဝိပဇ္ဇင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကဗျင်ခမြ)
ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချီ (မြန်မာမြည်)

- ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခွင့်ရန်ဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန် - ၀၁-၅၄၀၇၂၊ ၀၃-၃၁၀၂၂၁၆

မေတ္တာတွေထဲက

ဂမ္ဘီရတောရန်နိုင်(ကလေးဝ)

အဆင်းရှိတဲ့မေတ္တာ

စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေသိ ဇာတ်လမ်းမှာ ပါတဲ့သူက လူမဟုတ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်နေတော့ စာဖတ်သူတွေ အံ့သြမိကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ မိခင်မေတ္တာတရားကတော့ အတူတူပါပဲလေ။ လောကီနယ်ပယ်မှာတော့ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ ကျရာကဏ္ဍရောက်ရာဘဝမှာ ကပြနေတဲ့က လောကဇာတ်အဖွဲ့ဝင်တွေပါပဲ။ သံသရာခရီးသွားဆုံလည်နွှင်းဆိုသလိုပဲ အရိယာ သူတော်ကောင်းတွေမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြတဲ့ သံသရာခရီးမှာ ဘဝများစွာ ဖြစ်တည်လို့ အကြောင်းကြောင့် အကျိုး၊ အကျိုးတရားကို အခြေခံပြီး ခရီးဆက်နေကြတာကို သိမှတ်မမှားစေလို၍ ဖော်ပြရေးသားလိုက်ပါတယ်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က စာရေးသူတို့ အသက် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ် မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ မြို့ ကျေးရွာတွေမှာ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်

ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ စုန်ဆန်သွားလာလုပ်ကိုင်စားတဲ့ စက်တပ်လှေတွေ ခေတ်စားချိန်၊ တစ်နည်းဆိုရရင်တော့ ခုလို စက်ပစ္စည်းတွေ ဖောဖောသီသီ မရှိသေးတော့ ကူဘူတာ၊ တရုတ်နီ တစ်လုံးထိုး အင်ဂျင်ကို အကောင်းထားလို့ သစ်သားလှေမှာ နောက်ထိုင်ပြုလို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရတဲ့ခေတ်ကိုဗျ။ စာရေးသူလည်း အဲဒီအချိန်က လူငယ်အရွယ် မို့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဆို စက်လှေလိုက်ရတယ်။ အဲဒီခေတ်က လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာဆိုတော့ အိန္ဒိယထုတ် ပစ္စည်းကို ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြရတယ်။ ခေတ်အခေါ် မှောင်ခိုလုပ်ငန်း

ဆိုတော့ စာရေးသူတို့ဘဝက မှောင်ခိုကုန်ကူးတဲ့မှောင်ခိုသမားတွေပေါ့။ အဲဒီတော့ ကလေးဝကနေ မော်လိုက်မြို့၊ အစရှိသလို ဆန်တက်ပြီး မော်လိုက်မြို့၊ အလယ် ယုဝချောင်းကနေ တမူးမြို့၊ နယ်ဘက်ကို ချောင်းအတိုင်းသွားလာရတာပေါ့။ ချောင်ဆိုတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ချောင်းကြီး၊ ချောင်းကြားဆိုသလို မြစ်ပြင် မြစ်ကြောင်းလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိတဲ့ ရေပြင်ပါ။ ကောက်ကောက် ကွေ့ကွေ့ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ကျောက်စွယ် ကျောက်တန်းတွေ ကျော်ဖြတ်ပြီး မောင်းနှင်သွားလာရတာဆိုတော့ အရမ်းခက်ခဲကြတယ်။ အဲဒီအထဲ စက်လှေလေးပေါ်မှာ ဝန်က အပြည့်၊ တရုတ်ပြည်ဖြစ် ထီး၊ ဖိနပ်၊ ကျောပိုးအိတ်၊ အဝတ်အထည်တွေကို အဆန်ကုန်တင် အပြန်ကုန်ကတော့ အိန္ဒိယထွက် ချည်ထုပ်၊ စက်ဘီးပစ္စည်း၊ အုပ်ချုပ်စက်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ ပုဆိုး၊ အဝတ်အထည်တွေ ဝင်လို့ အစုန်အဆန် နှစ်ည သုံးညဆိုသလို သွားလာကြရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သွားလာရင်း ဒီတစ်
ခေါက်မှာ ပါတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းက များ
စားအိုးစားခွက် (ရောက်ရာသင့်ရာမှာ
ချက်ပြုတ်စားသည်)တွေနဲ့ ခရီးသည် တချို့
စက်လှေသမားတချို့နဲ့ ကုန်နဲ့ဝန် မပျံ တော့
စက်လှေလေးက သေးတော့ အတော်
ရုန်းကန် ဆန်တက်လာရတယ်။

အင်ကျင်က တစ်လုံးထိုး တွန်း
အားက နည်း။ ရေကြီးအား သန်တော့
မီးခိုးတလုံးလုံးနဲ့ ရုန်းကန်ဆန်နေရတယ်။
ယုချောင်းရိုးကလည်း မလွယ်ဘူး။ လမ်း
စားပြက ရှိသေးတယ်။ မထင်မှတ်ရင်
ရှည်းတက်ကစောင့်လို့ အားပြတိုက်တယ်။
ရှည်း (အကွေ့အကောက် ရေစီးသန်သန်
စီးသည်) ဆိုတော့ မောင်းပြေးလို့လည်း
မရ။ သတိပီရိယနဲ့ စက်လှေမတိမ်း
မမှောက်အောင် အတော်သွားကြရတဲ့
နေရာလေဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ရှည်းအောက်ဘက်
ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီရှည်းက အတော်
ဆိုးတယ်။ မြွေလိပ်မြွေကောက် ပတ်စီး
တာ လှေကားတက်လို့ သဏ္ဌာန်ပါပဲ။
အားပြတိုက်တာလည်း နာမည်ကြီးပို့ ညနေ

နေဝင်ရီတရောမို့ ရှည်းမတက်တော့ဘဲ
ညအိပ်စခန်းကို ရှည်းအောက်မှာ ရွေးပြီး
ရပ်နားလိုက်ကြတယ်။ စက်လှေကမ်းကပ်
ပြီး ကမ်းပေါ်တက်စားဖို့ရာ ချက်ပြုတ်ဖို့
မိန်းမသားတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတော့
ယောက်ျားသားတချို့က မနီးမဝေး ဝိုင်း
ဖွဲ့နေကြတယ်။ ပါလာတဲ့ပုလင်းတွေနဲ့
အခြောက်အခြမ်းလေးတွေ မြည်းလို့
အလုပ်အကြောင်း။ လမ်းအကြောင်း
ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကျနေတယ်ပေါ့။
အောက်ဘက်က ကျောက်စွယ်တန်း
နားက တောအုပ်မှာလည်း မျှော်ကအုပ်
တွေ ဆူညံလို့နေတယ်။ စာရေးသူလည်း
ဟိုဒီငေးရင်း အောက်ဘက်တောတန်း

မျောက်အုပ်ထဲက မျောက်သားအမိ ရေ
ဆင်းသောက်တာ အတိုင်းသားဆိုသလို
မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ငှပ်ငန်း
သမားတွေက ခရီးသွားလာရင်း အသတ်
အဖြတ်တွေ မလုပ်ကြဘူး။ ရေလမ်း
ခရီးဆို ပိုဆင်ခြင်ကြရတယ်။ စာရေးသူ
ကြည့်နေတုန်း မျောက်မကြီးရဲ့ ရင်လွယ်
သားငယ်က ရေစပ်ကျောက်တုံးပေါ်
အတက် ဖြုန်းဆို ပြုတ်ကျသွားတယ်။
စာရေးသူလည်း အံ့သြမှင်တက်မိကြည့်
နေတုန်း မျောက်မကြီးက သူ့သားငယ်
ပြုတ်ကျရာ ကျောက်စွယ်အောက်ဘက်
ဆင်းပြီး စမ်းစမ်းပြီး ရေစပ်မှာ ရှာနေတာ
ဟိုရွှေ့ ဒီရွှေ့နဲ့ လက်နဲ့စမ်းရှာနေတာနဲ့
စာရေးသူလည်း စကားမောင်းဖွဲ့နေလဲ့
ဝိုင်းကလူတွေကို ပြလို့ ငှင်းပြတော့
အားလုံးလို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ
တယ်။ အားလုံးလည်း သနားကရုဏာ
စိတ်နဲ့ ကြည့်ရင်း အချိန်အတော်ကြာ
သွားတော့ စုတ်သတ်မိကြတယ်။ ဒီအချိန်
အစ်ကိုကြီး ကိုကျော်စွာက “အဲဒါမိကျ
မေတ္တာပဲဗျာ။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပါးစ သား

သမီးအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာကတော့ အနှိုင်းမရှိပါဗျာ။ အဲဒီမှာ ဦးတင်သိန်းက လည်း “အေးဗျာ...စောစောက အပျော် လေးတောင် မျောက်မကြီးအဖြစ်သနက် ကြည့်ရတာနဲ့ ရင်နင့်လို့ ပျောက်သွား တယ်ဗျာ။ ဒီအခါ မျောက်မကြီး သား ပျောက်စမ်းရင်း မတော့တော့ တောထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဟော...သားစမ်းမရလို့ ပြန်ဝင်သွားပြီဗျာ။ အဲ...ဒါပေမဲ့ မကြာ ပါဘူး။ သစ်ပင်တွေ ခုန်ကူးလာတဲ့ မျောက် နှစ်ကောင်ကို မြင်ကြရတယ်။ သစ်ပင် ပေါ်ကနေ မျောက်ငယ်ကျတဲ့ ကျောက် ဆောင်ပေါ် ခုန်ဆင်းလာကြတယ်။ အဲဒီ

မှာ ဦးကျော်စွာက... “ဟိတ်လူတွေ ဟိုမှာကြည့်။ သားကျတဲ့ မျောက်မနဲ့ မျောက်ထီးကြီးရယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော မျောက်မက သူ့လင်မျောက်ထီးကို သွား ခေါ်လာတာနေမှာဗျာ။ မျောက်လင်မယား ရေစပ်မှာ သားငယ်ကို ယမ်းရှာနေကြပြီ ဆိုတော့ အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိနေတုန်း မျောက်ထီးကြီးက ကမ်းပါးပေါ်တက် သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ မျောက်မကြီးကို ရိုက်တော့တာပဲ။ မျောက် မကြီးကလည်း မျက်နှာကာပြီး အရိုက် ခံရှာတယ်။ သူ့အပြစ်မို့ လည်စင်းခံတဲ့ သဘောရယ်ပေါ့။ မကြာပါဘူး။ မျောက်

ထီးကြီးက ရိုက်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းချ မျောက်မကို ဆွဲလို့ တောထဲခေါ်သွားတာ အားလုံးမြင်ကြရတယ်။ ဒီအချိန် ကြည့် နေသူအားလုံး ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဆိုသလို မျောက်ထီးကြီးက မိန်းမ မျောက်မကို သားငယ်ကို မထိန်းသိမ်း နိုင်လို့ ရှာကျရင်း ရိုက်ဆုံးမတာ နေမှာ ဗျာ။ ပြီးတော့ သားပျောက်လို့ ခံစားနေ တဲ့ မိန်းမကို နှစ်သိမ့်ပြီး တောထဲပြန်ခေါ် သွားတာပဲ။ ဪ...တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပါစေ မိဘရဲ့ အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာဆိုတာကို မြင်ရ လို့ ပြန်ပြောင်းရေးသားလိုက်ပါတယ်။

ဂဗ္ဘီရစောနိုင်(ကလေးဝ)

ဆရာမကြီး

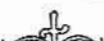
ဒေါ်ခင်နုဗဟို

အမှတ် တံဆိပ် မှတ်သားတင်ပြီး

တေးတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်ကြည်ဆေးဝါးယာယီမှတ်သားတင်အမှတ် - 0610Y008484

ကြံတောင်ကြံ

လူဝင်စားညှိနောင်
မေမြေမန်မြီး(မြီး)

(၁)

ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ) သည် လူ့
ဘောင်လူလောကမှ “ဖြစ်ရပ်မှန်ဆန်း
ကြယ်”တို့ကို မကြာမကြာ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူး
သည့်တိုင် (အထူးသဖြင့် လူဝင်စား
လောက) အကြောင်းသိပ်မထူးခဲ့ပါဘူး။
“ဒိုက်ဦးမြို့နယ်”၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသော
“လူဝင်စားအမှာညီနောင် နှစ်ဦး”ကိုတော့
“ထူးထွေသည်အရာ”ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသဖြင့်
လည်း ဤဝတ္ထု(အစု)ကလေးကို ရေးဖြစ်
မိခဲ့သည့်တိုင် “မိခင်ဌာန” (MOTHER
UNIT) တို့ကိုတော့ (-)ထား ရေးသည်မှ
အပ “ဖြစ်ရပ်မှန်”ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်
အစီရင်ခံ ပန်ကြားအပ်ပါသည်။ (စာရေး
သူ)

(၂)

၁၉၇၃ ခုနှစ်၏ ဒီဇင်ဘာလ
ဆန်းရက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က
(စာရေးသူ)မှာ “အမှတ်(၂၄) စက်မှု
လယ်ယာစခန်း ဒိုက်ဦးမြို့” ၌ “ထွန်စက်
မောင်း” တာဝန်ယူနေရသည့် ကာလဖြစ်

ပါ၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှစ၍ ၈ နှစ်တိုင်တိုင်
တာဝန်ကြံ့ခဲသော ဒိုက်ဦးမြို့ အမှတ်(၂၄)
စက်မှုလယ်ယာစခန်းမှ ဝန်ထမ်း ထွန်စက်
မောင်း တစ်ဦးပါ။ ဒိုက်ဦးမြို့နယ်သည်
ရေမြေသဘာဝကောင်းသည်တို့နှင့်အတူ
စပါးမှအစ ပဲအမျိုးမျိုး (မြေပဲ၊ မတ်ပဲ၊
ပဲနောက်၊ ကုလားပဲ)တို့နှင့် “ကိုင်း”လုပ်ငန်း
မှ “ဖရုံသီး”၊ “ဖရုံသီး”တို့ကိုလည်း စိုက်
ပျိုးကြပါသည်။

ကိုင်းလုပ်သားတို့ ပေါများကြ
သဖြင့် ဖရုံသည် အလွန် အထွက်ကောင်း
သလို ကွာစီလုပ်ငန်းများဖြင့်လည်း
ထင်ရှားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပါ၏။ အထူး
သဖြင့် ဒိုက်ဦးမြို့မှာ အမျိုးသားစာပေဆု
(၄)ဆုရ (ကွယ်လွန်သူ) စာရေးဆရာမ
မိုးမိုး(အင်းလျား)၏ ဇာတိမြေဖြစ်ခြင်း
ကြောင့်လည်း အမည်ကျော်မြို့ ဖြစ်ပါ၏။
စာပေဗိမာန် စာမူဆုရ စာရေးဆရာ
နေတင်မြင့် (ဒိုက်ဦး)မြို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။
(စာရေးသူ)နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သူပါ။

သားငါး ပေါများသဖြင့် ဒိုက်ဦး
မြို့သည် နေချင်စဖွယ် ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာမြို့

ပါ။ သီးနှံအထွက်တိုးသည်။ ဤဒိုက်ဦးမြို့
နယ်တွင် ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ (မြေပဲ၊
မတ်ပဲ၊ နေကြာ၊ ပဲနောက်၊ ကုလားပဲ)တို့
ထွန်ယက်ရန်အတွက် မိခင်ဌာန
(MOTHER UNIT) (စက်မှုလယ်ယာ
ဦးစီးဌာန)မှ ဦးစီးအရာရှိ ဦးသန်းမြင့်၏
တာဝန်ပေး စေလွှတ်မှုအရ (စာရေးသူ)မှာ
ဒိုက်ဦးမြို့နှင့် (၆)မိုင်ခွဲမျှ ဝေးကွာသော
ကံကလေး ကျေးရွာသို့ (၆၇၁၁)ထွန်စက်
နှင့်အတူ (၁၈)သွား ထွန်တစ်လက်ကို
ထွန်စက်တွင်ချိတ်၍ အဆိုပါ ကံကလေး
ကျေးရွာသို့ တစ်ကိုယ်တော် ထွက်ခွာခဲ့
ပါ၏။

ထိုစဉ်က ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ
(ရ-လ-က) ဦးရွှေထွန်း အိမ်တွင် တည်းခို
ခဲ့ပါသည်။ မိုးစပါးရိတ်သိမ်းပြီးစ ရိုးပြတ်
တောတို့တွင် (၆၇၁၁) ထွန်စက်နှင့်တွဲ၍
၁၈ သွား ထွန်ကိုချိတ်လျက် စပါးရိတ်ပြီး
သောလယ်များ (ရိုးပြတ်ကွင်းဟုလည်း
ခေါ်) သို့ ထွန်စက်မောင်းပေးရပါသည်။
တစ်နေ့ ဖုန်းပျူ(၉-၀၀)ဧက ပြီးစီးပါသည်။
လယ်ယာများ ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် တစ်နေ့

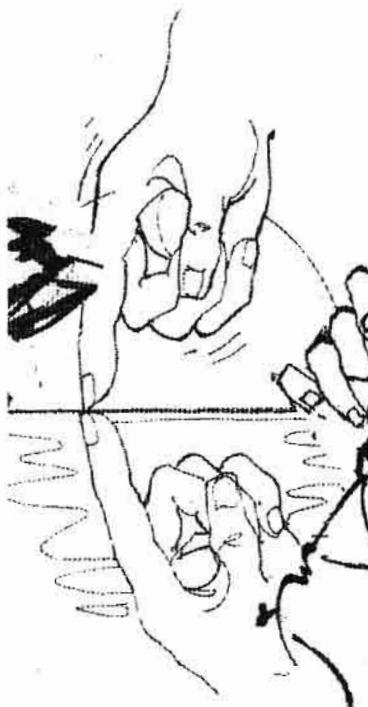
ပျင်းပျူ (၉၀၀)သာ ပြီးစီးခဲ့ရ၏။ တစ်ကွင်း
တစ်စပ်တည်း ဆိုပါမူ တစ်နေ့(၁၂၀၀)
ကေကော့ ပြီးစီးပါသည်။ (ဆောင်းထယ်
ရေ ဟုလည်း ဒေသအခေါ် ခေါ်ဆိုကြပါ
သည်။)

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးရွှေထွန်းမှ
တောင်သူလယ်သမား တစ်ဦးချင်းစီ၏
ကေစာရင်းများကို ထွန်စက်မောင်း
(စာရေးသူ)သို့ ပေးခဲ့ရာမှ အလှည့်ကျ
တောင်သူလယ်သမားနှင့်အတူ ၎င်းတို့၏
လယ်ယာမြေများပေါ်တွင် ထွန်ယက်ရပါ
၏။ အဆိုပါ ကံကလေး ကျေးရွာသို့
ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ကျော်ကြာ နေခဲ့စဉ်မှ
ရွာပြောက်ဘက်ရှိ ဦးအုန်းမောင် ဆိုသူမှာ
ရွာထဲတွင် အိမ်ရယ်လို့ သေသပ်ကျနစွာ
မဆောက်ဖြစ်နိုင်သေးပါဘဲ တံငယ်သာ
သာ လယ်ကွင်းထဲမှာရှိသည့် ယာယီအိမ်
ကလေးသို့ ထွန်စက်မောင်းရန် တာဝန်ကြ
ခံကာရာမှ ဦးအုန်းမောင်အတွက် မောင်း
ပေးရန် (၃၀၅၀)ပြီးဆုံး၍ နေ့လယ်စာ
စားရန် တံအိမ်ကလေးသို့ ထွန်စက်နှင့်
အတူ ဦးအုန်းမောင်ပါ ပြန်လာခဲ့ကြပါ၏။

ခြေကြမ်းသဖြင့် ထွန်စက်မောင်းနှင့်ရန်
ခက်ခဲပါ၏။

နေ့လယ်စာ ကြက်သားဟင်း
နှင့် စားနေခိုက်မှာပင် အသက်(၄)နှစ်
အရွယ်ခန့်ရှိ “အမှာညီနောင်” တို့ကို လှမ်း
မြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ “မောင်ပေါက်ကုန်း
ရာဇဝင်” ထဲကလို “မေးပါများ စကားရ”
ဆိုသကဲ့သို့ခုံရာတွင် ကျွန်ုပ်မှ ထမင်းကို
အမြန်စားပြီး ခဏအတွင်းမှာပင်...

“ဦးအုန်းမောင်ကိုတော့ ကျွန်
တော့်အတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို

ဖြစ်နေလို့ မေးခွင့်ပြုပါ။ ယခုမှ ကြုံရလို့
ပါ။ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအတွက် အနောင်
အယုက် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိလို့ပါ။
ဒီလိုပါ။ ဒီကလေး နှစ်ယောက်က အမှာ
ညီနောင်ဖြစ်နိုင်သလို ဝတ်စားထားတဲ့
ဝတ်စုံကလည်း စစ်ဝတ်စုံ (UNIFORM)
တွေ ဖြစ်နေသလို တစ်ခုက ဗိုလ်မှူး
ပုံသဏ္ဌာန် (ထိုစဉ်က တစ်ပွင့်နှင့်တစ်
ဘား) တစ်ခုက ဗိုလ်ကြီး ပုံသဏ္ဌာန်
(ထိုစဉ်က သုံးဘား)တတ်ထားတာ တွေ
ရလို့ပါ။ အဲဒီအကြောင်းကလေးတွေ သိ
ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ စာရေးရင်
ဒါလေးတွေကို ရေးပြချင်လို့ပါ ဦးအုန်း
မောင်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနိုင်တယ်လို့
ထင်မြင်ယူဆမိလို့ပါ ခင်ဗျား။ ပင်စင်ယူရင်
နာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဖို့ လိုလည်း
ပြောလိုက်ပါလေရာ။ သူ့ဇနီး ဒေါ်ရီချို
ကပါ မလှမ်းကမ်းတွင် ရှိနေခဲ့သလို
ဦးအုန်းမောင်မှာ သူ့ဇနီးကို ကြည့်လိုက်
သလို ရင်းနှီးမှုနှင့်အတူ ခေါင်းတဆယ်
ဆတ် ညိတ်ချက်မှ “စက်ဆရာက
မေးပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်က ပြောရ

တာပေါ့ဗျာ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်က အမွှာညီအစ်ကိုဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလားတော့ မမေးနဲ့။ သူတို့ကို မြင်ကြသူတိုင်းက သူတို့ ဝတ်ထားတဲ့ (UNIFORM) ကလေးတွေ ကြည့်ပြီး မေးကြပါတယ်။ စက်ဆရာ (စာရေးသူကို ဆိုလိုခြင်း) သိချင်ရင်တော့ ဒီလို...ဒီလို"

(၃)

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၏ မိုးနောင်း ဆောင်းရက်များ ဒီဇင်ဘာလကုန်ပိုင်းက ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနှစ် ထိုကာလများအထိ ဒိုက်ဦးမြို့၏ နယ်မြေ(အချို့)၌ နယ်မြေ အေးချမ်းသာယာမှု နည်းပါးနေခဲ့ရာ ပဲခူး ရိုးမကြီးနှင့် နီးစပ်နေသော ကံကလေးရွာ သို့ ကရင်သောင်းကျန်းသူ အင်အား(၆၀) ကျော်တို့သည် ပဲခူးရိုးမကြီးကို ခြေကုတ် ယူလျက် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။ ဆက်ကြေးတောင်းသည်။ ရန်ကုန်- မန္တလေး(လမ်းဟောင်း)တို့မှ တံတားများ ကို မိုင်းထောင်ခြင်းတို့ မကြာမကြာ

ပြုလုပ်ကြပါသည်။ အဖြူရောင်နယ်မြေ မပီသတဲ့ ခေတ်အခြေအနေပေါ့။ ထိုအချိန်မှာပင် တပ်မ(-) လက်အောက်ခံတပ်ရင်း (-)မှ ဗိုလ်မှူး မြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံတို့ တပ်ခွဲမှာ ပဲခူးရိုးမအရှေ့ဘက် တစ်ပိုင်ခွဲမျှသာ ဝေး ကွာသည့် ကံကလေးရွာ အနီးတစ်ဝိုက် သို့ စစ်ဆင်ရေးလှည့်နေချိန် ရှေ့တန်း တစ်နေရာ ဖြစ်ပါ၏။

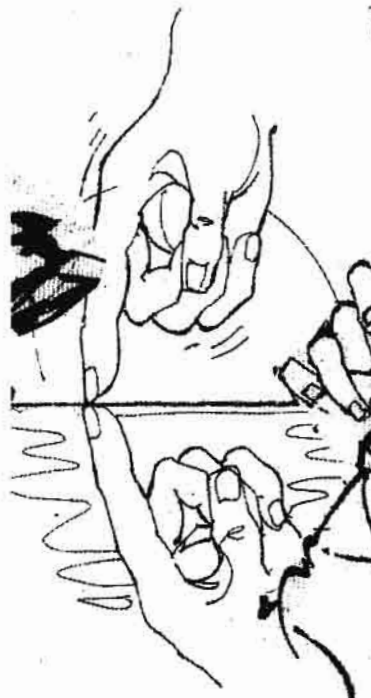
ကရင်သောင်းကျန်းသူအင်အား (၆၀)ကျော်မှ ဆက်ကြေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်စောသိန်းဉာဏ်နှင့်အတူ တိုက်ခိုက် ရေးမှူး ဗိုလ်ကြီး စောရောဂျော့တို့မှာ နယ်မြေဒေသ ကျွမ်းကျင်မှုကို အခွင့် ကောင်းယူ၍ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရန် (မိန်းမ ဉာဏ်သုံး၍) တစ်မျိုးမှ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ရန် သတ္တိမရှိခြင်းတို့နှင့်အတူ နယ် မြေရှင်းလင်းရေးတာဝန်ကျနေသည်။ တပ်မတော်မှ စစ်ကြောင်းကို သတ္တိနှင့် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့်အတွက် တပ်မတော် သားတို့ လှုပ်ရှားနိုင်မည့် လမ်းကြိုလမ်း ကြားတွင် ဝါဆစ်ဘူးနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့်

မိုင်းတို့ကို အရိုင်းစိတ်နှင့်အတူ ထောင် ထားခဲ့ကြပါသည်။ မိမိတို့မှာတော့ အဆိုပါ မြေမြှုပ် မိုင်း (ဝါးဆစ်ဘူးမိုင်း)တို့ ထောင်ထား သည့်နေရာနှင့် ပေ(၅၀)ခန့်အကွာမှ ချုံ ခိုလျက် နေကြသည်။ နံနက် (၆)နာရီခွဲ ခန့်၌ မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက် လျှို မြှောင်အရောက် တပ်မတော်သားအင်အား တပ်ခွဲ(၁)ခွဲတို့မှ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ် ကြီးကျော်ဝံတို့မှာ နယ်မြေ ရှင်းလင်းရန် ရောက်ရှိချိန်မှာပင် မြေမြှုပ်မိုင်းတို့နှင့်အတူ ဝါးဆစ်ဘူးမိုင်းများ ပေါက်ကွဲခဲ့ရာတွင် ကုသိုလ်ကံဆိုးရွားစွာဖြင့် ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံတို့မှ မရှုမလှဖြင့် မိုင်းမိ နင်းခဲ့ရာမှ အသက်သေခံရသည်တွင် ဒုတိယ ဗိုလ်ဖြစ်သူ ဖိုးသစ်နှင့် တပ်ကြပ် ကြီးမောင်ဝင်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး မောင်သန်း တို့နှင့် ရဲဘော်များမှ ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန် လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှာ ဆက်ကြေး တာဝန်ခံ ဗိုလ်စောသိန်းဉာဏ် အပါအဝင် ရန်သူအင်အား(၁၅)ယောက် အလောင်း အသေ ရရှိလိုက်ပါ၏။

တိုက်ပွဲစစ်မှာ (၄၅)မိနစ်ခန့် ကြာသွားခဲ့သလို တပ်မတော်စစ်ကြောင်း မှ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး၏ အလောင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီး ကျော်ဝံ အလောင်းတို့ကို လယ်သမားကြီး ဦးအုန်းမောင်၏ လယ်နှင့် (၁)ဖာလုံခန့် အကွာမှ ရိုးစပ်လျှိုမြှောင်တစ်နေရာ၌ ရွာသူရွာသားများမှ ကောင်းမွန်စွာ စီး သင်္ကြံလိုက်ကြပါ၏။ ပြည်သူတွေ ကြည့်ဖြူစွာ နေထိုင်နိုင်ရေး အသက်ပေး ကာကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး နှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံတို့၏ ကျေးဇူးတရား တို့ကိုတော့ ဒီကနေ့သို့တိုင် ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ထဲမှ ကံကလေးကျေးရွာ အပါအဝင် ပဲခူးရိုးမအခြေရှိ ဘောနီရွာ တစ်ရွာလုံးက ကျေးဇူးတရားတွေကို ဆပ်လို့မကုန်နိုင် ကြပါဘူးလို့ ပြောနေကြလျက် ရှိနေပါ သေးရဲ့။ ပြည်သူတွေ အသက်စည်းစိမ် အတွက် အသက်ပေးသွားကြတဲ့ တပ်မ တော်မှ အရာရှိနှစ်ဦးတို့ပါပေ။ ဝမ်းနည်း လို့မဆုံးကြပါ။ အရာရှိနှစ်ဦးကိုမှ ရွေး၍ ပစ်ခြင်းနှင့်အတူ အသက်စတေးသွားခဲ့ရ ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီး ကျော်ဝံတို့ တိုက်ပွဲတွင် အသက်ကို စတေး၍ (၆)လခန့်ကြာသောအခါ လယ် သမားကြီး ဦးအုန်းမောင်၏ဇနီး ဒေါ်ရီချို သို့ ည(၁၂)နာရီကျော် အချိန်ခန့်မှာပင် ညလယ်အိပ်မက်၌...

“ဒီမှာ ဒေါ်ရီချို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလာနေချင်လို့ ခွင့်ပြုပါဗျာ။ ကျွန် တော်တို့က ဒေါ်ရီချိုတို့နဲ့ ရင်နှီးခဲ့ရတဲ့ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံပါ ခွင့်ပြု ပါနော်။ စစ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဒီကရင်ဆိုးတွေ

ကို ပြန်တိုက်ချင်လွန်းတဲ့ တပ်မတော် သွေး စာနည်သွေးတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ ခင်ဗျ”

လို့လည်း ဒေါ်ရီချိုကော အိပ်မက်ပေး ပြောပါလေရော။

“ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတို့ရယ် ကျွန်မတို့က တောသူတောင်သားတွေ ဆိုတော့ အနေအထိုင် အစားအသောက် ဆင်းရဲလို့ မတိုက်တန်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘဝနဲ့က ကွာခြားလို့မနေပါနဲ့ ရှင်တို့ရယ်”

လို့ အတန်တန် ပြောဆိုခဲ့ပေ မယ့်...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သာ ဒီမှာနေခွင့်ပြုပါ။ မကြာခင် ချမ်းသာ လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကံတရာခြင်းမတူဘူး ဗိုလား”

လို့ ပြောဆို အပြီးမှာတော့ အိမ်သေးသေးမွှားမွှား(တဲအိမ်)ကလေး အတွင်းမှ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံ တို့ နှစ်ဦးမှာ လယ်ယာထဲအနီးမှ မိမိတို့ နှစ်ဦး မီးသင်္ကြံလိုက်ခဲ့ကြသည်။ လျှို့ဝှက် အတွင်းသို့ ထွက်သွားကြပါသည်။

ညလယ်အိပ်မက် (၁၂)နာရီ
ကျော်အချိန် အိပ်ရာမှ နီးလာခဲ့သည်မှအစ
နံနက်မိုးသောက် အရုဏ်ရောက်ချိန်အထိ
ဒေါ်ရီချိုမှာ လုံးဝ အိပ်စက်၍ မရတော့ပါ
ချေ။

ညလယ်အိပ်မက်ကို ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူ ဦးအုန်းမောင်သို့ “ပြောရကောင်း
မလား” ဟု တွေးတောနေသည့် (၃)ည
မြောက် အချိန်ထိ ပထမဆုံးမက်သည့်
ည(၁၂)နာရီကျော်အချိန်ခန့်မှာပင် ဗိုလ်မှူး
မြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံ နှစ်ဦးတို့မှာ
သက်ရှိထင်ရှားက ပုံစံ (DESIGN) မျိုး
နှင့်ပင် တတိယအကြိမ်မြောက် အိပ်မက်
ပေးခဲ့ရာ သနားစိတ်နှင့်အတူ ဒေါ်ရီချိုမှာ

“ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတို့က
အတန်တန်လာပြောကြတာကို အားနာ
သလို ကျွန်မတို့နဲ့နေနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့
နေကြပါ။ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲတာကိုလည်း
အသိပနော်”

လို့ ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် အိမ်
ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြပါတော့၏။ တတိယ
အကြိမ်မြောက် အိပ်မက်ကိုတော့ ဒေါ်ရီ

ချိုသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအုန်းမောင်သို့
ပြောပြလိုက်ပါတော့၏။ ဒီအိပ်မက်ကို
ရွာထဲမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ
ဖွင့်မပြောရန် သူ့ဇနီး ဒေါ်ရီချိုသို့ တားမြစ်
လိုက်ပါ၏။ ယုတ္တိမရှိ ဟု ကဲ့ရဲ့ကြမှာစိုး
သောကြောင့်ပါတည်း။

(၄)

ဒေါ်ရီချို ညလယ်အိပ်မက်
(၃)ကြိမ်မက်အပြီး (၇)လခန့်မျှရှိသော
အခါ ကိုယ်ဝန်ရရှိလာခဲ့ပါပြီကောလား။
(၉)လလွယ်လို့ (၁၀)လမြောက်ဖွားသော
အခါ အရပ်လက်သည် ဒေါ်မယ်မြင့်နှင့်
မွေးဖွားခဲ့ရာမှ သားယောက်ျားလေး အဖွား
ညီနောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို
တော့ မောင်မြင့်ဦး ညီဖြစ်သူကိုတော့
မောင်ကျော်ဝံရယ်လို့ နေ့နံမဟုတ်သည့်
တိုင် အိပ်မက်ထဲက ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး အမည်
နှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံတို့ အမည်ကဲ့သို့
မှည့်ခေါ်လိုက်ပါ၏။

တနင်္လာနေ့ မွေးဖွားရာမှာ
တော့ ညီအငယ်နာမည် မောင်ကျော်ဝံ

နှင့် နေ့နံကိုက်ပါ၏။ မွေးဖွားပြီး (၄)နှစ်
မျှကြာသောအခါ ကလေးတို့ဝတ်သော
ဘောင်းဘီတို့ အင်္ကျီ အဖြူ အပြာ အဝါ
စသည်တို့ကို ခိုက်ဦးမြို့ ဈေးထဲမှ ဝယ်ယူ
လာခဲ့သော်လည်း မိခင်ဒေါ်ရီချိုသို့ စကား
မပီကလား ပီကလားနှင့်ပင်။

“အမေ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုက

ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနဲ့ ညီလေးက ဗိုလ်ကြီး
ကျော်ဝံလေ။ အမေတို့ တဲအိမ်အနီးက
လျှိုမြောင်ထဲမှာ ကရင်တွေထောင်ထား
တဲ့ မိုင်းနင်းမိလို့ တိုက်ပွဲကျသွားတာ။
ဗိုလ်မှူးဝတ်စုံနဲ့ ဗိုလ်ကြီးဝတ်စုံကို ချုပ်
ပေးမှ ဝတ်မှာ”

လို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ

ပြောဆိုခဲ့ရာမှ ခိုက်ဦးမြို့ရှိ အပ်ချုပ်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်သို့ စစ်သွေးရောင် တက်ထရက်
ဆင်တူ (ONE-SET) ကို သီးသန့်ချုပ်ခိုင်း
ခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့ တပ်မ(-)တပ်ရင်း

(-)မှ ဆေးမှူး ဦးသန်းမောင်မှာ တပ်မ
(-)၏ လက်အောက်ခံ တပ်ခွဲ(-)ရှိ
ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံ တပ်ခွဲ

မှ ဆေးပင်စင်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သော ဆေးမှူး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကံကလေး ရွာတွင် အခြေချလျက် တစ်ဖက်ကလည်း ဆေးကုသခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုနေသူ (ရဲဘော်ဟောင်း) တစ်ဦး ပါ။ ကံကလေးရွာမှစ၍ ကုက္ကိုင်းရွာ၊ ကြေးခင်တန်းရွာ တစ်ဝိုက်တို့အထိ ဆေး ကုသ၍ မိသားစုကို လုပ်ကိုင်ကျွေးလျက် ရှိသည်တို့တွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး (လမ်း ဟောင်း)အနီးမှ ပျဉ်းမလွင်ရွာထိ ဖြစ်ပါ ၏။ ပျဉ်းမလွင်ရွာတွင် စက်မှုလယ်ယာ (ငြိမ်း) ဦးတင်သိန်း ရှိပါ၏။ (စာရေးသူ) ၏ မိတ်ဆွေပါ။

တစ်နေ့သောအခါ ဆေးမှူး (၂၆) ဦးသည် မောင်မှာ ဆေးလွယ်အိတ် ယူ၍ ဦးအုန်းမောင် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက် ရှိလာချိန် နံနက်(၈:၀၀)မှာရခဲနံ့မှာပင် စစ်ယူနီဖောင်း (UNIFORM) ကိုယ်စီ ဝတ်ပြီး ကော်ရပ်သေနတ်များ ကိုင်၍ စစ်တိုက်တမ်း ကစားနေကြရာမှ ဦးသန်း မောင်ကို လှမ်းမြင်ရချိန် ဗိုလ်မှူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ အမှာ အစ်ကိုမှ...

“ဟေ့...ဆေးမှူးကြီး ကိုသန်း မောင် လာပါဦးဗျ။ မှတ်ကော မှတ်မိသေး ရဲ့လား။ တို့က ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး ဟောဒါက ကျွန်တော့်ညီလေး ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံလေး၊ ဟိုနှစ်တွေက ဒီနေရာတစ်ဝိုက် တိုက်ပွဲ မှာ ကျဆုံးခဲ့တာလေ။ ဒါလောက်ဆို သိကောင်းပါရဲ့”

ဟုလည်း ပြောလိုက်ပါလေရာ ဒီတိုက်ပွဲမှာပင် နောက်ကျောမှ ဒဏ်ရာ နှင့် ဆေးပင်စင် ယူခဲ့သူ ဆေးမှူးဦးသန်း မောင်မှာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တို့ကို ဦးအုန်းမောင် အိမ်အရောက်သွားပြီး မေးမြန်းခဲ့ရာမှတစ်ဆင့် သိရှိရပုံတို့ကို ရန်ကုန်-ပဲခူးမြို့များသို့ ဆေးဝါးများ ဝယ် ရန်သွားရောက်ခဲ့သလို၊ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး၏ ဇနီးနှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံ ဇနီးတို့ကိုပါ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဘဝဟောင်းမှ ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦးဇနီး ဒေါ်မြမြ မိသားစုနှင့် ဘဝဟောင်းမှ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံမိသားစု တို့မှာ ကံကလေးကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးမြင့်ဦး ဇနီးဖြစ်ခဲ့သူ

ဒေါ်မြမြကို မြင်လိုက်ချိန်မှာပင် ယခင် ဘဝက ကဲ့သို့ အပြောအဆိုများ ပြောဆို ကြသလို ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝံ ဇနီးဖြစ်ခဲ့သူ ဒေါ်ကေသီကို မြင်ပြန်တော့သည်။ ယခင် က ကဲ့သို့ ပြောဆိုကြပါ၏။ မြင်တွေ့ရချိန် တို့တွင် အလွန်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကြလျက် မှ “အမွေစား အမွေခံတို့နှင့် ပေးကြရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြသကဲ့သို့ လိုအပ်ချက် မှန်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပါမည်”ဟု ယခင်ဘဝမှ ဗိုလ်မှူးကတော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးကတော်တို့မှ ဝန်ခံခဲ့သော်လည်း သားနှစ်ယောက်တို့ကို မခွဲနိုင်၍ မပေးလိုက်ပါ။

မျက်ရည်ကို သက်သေပြု၍ “လာရာလမ်း”ကို ပြန်သွားခဲ့ကြပါပေ ၎င်း။ ဤသည်တို့ပင်လျှင် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီး လူဝင်စား အမှာညီနောင် အတ်လမ်းပင် မို့ မှတ်တမ်းတင်လို နိဂုံးကပ္ပတ်အပြီသတ် လိုက်ရပါတော့သတည်း။

(ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးဖွဲ့ထားပါ၏။ ကာယကံရှင်အမည်များ လွှဲပြောင်းထား ပါသည်။ စာရေးသူ)

မေတ္တာနှင့်ဖြိုးဖြိုး

အသုံးဆောင်ကြည့်

ဝိညာဉ်လိပ်ဖြာ (၂)

ဝိမ့်ဝိမ့်အေး

ယခင်လမှအဆက်

(၁၃)

ပရော်ဖက်ဆာတို့အားလုံး ရေ
မိုးချိုး သန့်စင်ကြပြီး ထမင်းစားခန်းထဲရှိ
စားပွဲဝိုင်းကြီးတွင် ဝိုင်းထိုင်၍ နံနက်ခင်း
စာ စားသောက်ကြသည်။

“ကျော်ဒွန်းရေး... ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ကွာ... မင်းကိစ္စရှိခဲ့ရင် အချိန်မရွေး
နေရာမရွေး ကူညီပါမယ်”

“ဒါပေါ့... ငါတို့ အထက်လင်း
သမားတွေဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီ
စောင့်ရှောက်ရမယ်။ အမျိုးဘာသာ သာ
သနာကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရမယ်။ သမီး
နဲ့သားတို့လည်း မှတ်ထားကြ။ အဆင့်
တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကျင့်ကြံကြပါ”

ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို စား
သောက်ကြပြီး ဦးကျော်ဒွန်းတို့ တူဝရီး
ပြန်သွားကြ၏။

ရွှေသိုက်ကို တရော်ကင်ပွန်း
ဖြင့် ခေါင်းလျှော်စေပြီး ပရိတ်ရေများဖြင့်
ပတ်ဖြန်းခြင်း၊ အထက်ဆရာကြီးများအား

အပ်နှံခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ရွှေသိုက်
နှင့် သျှားလူသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံပြီး
ဂန္တီရပညာကို စိတ်ဝင်စားစား လေ့လာ
လိုက်စားသော ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်
များ ဖြစ်၏။

“ဂန္တီရ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
ရှင်းပြပေးပါ ဆရာ”

သျှားလူ၏ အမေးကို ပရော်
ဖက်ဆာက တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြ၏။

“ဂန္တီရ ဆိုတာ ပါဠိစကားပဲ။
နက်နဲခြင်း၊ လေးနက်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ
တယ်။ နက်နဲတဲ့ပညာတွေကို ဂန္တီရပညာ
လို့ ပြောနိုင်ပြီး နက်နဲတဲ့ ဉာဏ်ကို ဂန္တီရ
ဉာဏ်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ဝှက်ဝှက်
လုပ်တတ်တဲ့သူကို ဂန္တီရဆန်တယ်လို့
ပြောကြတာကို”

“ဂန္တီရဆိုတာ လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်ခြင်းပဲ။ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းပါတယ်။ ကမ္ဘာအနှံ့မှာ ဂန္တီရပညာ
ကို လေ့လာလိုက်စားကြတယ်။ မင်းတို့
လေ့ကျင့်လာတာလည်း တော်တော် ခရီး

ရောက်နေပြီ။ ဆက်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်
ကြပါ”

ပရော်ဖက်ဆာတို့ အဖွဲ့နှင့်
ဦးကျော်ဒွန်းတို့ အဖွဲ့သည် ပူးပေါင်း၍
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်း အတတ်ပညာကို
အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး ဆည်းပူးကြသည်။
“သစ္စာ”၏ အရည်အသွေးကို အားလုံးက
အံ့မခန်းဖြစ်ကြရသည်။ “သစ္စာ”သည်
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်ရာတွင် သံဒိတ် သျှား
လူနှင့် ရွှေသိုက်တို့ထက် သာလွန်ကြောင်း
အားလုံး ဝန်ခံကြ၏။

“သစ္စာက အသက် ၁၀ နှစ်
သမီးကတည်းက လိပ်ပြာလွှင့်တာကို
လေ့ကျင့်ခဲ့တာကွ။ သူ့အဘိုး ငါ့အဖေက
လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ”ဟု ဦးကျော်ဒွန်းက
ရှင်းပြ၏။

(၁၄)

တစ်နေ့တွင် ပရော်ဖက်ဆာ
သံစစ်ထံ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
ဦးမြင့်က မတွန့်ချင်ကြောင်း အလှူတကြီး
ဖုန်းဆက်လာ၏။ ဦးမြင့်သည် ပရော်

ဖက်ဆာ သံစစ် ဦးကျော်ဒွန်းတို့နှင့် တက္ကသိုလ် အတူတူတက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမျိုးမြင့်က ကမ္ဘီရပညာကို ဝိသနာမပါ အယုံအကြည်မရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် သူငယ်ချင်း များ ဖြစ်၏။

ယခုအချိန်တွင် ဦးမျိုးမြင့်သည် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အရေးပါလှသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ လုံခြုံသော အခန်း တစ်ခန်းတွင် သူငယ်ချင်းသုံးဦး တွေ့ဆုံ ကြသည်။

“ငါ့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေ တယ် သံစစ်နဲ့ကျော်ဒွန်း။ ဒါ့ကြောင့် မင်း တို့ကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ ငါတစ်ယောက် တည်း မစဉ်းစားတတ်ဘော့ဘူးကွာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အကူအညီတောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။”

“အေးပါကွာ . . . ငါတို့ ဝိုင်း စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပါဦး”

“ငါတို့ဌာနဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့

လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ရတာ များ တယ်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကို တိုက်ရိုက် တင်ပြရတဲ့ ကိစ္စတွေရှိတယ်။ အခုတော့ ငါတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြား နေတယ်ကွာ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါက်ကြားတော့ ငါ့ခေါင်းပေါ်ကျတာပေါ့”

ဦးကျော်ဒွန်းသည် ဦးမျိုးအောင် ၏ ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး စဉ်းစဉ်း စားစား ပြောလိုက်၏။

“လျှို့ဝှက်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို မင်းတို့ အစည်းအဝေးလုပ်ရင် လူတယ် နယောက်ပါသလဲ”

“ငါအပါအဝင် ၅ ယောက်”

“အဲဒီ ၅ ယောက်ထဲမှာ မင်း သံသယဖြစ်တဲ့သူ ရှိသလား”

“No . . . No . . . ၄ ယောက် စလုံးဟာ အင်မတန် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတွေပါ။ ငါနဲ့လက်တွဲလုပ်လာတာ နှစ် မနည်းတော့ဘူး။ လုံးဝ စိတ်ချရပါတယ်”

“မင်းရဲ့သတင်းတွေ ပေါက် ကြားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“၂ လလောက် ရှိသွားပြီ။ ငါ

လည်း အမျိုးမျိုး စုံစမ်းလေ့လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ အစည်းအဝေးကလည်း လုံခြုံတယ်။ လူတွေကလည်း စိတ်ချရ တယ်”

ပရော်ဖက်ဆာသံစစ်သည် မျက်စိမှိတ်ပြီး စဉ်းစားနေရာမှ ပြောလိုက် သည်။

“မင်းတို့ ၅ ယောက်တည်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လိပ်ပြာ လွင့်ရင်း သတင်းကို ပေးလိုက်တာ ဖြစ် မယ်”

“အယ် . . . သံစစ်ရယ် . . . ဘယ်နှယ် လိပ်ပြာလွင့်ရင်း ပြောရမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

ဦးမျိုးအောင်သည် ပရော ဖက်ဆာ၏ စကားကို မယုံမကြည်ဖြင့် အကြောက်အကန် ငြင်းတော့၏။ ပရော ဖက်ဆာက အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မျိုးအောင်။ ငါတို့ အားလုံး အိပ်ပျော်ချိန်မှာ လိပ်ပြာလွင့်လေး ရှိတယ်။ မင်းအိပ်မက် မက်တတ်လဲလား”

“ပြောတတ်ပေလဲ့ သံစစ်ရာ။

ငါ အိပ်မက် မက်တတ်တယ်”

“ညက မက်တဲ့ အိပ်မက်ကို မနက်အိပ်ရာနီးတော့ အစအဆုံး အားလုံး ပြန်မှတ်မိလား”

“အေးကွ...ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်ပိုင်း ဒီတစ်စပဲ။ အားလုံး မမှတ်မိပါဘူးကွာ”

“အိပ်မက်ကို မှတ်မိအောင် လေ့ကျင့်တဲ့နည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်တာများရင် ညအိပ်မပျော်ခင်မှာ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့သူကို အာရုံပြုလိုက်ရင် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ကို တွေ့တယ်။ ကိုယ် ပြောချင်တာ ကိုယ်သိချင်တာ အားလုံး မေးလို့ ပြောလို့ရတယ်”

“ဟ...ဆန်းကြယ်လှချည်လား။ မင်းပြောချင်တာက တို့ ၅ ယောက် တည်းက အိပ်ပျော်ရင်း လိပ်ပြာလွှင့်နေမယ်။ အဲဒီလိပ်ပြာကို လေ့ကျင့်ထားတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်က သိချင်တာ မေးမယ်။ မနက်ရောက်တော့ မေးတဲ့ ကောင်က အားလုံးမှတ်မိပြီး ပြောတဲ့ကောင်က မမှတ်မိဘူး။ ဒီလိုလား”

“Yes . . . Yes . . . သိပ်ဟုတ်

တာပေါ့။ မင်းကို ငါတို့ ကူညီပါ့မယ်”

(၁၅)

ထိုညတွင် ပရော်ဖက်ဆာ သံစစ်နှင့် တူတော်မောင် သံဒိတ်တို့သည် လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း ဦးမျိုးအောင်၏ အိပ်အပြင်တွင် ပျံ့ရင်း စောင့်နေကြစဉ် ဦးမျိုးအောင်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် ဦးမျိုး

အောင် အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်ပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဒီ ပုံသန်းလေသည်။ ပရော်ဖက်ဆာတို့ ၂ ဦးကလည်း မနီးမဝေးမှ ဦးမျိုးအောင် မသိသည့် လူရွယ်နှစ်ဦးအသွင် သဏ္ဌာန်ဖြင့် ပုံသန်းလာခဲ့ကြသည်။

ပန်းခြံတစ်ခု အနားသို့ အရောက်တွင် သစ်ပင်များကြားမှ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် ဦးမျိုးအောင် နားကပ်လာပြီး တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောတော့၏။ ဦးမျိုးအောင်ကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြင့် အတူယှဉ်တွဲ ပုံသန်းရင်း စကားပြောနေကြ၏။ ဦးသံစစ်တို့လည်း မယောင်မလည်ဖြင့် နားစွင့်နေကြ၏။

“ကိုမျိုးအောင်...ခင်ဗျားတို့ ဟိုကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

“အေးဗျ...ဆွေးနွေးပြီးပြီ”

“ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“x x x အဲဒီလိုပဲလေ။

နောက်နေ့တော့ အထက်ကို တင်ပြလိုက်မယ်”

သူစိမ်းလိပ်ပြာသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေ၏။ ပြောကြဆိုကြပြီးမှ

လမ်းခွဲ ပုံသန်းသွားကြလေသည်။ ပရော
ဖက်ဆာတို့သည် သူစိမ်းလိပ်ပြာနောက်မှ
နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားရာ သူစိမ်း
လိပ်ပြာအကြောင်း သိသွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်ခွန်းနှင့်
သစ္စာက ဦးမျိုးအောင်တို့ ၅ ဦးထဲမှ တစ်ဦး
နောက်သို့လည်းကောင်း သျှားလူနှင့်
ရွှေသိုက်က ကျန်တစ်ဦးနောက်သို့ လည်း
ကောင်း လိပ်ပြာလွင့်ရင်း နောက်ယောင်ခံ
လိုက်ကြ၏။ ကျန်နှစ်ဦးမှာ လိပ်ပြာလွင့်
ခြင်း မရှိချေ။

လိပ်ပြာလွင့်ခြင်း လုပ်ငန်းပြီးဆုံး
သောအခါ အားလုံး အိမ်ပြန် အနားယူ
အိပ်စက်ကြ၏။ နံနက် မိုးသောက်ချိန်တွင်
ပရောဖက်ဆာ သံစစ်နှင့် ဦးကျော်ခွန်း
သည် ဦးမျိုးအောင်ကို ချိန်းလိုက်ကြသည်။
သုံးယောက်ဆုံကြသောအခါ ဦးကျော်ခွန်း
က စကားစ၏။

“မျိုးအောင်...မင်း ညအိပ်ရင်း
လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့
သလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာတွေ
မသိချင်ဘူးလား။”

“မသိချင်ဘူးကွ။ အလုပ်ရှုပ်
တယ်”

ပရောဖက်ဆာ သံစစ်က တစ်
ချက် ရယ်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါက်
ကြားမှုက လိပ်ပြာလွင့်တာနဲ့ ဆိုင်နေ
တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်...
သံစစ်ရ”

“ကဲ...မင်းကို ငါတို့ သက်သေ
ပြမယ်။ မင်း သံစစ်တို့အိမ်မှာ လာအိပ်ပြီး
ငါတို့ ပြောသလို လုပ်ရမယ်”

“အေး...လုပ်မယ်ကွာ”

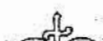
(၁၆)

ပရောဖက်ဆာ သံစစ်သည်
လိပ်ပြာလွင့်အခန်းတွင် စက်ဝိုင်းအသစ်
ရေးဆွဲခြင်း၊ ငါးထောင့်ကြယ်ဆွဲခြင်း၊
ကြယ်ထောင့်များတွင် ရေဖလား ငါးလုံးကို
ရေးဆွဲခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်များစိုက်ခြင်း
ပြုလုပ်ပြီး စည်းအတွင်း ဦးမျိုးအောင်
အတွက် သန့်ရှင်းသော အိပ်ရာကို ခင်း

ထားလိုက်သည်။ ဦးမျိုးအောင် ရောက်
လာသောအခါ သန့်ရှင်းသော ညအိပ်
ဝတ်စုံကို ဝတ်စေပြီး ဦးမျိုးအောင်အား
အထက်ဆရာကြီးများထံ အပ်နှံပြီး မေတ္တာ
ခံယူစေသည်။

ဦးမျိုးအောင်အား စည်းဝိုင်း
အတွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ခိုင်းပြီး
ယဉ်လျက် စည်းအပြင် အိပ်ရာ ၂ ခုတွင်
ပရောဖက်ဆာနှင့် ဦးကျော်ခွန်း အိပ်၏။
ယနေ့ည အစောင့်တာဝန်ကို သံဒိတ်နှင့်
သျှားလူ တာဝန်ယူကြသည်။

ဦးမျိုးအောင်သည် စည်းဝိုင်း
အတွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း
ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်ကို ကြည့်နေ၏။
တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူရင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ဦးမျိုး
အောင်၏ လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်မှ
ထွက်လာပြီး ပုံသန်းနေစဉ် ပရောဖက်ဆာ
သံစစ်နှင့် ဦးကျော်ခွန်း၏ လိပ်ပြာနှစ်
ကောင်က ဘယ်ညာညှပ်၍ အိမ်ပြင်သို့
ပုံသန်းသွားကြ၏။ လွန်ခဲ့သော ညက
ဦးမျိုးအောင် တွေ့ခဲ့သော သူစိမ်းလိပ်ပြာ

၏ အိပ်ရုံရာသို့ ပျံသန်းခဲ့ပြီး အိမ်နှင့် မနီး
မဝေးတွင် ပရော်ဖက်ဆာတို့နှစ်ဦး နေခဲ့
ပြီး ဦးမျိုးအောင်၏ လိပ်ပြာကို လွှတ်ပေး
လိုက်ကြ၏။

များမကြာမီ အိမ်ထဲမှ လိပ်ပြာ
တစ်ကောင် ထွက်လာပြီး ဦးမျိုးအောင်ကို
တွေ့လိုက်သည်နှင့် အရောသောပိုး ပျံသန်း
လာလေသည်။

“ကိုမျိုးအောင်... စောလှချည်
လာ။ အတော်ပဲဗျာ... တိုင်ပင်စရာလေး
ရှိတာနဲ့”

“ပြောလေဗျာ”

“×××××ရဲ့ ပရောဂျက်လေး။
ကျွန်တော်က ဒီလိုလုပ်ချင်တာ။ ခင်ဗျား
တို့က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ ပြောပါဦး”

“ဒီပရောဂျက်မှာ ×××××”

ဦးမျိုးအောင်သည် မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်ထား
ရမည့် ဆုံးဖြတ်ချက် လုပ်ဆောင်မည့်
အချက်များကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်
လေသည်။ သူစိမ်းလိပ်ပြာသည် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ် နားထောင်နေ၏။ ခဏ
အကြာတွင် လိပ်ပြာနှစ်ကောင် လမ်းခွဲ

သွားကြရာ ပရော်ဖက်ဆာနှင့် ဦးကျော်ခွန်း
က ဦးမျိုးအောင်၏ လိပ်ပြာကို ခေါ်ပြီး
ပြန်လာကြ၏။

ဦးမျိုးအောင်သည် အိပ်ရာမှ
နိုးနိုးချင်း “သူငယ်ချင်းတို့ရေ... ငါနီးပြီ
ဟေ့”ဟု လှမ်းအော်လေသည်။ အခန်းထဲ
ရှိ လူအားလုံး အနားယူပြီး ကော်ဖီသောက်
ရင်း စကားပြောကြ၏။

“မျိုးအောင်... အိပ်မက်ထဲမှာ
ဘယ်သူနဲ့တွေ့လဲ... စဉ်းစားစမ်းကွာ”

ဦးမျိုးအောင်သည် မျက်စိမှိတ်
၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သတိရပြီ... သတိရပြီ။ တခြား
လူတွေ အများကြီးတွေ့တယ်။ ငါတို့ရုံးရဲ့
××× ဌာနက အောင်ဘညိုနဲ့တွေ့လို့
စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ မှတ်မိ
လာ”

“အေးကွ... အေးကွ။ ဒီကောင်
က သူတို့ဌာန အကြောင်းပြောရင်း ငါတို့
ပရောဂျက်အကြောင်း ဟာ...ဟာ...
သေပြီကွာ... ငါပြောလိုက်မိပြီ... ဘူး
ပြီ... သွားပြီ”

ဦးကျော်ခွန်းသည် ဦးမျိုးအောင်
ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေက
မင်းဆီက ပေါက်ကြားနေတာကွ။ ဟို
ကောင်က အောက်လမ်းနည်းတွေ သုံးပြီး
မင်းရဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို စကားနက်နေ
တာ”

ဦးမျိုးအောင်သည် ခေါင်းကို
စုံကုတ်လိုက်ပြီး...

“ဖြစ်ရလေကွာ။ ဒါကြောင့်
ဒီကောင်ရဲ့ ပရောဂျက်တိုင်း ငါတို့ အစီ
အစဉ်တွေ ဖြစ်နေတာကိုး။”

ပရော်ဖက်ဆာ သံစစ်က ဆက်
ပြီး အကြံပေး၏။

“မင်းရဲ့ ပရောဂျက်ကို ပြင်ပြီး
မှတင်။ နောက် မင်းဆီက စကားမထွက်
အောင် မင်းလေ့ကျင့်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွာ။ ငါ မင်းတို့
ဆီ တပည့်ခံပါ့မယ်။ ကူညီကြပါဦး”

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးမျိုးအောင်
သည် ပရော်ဖက်ဆာတို့ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွား
လေသည်။

(၁၇)

သစ္စာ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
ပုလဲသည် သားဦးလေး မွေးဖွား၍ ဂုဏ်
ပြုသတင်းမေးရန် သစ္စာသည် ကလေးသုံး
ပစ္စည်းများဝယ်၍ ပုလဲထံ လာခဲ့သည်။
ပုလဲသည် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံ

ကြီးမှာ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်ပြီး မြေးဦးလေး
ဖြစ်၍ နှစ်ဖက်သော မိဘဆွေမျိုးများက
သဲသဲလှုပ်နေကြ၏။ သစ္စာသည် ပုလဲ၏
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လင်းသိုက်နှင့်လည်း ခင်
မင်ရင်နှီးသူများဖြစ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား
ပြောပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုညက သစ္စာ လိပ်ပြာလွှင့်
ရင်း ပုလဲ ရိုရာ ဆေးရုံသို့ ပျံသန်းလာခဲ့
သည်။ ဆေးရုံအရောက်တွင် ယောက်ျား
ဝိညာဉ် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်သည် ပုလဲ၏
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး သယ်န်း
ကျွန်းဘက်သို့ ပျံသန်းသွားကြသည်ကို
မြင်လိုက်ရ၏။ ပုလဲ၏ လိပ်ပြာသည် ရုန်း
ရင်းကန်ရင်း ဆွဲခေါ်သွားခြင်း ခံရလေ
သည်။ သစ္စာသည် ပုလဲတို့ အနောက်မှ
လိုက်သွားရာ သုဝဏ္ဏလမ်းသွယ်ရှိ အနီ
ရောင် အမိုးကော့ကော့ရှိ တိုက်ပုရည်
ရှည်လေးထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို တွေ့
လိုက်၏။

သစ္စာ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည်
ပုလဲ၏ လိပ်ပြာဝင်သွားသော တိုက်
ကလေးအနားတွင် အတန်ကြာ ပျံသန်း

နေပြီး ပုလဲ မီးဖွားနေသော *** ဆေးရုံ
ကြီးသို့ ပျံသန်းခဲ့လေသည်။ ဆေးရုံပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်နေသော
လူနာအချို့၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာများသည်
ဦးတည်ရာမဲ့ ယောင်ချာချာဖြင့် ဆေးရုံ
အနီးတွင် ပျံ့နေကြလေသည်။

သစ္စာသည် ဝိုးစုန်းကြူးလေး
အသွင်ယူ၍ ဆေးရုံအတွင်း ဝင်ကာ ပုလဲ
ရိုရာ အခန်းသို့ သွားလေသည်။ အခန်းထဲ
တွင် ဆရာဝန် ဆရာမနှင့် လင်းသိုက်တို့
သည် ပုလဲအနီးတွင် ပျာယာခတ်နေကြ
၏။ ကလေး နို့တိုက်ချိန်တွင် ပုလဲကို
နှိုး၍ မရတော့ချေ။ ပုလဲ လိပ်ပြာသည်
အချွပ်အနှောင် ခံထားရ၍ သူ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲသို့ ပြန်မဝင်နိုင်တော့ချေ။ သစ္စာ
ပုလဲကို ကယ်တင်ရတော့မည်။ လိပ်ပြာ
ဖမ်းထားသူကို ဖော်ထုတ်ရမည်။

သစ္စာသည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီး
အိမ်ရာမှ နိမ့်သည်နှင့် ဦးလေး ဦးကျော်စွန်း
အား ပုလဲ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ဖမ်းဆီးခံရ
ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။
“အင်း... ဒါ အရေးကြီးတဲ့

အချိန်ပဲ မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် ပုလဲ ဒုက္ခ
ရောက်သွားနိုင်တယ်”

(၁၀)

ပုလဲ၏ ဖခင်နှင့် ဦးကျော်ခွန်း
သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ပြီး
ဦးကျော်ခွန်း၏ ကမ္ဘီရုပညာ လေ့လာလိုက်
စားမှုကို သိထားကြသူများ ဖြစ်သည်။
နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဦးကျော်ခွန်းနှင့်
သစ္စာသည် ပုလဲရှိရာ ဆေးရုံသို့ သွားကြ
ရာ ပုလဲ၏ အခန်းတွင် နှစ်ဖက်မိဘများ
နှင့် ဆရာဝန်ကြီးများ ဆွေးနွေးနေကြလေ
သည်။

“အခု စစ်ဆေးကြည့်တော့
အားလုံး ပုံမှန်ပဲ။ ကောင်းပါတယ်။ နို့လို့
မရတာကတော့ အဆန်းပဲ။ ခဏစောင့်
ကြည့်ရပါမယ်”

ဆရာဝန်ကြီးများ ပြန်ထွက်
သွားသောအခါ ဦးကျော်ခွန်းနှင့်သစ္စာကို
တွေ့၍ ပုလဲ၏ မိဘများနှင့် လင်းသိုက်
တို့ အားတက်သွားကြသည်။

“အန်ကယ်...ပုလဲကို ကြည့်
ပေးပါဦး။ နို့လို့ မရဘူးခင်ဗျ။ သစ္စာ
ကြည့်ပါဦးကွာ”

“ဦးကျော်ခွန်းသည် ပုလဲအဖေ
နှင့် လင်းသိုက်ကို ခေါ်ပြီး အခန်းထဲရှိ

ဆက်တီတွင် ထိုင်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။
“စိတ်မပူပါနဲ့။ ပုလဲရဲ့ လိပ်ပြာ
လွှင့်ပြီး ပြန်မလာသေးလို့ပါ။ တို့ ကူညီပါ
မယ်။ ပြောသလိုတော့ လုပ်ပါ”

“အရှေ့ကြီးဆုံးက ပုလဲ နားကို
ဆရာဝန် ဆရာမက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ
မကပ်ပါစေနဲ့။ အခန်းထဲတောင် မဝင်စေ
ချင်ဘူး။ ဧည့်သည်လာရင် အကြောင်းပြ
ပြီး အပြင်မှာ ဧည့်ခံထားပါ။ ကလေးနဲ့
ပုလဲကို ပေးမတွေ့ပါနဲ့”

ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သစ္စာသည်
ပုလဲ ကုတင်ရှိရာဘက်မှ အခန်း၏
တစ်ဝက်ကို ရေစင်ဖြင့် စက်ဝိုင်းရေးဆွဲ
ခြင်း ငါးထောင့်ကြယ် ရေးဆွဲခြင်းမှ
ပြုလုပ်လိုက်ပြီး သစ္စာက ပုလဲ၏ ခွံရ
အပေါက်များကို ဂါထာရွတ်ဆို၍ ပိတ်
ထားလိုက်သည်။

“သမီး...သစ္စာ ဒီည ပုလဲကို
စောင့်ပါ။ အန်ကယ်နဲ့သစ်စစ် အပြင်ထွက်
လှုပ်ရှားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်။ သမီး
စောင့်ပါ့မယ်”

သစ္စာသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဖြင့်
ပုလဲ၏ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ပြီး ပုလဲ
ကို စောင့်ရှောက်နေ၏။ လင်းသိုက်နှင့်
ပုလဲ၏ ဖခင်က အခန်းထဲရှိ ဆက်တီမှာ
ထိုင်စောင့်နေကြ၏။ ပုလဲကတော့ အေး
ချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ဦးကျော်ခွန်းသည် ဆေးရုံမှ
ပရော်ဖက်ဆာ သံစစ်၏ နေအိမ်သို့ တန်း
သွား၏။ ပုလဲ၏ အခြေအနေကို ပြောပြ
သောအခါ...

“ငါ သိတယ်ကွ။ သစ္စာပြောတဲ့
အနီရောင် အမိုးကော့ကော့နဲ့ အိမ်လေ
အဲဒါ xxx တွေရဲ့ အောက်လမ်းဌာပဲ။
ပုလဲ ကလေးရတာကို မနာလိုဘူး ထင်ပါ
ရဲ့။ ပုလဲယောက်ျားဘက်ကလည်း xxx
စပ်တယ်နော်။ သူတို့အထဲက ပါပဲကွာ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ကယ်တင်ရမှာပဲ။ ဒီည
လှုပ်ရှားမယ်။ ငါ့တပည့်ထဲက တစ်
ယောက်လည်း ခေါ်ခဲ့မယ်”

(၁၉)

လကွယ်ညဖြစ်၍ ညသည်

ပိန်းပိတ်မောင်နေ၏။ မလင်းတလင်း
ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ပျံ့နေသော
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာများ ရှိနေသည်။ ထိုလိပ်ပြာ
များထဲတွင် ဦးကျော်ခွန်း ဦးသံစစ်နှင့်
ရွှေသိုက်တို့သည် ပင်ကိုယ်သဏ္ဌာန်ဖြင့်
ပျံ့သန်းလာကြပြီး ပုလဲကို ချုပ်နှောင်ထား
ရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်
အနီရောင် ခေါင်မိုးကော့ကော့ အိမ်ဝန်း
ကျင်တွင် ငှက်ဆိုးဟု ခေါ်သော လင်း
ကောင်ပိုငှက် နှစ်ကောင်သည် တဂစ်ဂစ်
ဖြင့် ငှက်ဆိုးထိုးရင်း အိမ်ကို ဝဲပတ်
ပျံသန်းနေလေသည်။

“ကျော်ခွန်း... ရွှေသိုက် အဲဒီ
ငှက်ဆိုးနှစ်ကောင်ဟာ မရိုးဘူးနော်။
ဒီကောင်တွေ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်နဲ့
တူတယ်။ သတိထားကြ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပရော်
ဖက်ဆာကြီးသည် သိမ်းငှက်အသွင်
ပြောင်းလိုက်ပြီး ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ကို
ခြေသဲများဖြင့် ကုတ်ယူဖမ်းထားလိုက်
သည်။ ကျန်ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်မှာ
ခေါင်မိုးအစွန်းအောက်ထဲ ဝင်ပုန်း၍ လွတ်

မြောက်သွား၏။ ဖမ်းမိထားသော ငှက်ဆိုး
ကို ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းကြီး
ပေါ်တွင် သိမ်းငှက်ကြီးက နှုတ်သီးဖြင့်
ပေါက်ဟန်ပြု၍ ခြောက်လှန့်ရာ ငှက်ဆိုး
သည် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်
လန့်နေ၏။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် မူလအသွင်
ယူ၍ ငှက်ဆိုးကိုလည်း မူလအသွင်ယူ
စေရာ ***တစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်ပေါ်
လာလေသည်။ ဦးသံစစ်၏ စစ်ဆေးချက်
အရ...

“အခု ဖမ်းထားတဲ့ လိပ်ပြာရှင်
က ကျွပ်တို့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့
အမျိုးထဲက မိန်းမတစ်ယောက်က ခိုင်း
တာပါ။ ဒီည လိပ်ပြာကြီးဖြတ်ရပါမယ်။
ခက်တာက ဒီမိန်းမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ထိလိုမရအောင် ကာကွယ်ထိန်းချုပ်ထား
ပါတယ်”

“လွတ်သွားတဲ့ မင်းရဲ့အဖော်
ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ဟိုဖမ်းထားတဲ့
လိပ်ပြာကို အခုချက်ချင်း လွှတ်ပါ။ မဟုတ်
ရင် မင်းကို အရင်သတ်မယ်”

လူဆိုးလိပ်ပြာကို ပရော်
ဖက်ဆာက ဖမ်းထားပြီး ဦးကျော်ခွန်းနှင့်
ရွှေသိုက်က လှည့်ပတ် ပျံသန်းနေကြ၏။
များမကြာမီ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်
ပွင့်လာကာ ပုလဲ၏ လိပ်ပြာသည် အိမ်
အပြင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံသန်းလာလေ
သည်။ ပရော်ဖက်ဆာသည် လူဆိုးလိပ်ပြာ
ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်
ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ဦးကျော်ခွန်းက
ပုလဲ၏ လိပ်ပြာကို ဖေးမပြီး ဆေးရုံသို့
ပျံသန်းလာကြသည်။

ပုလဲ အိပ်ရာမှ နိုးလာသော
အခါ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်စောင့်နေ
သော သစ္စာကို တွေ့ရပြီး ပုလဲ၏ ဖခင်
နှင့်ခင်ပွန်း လင်းလိုက်သည် ဝမ်းသာ
အားရစွာ ပြေးလာကြ၏။

“ပုလဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်
ဖေဖေ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အိမ်တစ်အိမ်ကို
ရောက်သွားပြီး ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူး။
လန်သွားတာပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး သမီး။ ကောင်း
သွားပြီ...ကောင်းသွားပြီ”

သစ္စာသည် ပုလဲကို ရေစင်
တစ်ခွက် တိုက်ပြီး ကျောလေးကို သပ်
ပြီး မန္တန်ရွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

(၂၀)

ပဲခူးအရှေ့. ***မြို့လေးရှိ
သစ္စာတို့၏ ဆွေမျိုးမကင်းသော အိမ်မှ
နားရေးဖြစ်၍ ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သစ္စာတို့
ကားလေးတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။
ကွယ်လွန်သူမှာ ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သစ္စာတို့
မိခင်ဘက်မှ တော်စပ်သော အပျိုကြီး
ဒေါ်ခင်ခင် ဖြစ်၏။ ***မြို့လေး၏ ဓလေ့
အရ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းတွင် အလောင်းစင်
ပြင်ထားပြီး မီးများ ထိန်ထိန်ထွန်းထား၏။
ဒေါ်ခင်ခင်မှာ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း ဖြူဖြူ
မွှေးမွှေးဖြစ်၍ အလောင်းကြီးမှာ မီးရောင်
အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားပြီး ဖြစ်နေ
၏။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ ရှည်လျားသန်စွမ်းသော
ဆံပင်များကို ခေါင်းအုံးနံဘေးတွင်
ဖားလျှားချထား၏။ ခြေမလက်မများကို
စီးမထားပါက အလောင်းပြင်ထားသော
ကုတင်နှင့် ဆန့်မည်မထင်ချေ။

ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီး
အိပ်ရာပေါ် ကျောချလိုက်သည်နှင့်
ဦးကျော်ခွန်း အိပ်ပျော်သွား၏။ ဦးကျော်
ခွန်း၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် ရည်ရွယ်ချက်
မရှိ အိမ်အပြင်သို့ ပျံသန်းလာရာ အိမ်
ဝင်းအပြင်တွင် ပျံသန်းနေသော ဝိညာဉ်
လိပ်ပြာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို
အထဲတွင် ဒေါ်ခင်ခင်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
သည် ဦးတည်ရာမဲ့ အိမ်ဝင်းကို ပတ်၍
ပျံသန်းနေလေသည်။

“မမခင်...မမခင်...ကျွန်
တော် ကျော်ခွန်းလေ။ ရန်ကုန်ကလေး
မှတ်မိလား။”

“ဟယ်...ကျော်ခွန်း နင်
အခုမှ လာရသလားဟဲ့။ ငါ လိပ်ပြာလွှင့်
ရင်း အခု ပြန်သွားလို့ မရတော့ဘူး။ ဟို
ကောင်က လိပ်ပြာကြိုးကို ဖြတ်လိုက်
ပြီဟဲ့”

“အို...ဖြစ်ရလေ အစ်မမယ်။
သတိထားမှပေါ့ဗျာ”

“ဟိုကောင် အောက်ပမ်း
သမားက ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစား

နေတယ်။ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်တာပဲ။ မရတော့ဘူးဟဲ့”

“ကဲ...မမခင် အန္တရာယ်များ လှတယ်။ ဇီးကွက်သဏ္ဌာန်ယူ ဒီသစ် ခေါင်းထဲမှာနေ။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ် မယ်”

ထိုအချိန် ခဏလေးအတွင်း အောက်လမ်းသမားက သေဆုံးပြီးသူ တစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို ဒေါ်ခင်ခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်၏။ ဝိညာဉ် လိပ်ပြာ ဝင်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်၏ လောင်းကြီးသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာ လေသည်။ အလောင်းကြီး လှုပ်ရှားလာ သည်ကို ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသူ သည် အလန်တကြား ထအော်တော့ သည်။

“ဟာ...ဟာ...အလောင်း ကြီး လှုပ်လာပြီ။ မျက်စိလည်း ပွင့်နေပြီ။ ကြည့်ကြပါဦး...လာကြပါဦး”

အော်သံကြားသည်နှင့် သစ္စာ အပြေးလာကြည့်ရာ အလောင်းကြီးက

“ရေ...ရေပေးပါ”ဟု အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ရေတောင်းနေ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ မိသားစု များသည် ဒေါ်ခင်ခင်ကို ပွေတု၍ ခြေကြီး သက်ကြီးများ ဖြတ်ပေးကြ၏။ သစ္စာသည် အလောင်းစင်တွင် ခြေတွဲလွဲချထိုင်ပြီး ရေကို အငမ်းမရ သောက်နေသည့် ဆံပင် ဖားလျားချ သနပ်ခါးကွက်ကြားဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် မသိ မသန့် ဖြစ်လာ၏။

ဦးကျော်ခွန်းလည်း အိပ်ပျော် ရာမှ နိုးလာပြီး အခြေအနေကို ကြည့်၍ သစ္စာကို ပြောလိုက်၏။

“တို့နောက်ကျသွားပြီ သမီး။ မမခင် ဖုတ်ဝင်သွားပြီ”

သစ္စာသည် ဦးကျော်ခွန်း၏ စကားအဆုံးတွင် လေးလေးတွဲတွဲ ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

(၂၁)

ဒေါ်ခင်ခင် သေရာမှ ပြန်ရှင် လာသဖြင့် အသုတအစီအစဉ်လည်း ပျက် ပြယ်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ လှုပ်ရှား

မှုများသည် လေးတိလေးလံဖြင့် အမြဲ တမ်း မျက်လုံးကို အောက်စိုက်၍ မျက် လွှာချထားပြီး မည်သူနှင့်မျှ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ချေ။ စကားကိုလည်း မေးနိုင်ပါမှ တစ်လုံးချင်း ဖြေ၏။ ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သစ္စာသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် ချင်သေးသဖြင့် မပြန်ကြသေးဘဲ အကဲ ခတ်နေကြ၏။

အိမ်သားများက သေရွာပြန် မသက်ပြင်းဟု သတ်မှတ်၍ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးပြုစုကြ၏။

“ခင်ခင်က သတိရရချင်း အလောင်းစင်ကြီးပေါ်မှာ ခြေမလက်မတွေ ကြီးချည် အင်္ကျီနောက်ပြန်နဲ့ဆိုတော့ လန် သွားမှာပေါ့။ တို့အခေါ်တော့ သည်းခြေထိ သွားတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ခင်၏ အမကြီးသည် ညီမဖြစ်သူ၏ ပြောင်းလဲနေမှုများကို တစိန် စိန်ကြည့်ရင်း ပြောနေ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကို စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ကျွေး ကြရာ ဒေါ်ခင်ခင်သည် တင်ပလင်ခွေကို ဦး ဝက်သားဟင်း ပန်းကန်လှီးခဲမယူပြီး

ထမင်းပန်းကန်ပေါ် လောင်းချ၍ ပလုတ်
ပလောင်း စားတော့၏။ အခြား ဟင်းချို
အသီးအရွက်တို့ကို လုံးဝမထိ။

“ဪ...ခင်ခင် အသားမစား

ဘဲ အသီးအရွက်ပဲ စားတဲ့သူက အခု
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ အေးပေါ့လေ...

မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း” အစ်မ
ကြီးသည် ထမင်းစားနေသော ညီမဖြစ်သူ
ကို ကြည့်ပြီး တဖွဖွ ပြောနေ၏။ ဒေါ်ခင်
ခင်သည် ထမင်းစားပြီး သူမ၏ အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေ၏။ ဒူးနှစ်ဖက်
ပေါ် လက်တင်ပြီး မျက်လွှာချ၍ ထိုင်နေ
သော ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး...

“ညည်းနယ်အေး...ထောင်မှာ
ထိုင်သလိုထိုင်ပြီး လာလုပ်နေတာတုန်း။
အိပ်ချင်လည်း အိပ်လိုက်ပေါ့”

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ရင်ရင်၏
စကားအဆုံးတွင် အိပ်ရာပေါ် လှဲချ၍
ပက်လက်ကြီး အိပ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဝိုင်းထိုင်ကြရင်း
ဒေါ်ရင်ရင်က ရင်ဖွင့်တော့၏။

“မိခင်ခင် မသေကောင်း

မပျောက်ကောင်းမို့ ဝမ်းသာရပေမယ့်
အချိုးက မပြေပြန်ဘူး။ တစ်သက်လုံး
မလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်။
ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

အကွက်ဝင်လာပြီ ဖြစ်၍
ဦးကျော်ခွန်းက ဝင်ပြောတော့၏။

“မမရင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်နေတာ
ပါ။ အခု မမခင် ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့တာ ၂ ရက်
ရှိသွားပြီ။ ဒီညတော့ မမခင်ကို ကျွန်တော်
စစ်ဆေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း
လည်း မမရင် သိတာပဲ”

“သိပါရင်...သိပါ...အထက်
လမ်း ပညာရှင်ကြီးရယ်။ ကြည့်လည်း
လုပ်ပေးပါဦး။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ မမြင်ချင်ပေါင်”
ဦးကျော်ခွန်းသည် သစ္စာကို

တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လုပ်ငန်း
စကြတော့၏။ ရှေးဦးစွာ အိမ်အပေါ်ထပ်
ညှော်ခန်းကို သေသေချာချာ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်စေ၏။ ကြမ်းများကို ရေပတ်တိုက်
စေပြီး တံခါးများကို အလုံပိတ်လိုက်သည်။
ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သစ္စာသည် အိမ်ကြမ်းပြင်
တွင် စက်ဝိုင်းနှင့် ငါးထောင့်ကြယ်ရေးဆွဲ

ပြီး အလယ်တွင် သန့်စင်သော အိပ်ရာ
ကို ပြင်စေသည်။ ရေစင်ငါးခွက်နှင့်
ဖယောင်းတိုင်ကြီး ငါးတိုင်ကိုလည်း ပြင်
ဆင်ထားလိုက်သည်။

(၂၂)

ဦးကျော်ခွန်းသည် ဆွေမျိုး
သားချင်းထဲမှ အားကောင်းမောင်းသန်
လူရွယ်သုံးဦးကို ရွေးထုတ်ပြီး သစ္စာကို
အပ်လိုက်သည်။

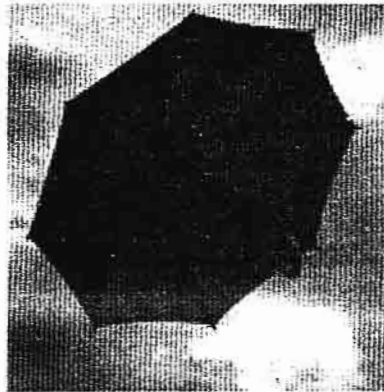
“သမီး သစ္စာ...သိပ်ကို အရေး
ကြပါတယ်။ အစစအရာရာ သတိရှိရမယ်”
သစ္စာ လုပ်ဆောင်ရမည့်
လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ
၏။

ညမောင်လာသည်နှင့် မြို့လေး
တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လာသည်။
ခြံဝင်းတံခါးနှင့် အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ပြီး
အောက်ထပ်တွင် မီးများ လင်းထိန်နေ
အောင် ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ရင်ရင်
နှင့် အိမ်သားများကို အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲ
ဝင်စေပြီး အပြင်မထွက်ရန် သတိပေး

ထား၏။

သစ္စာနှင့် လူရွယ်သုံးဦးကို စိပ်ပုတီးနှင့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကြီးများ လည်ပင်းတွင် ဆွဲစေသည်။ ဒေါ်ခင်ခင် ကတော့ သူ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက် ကြီး အိပ်ပျော်နေ၏။ ဦးကျော်ခွန်းသည် လုပ်ငန်းစရန် အပေါ်ထပ် စက်ဝိုင်းအပြင် တွင် အိပ်ရာခင်း၍ လဲအိပ်လိုက်ပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားရာ လိပ်ပြာ စလွှင့် လေသည်။

ဦးကျော်ခွန်း၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ သည် ပျားငယ်လေးသဏ္ဌာန်ယူ၍ အောက်ထပ်ရှိ ဒေါ်ခင်ခင် အိပ်ရာသို့ ပျံသန်းလာ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တွင် ဝင်ရောက်နေသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ သည် ဝိတုန်းတစ်ကောင်၏သဏ္ဌာန်ဖြင့် အပြင်ထွက်လာပြီး ပျားကလေးနောက် လိုက်လာလေသည်။ ပျားကလေးသည် ဝိတုန်းကောင်ကို လှည့်ပတ် ပျံသန်းရင်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားရာ ဝိတုန်းကောင် လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ ပျံသန်း သွားလေသည်။

ဝိတုန်းကောင် မရှိတော့သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ္စာသည် လူရွယ် သုံးဦးအား ဒေါ်ခင်ခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွေယူစေပြီး အပေါ်ထပ် စည်ဝိုင်းအတွင်း မှ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

ပက်လက်ရှိနေသော ဒေါ်ခင် ခင်၏ ဒွါရ အပေါက်များကို မန္တန်ရွတ်၍ ဝိတ်လိုက်ပြီး သစ္စာသည် ဒေါ်ခင်ခင်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ကာ လူရွယ်သုံးဦးကို ဒေါ်ခင်ခင်၏ ခေါင်းရင်းနှင့် ဘေးနှစ်ဖက် တွင် ထိုင်စေသည်။ ဝိတုန်းကောင် ပြန် ဝင်ပါက ရိုက်ရန် ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်း လည်း ပေးထားလိုက်သည်။ သစ္စာသည် ဖယောင်းတိုင် မီးများ ထွန်းညှိပြီး မန္တန် တစ်ပုဒ်ကို မတိုးမကျယ် ရွတ်နေလေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပျားကလေး သည် မီးကွက်သဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲပြီး ဝိတုန်းကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ ဦးကျော် ခွန်းသည် ဝိတုန်းကောင် အောက်လမ်း သမားထက် ပညာ၊ သမာဓိ၊ ကျင့်ကြံအား ပိုမြင့်သည့်အတွက် ဝိတုန်းကောင်မှာ မရူမလှ ရုံး၍ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ဦးကျော်ခွန်းသည် သစ်ခေါင်းထဲရှိ ဒေါ်ခင် ခင်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို ခေါ်၍ အိမ်သို့ ပျံသန်းလာကြသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ ဝိညာဉ် လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝဲပတ်ပျံသန်း ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

ရှေ့လဆက်ရန်

စိမ့်စိမ့်အေး

စာရေးဆရာကြီး DENNIS

WHEATLEY ရာဇာဓိပတိ STRANGE
CONFLICT ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းပါသည်။

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

ယားကြီးရွာရွေးဟောင်းစေတီများမှ ရွှေပြည်သာဘုရားကြီးသို့ ခင်ခင်လှူ (အင်းစိန်)

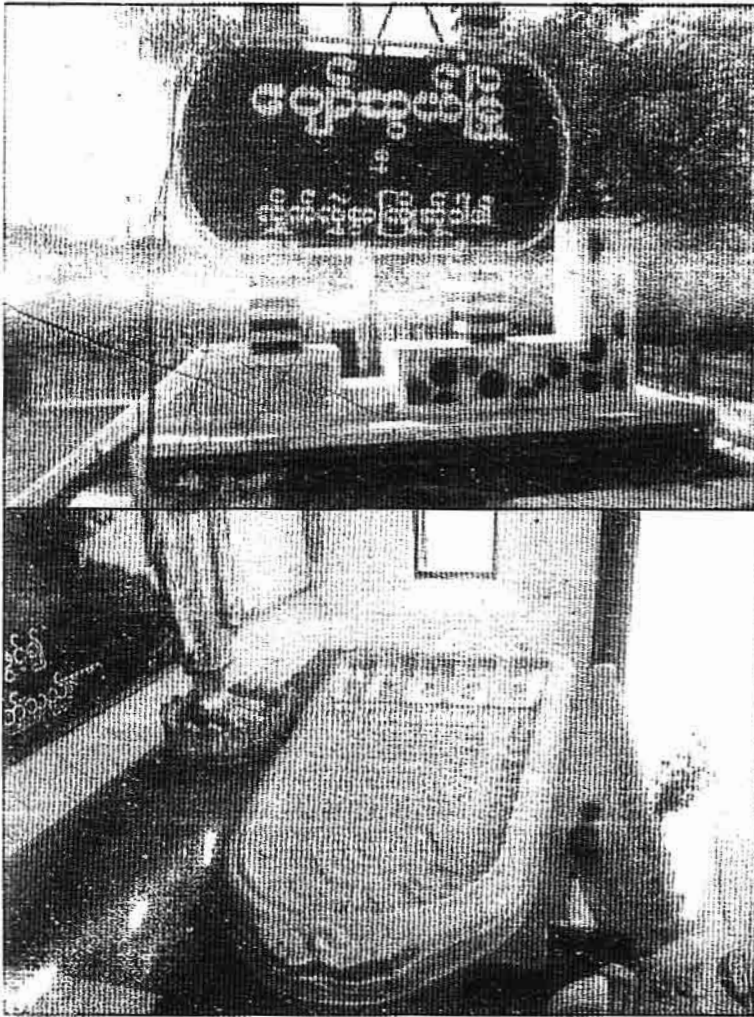
သမိုင်းဝင်စေတီများကို ဖူးမြော်ရခြင်းကို ဝါသနာပါသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိရောက်ရှိသော နေရာဒေသတစ်ခုရောက်လျှင် ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကို လေ့လာတတ်သည်။ ဘုရားသမိုင်းအကြောင်းအရာများသည်လည်း နောင်လာနောက်သားများ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုမရှိလျှင် ကွယ်ပျောက်တတ်ပါသည်။ ရှေးကျသောစေတီဘုရားများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သမိုင်းအကြောင်းအရာများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ ထူးခြားမှုများရှိတတ်သည်။

မိမိနိုင်ငံကို ဘယ်မင်းအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ မည်သည့်ဘုရားတို့တည်ခဲ့သည်ကို သမိုင်းသုတေသီများ လေ့လာခြင်း သမိုင်းအကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိမှသာ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းသောပစ္စည်းကဲ့သို့ ဆက်လက်၍ စောင့်ရှောက်မှသာ တည်ရှိသောပစ္စည်းဖြစ်နေသလိုရှိနေမည်။ သမိုင်းဝင်စေတီတော်များ၏ အကြောင်းအရာအပြည့်အစုံကို နောင်လာနောက်သားများ အတိအကျ

သိရှိမှတ်သားကြိုးစားလေ့လာ၍ ရေးသားရပါသည်။ လက်ဆင့်ကမ်းထိန်းသိမ်းခြင်းသည် မိမိတို့မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးဘာသာသာသနာ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာကို စောင့်ရှောက်ကြသည့်မျိုးနွယ်စုပင် ဖြစ်သည်။ စေတီပုထိုးများသည် ပုဂံ၊ ဒေသရခိုင်ဘုရားပေါင်းတို့သည်လည်း မပြုပြင်မွမ်းမံနိုင်ခဲ့၍ အချို့သောဘုရားများ မြေခပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာကြီးအပေါ် မြင့်မြတ်သောသဒ္ဓါတရားကြောင့် ယခု ဆက်လက်ဖူးမြော်ရသော ဘုရားစေတီပုထိုးများမှာ မြန်မာပြည်အနှံ့ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ရှေးဟောင်းစေတီများနှင့် ပျော်ဘွယ်မြို့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ရွှေပြည်သာဘုရားပွဲသို့ ဘုရားဖူးရင်း သမိုင်းကြောင်းများ လေ့လာရန် ရန်ကုန်မြို့အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ ည (၉) နာရီ နန်းထိုက်စံ မှန်လုံအဆင်ပြေကြားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ အမြန်လမ်းပေါ်မှ ကားလေးမောင်းနှင်ရာ ခရီးသွားလျှင် မအိပ်တတ်သောမျက်စိက ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထုကိုသာမြင်

တွေ့ရပြီး လမ်းတစ်လျှောက် ဘုရားစာရွတ်ဖတ်အမျှဝေရင်း နံနက် နေပြည်တော်တပ်ကုန်း ပျဉ်းမနားကိုကျော်ဖြတ်ပြီး နံနက် (၅) နာရီတွင် ပျော်ဘွယ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပျော်ဘွယ်မြို့ဆိုသည် အတိုင်း မြို့အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီ လှပသော မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်ပြီး မြို့၏ကျက်သရေဆောင် နာရီစင်ကလေးက လူတို့၏အချိန်ကိုသိရှိအောင် နာရီသံလေးက နှိုးဆွနေသလို မြင်ရသည်။

ကြံဆိုနေသော ပိဋိတက္ကသိုလ်ရေလည်ကျောင်း သာသနာ့သောဘီထိကျောင်းမှ အရှင်ဝိနယနှင့် ယားကြီးရွာမှ မိသားစုဝင်များက ကြိုဆိုကြပါသည်။ ပထမဦးစွာ ယားကြီးရွာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ရွာသည် ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် ဘုရားကြီးအုပ်စုတွင် တည်ရှိသည်။ ပျော်ဘွယ်နှင့် ၃ မိုင် ကွာဝေးသည်။ ပျော်ဘွယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ရွာသို့အဝင် ရွာလမ်းမကြီးကို ပြုပြင်ထားသည်။ ပထမ ကြည့်တည်ရွာမှတစ်ဆင့် ယားကြီးရွာသို့ ရောက်ရှိသည်။ ရွာလေးမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်း

ရိုင်းလုပ်ငန်းများဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ လယ်ကွင်းတွေမှာ စပါးတွေ ရိတ်သိမ်း ထားသဖြင့် အဝါရောင်ကောက်ရိုးများ ပုံထားကြသည်။ ယာခင်းများတွင်လည်း ငရုတ်ပင်များ၊ ခရမ်းချဉ်ပင်များ၊ စမိတ် ပင်ကြက်သွန်ခင်းများ ကုလားပဲများမှာ

လည်း အပင်ပုလေးများတွင် အဝါရောင် ကုလားပဲသီးများ အခြောက်များတွေရ သည်။ နွားလည်းများပေါ်တွင် ကောက်ရိုး များ ပဲပင်ခြောက်များတင်ကာ နွားလည်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားလာနေကြ သည်။

ယာကြီးရွာမှ ဦးအောင်မြင့်စိန်၊
ဒေါ်သောင်းတင် မိသားစုအိမ်တွင် တည်း
ခဲ့သည်။ လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ကျေ
ကြပါသည်။ ရိုးသားပြုစင်သော တော
ခရေနှင့်အညီ ကူညီတတ်ကြသည်။

“အစ်မ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

တောဆိုတော့ အားနာလိုက်
တာ။ ဒေါ်သောင်းတင်၏ရိုးသားသော
စကားလေးက ကြည့်နူးစရာပါ။

“အဆင်ပြေပါတယ်။ အခုလို
ကူညီပေးတာတွေ၊ ဧည့်ခံတာတွေ အား
တောင်နာမိတယ်”

“ရပါတယ်... အစ်မရယ်။
ဒီလိုလာတာကိုက ကျွန်မတို့ပျော်ပါတယ်။”

“ကျွန်မ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ
လေ့လာချင်လို့ပါ”

“လိုက်ပို့ပါမယ်။ ထမင်းဘီးပြီး
အနားယူပါ ဆရာမရယ်။ လိုက်ပို့ပါမယ်”
ဧည့်ဝတ်ကျေလွန်းသော
မိသားစုလေးအား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ယာကြီးရွာသည် လူနေအိမ်
ခြေ (၅၃) အိမ်သာရှိပြီး လယ်လုပ်ငန်း

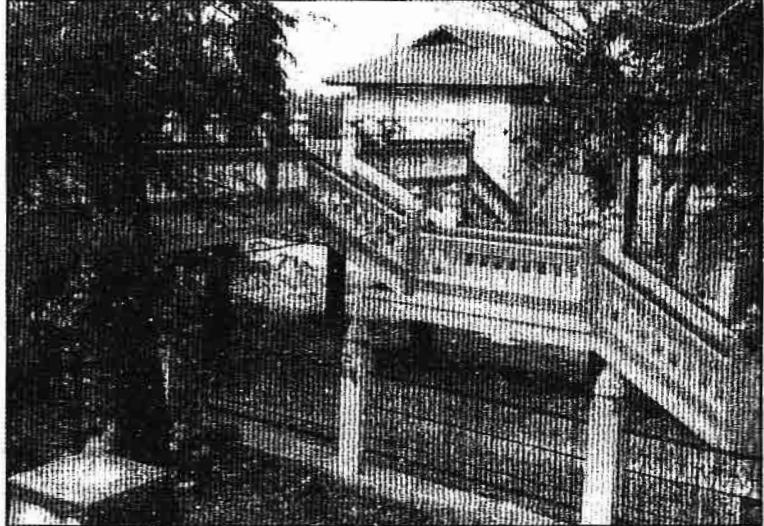
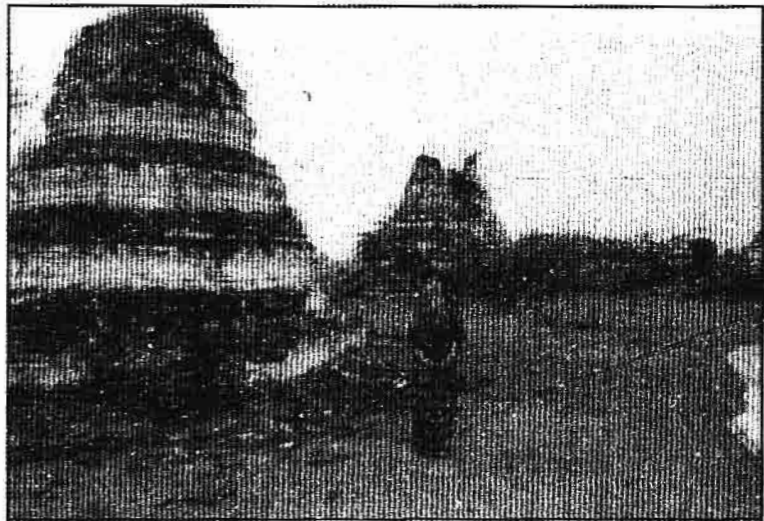
ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။
ရိုးကြီး၊ ယားကြီး၊ ဘုရားကြီး ရွာသုံးရွာ
ရှိသည်။ ယားကြီးရွာမှာ အလယ်ရွာဖြစ်
သည်။

စေတီတော်ဟောင်းများကို
သွားရောက်မဖူးမီ ရွာတွင်အသက်အကြီး
ဆုံး အဘွားဒေါ်လှကျင်ကို သွားတွေ့၍
အဘွားအား သိသလောက် ဘုရားသမိုင်း
ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။

“အဘွား . . . မင်္ဂလာပါ။
သမီးက ရန်ကုန်ကပါ။ စေတီတော်ဟောင်း
တွေနဲ့ အဘွားရွာလေးအကြောင်းသိချင်
လို့ပါ။ သိသလောက်ပြောပြပေးပါနော်”

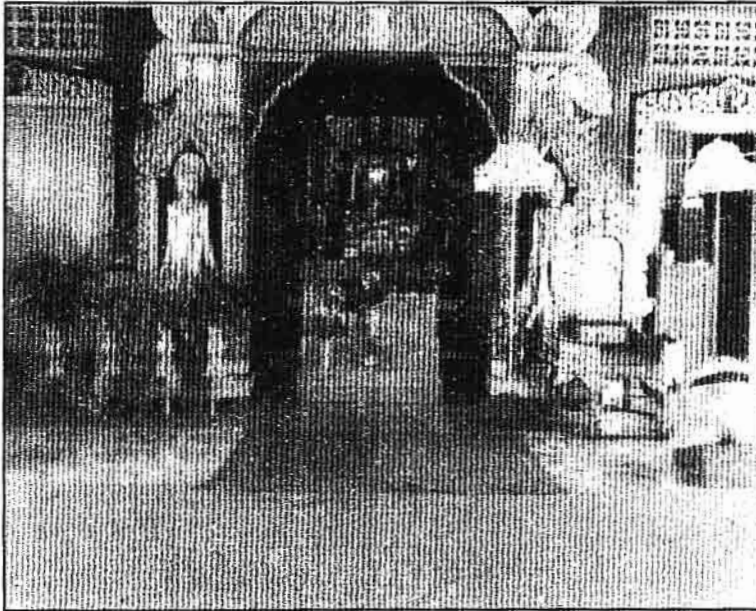
“အဘွား သိသလောက်ပြောပြ
ပါ့မယ်။ အဘွား အသက် (၇၀) နှစ်ပါ။
ဘုရားသမိုင်းက သိပ်မသိဘူး။ အဘွား
ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုရားကျောင်း ကမ္ဘာ
လုံးဆရာ၊ မိုးကောင်းဘုရား၊ ဓာတ်ပေါင်းစု
ဘုရားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ အဘွား
ငယ်ငယ်က လာတည်ကြတာတွေရ
တယ်။

“ဘယ်သူတွေလဲ . . . အဘွား”

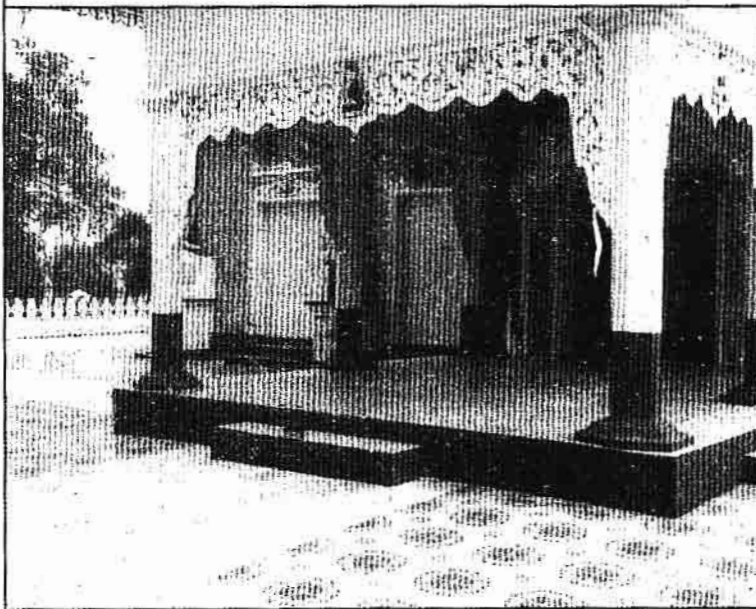

“အဘဘိုးမင်းခေါင်က လမ်း နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား၊ ဓာတ်
ညွန့်တယ်ဆိုပြီး စာရေးဆရာတပ်ခင်မောင် ပေါင်းစုဘုရားတွေ မိုးကောင်းဘုရားတွေ
နှင့် ဦးကျင်မောင်တို့ ရွာကိုမေးပြီး ရောက် တည်ကြတယ်။ အရင်ဘုရားငုတ်တိုက
လာကြတယ်။ ရွာလူကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ရွာ တော့ ဒီအတိုင်းပဲရှိတယ်။
ထိပ်က စေတီဟောင်းတွေ ပြုပြင်ကြ ဘယ်သူတည်သွားတာတော့
တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ

ရင်ပြင်တော် အနောက်ဘက်မှ ဦးစွာ ဘုရားစေတီခန်း

အာရုံခံဘန်ဆောင်း

အချိန်က တပ်မတော်နဲ့ ရဲဘော်ဖြူတို့ တိုက်ပွဲကတော့ ဖြစ်နေကြတာပဲ”

“ဘုရားပွဲလုပ်လလား အဘွား”

“ဘုရားပွဲကြီးတော့ မဖြစ်ဘူး။

ပွဲသေးလေးပဲ။ ဓာတ်ပေါင်းစု နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူမှာတော့ ဆွမ်းတင်ကြတယ်။ အမဲသား လုံးဝတင်လို့မရဘူး။ ဒီဘုရား ဝင်းထဲလည်း လုံးဝယူလာလို့မရဘူး။

ဘုရားပွဲလေးကိုတော့ ဝါခေါင် လမှာတော့ ကိုယ့်ရွာမိသားစု ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လောက်ပဲ။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဓာတ်ပေါင်းစု ဘုရားတွေကတော့ ရောင်ခြည်တော်တွေ လွှတ်တာ တွေ့ရတယ်။ မိုးကောင်းဘုရား ကြီးကတော့ အကြီးဆုံးပဲ။ ပွဲလုပ်ရင် မိုး အနည်းငယ်ရွာတယ်”

“ထူးခြားချက်ကလေးတွေ ရှိ လား အဘွား”

“ထူးခြားချက်ကတော့ အဘွား တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီဘုရားဝင်းထဲမှာ အလှူအတန်းလုပ်ရင် အိုးခွက်ပုတ် ဘူးသို့ ရတယ်။ ရွှေဝတ်ချင်ရင်လည်း ဝတ်ပြီး

ပြန်ပို့ရတယ်။ တချို့က သစ္စာမရှိကြဘူး။
ပစ္စည်းတွေ ပြန်မပို့တော့ ရွာမှာ လူ
တော်တော်များများ ယားနာပွေ ဖြစ်ကြ
တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာကို ယားကြီးရွာလို့
ခေါ်ကြတယ်။

ဘုရားပျက်တွေကို လွန်ခဲ့တဲ့

(ဂ) လလောက်က ဌာပနာတွေဖောက်
ပြီးသယ်ကြလို့ ဖောက်တဲ့သူတွေလည်း
သေကုန် နယ်ပြောတာပါပဲ။ ဘုရားသိုက်
ရှိတယ်လို့လည်း ကြားခဲ့တယ်။ အခုတော့
လည်း ဘုရားတွေ နောက်ထပ်မပြုပြင်
နိုင်တော့ စေတီတွေပြိုပျက်နေပါပြီ။

အဘွား၏ပြောစကားများကို
မှတ်သားပြီး ယားကြီးရွာ၏ အရှေ့မြောက်
ထောင့်တွင်ရှိသော စေတီဟောင်းများကို
ဖူးမြော်လေ့လာရန် ရောက်ရှိခဲ့သည်။
ဘုရားဝင်းအတွင်း ကောက်ရိုးပုံများ၊

သလင်းများလုပ်ထား၍ စေတီဝတ်တို့များ
အနီးတွင်လည်း အုတ်ကျီးများနှင့် စေတီ
ဌာပနာဖောက်ထား၍ စေတီငယ်များ ပြု
ပျက်ကျနေကြသည်။ မိုးကောင်းဘုရား
ကြီးမှာ အကြီးဆုံးဘုရားဟောင်းကြီး ဖြစ်

သည်။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများအား ထုံး
ဖြူများ ကပ်ထားသည်။ ကမ္ဘာလုံးစေတီ၊
ဓာတ်ပေါင်းစုနှင့် ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်း
ဆောင်ဟောင်းများ၊ သိမ်ဝတ်များ တွေ့ရ
သည်။ ဓမ္မာရုံအသေးတစ်ခု တည်ရှိသည်။

ရှေးနှစ်ရှည်ကြာ မန်ကျည်းပင်များရှိသည်။
ဗောဓိပင်ငယ်ကို အုတ်များဝန်းရံ၍ စိုက်
ပျိုးထားသည့် ထန်းပင်မှာ အရင်က (၃)
ပင်ရှိပြီး ယခုအခါ (၁) ပင်သာရှိကြောင်း
သိရှိခဲ့ရသည်။ လယ်ကွင်းများအလယ်

ကို မသိရသော်လည်း ပျက်စီးပျောက်
ကွယ်တော့မည့် ရှေးဟောင်းစေတီတော်
များ ပြုပြင်မွမ်းမံသူများပေါ်ထွန်းပါစေဟု
ဆုတောင်းမိခဲ့သည်။

ဖော်ဘွယ် ရွှေပြည်သာဘုရားပွဲ
သို့ နောက်တစ်နေ့ သွားရောက်ဖူးမြော်
ခဲ့ပါသည်။ စည်ကားလှသော ဘုရားပွဲ
ဖြစ်ပြီး (၁) လနီးပါးကြာ ဘုရားပွဲဖြစ်
သည်အတွက် ဖော်ရှင်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။
ဘုရားဖူးရင်း ဘုရားသမိုင်းကိုလေ့လာပြီး
မဖူးမြော်ရသေးသော စာဖတ်ပရိသတ်ကို
မျှဝေလိုက်ရပါသည်။

ရွှေပြည်သာဘုရားကြီးသည်
ပျော်ဘွယ်မြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက်
အဘယဂီရိကုန်းတော် ယခု ရွှေပြည်သာ
ကုန်းတော်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ဖော်ဘွယ်
မြို့ ကျက်သရေဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။
ဘုရားဝင်းအတွင်း ပွဲတော်ရှိသဖြင့် စည်
ကားသည်ဇာတ်ခုံများကိုလည်း အုတ်များ
ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ ဘုရား
အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းတွင် ပရိယတ္တိ
မာမက စာသင်တိုက်ရှိသည်။ အရှေ့

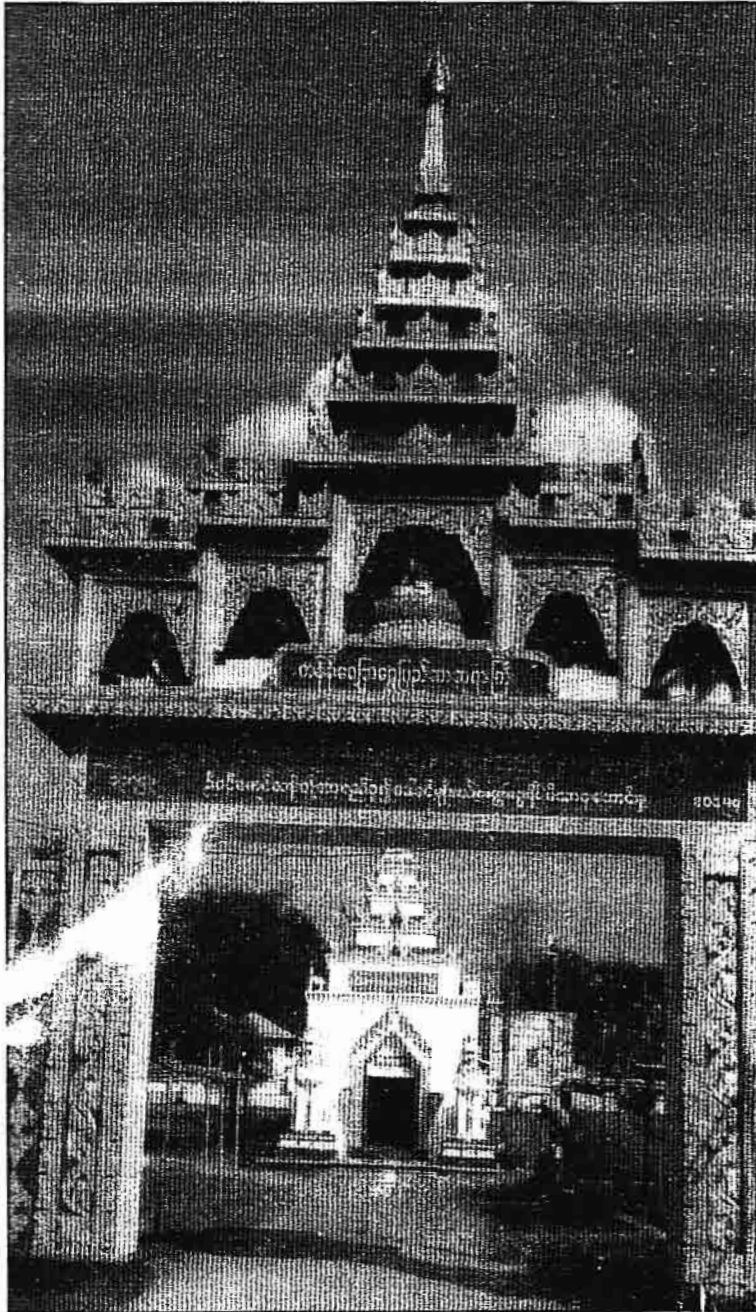
တွင် အဝေးမှပင်မြင်ရသော ယားကြီးရွာ၏ ရှေးအုတ်များမှာလည်း ယခုအသုံးပြုနေ
စေတီပုထိုးများ တစ်ချိန်သောအခါက သော အုတ်ကြီးများထက် နှစ်ပေါင်း
အလွန်စည်ကားသောနယ်မြေဖြစ်နိုင် ကြာရှည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မည်သူ့ မည်သည့်
သည်။ စေတီတော်များကို တွေ့မြင်ရ၍ မင်းဆက်များ လူပုဂ္ဂိုလ်များတည်ခဲ့သည်

မြောက် မြောက်ဘက်တွင် သုဒ္ဓိဗဿနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတော်ကြီးရှိပြီး စေတီ
တော်တောင်ဘက်တွင် မုန့်နန်းဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်း၊ မြောက်ဘက်တွင် ပြည်
တော်သာကျောင်းတိုက် ရှိသည်။ စောင်း
တန်းအရှည်ဆုံးမှာ စေတီတော်၏
အနောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ဘုရားဖူး
များ အများဆုံးဖူးမြော်သောစောင်းတန်း
ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်စောင်းတန်း
တွင် ဂေါပကရုံး ရှိသည်။ စေတီတော်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စောင်းတန်းများ တည်
ရှိကြသည်။ သိန်းသန်းမမ္မာရုံကြီးလည်း
စောင်းတန်းတောင်ဘက်တွင် တွေ့ရသည်။
ပြည်တော်အေးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ
လည်း စေတီမြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။
မန်ကျည်းပင်ကြီးများလည်း တွေ့ရသည်။

စောင်းတန်းအရှည်မှ တက်
ရောက်ခဲ့ရာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ဈေးဆိုင်ခန်းများ တွေ့ရသည်။ နံ့သာဖြူ
နံ့သာနီများ ရောင်းချနေ၍ စောင်းတန်း
တစ်လျှောက် နံ့သာဖြူအနံ့များ ရသည်။
ရွှေပြည်သာဘုရားကြီးရင်ပြင်အရောက်

ဘုရားကြီးအား ဦးစွာဖူးမြော်သည်။ အမော
ပြေခဲ့ရသည်။ ရင်ပြင်တော်ထောင့်လေး
ထောင့်တွင် တံခွန်တိုင်ဟင်္သာရုပ်များရှိပြီး
အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ဗုဒ္ဓ၏ ပါဒခြေ
တော်ရာဘုရား (မန်းရွှေစက်တော်) နှင့်
ခေါင်လောင်းစင်ကြီးများမှာလည်း ထောင့်
လေးထောင့်တွင် တည်ရှိသည်။ အရှေ့
တောင်ထောင့်တွင် ရုပ်တော်မူဘုရား

ပျော်ဘွယ်မြို့၊ ရွှေပြည်သာဓဇတီတော်ဘုရား အနောက်ဘက်မုခ်ဦး

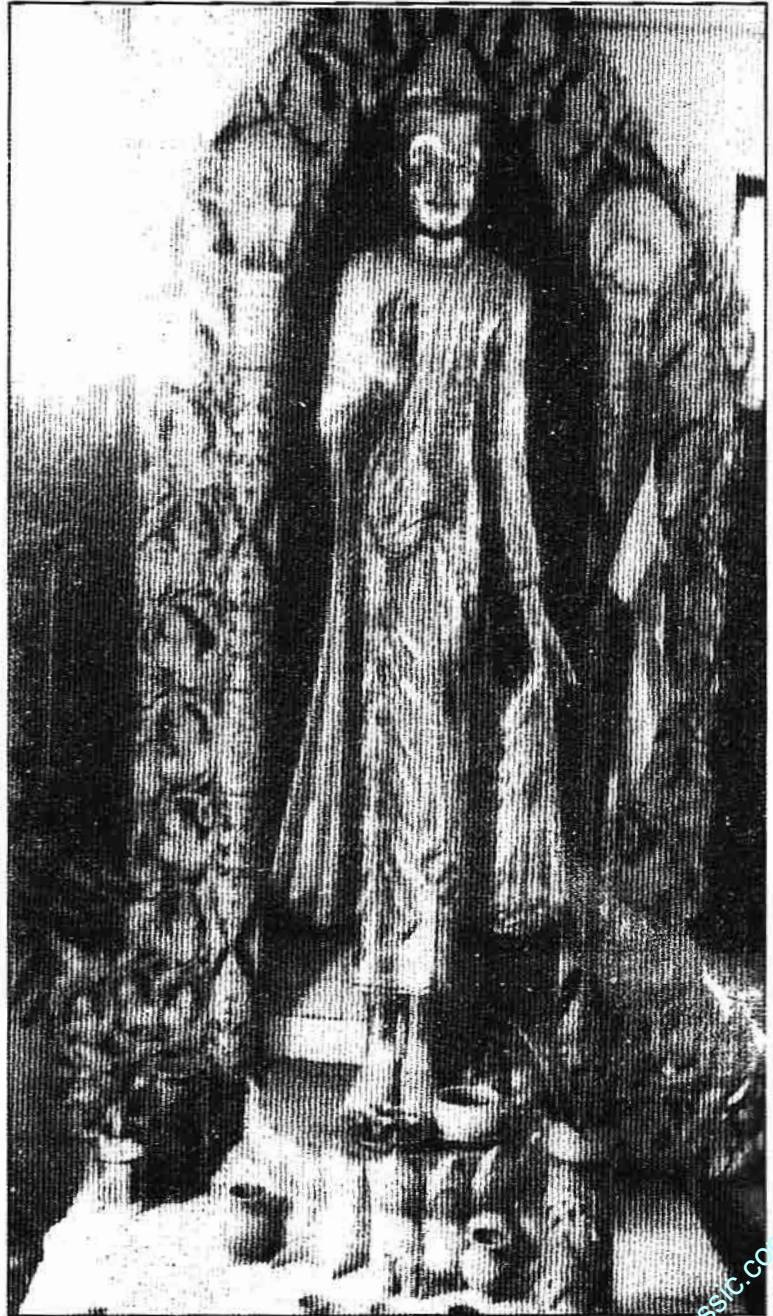
ကျောင်းဆောင် တည်ရှိသည်။

ရုပ်တော်မူကျောင်းဆောင်၏
ဘေးဝဲယာတွင် ဆုတောင်းပြည့်စေဖို့
အကြွေစေ့များ၊ ပိုက်ဆံများဖြင့် လှမ်းပစ်
ထည့်၍ လိုသောဆုတောင်းနိုင်ဖို့ ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ရှိသည်။ ရင်ပြင်ပတ်လည်
စေတီထောင့်ဘက်တွင် ကုန်းကျော်
တံတားကြီးမှာ လှပစွာတည်ဆောက်
ထားပြီး ကုန်းကျော်မှတစ်ဆင့် နှစ်ကျိပ်
ရှစ်ဆူဘုရားထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရာ
နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ၏ ဘွဲ့တော်များ
နှင့် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ သက်တမ်းများ
ကိုလည်း ဗဟုသုတတွေရှိခဲ့ရသည်။

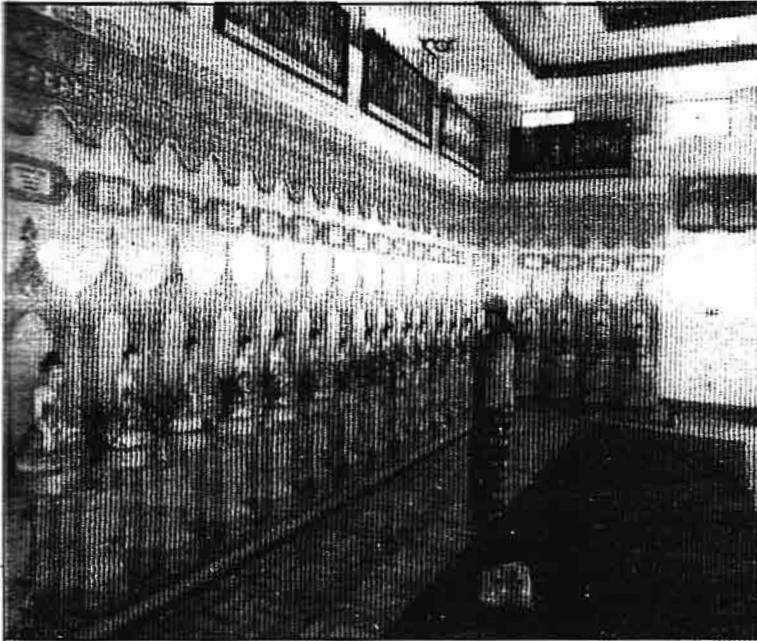
နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားကောင်း
ဆောင်ဘေးတွင် သုဓမ္မာဘန်ဆောင်း
တော်ကြီးများမှာလည်း ခန့်ညားထည်ဝါ
လျက် ရှိသည်။ အနောက်အုတ်လှေကား
များတွင် လက်ကိုင်မိကျောင်းရုပ်များကို
လှပစွာပြုလုပ်ထားသည်။ ရင်ပြင်ပေါ်မှ
ကြည့်လျှင် ထနောင်းပင်၊ ပန်းပင်များ၊
ရွက်လှပန်း၊ လှေကားအဆုံးတွင် မဟာ
ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရ

သည်။ စေတီအနောက်ဘက် စောင်းတန်း
လှေကားကြီးအဆုံးတွင် ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊
ရာပြည်သာသနာဗိမ္ဗာန်တော်ကြီးရှိပြီး
နှစ်စဉ် ပြန့်ပေါ်လာသောဓမ္မနက္ခဟာစာမေးပွဲ
များ၊ အစိုးရပထမပြန်စာမေးပွဲနှင့် မဟာ
ဘုံကထိန်ပွဲတော်ကြီးများလည်း နှစ်စဉ်
ကျင်းပလေ့ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့သည်။

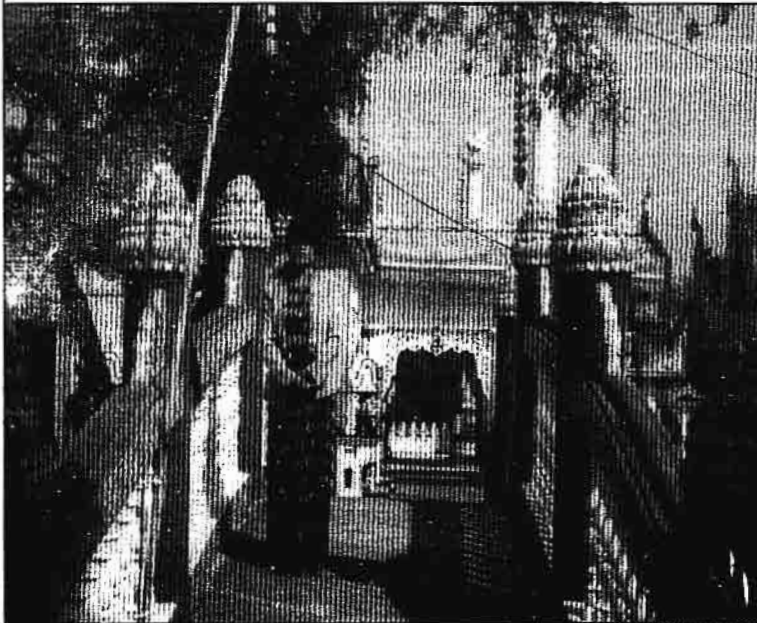
ရွှေပြည်သာဘုရားကြီးသည်
နှစ်ထပ်စေတီဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းတွင်
မုခ်ဦးလေးခုနှင့် ဆေးရေးပန်းချီများဖြင့်
ဓာတ်တော်ပေါင်းဘုရားများသမိုင်းများကို
နံရံများတွင် တွေ့ရသည်။ စေတီအောက်
ပိုင်းရှိ မုခ်ထောင့်များတွင် အေဒီနှင့် ရာစု
အသီးသီးမှ ဘုရားပုံတော်မူခြာရုပ်တုများ
ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ဂျပန်၊ အိန္ဒိယ၊
အင်ဒိုနီးရှား၊ သီရိလင်္ကာ၊ ညောင်တီ၊
အမရပူရခေတ် ဈာန်မူခြာများ၊ တိဗက်၊
မြန်မာ၊ သရေခေတ္တရာ၊ ကိုရီးယားသီလ
ခေတ်၊ ပါကစ္စတန်ကန္တာရခေတ် ဆင်းတု
တော်၊ လောနိုင်ငံ၊ ဗီယက်နမ်၊ မြန်မာ
နိုင်ငံ၊ ပုဂံခေတ် မူခြာရုပ်ပွားတော်များကို
ရွှေပြည်သာဘုရားကြီးအောက်ပိုင်းတွင်

ရင်ပြင်တော် အနောက်ဘက်ထောင့် ဘုရားကျောင်းအောင်မှ

နစ်ကျီရ်ရစ်ဆု

အနောက်ဘက် ကုန်းကျော်တံတား

ဖူးမြော်ရသည်။

ရွှေပြည်သာဘုရား စေတီတော် အထက်ပိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ လေးဘက်တွင် စေတီအရန်များ၊ ပန်းအိုးများ အဆင်သင့်တည်ထားပြီး လေးဖက်စလုံးတွင် အဆင့် (၃) ဆင့်တွင် ဘုရားရုပ် ပွားတော် (၃) ဆူ ထူးခြားစွာတည်ထားသည်။ စေတီတော်အား လက်ယာရစ် ဖူးမြော်ပြီး ရွှေပြည်သာဘုရားသမိုင်းများကို လေ့လာကာ ပျော်ဘွယ်မြို့လေး အကြောင်းပါ ဆက်လက်ရေးသားရပါသည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၁၈၆) ခုနှစ် ခရစ်နှစ် (၁၈၂၅) ခုနှစ် အမရပူရခေတ် ဘကြီးတော်လက်ထက်တွင် ညောင်ရမ်း မင်းသားလေးသည် နယ်ပုံတော်သတ်မှတ် ရန်အတွက် ညောင်ရမ်းနယ်စွဲဖြစ်သော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ သာယာပျော် မွေ့ဖွယ်ကောင်းသောဒေသအဖြစ် ရှုကြည့် ခံစားမြင်တွေ့ရသည့်အတွက် ငြိသစ်တည် ရန် အမိန့်တော်ချမှတ်ခဲ့သောကြောင့် ပျော်ဘွယ်မြို့ကို တည်ခဲ့ကြပါသည်။ ငြိသစ်တည်သူမှာ ညောင်ရမ်းမင်းသား

လေး အရွယ်မရောက်မီ ညောင်ရမ်းမြို့ကို
ရင်ခွင်ပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့သူ သီရိဝတ္ထဗလ
မြို့ဝန်မင်း ဦးမှုံသည် ပျော်ဘွယ်မြို့ကို
ကုန်းတော်ကြီး (၆) ကုန်းအတွင်း တည်
ထားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းကုန်းတော်ကြီးမှာ ယခု
ခေတ် အမည်နာမသတ်မှတ်ချက်အရ
(၁) မြကုန်းတောင်ကုန်း (၂) ရေလည်
ကျောင်းကုန်း (၃) ရွှေပြည်သာကုန်း (၄)
ရှမ်းပွဲကုန်း (၅) မြို့မကုန်း (၆) ရဲစခန်း
ကုန်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ယခင် ရွှေပြည်
သာဘုရား ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာကုန်းတော်
သည် ပျော်ဘွယ်မြို့၏အရှေ့ဘက်တွင်
တည်ရှိသည်။

မြို့ဝန်မင်း ဦးမှုံသည် ပျော်ဘွယ်
အား အခွန်တော်ဝန်မင်းတစ်ဦး ခန့်ထား
လျက် အုပ်ချုပ်စေခဲ့ပါသည်။ ၎င်းနောက်
ခေတ်အဆက်ဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ရာတွင်
ရတနာပုံခေတ် သီပေါဘုရင်လက်ထက်
တွင် အခွန်တော်ဝန်မှာ ဦးလူး ဖြစ်သည်။
ဦးလူးသည် အခွန်တော်ရှစ်သောင်း
ကောက်ခံပေးရသည့် ရှစ်သောင်းဝန်ဖြစ်
သည်။

ရတနာပုံခေတ်တွင် ပျော်ဘွယ်
သည် ညောင်ရမ်းစီရင်စု အုပ်ချုပ်ခံဒေသ
ဖြစ်သည်။ အခွန်ဝန်မင်း ဦးလူးသည် မြို့
နယ်ပိတ်ပေါင်းဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ဤ
ကုန်းတော်ကို ဘုရားတည်ရန် မူလကပင်
ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ရည်မှန်း
ချက်အတိုင်း ကုန်းတော်ကိုရှင်းလင်းခဲ့
ရာတွင် သရီယဓာတ်တော်မွေတော်စစ်
ရတနာများနှင့် ဉာဏ်တော်ကိုးတောင်ခန့်
ပမာဏရှိစေတီတော်ကို ယိုးယွင်းလျက်
တွေ့ရှိဖူးမြော်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်က
ပျော်ဘွယ်မြို့မိမြို့ဖတို့အနေဖြင့် ၎င်းကုန်း
တော်ပေါ်တွင် ၎င်းစေတီတော်တည်ရှိမှန်း
မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။ အမှန်တကယ်
တွေ့ကြုံဖူးမြော်ရသောအခါ ဖရဏာပီတိ
ဖြစ်လျက် ၎င်းစေတီငယ်ကို သုံးပတ်
တော်ဖွင့် ဉာဏ်တော်မြှင့်၍ ဌာပနာကိုး
ကွယ်တည်ထားရန် စီစဉ်ကြံဆခဲ့ပါသည်။
(၁၂၄၈) ခုနှစ်တွင် အခွန်တော်ဝန်မင်း
ဦးလူးသည် ပျော်ဘွယ်မြို့မိမြို့ဖများနှင့်
ဘုရားတည်ရန် မိမိကြံဆထားရှိသည့်
ရည်ရွယ်မှုများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကာ

အများဆန္ဒနှင့်အညီ ဂေါပကအဖွဲ့ကိုဖွဲ့စည်း
၍ ကိုယ်တိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဆောင်
လျက် ဘုရားဒါယကာ ဦးလူးနှင့် ဇနီး
သည် ဘုရားဒါယိကာမ အေါလယ်ရောက်
မိသားစုတို့၏ ကမကထ ဦးဆောင်စီစဉ်
မှုဖြင့် ဉာဏ်တော် (၆၇) ပေ အမြင့်ရှိပြီး
စေတီတော်လုံးပတ်တော်ဖွင့် ဉာဏ်တော်
မြှင့်၍ ဌာပနာတည်ဆောက်ပူဇော်ခဲ့ပါ
သည်။ ၎င်းစေတီတော် တည်ဆောက်မှု
ပူဇော်မှု မပြီးပြောက်ခင်မှာပင် အခွန်တော်
ဝန်မင်း ဦးလူးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။
ဘုရားပွဲတော်ကိုလည်း အမည်သတ်မှတ်
ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်က မြန်မာ
တစ်နိုင်ငံလုံး အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့
ကျရောက်နေချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်း၊
ရထားလမ်းများ မဖောက်လုပ်နိုင်သေး
သောကာလပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပျော်ဘွယ်
သည် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းဒေသတွင်
အဓိကကျသည့် အချုပ်အခြာဒေသ ဖြစ်
ခဲ့ပါသည်။ အရှေ့ဦးမပု ရှမ်းကုန်းသည်များ
အထက်အောက် မြင့်မားပြည်အရပ်ရပ်မှ

ကုန်သည်များအနေဖြင့် ကွဲ၊ နားလည်း
ဝန်တင်လားများဖြင့် မိမိတို့ဒေသတွက်
ကုန်ပစ္စည်းများကို ဘုရားစေတီတော်၏
အနောက်ဘက် အောက်ခြေကွင်းအတွင်း
ကုန်စည်ဖလှယ်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား
ကြပါသည်။ ၎င်းဘုရားကွင်းကြီးအတွင်း
ကုန်သည်များ ရောက်ရှိစဉ် မြို့သူမြို့သား
များမှ ရေ၊ မီး၊ ထင်း အစရှိသည့် အသုံး
အဆောင်များ မေတ္တာပြုကူညီသူများကို
မိမိတို့၏ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို လက်
တစ်ကော်၊ လက်တစ်ဆုတ် ပြန်လည်
မေတ္တာပြု ပေးလှူကြပါသည်။ ၎င်းကဲ့သို့
ဘုရားကွင်းဈေးကြီးအတွင်းမှ လက်တစ်
ကော်၊ လက်တစ်ဆုတ် မေတ္တာလက်
ဆောင်ရကြသဖြင့် လက်ကော်ရဈေးဟု
တွင်လျက် ဘုရားစေတီတော်မှာလည်း
ရွှေလက်တော်ရဘုရားဟု နှုတ်မည်တွင်
လျက်ရှိခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်၏အောက်ခြေ
အနောက်ဘက်ကွင်းကြီးအတွင်း ရောင်း
ဝယ်ဖောက်ကားကြသည့် ကုန်သည်များ
တွင် ရှမ်းကုန်သည်များ အများဆုံးဖြစ်၍

အချို့မှာ ပျော်ဘွယ်တွင် အခြေချနေထိုင်
ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှမ်းကုန်သည်ပွဲစား
များ နေထိုင်ကြသောကြောင့် ရှမ်းပွဲ
ရပ်ကွက်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

အခွန်တော်ဝန်မင်း ဦးလူး
ဦးဆောင်တည်ဆောက်ပူဇော်ခဲ့သောစေတီ
မှာ ဂေါပကအဖွဲ့အစည်းများ ဆက်လက်
စောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း တိုးတက်မှု
မရှိခဲ့ပေ။

၁၂၆၈ ခုနှစ်တွင် ရှမ်းပွဲ
ရပ်ကွက်နေ ပွဲစားကြီးဦးသာလှိုင်၊ ဇနီး
ဒေါ်ချော မိသားစုတို့မှ စေတီတော်ကို
ဆက်လက်စောင့်ရှောက်၍ ဦးသာလှိုင်
သည် ဂေါပကအဖွဲ့ကို စနစ်တကျပွဲစည်း
၍ ကိုယ်တိုင်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်
ခဲ့သည်။ ၎င်းလက်ထက်တွင် မပြီးဆုံး
သေးသော စေတီတော်ကြီးအား ပြီးစီး
အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်၍ တည်တံ့
မှုမရှိသော ဘွဲ့အမည်ကိုလည်း ဩဝါဒ
စရိယဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ဩဝါဒ
ခံယူလျက် ပျော်ဘွယ်မြို့ကြီး ငြိမ်းချမ်း
သာယာတော်မူနိုင်ရေး ရည်မျှော်တွေး

လျက် ၎င်းကြေးနင်းကြေ ပြည်တော်
သာဘုရားဟု ဘွဲ့မည်တော်ပေးလျက် ကပ်
လျှပ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကြီး
ကို စတင်ခဲ့သည်။ ၎င်းဂေါပကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီး ဦးသာလှိုင်လက်ထက်မှာပင် နိုင်ငံ
တော်အသိအမှတ်ပြုစေတီတော်တစ်ဆူ
ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

၁၂၆၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ကျင်းပ
ခဲ့သော ပြည်တော်သက်ဘုရားပွဲတော်ကြီး
အား ဂေါပကအဖွဲ့အဆက်ဆက် အစဉ်
အလာမပျက် ကျင်းပခဲ့ရာတွင် အနီး
ပတ်ဝန်းကျင် ဘုရားပွဲတော်ကြီးများဖြစ်
သည့် သာစည်မြို့၊ ရွာကြီးရွှေရင်မျှော်
ဘုရား၊ သောင်ရမ်းရွှေကူဘုရား၊ ရမည်း
သင်း ရွှေမြင်တင်ဘုရားပွဲတော်များနှင့်အတူ
တပို့တွဲလနှင့် တပေါင်းလအတွင်း
တစ်ဆက်စပ်တည်းကျင်းပခဲ့ရာ ဂုဏ်
တော်ရွှေတင်ပူဇော်ကျင်းပသည့် ဘုရား
ပွဲတော်ကြီးများနည်းတူ ရွှေပြည်တော်
ဘုရားပွဲတော်ဟု ဘုရားဖူးလာ ဧည့်
ပရိသတ်များ၊ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ နှင်းလှည့်
ဈေးသည်အပေါင်းမှ မူလ ပြည်တော်သာ

ဘုရားဘွဲ့တော်အား ဂုဏ်တော်ရွှေတပ်
နှုတ်မည်တွင်ကား ခေါ်ဆိုခဲ့ကြရာမှ ရွှေ
ပြည်သာဘုရားဟု နိုင်ငံတော်တစ်လွှား
တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဂုဏ်ဝင့်ကြွား
လျက်ရှိသည်။

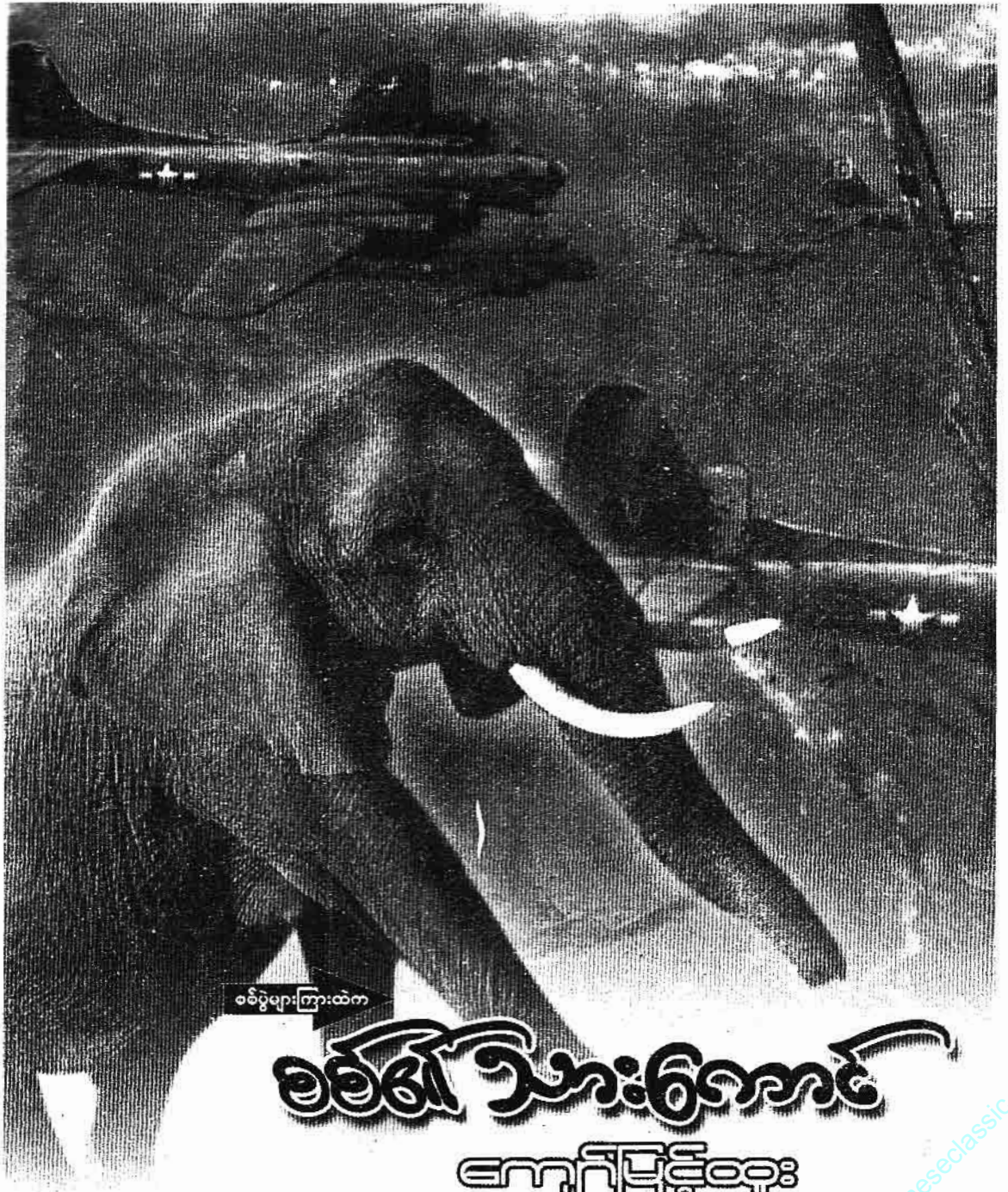
၁၃၄၈ ခုနှစ်တွင် မူလ
ထီးတော်ကြီးမှာ နှစ် ၁၀၀ ကျော်ကြာ
ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းရွှေ၊ အတွင်း
ရေးမှူးဦးတင်အေး အမှူးပြုသော ဂေါပက
အဖွဲ့မှ ထီးတော်သစ်တင်လှူရန် သံဃ
ဩဝါဒခံယူ၍ ၁၃၄၉ ခုနှစ် တပေါင်း
လပြည့်နေ့ (၂-၃-၈၈) တွင် ရွှေထီးတော်
တင်လှူစဉ်ကာလမှာပင် မူလစေတီတော်
၏ အနောက်တောင်ဘက် စနေထောင့်
မှ ယိုယွင်းပျက်စီးကွဲအက်လာမှုကြောင့်
စေတီတော်မှာ မြေနီသရိုးများနှင့် တည်
ဆောက်ထားသဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့မှ စေတီ
တော်ကြီးအား ပြုပြင်ရန် သံဃဩဝါဒ
ဆက်လက်ခံယူကာ ရွှေပြည်သာစေတီ
တော်ကြီးအား ရှမ်း၊ မြန်မာ၊ ဗီသုကာ
လက်ရာနှစ်ရပ်ဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းတည်
ဆောက်ကြသည်။

မူလစေတီတော်မပျက် လုံး
ပတ်တော်ဖွင့် ဉာဏ်တော်မြှင့်လျက် တည်
ဆောက်ပူဇော်ကြရန် သံဃဩဝါဒ ခံယူ
ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၃၄၉ ခုနှစ်တွင် အတွင်း
ရေးမှူး ဦးတင်အေး ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးသန်းရွှေ၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်ဆွေ
တည်ဆောက်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦး
အောင်သာ၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးစိန်ဝင်း
အမှူးပြုသော ဂေါပကအဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့
စည်း၍ ၁၃၄၉ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၂
ရက် (၁၂-၅-၈၈) ရက်နေ့တွင်
ဩဝါဒဓရိယဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတ ၏
အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှုဖြင့် စေတီတော်အား
ပန္နက်တော်တင်ကာ လုံးပတ်တော်ဖွင့်
ဉာဏ်တော်မြှင့် တည်ဆောက်ပူဇော်ကြ
ပါသည်။

၁၃၅၃ ခုနှစ်တွင် စေတီတော်
ကြီးအား တတိယပစ္စယအထိ ဌာပနာ
ပူဇော်ပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းရွှေ
ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးမြစိန်၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်ဆွေ
အမှူးပြု၍ ဆက်လက်တည်ဆောက်

ပူဇော်ခဲ့ရာ ၁၃၅၄ ခုနှစ် တော်သလင်း
လပြည့်ကျော် (၁) ရက် (၁၂-၉-၉၂)
နေ့တွင် မူလဉာဏ်တော် (၆၇) ပေမှ
(၁၀၈) ပေ အမြင့်ဆောင်သည့် စေတီ
တော်မြတ်အား လုံးပတ်တော်ဖွင့် ဉာဏ်
တော်မြှင့်လျက် တည်ဆောက်ပူဇော်ခဲ့
ကြပါသည်။ စေတီတော်၏ဘွဲ့အမည်ကို
လည်း နှုတ်တွင်မည်လျက်ရှိသည့်အတိုင်း
ရွှေပြည်သာစေတီတော်ဟု ယခုတိုင်
ပျော်ဘွယ်မြို့၏ တန်ခိုးကြီးဘုရားအဖြစ်
နှစ်စဉ်ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဘုရားပွဲတော်ကြီးကို
ကျင်းပလျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ရွှေပြည်သာဘုရားသမိုင်း
အကြောင်းအရာများကို စုစည်းပေးသော
ရေလယ်ကျောင်း ပါဠိတက္ကသိုလ်
သာသနာ့သောဘိဏ္ဍိကျောင်းအဆောင်
အရှင်ဝိနယနှင့် ယားကြီးရွာမှ ဦးအောင်
မြင့်စိန် + ဒေါ်သောင်းတင် မိသားစု၊
အဘွား ဒေါ်လှကျင်နှင့် ရွာသူရွာသား
အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

စစ်ပွဲများကြားထဲက

စစ်၏ သားတော်

ကျော်ပြင်စိုး

နံနက်ခင်းရောက်သည်နှင့်
နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ကုန်း၊ ရပ်မြင်သံကြား
သတင်းများတွင် စာရေးသူတို့ ဖတ်ရှုရ
တွေ့မြင်နေကြရသည်မှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း
စစ်ပွဲသတင်း၊ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု၊
အသေခံရမှု၊ ခွဲယူသတင်းများကို စိတ်မချမ်း
မြေ့ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြသိနေရပါသည်။

စစ်ကြောင့် သေဆုံးရသူ၊
ဒုက္ခတဖြစ်ရသူ၊ မိသားစုသေကွဲရှင်ကွဲ
ဖြစ်ရသူ၊ အမိမဲ့အဖမဲ့ဖြစ်ရသည့် မိဘမဲ့
ကလေးများ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်
ဆုံးရှုံးပြီး စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များကို ဘဝနှင့်
ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ကြရပါသည်။ စစ်၏
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို လူသားများ
သာမက တိရစ္ဆာန်များပင် ခံစားခဲ့ရသည်
ကို စာရေးသူ ဖတ်ရှုခဲ့ရသော ဝစ်အတွင်း
ဂျပန်ပြည် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွင် ဖြစ်ပျက်
ခဲ့သော ရင်နှင့်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်လေး
အား ပြန်လည်ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါ
သည်။

အာရှရယ်နော်မြို့ရှိ တိရစ္ဆာန်ရုံ
ဟာ ချယ်ရီပန်းများနှင့် ဝေဆာလျက်နေ

ပါတယ်။ နံနက်ခင်းဖြာထွက်နေတဲ့
နေရောင်ခြည်အောက်မှာ စည်ကားလို့
နေပါတယ်။

ဒီအချိန်လောက်ကစပြီး ခရာ
ကိုမှတ်လိုက်တာနဲ့ ဘောလုံးကြီးပေါ်တက်
ပြနေတဲ့ ဆင်ကျွန်းအရှေ့မှာလည်း လူတွေ
ပြည့်ကျပ်လှဖြစ်နေပါပြီ။ ဆင်ကျွန်းရဲအေးနား
မှာတော့ တစ်ခုသောသင်္ချိုင်း ရှိပါတယ်။
သတိထားမိသူ သိပ်မရှိလှပေမယ်။
တိရစ္ဆာန်တွေကို မြှုပ်နှံထားပါတယ်။
ကျောက်တုံးကလေးများစီပြီး ပြုလုပ်ထား
တဲ့ သင်္ချိုင်းကလေးပါ။ အမြဲတမ်း နေ့စဉ်
နေမင်းရဲအလင်းရောင်ကို နွေးထွေးစွာ
ခံစားလျက်ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့
အဲဒီသင်္ချိုင်းရဲ့ ကျောက်တုံးကလေးများကို
ဖြည်းညင်းစွာပွတ်ငှာတီးပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက သနားစရာကောင်းလှ
တဲ့ ဆင်တွေအကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

အခုတိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ဆင် သုံး
ကောင် ရှိတယ်။ အဲဒီဆင်သုံးကောင်ဟာ
ဒီကိုရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး။ ပိုး
အရင်တုန်းကလည်း ဒီတိရစ္ဆာန်ရုံမှာ

ဆင်သုံးကောင်ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့နားမည်
တွေက ဂျွန်၊ တွမ်ကိုနဲ့ ဝမ်လီလို့ ခေါ်
ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက စစ်မီးဟာတဖြည်း
ဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာပြီး တိုက်ပွဲမြို့ပေါ်မှာ
တော့ နေ့ရောညရော ဗုံးမိုးရွာခဲ့တယ်။
အဲဒီဗုံးတွေသာ တိရစ္ဆာန်ရုံပေါ် ကျခဲ့ရင်
ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။ တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့
လှောင်အိမ်တွေပျက်စီးပြီး တိရစ္ဆာန်တွေ
ပါ သေရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ လှောင်အိမ်
က လွတ်ထွက်ပြီး လူတွေရှိတဲ့မြို့ထဲကို
ဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းမယ်ဆိုရင် ကြီး
မားတဲ့အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် လူတွေကို
အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ ကျား
သစ်၊ ဝက်ဝံတွေကို အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်
ပစ်ရပါတော့တယ်။ ဒီနောက် သုံးကောင်
သော ဆင်တွေရဲ့အလှည့်ကို ရောက်လာ
ပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ အမြဲတမ်းသောင်း
ကျွန်းပြီး လူတွေကို ထိခိုက်အနာတရဖြစ်

နှစ်ကောင်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကယ်တင်
ဖို့ရာကို စဉ်းစားကြပါတယ်။ စစ်ဘေးနဲ့
ကင်းရာ တိရစ္ဆာန်ရုံကိုပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါ
တယ်။

သို့သော်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ
ဘယ်တိရစ္ဆာန်ရုံမှ လုံခြုံမှုဆိုတာ မရှိတော့
ပါဘူး။ တိုက်ကျိုကိုပို့ဖို့လည်း စီစဉ်ကြပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ကျိုမှာလည်း ဗုံးတွေ
ကျနေပြီး အဲဒီမှာလည်း တိရစ္ဆာန်ရုံတွေ
သောင်းကျန်းလို့ လွတ်ထွက်လာမယ်ဆို
ရင် မြို့လူထုကို ဘယ်လိုမှတောင်းပန်
လို့ရမယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့
နှစ်ကောင်ကို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာပဲ အစာငတ်
ရေငတ်ထားပြီး သတ်ပစ်ဖို့ဖြစ်လာပါ
တော့တယ်။

အစာငတ်ခံနေတဲ့ နေ့တွေ
ဟာ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကြာလာခဲ့ပါပြီ။
“တွမ်ကီ” နဲ့ “ဝမ်လီ” ဟာ တဖြည်းဖြည်း
ချိုးကျလာပါပြီ။ ချိုးကျသွားတဲ့ခေါင်းကြီး
မှာ အရင်က သေးငယ်တဲ့မျက်လုံးဟာ
တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်းစက်ပြီးကျယ်လာပါ
တယ်။ ဦးခေါင်းမှာ ကြီးကြီးမားမားဆိုလို

အောင် လုပ်တတ်တဲ့ “ဂျွန်” ကို ပထမ
သတ်ဖို့ ပြင်ပါတယ်။ ဂျွန်ဟာ အာလူးကို
အင်မတန်ကြိုက်ပါတယ်။ အဆိပ်သွင်း
ထားတဲ့ အားလူးကို သာမန်အာလူးတွေ
နဲ့ရောပြီး ကျွေးပါတယ်။ ပါးနပ်တဲ့ ဂျွန်
ဟာ အဆိပ်ပါတဲ့အာလူးကို သူ့ပါးစပ်နား
အထိ ဆွဲယူပြီးပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ
သေဆုံးသွားလို့ နာမောင်းနဲ့ပြန်ယူပြီး
“ဟဲခနဲ ဖုတ်ခနဲ အစာကျွေးတဲ့သူအီကို
ပြန်ပစ်ပေးပါတယ်။

ဂျွန်ကို အစာကျွေးပြီး သတ်လို
မရမှန်း သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြင်း
တွေအတွက်သုံးတဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကြီးကို
အသုံးပြုဖို့ စီစဉ်ကြပြန်ပါတယ်။ ဆင်ရဲ့
အရေပြားဟာ ထူလည်း ထူပါတယ်။

အလွန်လည်း ပူပြင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဆေးထိုးအပ်ကြီးတွေသာ တဖြည်းဖြည်း
ကျိုးပြီး အဆိပ်ဆေးရည်တွေကို ဘယ်လို
မှသွင်းလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ လက်လျှော့ရတဲ့
အဆုံး အစားအစာကို တစ်ခုမှမပေးဘဲ
အငတ်ထားလိုက်တဲ့အခါ သနားစရာ
ကောင်းတဲ့ ဂျွန်ဟာ တစ်ဆယ့်သုံးရက်
မြောက်နေ့မှာတော့ အာဟာရပြတ်ပြီး
သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

ဂျွန်ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့ “တွမ်ကီ”
နဲ့ ဝမ်လီတို့အလှည့် ရောက်လာပါတော့
တယ်။ အဲဒီဆင်နှစ်ကောင်ဟာ သိပ်
ယဉ်ပါးပြီး အင်မတန်မှ သဘောကောင်း
တဲ့ ဆင်တွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ပို့ တိရစ္ဆာန်ရုံက ဝန်ထမ်းတွေဟာ သူတို့

နားရွက်ကြီးတွေသာ ကျန်ပါတော့တယ်။

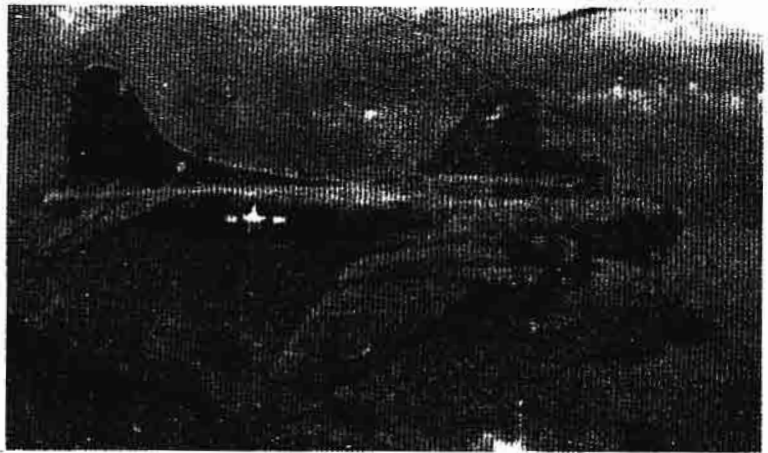
ဆင်ကြီးသုံးကောင်ကို သား
သမီးနှင့်မခြား ချစ်ခင်နေသော ဆင်ထိန်း
ကြီးက ...

“အင်း ... သနားစရာကောင်း
လိုက်တာ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

လို့ ညည်းညူပြီး ဆင်ကျုံးရှေ့
မှာ ခေါက်တုန်းခေါက်ပြန် လုပ်နေပါတော့
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ “တွမ်ကီ” နဲ့
“ဝမ်လီ” ဟာ တရားရှုံးနဲ့ အသံပေးရင်း
ကိုယ်လုံးကြီးတွေကိုကိုင်ပြီး လှောင်အိမ်
ရှေ့ကို လျှောက်လာပါတယ်။ တစ်ကောင်
နှင့်တစ်ကောင်ဟာ ခွန်အားတွေ ချို့တဲ့
နေတဲ့ကြားက ရှိသမျှအင်အားလေးတွေ
နဲ့ ကျောခြင်းကပ်လိုက်ပြီး လုပ်နေကျ
ပြကွက်လေးတစ်ခုကို စလုပ်ပြပါတော့
တယ်။

နောက် ခြေထောက်တွေနဲ့
နှစ်ယောက်သား ကျောပိုပြီး ရပ်ကြပါ
တယ်။ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို
အပေါ်ကိုထောင် နှစ်မောင်းတွေကို အပေါ်

ကို တတ်နိုင်သမျှမြှောက်ပြီး “ဘန်ဂိုက်”
(ဂုဏ်ယူပါတယ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်)
ဆိုတဲ့ ပြကွက်ကို ရှိသမျှ အင်အားလေး
နဲ့ ချိချိနဲ့နဲ့ လုပ်ပြရာပါတော့တယ်။ အရင်
တုန်းက ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ ဒီပြကွက်
တွေလုပ်ပြရင် သူတို့ကို ဆင်ထိန်းတွေက
အစာကျွေးခဲ့လေတော့ အစာရေစာများ
ကျွေးမှာလေလားလို့ထင်ပြီး လုပ်ပြရာပါ
တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဆင်ထိန်းကြီးက ..
“ဟာ ... တွမ်ကီရာ ...
ဝမ်လီရာလို့”

မဆိုတင်က ငိုသံပါကြီးနဲ့ အော်
ဟစ်ရင်း .ရိက္ခာခန်းထဲကို ကမူးရှူးထိုး
ပြောင်လာပြီး အစာတွေကိုထုတ်ပြီး ဆင်
တွေကို ချွေးကျွေးပါတော့တယ်။ ရေကို

လည်း ပြေးခပ်ပေးပါတော့တယ်။ ပါးစပ်
ကလည်း ...

“စားကြ ... စားကြ သောက်
ကျ ... သောက်ကျ”

လို့ပြောရင်း ဆင်နှစ်ကောင်ရဲ့
ရှေ့ခြေထောက်နားအထိ ချွေးကျွေးပါတော့
တယ်။

ဆင်တွေကို အစာကျွေးခြင်း၊
ရေတိုက်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ရဆိုတဲ့
အမိန့်ကိုလွန်ဆန်ပြီး ဆင်ထိန်းကြီးဟာ
လုပ်နေပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ရဲ့ ဝန်ထမ်း
တွေအားလုံးဟာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြပြီး
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြပါတယ်။
တိရစ္ဆာန်ရဲ့ရဲ့ အမှုထမ်းတွေရဲ့ နှလုံးသား
ထဲမှာတော့ ဒီဆင်နှစ်ကောင်ရဲ့ ကံကြမ္မာ

ဟာ တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက် အချိန်ဆွဲရင်း
စစ်ကြီးသာပြီးဆုံးခဲ့ရင် သူတို့နှစ်ကောင်
လည်း အသက်ချမ်းသာရပါစေမယ်လို့
ကျိတ်ပြီး ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်း
နေကြလေရဲ့။

ဒါပေမဲ့ တွမ်ကီနဲ့ဝမ်လီဟာ
အခုတော့ မလှုပ်ရှားနိုင်ကြတော့ပါဘူး။
သူတို့ရဲ့ကိုယ်တွေကို ဘေးတိုက်တစောင်း
လဲပြီး တဖြည်းဖြည်းပြီးကျယ်လာတဲ့
မျက်လုံးတွေမှ နှုတ်ကောင်းကင်က ရွှေနေ
တဲ့အလင်းတွေကိုတောင် အနိုင်နိုင်ကြည့်နေ
ရပါပြီ။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်တဲ့
ဆင်ထိန်းကြီးဟာ သူ့ရှင်ထဲမှာ နာကျင်
စူးရှစွာနဲ့ အင်မတန်အခံရခက်စွာ စိတ်
နှလုံးထိခိုက်နေပါတယ်။ အမှုထမ်းတွေ
အားလုံး သူ့လောက်မခံစားရပေမယ့်
မကြည့်ရက်ကျလေတော့ ဆင်ကျွန်းနဲ့ဝေး

ရာမှာ တတ်နိုင်သမျှ နေကြပါတော့တယ်။
အဆုံးမှာတော့ တွမ်ကီနဲ့ဝမ်လီ
ဟာ သူတို့လုပ်ပြနေကျ “ဘန်ဇိုက်”
ပြကွက်ကို မြေပေါ်မှာလုပ်ပြနေတဲ့အတိုင်း
သေဆုံးသွားကြပါတယ်။

“ငါ့ရဲဆင်တွေ သေပြီ ...
ငါ့ရဲဆင်တွေ သေပြီ”
နဲ့ ဆင်ထိန်းကြီးဟာ အရူး
တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပြီး ရုံးခန်းထဲ
ကို ပြေးဝင်လာတယ်။ တွေ့တဲ့သစ်သား
ချောင်းတစ်ချောင်းကိုယူပြီး စားပွဲခုံကို
ရိုက်လိုက် ဝိုလိုက်နဲ့ သူ့ရှင်ထဲက သောက
ကို ဖြေနေပါတော့တယ်။

ဆင်ရဲကျွန်းထဲကိုတော့ သတင်း
ကြားလို့ စုပြုံရောက်လာကြတဲ့သူတွေဟာ
ဝင်လာမစဲပေါ့။ ဆင်ရဲကျွန်းနဲ့ သူတို့
ကိုယ်တွေ ထိကပ်ကြပြီး အသံကုန်ဟစ်

အော် ငိုနေကျပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ခေါင်း
ပေါ်ကနေ နောက်ထပ်မှုံးကြဲချဖို့အတွက်
ပျံသန်းနေတဲ့ ရန်သူလေယာဉ်တွေရဲ့
အသံတွေဟာ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ကြားနေ
ကြရပါတယ်။

ဆင်တွေကိုဖက်ပြီး ငိုနေကြ
တဲ့သူတိုင်းက ...

“စစ်ကိုရပ်ကြပါတော့ ...
စစ်ကို ရပ်ကြပါတော့”

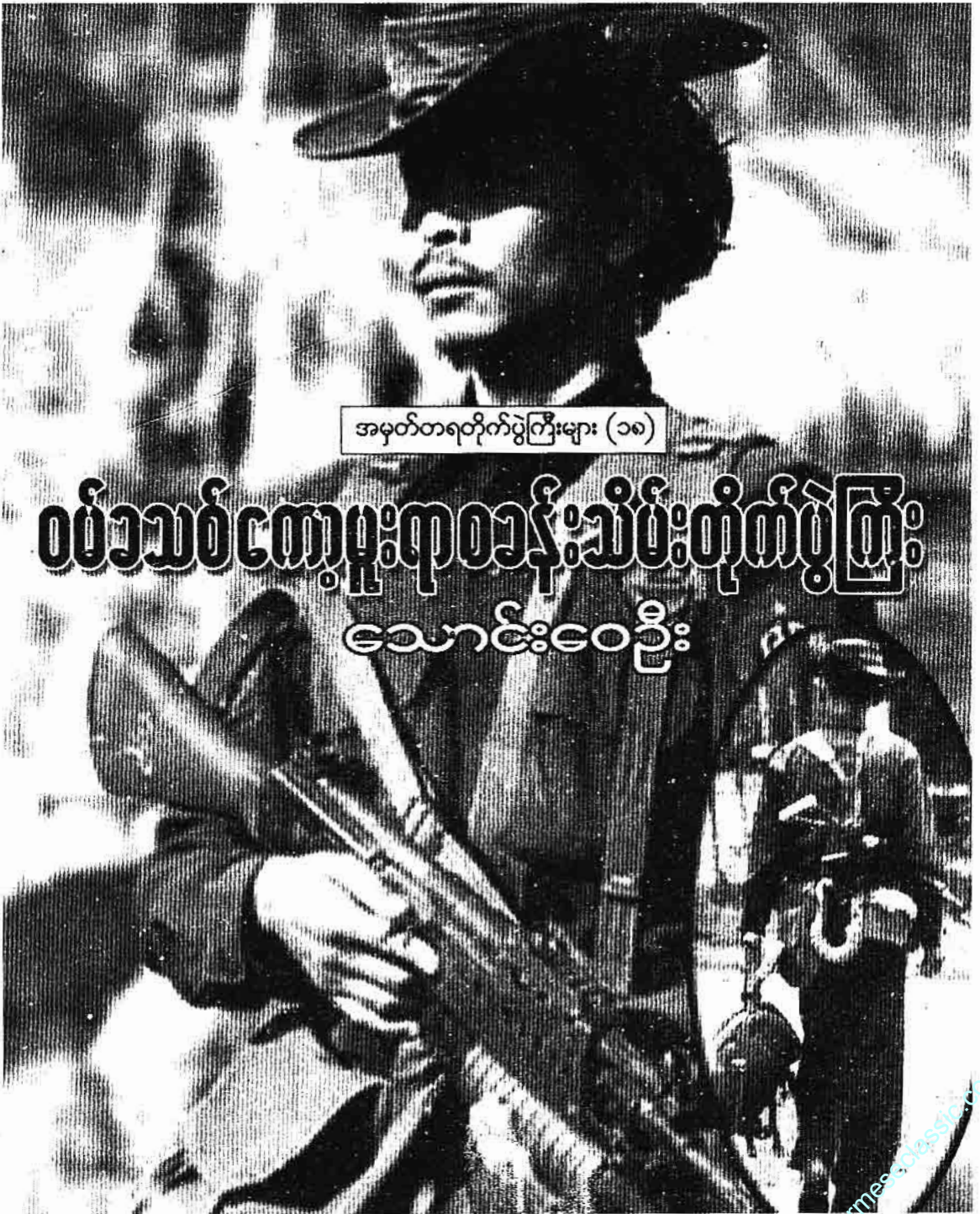
လို့ အော်ဟစ်ငိုကြွေး၍ တား
ဆီးနေကြပါတယ်။ အဲဒီသုံးကောင်သော
ဆင်တွေဟာလည်း အခုအခါမှာတော့
ဒီသင်္ချိုင်းကလေးရဲ့အောက်မှာ အိပ်၊ က်
အနားယူနေကြပါတယ်လို့ တိရစ္ဆာန်ရဲ့
အမှုထမ်းက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဤစိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်
ရပ်မှန်နှင့် စစ်၏အနိစ္စရံတို့ကို စာရေး
သူ မနှစ်သက်သလို လူတိုင်းလည်း စစ်
ကိုမလိုလားစေရန် ရည်သန်၍ ရေးသား
လိုက်ပါသည်။

ကျော်မြင့်ထူး

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ (၁၈)

ဝင်သင်ကျေးဇူးတင်သုံးသပ်စုံတစ်ပွဲဖြိုး သောင်းငဝဦး

ယခင်လမှအဆက်

ကော်မူးရာတွင် တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေစဉ်ကာလ ထိန်မောင်သည် ဂျော်နီကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဂျော်နီ ... မင်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် လုပ်မှာပါ”

“မင်းကိုပြောလိုက်ရင် ဒီ အတိုင်းချည်းပဲ။ ဒီမှာ မင်းဆီကို ကြေးနန်းတစ်စောင် အခုရောက်လာ မယ်။ အဲဒါဆို မင်း နားလည်ရောပေါ့”

“အခု ပြောလို့မရဘူးလား”

“ရန်သူ နားထောင်နေမှာ ပေါ့။ ခေါင်းဝါတွေက တို့စက်တွေ အကြောင်းသိနေတာပဲ။ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်းသာ လုပ်ဟေ့။ မနေ့ညက ငါတို့ အပြည့်အဝ စီစဉ်ပြီးပြီ။ နိုင်ငံရေး ထိခိုက်မှာတွေ ဘာတွေ ဂရုမစိုက်နဲ့။ ကျည်ဆန်လိုရင် ပြော”

“ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ ကျည်ဆန်သယ်ဖို့

ကျွန်တော့်လူ ထပ်လွှတ်ဦးမယ်။ အခု ဟော့ ပေါ်တာ မရှိသေးဘူး။ ဗိုလ်မှူး ထောလေကို ပြောထားတဲ့ကိစ္စလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက အစီရင်ခံစာ တက်လာရင် ဗိုလ်ချုပ် သိမှာပဲ”

“အရင် လှကော်ပစ်နေကျ မြို့တွေကို မင်းသိတယ်နော်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ငါ ၁၀၇ မီလီမီတာ ကျည် တွေပို့ပေးမယ်။ လှကော်လုပ်နေကျ အလုပ်ကို လုပ်ကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမြို့ကို သိမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ နောက် ပိုင်းမှာ ဒီကောင်တွေ မရှိဘူး။ ရဲလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

ဂျော်နီက ကြုံးဝါးပြလိုက် သည်။

တပ်မဟာ (၇) မှူး ထိန်မောင်သည် ဂျော်နီကို သာမကဘဲ သူတပည့် တိုက်ခိုက်ရေးသမားများ ဖြစ် ကြသော ဗိုလ်မှူးထောလေ၊ ဗိုလ်မှူး ထူးကျော်တို့ကိုပါ ညွှန်ကြားချက်

ထုတ်ပြန်သည်။
“မင်းတို့ ယူသွားတဲ့ လက်နက်ကြီးကျည်တွေနဲ့ ရန်သူ စခန်းကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ စခန်းလေးဖြစ်ဖြစ် အကုန်ပစ်။ မြို့ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့လေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာလေး ဖြစ်ဖြစ် အကုန်ပစ်ပြီး မီးရှို့။ အကုန် ဖျက်ဆီးပစ်။ ငါတို့ KNU ကို နိုင်ငံ ရေးအရ ထိခိုက်မှာ လုံးဝမစိုးရိမ်နဲ့။ ငါတို့ KNU ဟာ နိုင်ငံတကာမှာ သူရဲကောင်းဖြစ်နေပြီ။ မင်းတို့ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြကိုယ်တိုင် က အရပ်ဘက် ပစ်မှတ်တွေကို ဦးစား ပေးပြီးတိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီးပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးမြရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာကြ။ လုပ်ရမယ့် နေရာတွေက ကော့ကရိတ်၊ လှိုင်းဘွဲ့၊ ဘားအံ၊ ဒုံရင်း၊ ကမမောင်း၊ ရွှေဝွန်း၊ ဒေါ်လန်း၊ နဘူးနဲ့ ကျန်တဲ့မြို့ တွေ ရွာတွေပဲ။ ကိုယ်က ကြောက်သလို ဖြစ်နေတယ်။ မကြောက်နဲ့။ ရဲရဲသာ လုပ်”

ဂျော်နီက ထိန်မောင်ကို

ပြန်လည် တင်ပြသည်။

“ကျွန်တော် တိုက်ကွက်
ဖော်ဖို့ လုပ်နေတာ အောင်မြင်ခါနီးပြီ။
ကျန်တဲ့နယ်မြေတွေက ပြဿနာ မရှိ
ဘူး။ ပိုင်ကျံက ကျွန်တော်တို့ကို
ဆန့်ကျင်တယ်။ ဒီတစ်ပွဲပြီးရင် ပိုင်ကျံ
အလှည့်ပဲ။ ကျွန်တော့်လူတွေ
စိတ်ဓာတ်တက်လာဖို့ ကျွန်တော်
တိုက်မယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“လက်မနွေးနဲ့ ဂျော်နီ။
နိုင်ငံရေးထိခိုက်မှာ မစိုးရိမ်နဲ့နော်။
ဒါဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြရဲ့ အမိန့်ကွ။
မြို့တွေကို မြန်မြန် မီးရှို့ပစ်။ လုပ်တဲ့
နေရာမှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်။
မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေး
ဖြစ်ဖြစ် ဘာမှမညှာနဲ့။ သတ်စရာရှိတာ
တွေ အကုန်သတ်ပစ်”

“ကျွန်တော့်လူတွေ တစ်နာရီ
အတွင်း ဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်
ဗိုလ်ချုပ်”

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့
ည ၈ နာရီထိုးခါနီး တွင် ကေအင်ယူ

၁၅ ယောက်သည် ကော့ကရိတ်မြို့
အနားသို့ အမှောင်ထု၏ အကာအကွယ်
ကိုယူကာ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။
သူတို့သည် မကောင်းသူထိမ်း ကောင်း
သူထိမ်း ချိန်ကာ အာ(ရ်)ပီဂျီဖြင့်
နှစ်ချက်ပစ်သည်။ ဒုံးကျည် နှစ်စင်း
သည် ကော့ကရိတ်မြို့စွန်ရှိ ခန့်မှီမှု
ရပ်ကွက်တွင်းသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲ
တော့သည်။ လူနေရပ်ကွက်အတွင်းမှ
အိမ်သုံးလုံး မီးကူးစက်လောင်ကျွမ်း

ကုန်သည်။ ကေအင်ယူများက မီးရောင်
မြင်သည် နေရာသို့ နှစ်မိနစ်ခန့်
လက်နက်ငယ်များဖြင့် တရစပ်ပစ်
သည်။ ထို့နောက် ပြောက်ကျားနည်း
ဖြစ်သည့် ပစ်ပြေးလုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း
ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြသည်။

ခန့်မှီမှုရပ်ကွက်မှ ဦးသောင်း
ထွန်း ၄၂ နှစ်၊ မသီတာဝင်း ၁၈ နှစ်၊
မမိုးဝင်း ၂၀ နှစ်တို့ လက်နက်ငယ်
ကျည်ဆန် ထိမှန်ဒဏ်ရာရတော့သည်။
ဂျော်နီက ထိန်မောင်ထံသို့ ပြန်သတင်း
ပို့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ချလိုက်တာ
ကော့ကရိတ် ရဲစခန်း ကြေမွပြီး ပြာပုံ
ဖြစ်သွားပြီ။ ရဲသုံးယောက်လည်း သေ
သွားတယ်။ ကျွန်တော့်လူတွေ စိတ်ဓာတ်
တက်သွားပြီ”

အရက် မူးနေသူ များကို
စိတ်ဓာတ်တက်ကြနေသူများဟု ဂျော်နီ
ထင်နေသည်။ ဗိုလ်မြသည် ဂျော်နီ၏
အကောင်အထည်ဖော်မှုကို များစွာ
ကျေနပ်အားရသွားရသည်။

“ဖဒိုမန်းရင်စိန်ရဲ့သတင်း
ဘာကြားလဲ”

“ခေါင်းဝါတွေက သတ်ပစ်
လိုက်မှာပေါ့ကွာ”

အစဉ်အလာရှိသော ကေ
အင်ယူခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ
ဘားအံခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌဖဒိုမန်းရင်စိန်သည်
၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅
ရက်နေ့တွင် မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်၏
ရှေ့မှောက်တွင် သင်္ကန်းဆီးသွားပေပြီ။
သူသည် ကရင်တော်လှန်ရေးကို စိတ်
ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်
အနောက်အုပ်စု မီဒီယာများအဖို့ကား
ဖဒိုမန်းရင်စိန်သည် အရေးကြီး
ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။ ကတုံးပေါ်
ထိပ်ကွက်ခံရသော ကေအင်ယူများ
ဘက်မှနေ၍ မခံချိုမခံသာ အော်၍
ကောင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈
ရက်နေ့ ည ၈ နာရီခွဲတွင် ကေအင်ယူ
အမာခံ သူလျှိုများက ပဲခွယ်ကုန်းမြို့
ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို လက်ပစ်ဗုံးဖြင့် ပစ်ပြီး

ထွက်ပြေးပြန်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံး
ပေါက်ကွဲသော်လည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ
မှန်နှစ်ချပ်သာ ကွဲသွားခဲ့ရသည်။ လူသူ
ထိခိုက်မှု မရှိ။ စင်စစ် ပဲခွယ်ကုန်းမြို့ကို
မီးလောင်တိုက်သွင်းရန် အကြံပက်စက်
စွာ ကြိုးစားကြခြင်းပင်။

ဗိုလ်မြသည် ဝဇီးလွန်းသော
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအား မနိုင်တိုင် လှုပ်ရှား
လိုက်သည်။

“လောဝါဒီ ... စိုးစိုးနဲ့
အဆက်အသွယ်ရလား”

“သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“အေး ... ငါ့လူတွေ
အားလုံး မြို့တွေ၊ ရွာတွေကို လက်နက်
ကြီး၊ လက်နက်ငယ်တွေနဲ့ ပစ်ဖို့
ညွှန်ကြားပြီးပြီ။ နေရာတကာမှာ ဗုံးခွဲ
ဖို့လည်း ညွှန်ကြားပြီးပြီ။ လူတွေသုံးတဲ့
ရေတွင်း၊ ရေကန်အားလုံးကိုလည်း
ပိုတက်ဆီယမ်ဆိုင်ယာနိုက် အဆိပ်တွေ

ခတ်ခိုင်းပြီးပြီ။ ငါ တစ်ခုလုပ်ဖို့ ကျန်
သေးတယ်”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျ”

“စိုးစိုးကို ပြောထားတဲ့

ဓာတ်ပေးဗုံးတွေ မရသေးဘူး။ ဒါတွေ
ကို ငါတို့ လူတွေကြားထဲမှာခွဲရမယ်။
ကော်မူးရာမှာ ခွဲရမယ်။ တို့ကောင်တွေ
လေးငါးခြောက်ယောက်တော့ သေမှာ
ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအလောင်းတွေကို ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ခိုင်းမယ်။ ဗီဒီယိုရိုက်ခိုင်းမယ်။
နဝတစစ်တပ်က အဆိပ်ဗုံးတွေ သုံးနေ
ပြီဆိုပြီး အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်
လုံလုံပြုဖို့ ဂျပန်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်း
ထားတယ်။ ဒါဆိုရင် နဝတအစိုးရဟာ
အီရတ်လို ဖြစ်သွားမယ်ကွ။ အီရတ်က
ဘာဖြစ်လဲ မင်းသိလား”

“နိုင်ငံတကာက ကုန်သွယ်”

ရေးပိတ်ဆိုမှုတွေကို ခံရပါတယ်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“အေး ... သူတို့က အဲဒီ
လိုပြောတာပဲ။ ကဲ ပိုတက်ဆီယမ်
ဆိုင်ရာနိုက် အဆိပ်တွေရယ်၊ ဒုးဆိပ်

မိုးတွေရယ်၊ ရောဂါပိုးပါတဲ့မိုးတွေရယ်
မြန်မြန်ရအောင်လုပ်ကွာ”

လောဝါးဒီသည် မျက်လုံးပြူး
သွားရသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြ
၏ အကြံအစည်ကို ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး
တာမလာဘောထံ ပြောပြလိုက်သည်။
တာမလာဘောမူ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်သွားရသည်။ ထောလတို့လူစုသည်
ဗိုလ်မြမြှောက်ပေး၍ အသေခံတိုက်နေ
ရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ တိုက်ရင်း
ခိုက်ရင်း မသေဘဲ အဆိပ်ငွေ့ဖြင့်
သေရဦးမည်။ တာမလာဘောသည်
ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်
ကို ချလိုက်လေသည်။

ကော်မူးရာတွင်ကား တိုက်ပွဲ
အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားနေဆဲပင်
တည်း။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၀ ရက်နေ့။

ကော်မူးရာစခန်းပေါ်သို့

လက်နက်ကြီးကျည်များ စုပြုံ၍
ကျရောက်လာသည်။ ပစ်ခတ်မှုမှာ
လည်း ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍
ထိရောက်လာသည်။ အခိုင်အမာ
ဘန်ကာများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြိုကျ
ပျက်စီးကုန်သည်။ အကျအဆုံး
ကလည်း များလှသည်။ ထောလသည်
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ ထိုင်းနိုင်ငံ
ဘက်က ကူညီပစ်ခတ်ပေးပါရန်သာ
အသနားခံရတော့သည်။ ထိုင်းတစ်ဖက်

ကမ်းမှ ပစ်ခတ်မှုများလည်း မထိ
ရောက်တော့။ သူသည် ထိတ်လန့်၍လာ
သည်။ သူ့လူများသည် တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်နေကြ
သည်။ သောင်ရင်းမြစ်ကို လက်ပစ်ကူး
ပြီး ပြေးသူက ပြေးနေသည်။

ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး
တာမလာဘောက သူ့ကို ဆက်သွယ်
ရေးစက်ပေါ် တက်ခိုင်းသောအခါ သူ
အားတက်သွားသည်။ ရေနစ်သူ
အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပင်
ဖြစ်သည်။ တာမလာဘောသည်
ဒုတိယစစ်ဦးစီးချုပ် ဖြစ်သည်။
စစ်ရေးတွင် ဒုတိယခေါင်းဆောင်
ပင်တည်း။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား ...
ကျွန်တော့်အတွက် စစ်ကူတွေ ဒီည
ရောက်နိုင်မလား”

“စစ်ကူကို မျှော်မနေနဲ့တော့
ထောလ။ တပ်မဟာ (၆) ကလည်း
မကူညီနိုင်ဘူး”

ငသာလ အားငယ်သွားရ

သည်။ တာမလာဘော၏ လေသံက
လည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်
ရမလဲ”

“မင်း ဆုတ်တော့”

“ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆုတ်ရ
မှာလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြရဲ့အမိန့်လား”

“မင်းအထက်က တာဝန်ရှိ
တဲ့သူအနေနဲ့ ငါ အမိန့်ပေးနေတာ။
ဒီနေ့ညက စပြီး ဆုတ်။ မင်း မဆုတ်နိုင်
ရင် မင်း သေမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို
သွားရမလဲ”

“ကွေ့ကလုတ် ဒုက္ခသည်
စခန်းကို သွား။ အဲဒီကနေ တပ်မဟာ
(၇) ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

“တပ်မဟာ (၆) နဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဟွေကလုတ်
မှာပဲနေပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်”

“မပြောနဲ့တော့။ မင်းကို

ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးမှာပါ။
ဆက်လုပ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ထောလသည် တာမလာ
ဘော၏အမိန့်ကို အမြန်ဆုံးလိုက်နာရန်
လွယ်ကူစွာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ
သည် အလောင်းခံကောင်းများနှင့် ပြည့်
နက် နေသော ကော် မူးရာကို
သံယောဇဉ်မရှိတော့ပေ။ သူသည်
နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်းကျန်
တဲ့အထိ အသေခံတိုက်မယ်ဟု တစ်
ကမ္ဘာလုံးကြားအောင် ကြွေးကြော်ခဲ့

သော စကားကိုလည်း မေ့သွားပေပြီ။
ကရင်တော်လှန်ရေး၏ နောက်ဆုံး
နှစ်တွင် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို တိုက်ရန်
သူသည် စိတ်မကူးတော့ပေ။

ထောလသည် ခေါင်းဆောင်
ပိုင်းကို စုဝေးလိုက် သည်။ သူသည်
ယခုမှပင် ထာဝရဘုရားသခင်ကို သတိ
ရလာသည်။ သူတို့လူစု ထာဝရဘုရား
သခင်ထံတွင် အသက်ဘေးမှ လွတ်ရန်
ကယ်မပါမည့်အကြောင်း ဆုတောင်း
ကြသည်။ ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်တွင်

ဆုတောင်းပွဲပြီးသည်။ ထို့နောက်
ဆုတ်ခွာရန် ပြင်ကြရသည်။ ဒဏ်ရာ
ရသူတွေကို သောင်းရင်းမြစ်တစ်ဖက်
ကမ်းသို့ ပို့ရသည်။ လက်နက်ကြီးတွေ
ဖြုတ်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းရသည်။ လုံခြုံ
မှုရှိစေရန် ဖိစပ်သူကတော့ ပစ်ခတ်မည့်
မည်။ နောက်ချန်ပြီး အသေခံတိုက်ပွဲ
လူတွေလည်း ရွေးရသည်။ ဒါမှ သူတို့
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဆုတ်နိုင်ပေ
မည်။

ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး

တာမလာဘောသည် ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၁ ရက်နေ့ နံနက် ၃ နာရီကျမှ KNU
ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မြနှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖခို
စံလင်းတို့ထံ အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်
ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကော် မူးရာစခန်းမှ

စစ်သားများကို တပ်မဟာ (၆)
ခွင်ထဲသို့ အထက်တပ်မှူး တစ်
ယောက်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်က
ဆုတ်ခွာခိုင်းလိုက်သည်”

GNU များမှာ အံ့အားသင့် ကုန်ကြသည်။ လောဝါးဒီသည် ဝမ်းသစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နေသော စိုးစိုးကို အဆက်အသွယ်လုပ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဆုတ်နေကြတာလဲ။ ဘယ်သူ့အမိန့်လဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြ ဒေါက်နီနော်တယ်”

“မနက် ၆ နာရီလောက်မှာ စပြီး ဆုတ်လာကြတယ်။ တစ်ရင်း (၁၀၀) က စက်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဆီ လာမယ်ထင်တယ်။ ဒုဦးစီးချုပ် ရဲ့အမိန့်လို့ ရဲဘော်တွေက ပြောတယ်”

“မာနယ်ပလောအတိုင်းပဲ လား”

“အဲဒီထက်ဆိုးမယ်။ အိုဗာ ဟက်ဘန်ကာအားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ရန်သူက တရကြမ်းပစ်တုန်းပဲ”

“ရန်သူတက်လာပြီလား”

“လာတော့မယ်”

ကော်မူးရာစခန်းမှ GNU သည်။ များသည် သောင်ရင်းဖြစ်တစ်ဖက် ကမ်းသို့ အလှအယက်ပင် ဆုတ်ခွာ နေကြသည်။ တိုက်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဖက် နိုင်ငံ ကျည်လွတ်မြေတွင် ခိုအောင်း ကာ အမိန့်အမျိုးမျိုးပေးနေကြသော GNU ခေါင်းဆောင်များသည် ကော်မူး ရာစခန်း ကျဆုံးတော့မည်ဆိုသောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေကြ

ကော်မူးရာစခန်း၏ တစ်ခု တည်းသော ဝင်ပေါက်ဖြစ်သော အိုမီဂါပုံဖြစ်ကွေ့၏ အဝသည် မီတာ ၂၀၀ ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသည်။ ထိုဝင် လမ်းကို သွပ်ဆူးကြိုး ၁၁ ထပ် ကာရံ ထားပြီး သွပ်ဆူးကြိုးများအကြား၌ မိုင်းနှင့် ထောင်ချောက်များက မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ သွပ်ဆူးကြိုးကို ကျော်လာသည်ထားဦး။ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်း သုံးထပ်နှင့် ပစ်ကျင်းတွေရှိသည်။ ရှေ့ခံစစ်စည်း တွင် လူ ၆ ဦး၊ ၇ ဦးစီ ပစ်ခတ်နိုင် သော အိုင်အမာ ကွန်ကရစ်ဘန်ကာ ကြီး ၁၀ လုံးက မားမားမတ်မတ် ရပ် တည်နေသည်။ ကျွန်းလုံးကြီးများဖြင့် အိုင်အမာဆောက်လုပ်ထားသော ဘန်ကာကြီးများကလည်း လက်နက် ကြီးဒဏ် ခံနိုင်မည်ရှိသည်။

ဤမျှတောင့်တင်းခိုင်မာ လှသော စခန်းကြီး အဘယ်ကြောင့် ကျဆုံးရပါသနည်း။

ကော်မူးရာတိုက်ပွဲမှ ထွက်
ပြေးလာသူများကတော့ အဖြစ်မှန်ကို
သိနေကြသည်။ သွပ်ဆူးကြိုး ၁၁ ထပ်
ပြတ်တောက်ကုန်သည်မှာ ကြာပြီ။
မိုင်းကွင်းများပေါ်တွင် လက်နက်ကြီး
တွေ ကျကွဲသဖြင့် ပြောင်တလင်းခါကုန်
သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ကွန်ကရစ်
ဘန်ကာတွေလည်း ဂြိုဟ်ကျကုန်ပြီ။
လူတွေလည်း သေသူသေ၊ ပြေးသူပြေး
နှင့် လျော့ပါးကုန်ပြီ။ တပ်မဟာ (၇)
မှ စစ်ကူတွေမရောက်၊ လမ်းမှာပင်
ရောင်တိမ်းကုန်သည်။ ဘေးက
နောက်က ပတ်တိုက်မည်ဆိုတာလည်း
ဘာမှမလုပ်ကြ။

“နောက်ဆုံးတော့ လူကုန်၊
ကျည်ကုန်၊ ငွေကုန် ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ထောလသည် ဗိုလ်ချုပ်
မောင်မောင် ပြောခဲ့သော စကားကို
သတိရနေမည် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်
သူတို့သည် ကော်မူးရာမှ မဆုတ်လို့
လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်
ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၂၀

ရက်နေ့အတွင်း မိမိတို့ လူ ၉၇
ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ပြင်းထန်စွာ
ဒဏ်ရာရရှိသဖြင့် သေခံရင်းဖြစ်
အရှေ့ဘက်ကမ်းကို ၁၁၈ ယောက်
ပို့လိုက်ရသည်။ ရုပ်မှန်သူ ၂၅၀
ခန့်ရှိမည်။ ထိုသူများမှာလည်း
သွေးလွန်လျှင် သေမည်သာ ဖြစ်သည်။
ဆေးဝါး ကုသမှု မခံယူလို့လည်း မဖြစ်။

ဤ ၄ ရက်အတွင်းမှာပင်
ပျက်စီးကုန်သည့် လက်နက်ကြီးတွေ
ရှိသည်။ မီးလောင်ကုန်သည့် လက်နက်
ငယ်တွေရှိသည်။ သူတို့သည် လက်နက်
ကြီး ၄၂ လက်နှင့် လက်နက်ငယ်
အလက် ၄၀၀ ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။
ဆိုးရွားသည်မှာ သူတို့သည် အောင်မြင်
စွာ စနစ်တကျ ဆုတ်ခွာခြင်းကို မပြု
လုပ်နိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲ
တစ်လျှောက်လုံး ကောင်းစွာ တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ထွက်ပြေးနေခဲ့ကြသော
တပ်ရင်း (၁၆) သည် ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၀ ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ယံတွင်

လက်နက်များကို စွန့်ပစ်ကာ
တစ်ယောက်မကျန် ထွက်ပြေးသွားကြ
လေပြီ။

ကော်မူးရာစခန်းတွင်
ကျန်ရစ်သော တပ်ရင်း (၁၀၁) မှ
ကေအင်ယူများသည်လည်း ခုခံပစ်ခတ်
ရန် စိတ်ကုန်နေလေပြီ။ စိတ်ဓာတ်မှာ
သုညအောက်သို့ပင် ကျဆင်းနေပေပြီ။
ထောလသည်လည်း ဆုတောင်းပွဲ
ပြီးကတည်းက ဘယ်ရောက်နေမှန်း
မသိတော့။ ရှိသည့်သူက ဖြစ်သလို
ကွပ်ကဲရသည်။ အောင်မြင်စွာ စနစ်
တကျ ဆုတ်ခွာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဝါး
အစည်းပြေသကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဆုတ်ခွာ
ခြင်းသည် သူတို့ကို အကျအဆုံး
ပိုမိုများပြားစေတော့သည်။

ဗိုလ်မြသည် ကော်မူးရာ
(ခေါ်) ဝမ်ခသစ်စခန်းအား ထိန်းချုပ်
တိုက်ခိုက်နေသူများအား နောက်ပိုင်းမှ
ပတ်၍ တိုက်ရန် တပ်မဟာ (၇) ကို

အကြိမ်ကြိမ်ပင် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ထိန်မောင်သည် ဝေလည်ကြောင်ပတ် သာ လုပ်နေခဲ့သည်။ လက်တွေ့တွင် မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ဗိုလ်မြသည် တပ်မဟာ (၆) ကို ခိုင်းပြန်သည်။ တပ်မဟာ (၆) သည် မာနယ်ပလော ပြဿနာမှ စတင်ကာ တိုက်ပွဲများနှင့် တတ်နိုင် သရွေ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့သည်။ ဗဟိုကော်မတီက သူနယ်မြေထဲ ဝင်ပြီး တိုက်ရိုက်ချုပ်ကိုင်လာမှသာ မကောင်း တတ်၍ လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး လုပ်ပြသည်။

ဗိုလ်မြသည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့ညအထိ တပ်မဟာ (၆) နှင့် တပ်မဟာ (၇) ကို ကော်မူးရာအား ကူညီရန် အစွမ်းကုန်ဖိအားပေးနေခဲ့ သည်။ တပ်မဟာ (၆) နှင့် တပ်မဟာ (၇) က မလှုပ်။ ထောလသည် ဂျော်နီ နှင့် မောင်ထွန်းတို့ လာရောက်ကူညီ မည်ကို မျှော်လင့် နေခဲ့ သည်။ ဘိနတောင်ကြောတိုက်ပွဲများတွင် ထွက်ပြေးခဲ့သော မောင်ထွန်းသည် ထိုင်းနိုင်ငံ ကျည်လွတ်မြေမှသာ ခိုကပ်

နေသည်။ ဂျော်နီသည် ကြက်တူရွေး ရွာသို့ ဦးတည်သွားရာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား သဖြင့် ပြန်ပြေးလာရသည်။ သူသည် ကော့ကရိတ် ဆင်ခြေဖုံးရှိ လူနေ ရပ်ကွက်ကို ပစ်ခတ်မီးရှို့ရုံသာ တတ် နိုင်ခဲ့သည်။

ထိန်မောင်သည် သူ ကိုယ်တိုင်က ထိုင်းနိုင်ငံ ကျည်လွတ် မြေတွင် ခိုအောင်းနေသော်လည်း ဂျော်နီနှင့် မောင်ထွန်းကိုမူ အစွမ်းကုန်

ဖိအားပေးခဲ့သည်။ ဂျော်နီနှင့် မောင် ထွန်းထံမှ လူတွေထုတ်ပြီး ထောလထံ စစ်ကူသွားခိုင်းသည်။ စစ်ကူများသည် ကော်မူးရာသို့ ရောက်၍မလာ။ မဲဆောက်မှ စိုးစိုးကလည်း ကော်မူးရာ တစ်ဖက်ကမ်းအထိ ရောက်လာကာ ကော်မူးရာကို ကူညီပါမည့်အကြောင်း တပ် မဟာ (၆) ကို ဖိအားပေးခဲ့သည်။ မည်သူမျှမလှုပ်။

သို့နှင့် ဧကအင်ယူတို့၏ နောက်ဆုံး အခိုင်အမာ စခန်းကြီးဖြစ် သော ကော်မူးရာ (ခေါ်) ဝမ်ခသစ် ကျဆုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တပ်မဟာ (၇) မှ။ ထိန်မောင်သည် ကော်မူးရာမှ ထောလ တို့ ဆုတ်ခွာရကြောင်း ကြားသိရသည် နှင့် သူလူတွေကို အမြန်ပြန်ပေးရန် တောင်းဆိုတော့သည်။

“အကြောင်းကြား အကူ အညီတောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ သင့်

ထံသို့ ရောက်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏
ခဲဘော်များကို အပြန်ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်
သည် ဘားအံခရိုင်နယ်မြေထဲ
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။”

ထိန်မောင်သည် စစ်ရှုံး
သဖြင့် မျက်နှာငယ်နေရသော ထောလ
ကို လေသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောလက အကြောင်း
မပြန်။ ထောလ ဘယ်ရောက်နေသည်
ကိုလည်း ဆက်သွယ်၍မရ။

DKBA တပ်များသည်
ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၂
နာရီခွဲမှစ၍ ကော်မူးရာစခန်းကြီးထဲသို့
အတားအဆီးမရှိ ဝင်ရောက်လာကြရာ
တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် စခန်းကို
အခုအခံမရှိ သိမ်းပိုက်ရရှိတော့သည်။
ကော်မူးရာ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲသည်
မာနယ်ပလော စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ
ကဲ့သို့ပင် အကျအဆုံး နည်းပါးလှသည်။
ကျဆုံးသူ ၂ ဦးသာ ရှိသည်။ ၁၀
ဦးသာ ဒဏ်ရာရသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ

၈ ရက်နေ့မှ ၂၁ ရက်နေ့အထိ
ကော်မူးရာတိုက်ပွဲတွင် ကေအင်ယူတို့၏
အဆုံးအရှုံးမှာ ကြီးမားလှသည်။
စုစုပေါင်း လူ ၂၁၂ ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရ
သည်။ ၉၃ လောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်နိုင်
ခြင်းမရှိဘဲ ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ ၂၃၁
ယောက် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရပြီး
အသက်ဘေး စိုးရိမ်ရသည်။ ၄၀၀
ကျော် အနည်းအကျဉ်း ဒဏ်ရာရသည်။
၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီး ၂

လက်၊ ၃ ဒဿမ ၅ လက်မ
လောင်ချာ ၁၁ လက်၊ ၂ ဒဿမ ၇၅
ရော့ကက် ၁ လက်၊ ပွိုင့်ဖိုက် စက်
သေနတ်ကြီး ၄ လက်၊ အာပီဂျီ ၆
လက်၊ ဘရောင် နင်စက်သေနတ် ၄
လက်၊ ၃ လက်မ စိန်ပြောင်းကြီး ၁
လက်၊ ၈၂ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းကြီး
၃ လက်၊ ၈၁ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီး
၄ လက်၊ ၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်း
၄ လက်၊ ၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်
၄ လက်၊ လက်နက်ငယ်မျိုးစုံ အလက်
၄၀၀ ကျော်ကို DKBA တပ်များက
သိမ်းဆည်းရမိသည်။ အချို့ ရေထဲကျ
ကုန်တာလည်း ရှိသည်။

ပျက်စီးခဲ့ရသည့် လက်နက်
ကြီး လက်နက်ငယ်များကလည်း
အမြောက်အမြားပင် ဖြစ်သည်။
ကွန်ကရစ်ဘန်ကာ အပါအဝင်
အိုင်အမာဘန်ကာ ၂၀၀ ခန့် ပြိုကျ
ပျက်စီးကုန်သည်။ သွပ်မိုးအိမ် ၅
လုံးနှင့် အင်ဖက်မိုးတဲ ၄၅ လုံးလည်း
မီးလောင်ပျက်စီးသည်။ ဆက်လွယ်ရေး

စက်တွေ ဆုံးရှုံးသည်။

ကော်မူးရာတွင် အကောင်း အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ သံချပ်ကာ ယာဉ်သုံးစီးဖြစ်သည်။ မာနယ်ပလော တုန်းက သံချပ်ကာ ယာဉ်တစ်စီး ဆုံးရှုံးသည်။ ထိုသံချပ်ကာယာဉ်များ KNU တို့ထံ ရောက်ရှိလာပုံမှာ ထူးဆန်း သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ မိုးပေါ်က ကျလာခြင်းတော့ မဟုတ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်မြေမှတစ်ဆင့် သေင်္ဂရင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးကလည်း မသေးလှ။ သို့ရာတွင် Local made များ ဖြစ်၏။

မာနယ်ပလောဒေသ တိုက်ပွဲ များနှင့် ကော်မူးရာ တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်များ အတွင်း KNU စုစုပေါင်း ၄၀၀ ခန့် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရသူ ၅၀၀ ကျော်ခန့် ရှိသည်။ အနည်း ငယ် ဒဏ်ရာရသူမှာလည်း မနည်းလှ။ KNU ဝှို့၏ တိုက်ခိုက်ရေးအင်အား

၁၀၀၀ ကျော်ခန့်မှာ လုံးဝဆုံးရှုံးသွား ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ DKBO အဖွဲ့၏ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖြစ်သော DKBA နှင့် ပူးပေါင်းသူများမှာ ၅၀၀၀ ကျော် သည်။ ဆက်လက်၍ ပူးပေါင်းနေသူ များလည်း ရှိသည်။ တိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ ရှောင်ရှား နေသူများမှာလည်း မနည်းလှ။

KNU တို့၏ ပြိုကွဲခြင်းမှာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှစ၍ ငယ်သားများ အထိ ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ပြိုကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်များမှာ မညီ မညွတ်ဖြစ်၍နေသည်။ ဗိုလ်မြနှင့်အတူ ဆက်၍ မိုက်တွင်းနက်လိုသူက လူနည်းစု ဖြစ်သည်။ အများက ငြိမ်းချမ်းရေးရယူချင်သည်။ အချို့က ကရင်တော်လှန်ရေးကို စိတ်မဝင်စား တော့။ DKBO နှင့် ပူးပေါင်းသူများတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များပါ ပါဝင်လာ သဖြင့် ဘာသာရေး ပဋိပက္ခ မဟုတ် တာလည်း သေချာနေလေပြီ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အများစု

ကလည်း ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန် ငြင်းဆိုနေကြသည်။ ဗိုလ်မြသည် ကြံရာမရဖြစ် သွားရသည်။ ကော်မူးရာသည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးသော ကောက်ရိုး မျှင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုကောက်ရိုးမျှင် သည် ကြေမွသွားလေပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်မြ၏ဆရာများက ပြောက်ကျားစစ် ဆင်ခွဲရန် ဖိအားပေးလာကြပြန်သည်။ အခိုင်အမာစခန်းများ မထားဘဲ ခံစစ်ရှင်လုပ်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့သည် KNU ရာဇဝင် လှည်းဘီးကြီးကို ပြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး အစမှ ပြန်လည်လည် ပက်စေရန် လမ်းကြောင်းချပေးနေ သည်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်၍ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့သော နည်းလမ်းမျိုးစုံကို သုံးရန်လည်း သူလျှို့များက သင်ကြား ပေးနေကြသည်။

မြန်မာစကားပုံတွင် သူခိုးကြီး တော့ ဓားပြ၊ ဓားပြကြီးတော့ သူပုန် ဟူ၍ ရှိနေသည်။ ဗိုလ်မြသည် စိုင်းကော် ၍ ချုံပေါ်ရောက်ပြီး အနှောင်သူပုန်

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသူ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထိုစကားပုံသည် ပြောင်းပြန် ဖြစ်ပေတော့မည်။ သူပုန်သေးလျှင် ဓားပြဖြစ်မည်။ ဓားပြသေးလျှင် သူခိုးဖြစ်မည်။ ဗိုလ်မြ၏ ပြောကံများ အဖွဲ့များသည် ဤလမ်းကြောင်းကို လိုက်ရပေတော့မည်။

ဗိုလ်မြတွင် အကြောက်ရဆုံး သော အနီးကပ်ဆရာ တစ်ဆူရှိသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်။ သူ၏ဇနီးဖြစ်သူ နော်လားမူပင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြသည် နော်လားမူပြောသမျှ လုပ်ရသည်။ နော်လားမူကို သူ မလွန်ဆန်ရဲ။ ဗိုလ်မြ တစ်ယောက် မယက (ခေါ်) မယား ကြောက်ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေသည်ကို KNU ဗဟိုအသိုင်းအဝိုင်းမှ အားလုံး သိကြသည်။

“နင့်ကို ငါပြောနေတာ ကြာပြီ၊ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်ချမ်းသာ နေတာ တော်ရောပေါ့။ အခုတော့

ချမ်းသာသမျှကို အေးအေးဆေးဆေး စည်းစိမ်မခံစားရဘူး။ ဇင်းမယ်အိမ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗန်ကောက်အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဖိမိနဲ့ သွားနေရင် ရတာပဲ”

ဗိုလ်မြသည် နော်လားမူကို ကြောက်သည်။ သို့သော် သူချမ်းသာ သမျှမှာ KNU ငယ်သားများ၏ အသက်သွေးချွေးတို့ဖြင့် ရင်းနှီးထား ရသော ကရင့်တော်လှန်ရေး၏ အဆီ အနှစ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို မည်သူ

ကျေနပ်ပါမည်နည်း။ သူ့ကို ကြိုးဆွဲ နေကြသော လက်မည်းကြီးများကရော လက်ခံပါမည်လော။

KNU များသည် မာနယ်

ပလောစခန်းကြီး ကျဆုံးရခြင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အလစ်အပိုက် အတိုက် ခံရ၍ ကျဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ နီဒေး နှင့်နော်တ ခံစစ်ကြောင်း ကျိုးပေါက်၍ ကျဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့် ယူဆကြသည်။ ကော်မူးရာစခန်းကိုမူ ဘယ်တော့မှ မကျဆုံးနိုင်ဟု အခိုင် အမာ ယုံကြည်ထားကြသည်။ သုံးလ လုံးလုံး နေ့စဉ် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက် လျှင်ပင် မရနိုင်ဟု ထင်ကြသည်။ မိုးကျလာလျှင် ရေကြီးလာမည်။ စခန်းထဲက လူများပင် သစ်ပင်ပေါ် တက်နေကြရသေးလေရာ လာတိုက်သူ များမှာ ရေထဲ မျောပါသွားရုံသာ ရှိတော့သည်။

မကျစေရ။ ကော်မူးရာသည်

ဘယ်တော့မှ မကျစေရ။

ကော် မူး ရာခံ တပ် သည်

အလွန်တောင့်တင်းသည်။ မိတာ ၂၀၀ ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော အိုမီဂါအဝမှ သတ်ကွင်းသည် ပြောင်ရှင်း၍နေသည်။ အကာအကွယ်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိ။ တက်လာသမျှ ပစ်ခတ်သွားသည်။

သံဆူးကြိုး အတားအဆီး ၁၁ ထပ် ကြားမှ မိုင်းနှင့် ထောင်ချောက်များ ကလည်း ခြေချစရာပင် မရှိ။ သစ်သား ပြားများပေါ်တွင် သုံးလက်မ၊ လေး လက်မသံတွေ စိုက်ပြီး လုပ်ထားသည့် သံမြှောင့်တွေကလည်း အပြည့်။

ထို့အပြင် သံဆူးကြိုးတန်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြားတွင် နိုင်ငံ တကာသုံးဆူးဘာဂျာ (ခေါ်) ခေတ်မီ သံဆူးကြိုးခွေ အတားအဆီးတွေ ရှိနေသည်။ ဆူးဘာဂျာများမှာ အရပ် ဘက်သုံးပစ္စည်းမဟုတ်။ ကာကွယ်ရေး ပစ္စည်းစက်ရုံများကသာ ထုတ်လုပ် သော စစ်ဖက်သုံးပစ္စည်းများသာ ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်း ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသော ဆူးဘာဂျာများမှာ အမဲဆိပ်ပင် မချွတ်ရသေး။ KNU

များသည် ၈-၂-၉၅ ရက်နေ့တိုက်ပွဲ အပြီးတွင် သံဆူးကြိုးနှင့် ဆူးဘာဂျာ အတားအဆီး နှစ်ထပ် ထပ်မံချထားနိုင် လိုက်ကြသေးသည်။

ကွန်ကရစ်ဘန်ကာများ၏ ကွန်ကရစ်သားထုမှာ လေးပေခန့် ထူသည်။ ကျွန်းလုံးကြီးများမှာ လက် နှစ်ဖက်ခန့် လုံးပတ်ရှိသဖြင့် လက်နက် ကြီးဒဏ်ကို ကောင်းစွာခံနိုင်သည်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံလုပ် မြေရေခွံအိတ်များ

အတွင်း သံထည်၍ ပြုလုပ်ထားသော သံအိတ်များကလည်း ကော်မူးရာ စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် သောင်းနှင့် သိန်း နှင့်ချီ၍ ရှိနေသည်။ လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ်များကလည်း ဖောချင်း သောချင်းပင်၊ တိုက်ခိုက်မည့် လူဦးရေ ထက် ကိုင်ဆောင်ရမည့် လက်နက် များကပင် ပိုနေသေးသည်။

ဤမျှခိုင်မာတောင့်တင်းလှ သော ခံစစ်စခန်းကြီးသည် မည်ကဲ့သို့

ကျဆုံးနိုင်ပါမည်နည်း။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ
မဟာမိတ်များကလည်း ၁၅၅ မီလီ
မီတာ အမြောက်ကြီးဖြင့် ကျည်
အတောင့် ၁၀၀ ပစ်ပေးပါမည်ဟု ဆို
သည်။ ထရပ်ကားပေါ်တွင် တင်ထား
သည့် ဒုံးပျံပစ်စင်များကလည်း
ဒုံးကျည်တွေ အတွဲလိုက်ပစ်ပေးမည်။
ပစ်မှတ်ရှာရသည့် ရေဒါများ ကြားဖြတ်
သတင်းဖမ်းမည့် ဆက်သွယ်ရေးစက်
များကလည်း ပုံမှန်အလုပ်လုပ်နေ
ကြသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံနယ်မြေထဲဝင်ပြီး
နောက်ကျောမှ အတိုက်မခံရရေး
အတွက်လည်း KNU အချို့သည် ထိုင်း
နိုင်ငံမှ စောင့်ကြပ်နေကြသည်။ ထိုင်း
နိုင်ငံကလည်း ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို
လက်မခံပါဟု အကြိမ်ကြိမ် ကြေညာ
နေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် နှစ်ဖက်
လက်နက်ကိုင်တပ်များ မိမိနယ်မြေကို
အသုံးပြုခွင့်မပေးဟု ဆိုသည်။ သို့သော်
ထိုင်းလက်နက်ကိုင်တပ်များကိုထော့
တိုးတိုးတိတ်တိတ် နားလည်မှု ယူပြီး

အသုံးပြုနေသည်။ သိုသိုသိပ်သိပ်
လာဘ်ထိုးပြီး လှုပ်ရှားနေကြသည်။
တကယ်တိုက်ကြသောအခါ
တပ်မဟာ (၆) မှ စစ်ကူအဖြစ် ဖွဲ့စည်း
ပေးထားသည့် တပ်ရင်း (၁၆) သည်
ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သာ ပစ်သည်။
ABSDF ကပ်ပါးများကလည်း လုံးဝ
အားမကီးရ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ထွက်ပြေးနေကြသည်။
ထောလသည် ရေကျော်နင်းကြမ်း
တံတားလေးတစ်ခုရှိရာ ဝင်ပေါက်
တစ်ခုကိုသာ ချန်လှပ်ပြီး ထွက်ပြေး
သူများကို ပစ်သတ်ခိုင်းခဲ့သည်။
ပြေးသူများကလည်း သံဆူးကြိုးများ၊
မိုင်းကွင်းများကို ဖောက်ထွင်းပြီး
ရှောင်တိမ်းသွားကြသည်။

“ကြောက်လို့ ပြေးတာ
မဟုတ်ဘူးဟေ့။ မတိုက်ချင်လို့ကို
ပြေးတာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အသေမခံချင်
လို့ ပြေးတာ။ အရူးတွေ၊ ဦးနှောက်မရှိ
တဲ့ကောင်တွေပဲ ဆက်ပြီး အသေခံကြ”
တပ်ရင်း (၁၆) က ရဲဘော်

တွေ ပြောသွားသည့် စကားကို ကြားရ
သောအခါ ထောလတစ်ယောက်
အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ရသည်။
“သတ်ပစ်။ ပြေးတဲ့ကောင်
တွေ သတ်ပစ်။ နောက်ဆုတ်တဲ့ကောင်
တွေ အရှင်မထားနဲ့”
ထောလ၏သတ်မိန့်များ
သည် ထွက်ပြေးသူများကို မတားဆီး
နိုင်ခဲ့။ ၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီး
တစ်လက်ပေါ်သို့ လက်နက်ကြီးကျည်
တစ်လုံး ကျရောက်ပေါက်ကွဲရာ
စိန်ပြောင်းကျည်များပါ ထပ်ဆင့်
ပေါက်ကွဲကုန်ပြီး အစုလိုက် အပြုံလိုက်
သေပွဲဝင်ကြရသောအခါ ကေအင်ပု
များအဖို့ စိတ်ဓာတ်ကို ပို၍ချောက်ချား
စေတော့သည်။

ရှေ့လဆက်ရန်
သောင်းဝေဦး

၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလအတွင်း

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

“ဘာကိုရှောင်လို့ ဆောင်ရမလဲ”

ဗေဒဆုတောင်း ဆရာမိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- နိုင်ငံရပ်ခြားလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးမည်။ သို့သော် အနှောင့်အယှက်ရှိနိုင်သည်။
- ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီရနိုင်ပါသည်။
- ထီပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း အပူ။
- စက်ပစ္စည်း အဝင်မတော်ပါ။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းများ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။
- “ရှင်ဥပုတ္တ” ဂါထာရွတ်ပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ထီပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၆၊ ၁)
- နှလုံးသားရေးလမ်းကြောင်းကောင်းပါသည်။
- အများနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးမည်။
- ရန်ရှိသော်လည်း အောင်မြင်ပါမည်။
- မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၇၊ ၀)
- မိမိကိုယ်တိုင်ဦးစီးဆောင်ရွက်ရသောလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးမည်။
- ကျန်းမာရေးအညံ့ရှိသည်။ ဝမ်းနူးစာ မစားရ။
- ခရီးဝေးရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး သင့်ပါသည်။
- မွေးနံဘုရားအား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဘဝကို တစ်ကပြန်စရမည် အချိန်အခါဖြစ်သည်။
- အရာရာ သည်းခံစိတ်မွေးမြူနိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ဆွေမျိုးများက အမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်တတ်သည်။
- စက်ပစ္စည်းအပျက်များ စွန့်ပစ်ပါ။
- “ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး” အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- အစတွင် လုပ်ငန်းများ အခက်အခဲရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အဆင်ပြေပါမည်။
- မနာလိုသူများ၏ ချောက်တွန်းချက်ကို သတိဖြင့် တွန်းလှန်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- အိမ်ထောင်သည်တို့ အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း ပျို့ရွယ်သူတို့ အချစ်ရေးကံမကောင်းနိုင်ပါ။
- မိသားစု စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကို အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။
- အရှေ့မြောက်အရပ်ကို ရှောင်ပါ။
- ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း “သံဗုဒ္ဓေ” ဂါထာ ရွတ်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သူတစ်ပါးကို ကူညီရင်းဖြင့် မိမိရုန်းမရ ဖြစ်နေတတ်သည်။
- မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာသတိပြုပါ။

- အနီးဆုံးမိတ်ဆွေသည် ရန်သူထက်ဆိုး၏။
- ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ မြှင့်တင်ပါ။
- မွေးနေ့တွင် ဝစီပိတ်အခွာနှင့် ဝင်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- စကားနောက်တရားပါတတ်သည်ကို သတိပြုဆင်ခြင်ပါ။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။
- သောကမှ လွန်မြောက်ရန် အချိန်မကျသေးပါ။
- ပညာသည်ရန် သတိပြုပါ။
- ဥပုသ်နေ့တိုင်း တရားထိုင်ပေးပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတ။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

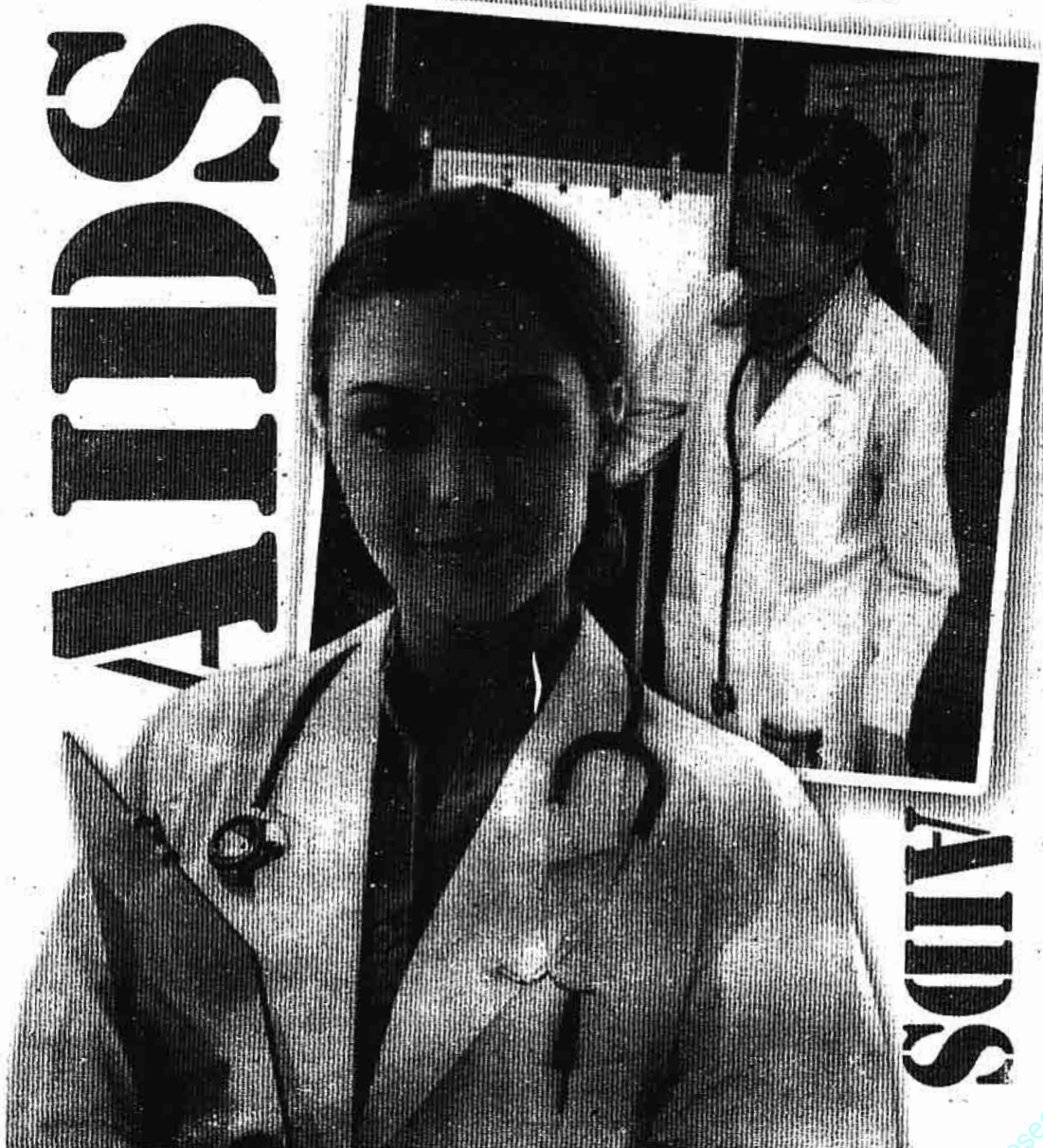
၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

သုငယ်ချင်းဆိုသည်မှာ

ဘဝဖျက်ဆီးလေ့ရှိသော ကျော့ဒဏ်

AIDS

AIDS

CUC

“ဟယ်... နင်တို့ ဘယ်က
လာကြတာလဲ”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီ
ဖြင့် ရောက်လာကြသော ရဲမင်းကိုနှင့်
အောင်သန်းထိုက်တို့နှစ်ယောက်ကို
ခင်ပြည့်ပြည့်မော်က တအံ့တဩ မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲမင်းကိုနှင့် အောင်
သန်းထိုက်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တို့သူငယ်ချင်းတွေ မတွေ့ရ
တာကြာပြီ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့
ပြောစရာလေးတွေရှိတာနဲ့ ဒီကောင် ငရဲ
ကိုဝင်ခေါ်ပြီး နင့်ဆီကိုထွက်လာကြတာ”

အောင်သန်းထိုက်က ဆိုင်
ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။

“ဒီလိုဆို အေးအေးဆေးဆေး
ပြောရအောင် အိမ်ထဲကိုဝင်ကြဟာ”

“အိမ်ထဲရောက်ရင် ကော်ဖီမစ်၊
တီးမစ်တွေပဲ နင်က ဖျော်တိုက်ဦးမှာ။
တို့က ရယ်ဒီမိုတဲတွေ မကြိုက်ဘူးဟာ။
ဆိုမှာဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်

ချင်တာ။ လွတ်လပ်ရေးလမ်းထဲက ကို
တုတ်ဖြူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြ
မယ်ဟာ။ နင် ... လိုက်လို့ရတယ်
မဟုတ်လား”

ရဲမင်းကိုက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ
မဆင်းဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုအတော်ပဲ။ ငါလည်း
နင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... ဟိုကောင်
ငဏ်းအကြောင်း ပြောမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် ငါ့ကို
အတွေ့မခံဘူး။ ရှောင်နေတယ်။ ဖုန်းဆက်
တော့လည်း ဖုန်းကိုပိတ်ထားတယ်။
ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး။ တို့နှစ်ယောက်
မတွေ့တာ လေးလလောက်ရှိပြီဟာ”

သိန်းဇော်လင်းကို သူတို့သုံး
ယောက်က ငဏ်းဟု ခေါ်ကြသည်။
သိန်းဇော်လင်းနှင့် ခင်ပြည့်ပြည့်တော်တို့မှာ
ချစ်သူများဖြစ်ကြသည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင်
တူနစ်ကိုယ်တိုင်ပြည်ထူထောင်ရန် ရည်
ရွယ်ထားကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။
အတက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက

ချစ်ရည်တူမျှခဲ့ကြသူများဆို တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြ
သည်။ အောင်သန်းထိုက်၊ ရဲမင်းကို၊
သိန်းဇော်လင်းနှင့် ခင်ပြည့်ပြည့်တော်တို့မှာ
ငါးတန်းမှ ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ
အ. ထ. က (၁) ပခုက္ကူမြို့မှာ ကျောင်း
အတူတက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြလေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့
အောင်သန်းထိုက်က ဂုဏ်ထူး လေး
ဘာသာဖြင့် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်သို့
ဝင်ခွင့်ရသွားသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်ကတော့ ပခုက္ကူတက္ကသိုလ်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“တစ်နေ့မမြင်ရင် တစ်နေ့
မနေနိုင်တဲ့ကောင်က ဘာအချိုးချိုးတာ
လဲ။ နင်မှ အတွေ့မခံတာမဟုတ်ဘူး၊
မိပြည်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း
အတွေ့မခံတာ ကြာလှပြီဟာ။ သူ့အိမ်သွား
တိုင်းလည်း ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာရှိမနေ
ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကောင် ကျောင်းလည်း
မတက်ဘူးဟာ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်
ဟာ တို့သုံးယောက် ဒီကောင့်အိမ်ကို

သွားကြမယ်။ ဒီအချိန်ဆို ငဇော် ဘယ်မှ
သွားဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုခေါ်ပြီးမှ
ဦးတုတ်ဖြူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်
စကားပြောကြတာပေါ့။

ရဲမင်းကိုက အစီအစဉ် ဆွဲ
လိုက်သည်။

“အေး ... နင်တို့အစီအစဉ်
ကောင်းတယ်။ ဒီကောင် ငဇော် ငါ့ကို
ဘာလို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလည်း
ဆိုတာ ငါ သိပ်သိချင်တယ်။ ငါ့မှာတော့
ဖုန်းဆက်မလား။ လူကိုယ်တိုင် လာလေ
မလားနဲ့ နေ့တိုင်းမျှော်နေမိတာဟာ။ ငဇော်
သိပ်ရက်စက်တယ်ဟာ”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က သူ့ဆိုင်
ကယ်လေး တွန်းထုတ်လာရင်း ပြော
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့်
သိန်းဇော်လင်းအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။

“လာကြဟေ့ ... လာကြ။
စောစောစီးစီးကို ရောက်လာကြတာ
ပါလား။”

အိမ်ပိုင်းထဲဝင်လာသော ဆိုင်
ကယ်သုံးစီးနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
သိန်းဇော်လင်း၏အဖေ ဦးခင်မောင်လင်း
က ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

“စောစောလာမှ ဒီကောင်ကို
အုပ်မိမှာ အနီနဲ့ အနီသားက ကျွန်တော်
တို့သုံးယောက်ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်
နေတာ လန့်ချိပြီးကြာနေပြီ”

အောင်သန်းထိုက်က ဦးခင်
မောင်လင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“အေး ... သားတို့သူငယ်ချင်း
လည်း ဘာဖြစ်နေတယ်မသိပါဘူးကွာ။
အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုမထွက်ဘဲ အခန်း
အောင်းနေတာ ကြာပြီကွဲ့။ ပြီးတော့
အရမ်းလည်း ပိန်းဒွားတယ်။ ဆေးခန်း

သွားပြန်ခေါ်တာလည်း မရဘူး။ အပေါ်ထပ်
က အခန်းလဲမှာ သားရှိပါတယ်။ သွား
တွေ့လိုက်ကြပါတော့”

ဦးခင်မောင်လင်းက ပြောပြီး
တော့ အိမ်ပြင်ထွက်သွားသည်။ သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ သိန်း
ဇော်လင်းအခန်းသို့ တက်သွားကြသည်။

“ဟေ့ ... မိပြည့်၊ နင့်
အကောင်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကုတင်ပေါ်တွင် အဝတ်အစား
ဖုရီဖရဲ ... ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် စိတ်ပျက်
အားငယ်စွာ ထိုင်နေသော သိန်းဇော်လင်း
ကိုကြည့်၍ အောင်သန်းထိုက်က ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“နင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ
ငဇော်။ ငါ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်တယ်။
ဖုန်းဆက်တိုင်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်။
ပြီးတော့ နင့်ဆီလာတိုင်း ဘယ်တော့မှ
အိမ်မှာ မရှိဘူး။ ငထိုက်နဲ့ ငရဲကိုလည်း
အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒါ
ဘာသဘောလဲ ... ငါ့ကိုပြောစမ်း
ငဇော် ... ငါက နင့်ချစ်သူပါ။ ...

ခင်ပြည့်ပြည့်တော်က သိန်းဇော်
လင်းရဲပုခုံးကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်
သည်။ သိန်းဇော်လင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ
မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ သူငယ်ချင်း
သုံးယောက် သိလိုက်ပါပြီ။ သိန်းဇော်လင်း
တစ်ခုခုကို ခံစားနေရပြီဆိုတာ။ အင်မတန်
နှုတ်သွက်အာသွက်နှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်
သော သူတို့အသွယ်ချင်း သိန်းဇော်လင်း
တစ်ယောက် အခုတော့ တောမိမင်း ဖြစ်
နေပါပေကောလား။

“ဟေ့ကောင် ငဇော် ...
သူငယ်ချင်း မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲ ဖြစ်
နေတာလဲ ... ပြောကွာ။ မင်းပြောမှ
တို့လည်း ကူညီနိုင်မှာပေါ့ကွာ။ တို့သုံး
ယောက်ကိုမှ မပြောရင် မင်း ဘယ်သူ့ကို
သွားပြောမလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ငဇော်၊ နင်
ငါ့ကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ကို
ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာမဆို
တိုင်ပင်ရမှာလေ။ နင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေ
ပူနေပြီ ငဇော် ...”

သူငယ်ချင်းချစ်သူ ခင်ပြည့်ပြည့်

ဇော်ကပါ ငိုသံပါပါနှင့် ဝင်ပြောသည်။
သိန်းဇော်လင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှမော့
မကြည့်ဘဲ ဆံပင်တွေကြားထဲသို့ လက်
ဆယ်ချောင်းကို ထိုးသွင်းလိုက်ရင်း ...
“ငါ ဘယ်ကစပြောရမှန်း
တောင် မသိတော့ပါဘူး။ ငါ့အဖြစ်ကို
ပြောလိုက်ရင် သူငယ်ချင်းတို့သုံးယောက်
ငါ့ကိုပစ်သွားမှာ ငါ့ကို အပေါင်းအသင်း
စာရင်းကဖျက်လိုက်မှာ သေချာတယ်”

“ဟ ... ဒါက ငါတို့ဆုံးဖြတ်
ရမယ့်အလုပ်ပါ။ မင်းကသာ မင်း ဘာဖြစ်
နေတယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါ။ တော်ရုံ
တန်ရုံကိစ္စနဲ့တော့ တို့သူငယ်ချင်းလေး
ယောက်ရဲ့ စည်းရုံးမှုက ပြီလဲမသွားနိုင်
ပါဘူးကွာ”

“နင် ... နင် .. ငါ့ကို
ချစ်သူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်သေးရဲ့
လား ငဇော်။ ငါ့ဘဝဟာ နင်ဖြစ်သလို
နင်ဘဝဟာလည်း ငါပါပဲဟဲ့။ နင်ခံစားနေ
ရတာတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါတို့
တစ်တွေ မျှဝေခံစားပါရစေ။ ချစ်သူ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတယ်

ဆိုတာ ငါ့မှာသိခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ငဇော်”
ခင်ပြည့်ပြည့်တော်က သိန်းဇော်
လင်း၏ ငုံ့ထားသောခေါင်းကို အတင်း
ဆွဲမော့ရင်း မေးလိုက်သည်။ ခေါင်းမော့
လာတော့ သိန်းဇော်လင်း၏မျက်နှာပေါ်
တွင် မျက်ရည်စတွေနှင့် ...။ သိန်း
ဇော်လင်းတစ်ယောက် ငိုလေပါလေပြီ
တာကာ။ ခင်ပြည့်ပြည့်တော်လည်း ငိုနေပါ
နေပြီ။

ရဲမင်းကိုနှင့် အောင်သန်းထိုက်
တို့ သိန်းဇော်လင်းကို ကြင်နာစွာ ကြည့်
လိုက်မိကြသည်။

“လာပါကွာ ... တို့အုပ်စု
ကိုတုတ်ဖြူရဲ့ လွတ်လပ်ရေးလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်
ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ကွာ”

အောင်သန်းထိုက်က စိတ်ဖိစီး
မှု ပြေပါစေတော့ဆိုသည့်သဘောဖြင့်
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မသွားဘူး ... မသွားဘူး ငါ
ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး ... ငါ လူကြားထဲ
မသွားရဲဘူး ... ငါကြောက်တယ်”

သိန်းဇော်လင်းက ကြောက်
လန့်တကြား ငြင်းလိုက်သည်။ ခင်ပြည့်
ပြည့်ဇော်က သိန်းဇော်လင်းဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“နင် ... ဘာဖြစ်နေလို့
လူကြားထဲ မသွားရဲတာလဲ။ ငါ့ကို ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့လိုလာပြီ ငါ့ဇော်။ နင်
ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို နင် ဘာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ရင်တွေ ခုန်လှ
ပြီနော်”

တတွတ်တွတ်မေးနေသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေရသူတွေက ငရဲနှင့်
ငထိုက်။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကတော့
မျက်ရည်စတွေ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်နေကြလေ
ပြီ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိတော့။ သိန်း
ဇော်လင်းက သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားပေါ်မှာ
မျက်ရည်စတွေနဲ့ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ခင်
ပြည့်ပြည့်ဇော်ကို ငေးကြည့်ရင်း စီးကျ
လာသော မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်
သည်။

“ကိုင်း ... နင် ဘာဖြစ်နေ

တယ်ဆိုတာပြော ငါ့ဇော်။ နံ့ကိစ္စက ငိုနေ
လို့ပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတဲ့ ကလေးလေး ကျနေတာ
ပဲ။ နင်ပြောမှ ငါတို့ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ
ဆိုတာ တိုင်ပင်လို့ရမှာပေါ့ဟဲ့ ... ပြော
စမ်းပါဟဲ့”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော် စိတ်မရှည်
တော့။ ဒေါသသံလေး ပါသွားသည်။
အောင်သန်းထိုက်နှင့် ရဲမင်းကိုတို့နှစ်
ယောက်က ဘာမှဝင်မပြောတော့။ သိန်း
ဇော်လင်း ဖွင့်ပြောမည့်စကားကိုသာ မျှော်
လင့်လို့နေသည်။ သိန်းဇော်လင်းက
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး ...

“ငါပြောလိုက်ရင် နင် ...
နင် ... ငါ့ကိုမုန်းသွားမှာ။ နင်နဲ့ငါတော့

ဝေးရတော့မှာ။ နင်မုန်းသွားမှာကို ငါ
အကြောက်ဆုံးပါဟာ”

“ပြောမှသာပြောစမ်းပါ ငါ့ဇော်
ရယ်။ တို့သူငယ်ချင်းတွေက တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတွေပါ။ အဖုန်းအမှန်ကို
ကောင်းကောင်းဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့သူတွေပါ။
နင် ဘာမှဝမ်းမနည်းမနေနဲ့။ ရင်ထဲမှာ
ခံစားနေရတာတွေကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်စမ်း
ပါဟာ”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ဇော်။ မင်းပြော
မှ တို့သုံးယောက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ”

အောင်သန်းထိုက်က တွန်း
အားပေးလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ ပြောပြပါတော့
မယ်။ ပြောပြလိုက်ရင် မိမိပြည့်နဲ့ မင်းတို့ကို
ဆုံးရှုံးသွားမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ မင်း
တို့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သလို ငါ့အဖြစ်ကို
ပြောမပြနေရင် မင်းတို့ ငါ့ကို ငြိညင်မှာ
လည်း စိုးတယ်။ ငါပြောမယ် ငါ့အကြောင်း
ကို နားထောင်ပြီးရင် မင်းတို့ကြိုက်သလို့
ဆုံးဖြတ်လို့ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝနှစ်

ကျော်လောက်က ရန်ကုန်က ငါ့အစ်ကို
ဝမ်းကွဲ ကိုစိန်မြင့်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက် ငါတို့ ပခုက္ကူကို အလည်လာ
တာ မင်းတို့မှတ်မိသေးလား။ မင်းတို့နဲ့
တောင် မိတ်ဆက်ပေးတယ်လေ”

အားလုံးက ပြင်တူခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်သည်။

“သူတို့ရောက်လာတော့ သူတို့
သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပို့နေရလို့
မင်းတို့နဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူးလေ။
အိမ်မှာက လူလွတ်ဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်
တည်းရှိတာဆိုတော့ သူတို့သွားချင်တဲ့
နေရာ လိုက်ပို့ရတာ ငါ့တာဝန်ပေါ့။
သီဟိုဠ်ရှင်မြတ်စွာဘုရား၊ ရွှေကူဘုရား၊
ရွှေမုတ္တောဘုရား ... ဘုရားစုံလိုက်ပို့
ပေးနေရတယ်။ ပြီးတော့ တန်ကြည်တောင်
ဘုရား၊ ပခန်းစည်သူရှင်ဘုရား၊ ရွှေထန်း
တစ်ဘုရား၊ တို့မြို့နယ်က တန်ခိုးကြီး
ဘုရားတွေပါးချင်တယ်ဆိုလို့ ကားတစ်စီး
ငှားပြီး လိုက်ပို့နေရတော့ မင်းတို့နဲ့ မတွေ့
ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ရောက်တုန်းပေါက်
တုန်း နေဦးမယ်ဆိုပြီး နေလိုက်တာ

တစ်လနီးပါးလောက် ကြာသွားတယ်။
ငါကတော့ နားရတယ်မရှိပါဘူး။ သူတို့
သုံးယောက် မပြန်ခင်တစ်ရက်အလိုမှာ
ညဈေးတန်းလမ်းထိပ်က ငြိမ်းချမ်းရေး
စားသောက်ဆိုင်မှာ နှုတ်ဆက်ပွဲဆိုပြီး
အစ်ကိုစိန်မြင့်က ဒကာခံလို့ တို့တစ်တွေ
စားကြသောက်ကြတယ်”

“ဘာ ... နင် အရက်သောက်
တယ် ... ဟုတ်လား”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က မျက်
စောင့်တိုပြီး မေးလိုက်သည်။ အောင်သန်း
ထိုက်နှင့် ရဲမင်းကိုက ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်
ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ။ ငါက
ဘီယာသောက်တာပါ။ အိပ်မက် ငါသောက်
မယ်ဘီယာထဲကို အစ်ကိုစိန်မြင့်က ငါ
မသိအောင် အရက်တွေထည့်လိုက်တယ်။
အဲဒါကြောင့် အဲဒီညက ငါတော်တော်
လေး မူးသွားတယ်။ စားသောက်ဆိုင်က
ထွက်လာတော့ လမ်းပေါ်မှာ မြင်းလှည်း
တစ်စီးမောင်းလာတာတွေလို့ ဖမ်းတား
လိုက်တော့ ငါနဲ့သိတဲ့ မြင်းလှည်းဆရာ

ဦးကြွက်သိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဦးကြွက်
သိုးနဲ့ အစ်ကိုစိန်မြင့်ကို မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်တယ်။ အစ်ကိုစိန်မြင့်က မြင်းလှည်း
မောင်းတဲ့ ဦးကြွက်တိုးနဲ့ ယဉ်ထိုင်ပြီး
တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ စကားပြောလာတယ်။
ငါကမူးနေတော့ အစ်ကိုစိန်မြင့်သူငယ်ချင်း
ကိုဘိုအေးနဲ့ ကိုဟန်ညွန့်က ငါ့ကို ထိန်း
ပေးထားကြတယ်”

သိန်းဇော်လင်းက စကားပြော
တာကိုရပ်လိုက်ပြီး ချစ်ရလေသော
မိပြည့်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က ဘာမျှပြန်မပြော။

“မြင်းလှည်းပေါ်မှာ မူးမူးနဲ့
အိပ်ပျော်သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ငါ
သတိရလာတော့ မြင်းလှည်းက အိမ်
တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေပြီ။ ငါ့ကို အစ်ကို
စိန်မြင့်ကတွဲပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ
ပို့ထားခဲ့တယ်။ အမူးမပြေသေးတော့
ငါလည်း ကုတင်ပေါ်မှာ လဲအိပ်နေလိုက်
တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို အပြင်မှာ
လိုလိုနဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ
တယ် ထင်လိုက်မိတယ်။ မနက်မိုးလင်း

တော့ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဘယ်လို
အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာလည်း
တွေးလို့မရဘူး။ ကိုစိန်မြင့်တို့ ပြန်သွားမှ
မင်းတို့နဲ့ ပြန်တွဲဖြစ်တာလေ”

သိန်းဇော်လင်းက ဆက်ပြော
ရမည့်အကြောင်းကိုစဉ်းစားရင်း သက်ပြင်း
ချလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ကတော့ သိန်းဇော်လင်း ဆက်ပြောမည့်
စကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

“မင်းတို့နဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့နေတာ
တစ်လလောက်ရှိတော့ ငါ ခဏ ခဏ
ဖျားလာတယ်။ ပြီးတော့ ဝက်သက်လို
အနာတွေပေါက်လာတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
မသိုးမသန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ မြင်းလှည်း
ဆရာ ဦးကြွက်တိုးကိုလိုက်ရှာပြီး လွန်
ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က အစ်ကို
စိန်မြင့်တို့ကို ဘယ်လိုကိစ္စရတာလဲလို့
မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကြွက်သိုးက
ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်ကွ။ ပြီးတော့
မင်း တကယ်မမှတ်မိတာလား။ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်နှစ်လောက်ကကိစ္စကို အခုမှ ဘာ
လို့လာမေးနေတာလဲ။ အေးလေ ...

အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းကမူနေတာကိုး။
မင်းအစ်ကိုက ဟိုအိမ်သွားချင်တယ်ဆိုလို့
လိုက်ဖို့ပေးလိုက်ရတယ်လေလို့ ပြန်ပြော
လိုက်တော့ ငါ့ခေါင်းတွေ ချာချာလည်
သွားတာပဲကွာ”

“ဘာ ဟိုအိမ်လဲ ... ရှင်းရှင်း
ပြောစမ်းပါ”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော် စိတ်မရည်
တော့၊ ရဲဝင်းကိုနှင့် အောင်သန်းထိုက်
တို့ကတော့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။
ဟိုအိမ်ဆိုတာ ...။

“ဒီလိုဆို ... မင်း ...”
ရဲမင်းက အလွန်တကြား သိန်း
ဇော်လင်းကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။
သည်တော့မှ ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်တစ်

ယောက် “ဟိုအိမ်” ဆိုတာကို နားလည်
သွားတော့သည်။ စကားစမိပြီမို့ အဆုံးထိ
ပြောရန် သိန်းဇော်လင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မိမိအမှားအတွက်
နာကျင်၍မဆုံးတော့။ ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်
ကတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍
ငိုနေလေပြီ။ သိန်းဇော်လင်းက စိတ်ကို
ယိန်းလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... အရက်မူး
နေတဲ့ ငါ့ကို အစ်ကိုစိန်မြင့်နဲ့ ကိုဘိုအေး
က မြင်းလှည်းပေါ်ကတွဲချပြီး အိပ်ခန်း
တစ်ခန်းထဲ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ တင်
ထားခဲ့ကြတယ်။ အရက်ကမူးနေတော့
သိတစ်ချက် မသိတစ်ချက်နဲ့ အတွေ့ထူ
တစ်ခုမှာ ...”

သိန်းဇော်လင်းက ကားပြော
တာကိုရပ်လိုက်ပြီး ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်ကို
အသနားခံသော မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အတွေ့ထူးတစ်ခုမှာ သာယာ
သွားလိုက်မိတယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့
မတောင်းပန်ရဲပါဘူး မိပြည့်ရယ်။ ငါ့ဘာ

နင်နဲမတန်တဲ့ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ် သွားပါပြီ”

သိန်းဇော်လင်းတစ်ယောက် စကားဆုံးတော့ အားရပါးရ ငိုချလိုက်လေ တော့သည်။ သိန်းဇော်လင်းကိုယ်တိုင် လည်း အရက်သောက်မိလို့ မှားသွားပါ လားဆိုတာ မတွေးမိ။ သူတွေးမိတာက ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်ရဲ့အချစ်ကို ဆုံးရှုံးသွားပြီ ဆိုတာပါပဲ။ ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်ကိုယ်တိုင် က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦး ခေတ် အမြင်၊ ခေတ်အတွေးရှိလေသည်မို့ တစ်ခါ တစ်ရံ မှားတတ်သောအမှားမျိုးနဲ့ ခွင့်လွှတ် နိုင်သော်လည်း မိန်းမသားမို့ သဝန်တိုမိ တာအမှန်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာသော သူငယ်ချင်းချစ်သူ သိန်းဇော်လင်းအကြောင်းကိုလည်း စောမေ က နောကြေးနေပြီးသား။ ကျောင်းစာက လွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ကောင်။ မိန်းမ ကိစ္စဆို ဝေလာဝေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူချစ်ရေးဆိုတော့ မငြင်းခဲ့။

“ငဇော် ... နင်ဟာလေ ဘုရား မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိလို့ မဖြစ်

သင့်တာတွေဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား”
ကြင်နာခွင့်လွှတ်သော အကြည့်ဖြင့် ကရုဏာဒေါသောဖြင့်ပြော လိုက်သူက ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်။ သိန်းဇော် လင်းက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာရမ်း လိုက်ရင်း ...

“အရက်သောက်လို့အမှားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုကျိုးကြီးကို ငါ ခံစား နေရပါပြီ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

သိန်းဇော်လင်းက ခင်ပြည့်ပြည့် ဇော်ဇော်လက်ကို ဆွဲကိုင်ရင်းပြောလိုက် သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မျက်ရည် တွေက အပြည့်။

“ဘာ ... နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးလဲဟင်။ ငါ ရင်ထိတ်လိုက်တာ ငဇော်ရယ်”

“ဟိုအိမ်ကပြန်လာပြီး တစ်နှစ် ကျော်လောက်ရှိတော့ ငါ ခဏခဏ ဖျား ပြီး ရေယုန်တွေလို အနာတွေ ပေါက် လာတယ်။ ပြီးတော့ ဦးကြွက်သိုးက ဟို အိမ်ကိုလိုက်ဖို့ရတယ်ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်လာတာနဲ့ ငါ

ငါလေ... သွေး သွားစစ်လိုက်တယ်။ ငါ့သွေးထဲမှာ HIV ပိုး တွေ့ရတယ်လို့ အဖြေထွက်လာတယ်။ HIV POSITIVE ပေါ့ကွာ။ ငါ တော်တော်ကြောက်သွား တယ်။ ငါ့ကို သေမိန့်ချလိုက်ပြီလို့ မှတ် လိုက်တယ်။ ငါ့သွေးထဲမှာ HIV ပိုးရှိတာ မင်းတို့မသိပေမယ့် ငါ့ကိုယ်က မင်းတို့ နဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဖြစ်လာတယ်။ မင်းတို့သိ သွားမှာကိုလည်း ကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကိုရှောင်နေမိတာပါကွာ”

သိန်းဇော်လင်း စကားဆုံးတော့ အသံမထွက်ဘဲ ငိုချလိုက်သူက ခင်ပြည့် ပြည့်ဇော်။ ရဲမင်းကို၊ သန်းထိုက်အောင် တို့ သိန်းဇော်လင်းစကားကြောင့် တုန် လှုပ်သွားကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်း သောအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ဖြစ် သွားကြသည်။ ပထမဆုံးသတိဝင်လာသူ က သန်းထိုက်အောင် ဆေးကျောင်းသား။

“မင်း ... ဟို Sex Worker အိမ်ကိုရောက်တော့ ကွန်နဲ၊ မသုံးဘူး လား”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော် ခဲ့နေသည်

ကို မေ့သွားပြီး သိန်းထိုက်အောင်က
မေးလိုက်မိသည်။ နောက်မှ ခင်ပြည့်
ပြည့်ဇော်ကို သတိရသွားပြီး “ဆောရီး
ဟာ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ အရမ်းမူးနေတော့ ဘာကို
မှမသိပါဘူးကွာ”

“အေးလေ ... မင်းက မူးနေ
တာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ မင်း
အနေနဲ့ တို့ကိုတော့ အရင်ဆုံးဖွင့်ပြော
သင့်တယ် ... တိုင်ပင်သင့်တယ်”

ရဲမင်းကိုက အပြစ်တင်လိုက်
သည်။

“ငါကဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်း
တို့က ငါ့ကိုရှောင်ပြေးကြမှာ ... သူငယ်
ချင်းအဖြစ်ကစွန့်ပစ်သွားမှာကို တွေးမိပြီး
အရမ်းကြောက်သွားတယ်။ HIV ဝေဒနာ
ရှင်တွေကို လူတွေက ကူးစက်မှာ
ကြောက်ပြီး ဖယ်ကျဉ်ထားတတ်တယ်
လေ”

“မင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ဒီလောက် ဗဟု
သုတ နည်းရတာလဲ ငါ့အား မင်းတို့ကို

အပြင်စာတွေလည်းဖတ်ကြပါ ... ဖတ်
ကြပါလို့ ငါ ဆော့ဆော့ပြောနေတာ အဲဒါ
ကြောင့်ပဲကွ။ မင်းက ကျောင်းစာကလွဲပြီး
ဘာမှစိတ်မဝင်စားတော့ ဗဟုသုတ ခေါင်း
ပါးတာပေါ့။ အပြင်စာတွေလည်း ဖတ်ပေး
ရတယ်။ ဒီမှာ ငါ့တော် ... HIV ဆိုတာ
အလွယ်တကူ ကူးစက်နိုင်တာ မဟုတ်
ဘူးကွ။ ဒီ HIV ပိုးက သွေးထဲမှာပဲ အသက်
ရှင်တာ။ လေနဲ့တွေ့ရင် သေသွားတယ်
လို့ ငါဖတ်တဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်။
လေဟာနယ်ထဲမှာ HIV ပိုးက အသက်
မရှင်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

ဆေးကျောင်းသား အောင်သန်း
ထိုက်က သိန်းဇော်လင်းကို အပြစ်တင်
ဝေဖန်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကူး
စက်နိုင်တာလဲ ရှင်းပြပါဦး”

ရဲမင်းကိုက မေးလိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဗဟုသုတမရှိတဲ့

ကောင်တွေ ... အပြင်စာကို မဖတ်တဲ့
ကောင်တွေ မှတ်ထား။ အဓိကကူးစက်နိုင်
တဲ့နည်း သုံးနည်းရှိတယ်။ ပထမနည်းက
လိင်တူချင်းဆက်ဆံတဲ့ အမျိုးသားတွေမှာ
ကူးစက်တာ ပိုမြန်တယ်။ ဒုတိယကတော့
Sex Worker လိင်လုပ်သားတွေဆီက
ကူးတာပဲ။ နောက်တစ်နည်းကတော့ ဆေး
ထိုးအပ်နဲ့ မူးယစ်ဆေးသွင်းတာပဲကွ။ ငါ
ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတာတွေ ပြောပြမယ်။ အပြင်
စာတွေဖတ်လို့ သိထားတာပေါ့ကွာ။
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါပြောတဲ့နည်းသုံးနည်းနဲ့
HIV ပိုး ကူးစက်ခံရတဲ့လူပေါင်း (၃၅)
သန်းလောက် ရှိတယ်။ HIV/AIDS ရောဂါ
ပေါ်တာ (၃၃) နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ၁၉၈၁
ခုနှစ်မှာ ဒီရောဂါပိုးကို ရှာတွေ့တယ်။
၁၉၈၅ ခုနှစ်ရောက်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး
ပျံ့သွားပြီ။ ပြီးတော့ HIV/AIDS ရောဂါ
ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကြည့်တာနဲ့မသိနိုင်ဘူး

ကွ။ ဟောကောင် ... ငရဲ၊ မင်း ငါ့ကို
အဲဒီလို အထင်ကြီးတဲ့မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်
နဲ့။ HIV / AIDS ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တတ်သိပညာရှင်တွေရေးတဲ့ စာတွေကို
ဖတ်လို့ အခုလိုပြောနိုင်တာကွ”

အထင်တကြီး မျက်လုံးများ
နှင့်ကြည့်နေသော ရဲမင်းကို ဆက်ပြော
လိုက်သည်။

“ခုနက ငါပြောတဲ့ ရောဂါ
ကူးစက်နိုင်တဲ့နည်းသုံးခုက HIV ပိုး
ကူးစက်တဲ့နေရာမှာ အဓိကကွ။ Sex
Worker နဲ့ ဆက်ဆံရင် အကာအကွယ်
အဲ... ကွန်ဒုံးသုံးဖို့လိုတယ်။ ဟိုကောင်
ငရဲ မင်းမှတ်ထားနော်”

“ခွေးကောင်”

ရဲမင်းကိုက ထဆဲလိုက်သည်။

“မင်း သတိမေ့နေမှာစိုးလို့
ပြောတာပါကွ။ တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၁၉၈၇
ခုနှစ်ကစပြီး ခုခံအားကျဆင်းမှုတိုက်ဖျက်
ရေးနေ ကျင်းပလာတာ ဒီနေ့အထိဆို
ပါတော့ကွာ”

ဒီ HIV နဲ့ AIDS ရောဂါကို

ကုနိုင်တဲ့ဆေးရှိပြီလား”
သိန်းဇော်လင်းက အားကိုး
တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒီရောဂါကို ပျောက်အောင်
ကုနိုင်တဲ့ဆေး မရှိသေးဘူးကွ။ မင်းကို
ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ငါတော့ သေတော့မှာ
ပဲလို့ မတွေးလိုက်နဲ့။ ပျောက်အောင်
မကုနိုင်ပေမယ့် တားဆီးနိုင်တဲ့အဆင့်ကို
ရောက်နေပြီ။ HIV / AIDS နဲ့ မသေနိုင်
တော့ဘူးကွ။ ငါတို့လိုပဲ ဒီဝေဒနာရှင်တွေ
ဟာ သက်တမ်းစေ့နေနိုင်တယ်ကွ။ အဲဒီ
ဆေးက ART ဆေးပဲကွ”

“နင်ပြောတာ တကယ်လား
ငထိုက်။ ဒီလိုဆို ငဇော် မသေနိုင်ဘူး
ပေါ့နော်”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က ဝမ်းသာ
အားရ မေးလာပါတော့သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်။
ဒီကောင် မသေနိုင်ပါဘူး။ တားဆီးကာ
ကွယ်နိုင်တဲ့ ART ဆေးကို ပုံမှန်သောက်
ရင် HIV ကူးစက်နှုန်း (၂၀) ရာခိုင်နှုန်း
ကနေ (၂၅) ရာခိုင်နှုန်းထိ လျော့ချနိုင်

မယ်လို့ WHO က ခန့်မှန်းထားတယ်။
အဲ ... ART ဆေးကိုတော့ ပုံမှန်
သောက်ရမှာပေါ့ကွ။ တို့မြန်မာနိုင်ငံက
လည်း ခုခံအားကျဆင်းမှုရောဂါဒိုင်ရာ
အဖွဲ့သားမဟာဗျူဟာသုံးရပ် ချမှတ်ပြီး
HIV ကူးစက်ခံထားရတဲ့ မိသားစုတွေ
ဆိုးကျိုးသက်ရောက်မှု လျော့နိုင်အောင်
ဆောင်ရွက်နေတယ်။ တိုင်းဒေသကြီးနဲ့
ပြည်နယ်တွေမှာ ART Center တွေ
ထားရှိတယ်။ နိုင်ငံတော်က ချမှတ်တဲ့
စည်းကမ်းတွေနဲ့အညီ ကုသပေးနေတယ်။
ဒီတော့ တို့မြို့မှာလည်း ART Center
ရှိနိုင်တယ်။ အိုကွာ ... HIV / AIDS နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ကုသပေးနေတဲ့နေရာတွေ
စုံစမ်းပြီး ကုသလိုက်ပါ ငဇော်ရာ။ ဒါဟာ
ရှက်စရာမဟုတ်သလို ကြောက်စရာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွ။ အခုချိန်မှာ
ကုထုံးအသစ်တွေနဲ့ ART ဆေးတွေရှိနေ
မှတော့ HIV ပိုး ရှိနေလည်း သာမန်
လူတွေလို သက်တမ်းစေ့နေသွားနိုင်ပါပြီ
ကွ။ WHO ကလည်း HIV နဲ့ AIDS
ရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် ရောဂါ

မြစ်ပွားနိုင်ခြေရှိတဲ့လူတွေကို ART ဆေး
တိုက်ကျွေးဖို့ အကြံပေးထားတယ်”

“ဒီ ART ဆေးကို ပုံမှန်
သောက်နေမယ်ဆိုရင် လူကောင်းတွေ
အတိုင်း နေလို့ရမယ်၊ သက်တမ်းစေ့
နေနိုင်မှာပေါ့နော်”

ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က ကြားဖြတ်
ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ဟဲ့၊ လူမှုရေးအဖွဲ့
အစည်းတွေ၊ NGO တွေကလည်း HIV
ဝေဒနာရှင်တွေအတွက် လိုအပ်တဲ့
အကူအညီတွေ ပေးနေပါတယ်။ ဒီမှာ
ငါတို့ ... မင်းသွေးထဲမှာ HIV ပိုး
ရောက်နေတာနဲ့ မသေနိုင်တော့ပါဘူးကွ။
ART ဆေး ရှိနေပြီပဲကွ။ တို့သူငယ်ချင်း
လေးယောက် ပျော်ပျော်နေလို့ရအောင်
ART ကိုတော့ ပုံမှန်သောက်ရမယ်နော်”

အောင်သန်းထိုက် စကား
ကြောင့် ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်၏မျက်နှာပေါ်
တွင် မျက်ရည်တို့ မရှိပါလေတော့။

“ဒီမှာ ... ငါတို့၊ မင်းကို
စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးဖတ်မယ်။ ဆရာမ

ခင်ချိုချိုဦး ရေးတဲ့ မျှဝေခံစား အိတ်ချီ
အိုင်စွီဝေဒနာရှင်များ ဆိုတဲ့စာအုပ်။ အဲဒီ
စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးရင် မင်းရင်ထဲမှာ တက်
ကြတဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေ ပေါ်လာမှာ အမှန်
ပဲကွ။ စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်သွားမှာ
သေချာတယ်”

“အေးပါကွာ ... သာမန်လူ
တွေလို သက်တမ်းစေ့နေရပေမယ့်
ငါ့ဘဝမှာ ပျော်စရာမရှိတော့ပါဘူးကွ။
အမှားတစ်ချက်ကြောင့် ဘဝပျက်မသွား
ပေမယ့် ငါ့ရည်မှန်းထားတဲ့အချစ်နဲ့
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာလေးကို
မဖန်တီးနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့စိတ်ကူးယဉ်
ကမ္ဘာလေး ပျက်သွားပြီလေ။ ငါ့ဘဝထဲ
ကို မိပြည့်ကို ဆွဲမသွင်းရက်ဘူးလေ၊
ခွင့်လွှတ်ပါ မိပြည့်ရယ်”

သိန်းဇော်လင်းက ခင်ပြည့်ပြည့်
ဇော်၏လက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“HIV ပိုးရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမကမှ ခင်ပွန်းအဖြစ်
ရွေးမှာ မဟုတ်သလို HIV ပိုးရှိတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကလည်း သူ့
ချစ်သူကို သူ့ဘဝထဲ ဆွဲသွင်းရက်မှာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ ငါလည်း မိပြည့်ကို”

သိန်းဇော်လင်းက ဆက်
မပြောတော့ဘဲ ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး ယူကြုံးမရလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။ ခင်ပြည့်ပြည့်ဇော်က
အားယူပြီးရသောအပြုံးဖြင့် သိန်းဇော်
လင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တာ
ကတော့ ...

“ငါလေ ... နင့်လက်ကို
ဆွဲပြီး ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့
မရင်တည်နိုင်တော့ပေမယ့် ချစ်သူငယ်ချင်း
ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ နင့်ဘေးမှာ
ထားရ နေသွားပေးမှာပါ ငါတို့ရယ်”

သည်တော့မှ သူငယ်ချင်းလေး
ယောက် ရယ်နိုင်ပြီးနင်ကြပါလေတော့
သတည်း။

ကျော်အေးရွှေ

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

မေမေ့ကို ချစ်တယ်

ကျွန်တော်ရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ် ခုန်နေတာ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပွင့်
ထွက်မတတ်ပါဘဲ။ မျက်ရည်တွေပဲပြီး ရင်
ထဲမှာ ငိုချင်စိတ်ပဲ ကြီးစိုးမင်းမူလို့ နေ
တယ်။ လူက ထိုင်ခဲ့မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်
နေပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ ယောက်
ယက်ခတ်လို့ပါ။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက အသက်
လမ်းကြောင်းပြစက်ရဲ့ တတိတီးအော်မြည်
သံက ကျွန်တော့်ရဲ့ စိုးရိမ်မှု ရင်ခုန်သံကို
ဒီဂရီ မြင့်ပေးနေသလိုပါပဲ။

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကြည့်သော်
လည်း ဝေဒနာကမပြေ။ စိုးရိမ်မှုတွေ ကြီး
စိုးမင်းမူနေတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ
နေလို့ အဆင်မပြေပါဘူး။ စိတ်ငြိမ်အောင်
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်
ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ဂိမ်းကစားဖို့
လုပ်တော့ ကျွန်တော့် လက်တွေ့တဆတ်
ဆတ် တုန်နေတယ်။ ဖုန်းတောင် ပြုတ်
ကျမတတ်ပါဘဲ။ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်
ကြောင့် ဂိမ်းကစားဖို့လည်း အဆင်မပြေ
တာမို့ ဖုန်းကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ပြန်
ထည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ
တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်အစုံကို ဘေးမှာ
ထိုင်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးက ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ပြီး အားပေးစကားဆိုလာတယ်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကောင်
လေး။ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဦးလေးကြီးရဲ့ စကားကြားတော့
ကျွန်တော် အဲဒီဦးလေးကြီးကို အနည်း
ငယ်ပြန်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်
အပြုံးတွေ အသက်မဲ့ နေမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်
လက်ချောင်းလေးတွေကို တင်းတင်း
ကြပ်ကြပ် ဆုပ်ညစ်လိုက်တဲ့ အခါ
ကျွန်တော့် လက်တွေ အေးစက်နေတာ
ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်တယ်။
ဦးလေးကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို
ကျွန်တော်အသာ ရုန်းလိုက်ပြီး မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
တော့ ခြေလှမ်း ၃ လှမ်းလောက်
လျှောက်ပြီး လက်အုပ်ချီလို့ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲကနေ ဆုတောင်းလိုက်မိပါတယ်။

“မေမေ ခွဲစိတ်ကုသမှု အဆင်
ပြေပါစေ။ နေအပြန်ပြန်ကောင်းပါစေ။
မေမေ ကံကောင်းပါစေ။ ကံကောင်းခြင်း
တွေသာ မေမေအတွက် ဖြစ်ပါစေ”

ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေရင်း
က အချိန်အဟုန် ပြင်းစွာကျဖို့ တာဝန်
တဲ့ မျက်ရည်က ကျွန်တော့် ပါးပြင်ပေါ်ကို
ဒလဟောစီးကျလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
နောက် မျက်ရည်တွေနှင့် ကျွန်တော် စိတ်
ထဲက အသံတိတ် ပြောမိတယ်။

“မေမေရယ် သားကို ခွင့်လွှတ်
ပါဗျာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်
နာကျင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ
ကြားက မေမေအပေါ် ဆိုးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်
ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တစ်ခုခြုံစုံ ပြန်မြင်
ယောင်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးတည်း
သောသား ဖတဆိုလေးပါ။ အမေနှင့် နှစ်
ယောက်တည်း အတူနေရပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမေကို ချစ်ရကောင်း
မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်တာ ဦးပေါင်း

အသင်း၊ နံမံတာ လည်ပတ်ခြင်း၊ အိတွ
ကလွဲပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ
မရှိပါဘူး။

ငွေလိုရင် အမေ့ဆီက တောင်း
မယ်။ ရှိတာ မရှိတာ ကျွန်တော့် အလုပ်
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ငွေကို
ရှာပေးရမှာက မေမေ့အလုပ်ပဲ။ မေမေ
ဘယ်လိုရုန်းကန်ပြီး စားဝတ်နေရေး
ဖြေရှင်းနေရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
မသိဘူး။ အဓိကက ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့
ငွေကို မေမေ့ဆီ လက်ဖြန့် တောင်းမယ်။
မပေးနိုင်ရင် အိမ်မပြန်လာဘူးလို့ ဆန္ဒပြ
မယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဒါပဲရှိပါ
တယ်။

ကျွန်တော်က မေမေ့ကျောင်း
ထားပေးလို့ ၁၀ တန်းအောင်ခဲ့ပေမဲ့
တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ခဲ့ဘူး။ မေမေက
ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို
အကြိမ်ကြိမ်နားချပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် နားမဝင်ခဲ့ပါဘူး။ မေမေ့စကား
ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ အလေး
ထားဖူးလို့လဲ။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို နားချ

လည်း အဝီပဲပေါ့။
ကျွန်တော်က စနေသား၊ စိတ်
ကြီးတယ်။ ဘူးဆိုရင် ဖရဲမသီးဘူး။
ကျွန်တော် မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စက မလုပ်
ဘူးဘဲ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို တားခွင့်
မရှိဘူး။

ထင်ရာစိုင်းပြီး ပျော်သလို နေ
တတ်တာကို ကျွန်တော့်ရဲ့ အကျင့်ပဲ။
ဒါက ကျွန်တော့် ဖေဖေလူလောကကြီး
ထဲ ထွက်မသွားခင်ကတည်းက
ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုံစံပဲ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို
အရမ်းချစ်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို
လိုတရ ဖန်တီးပေးတတ်တယ်။ မေမေကျ

ဒီလို မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူ
တယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ချယ်
လွန်းအားကြီးပါတယ်။ ဟိုနေရာ မသွားရ
ဘူး။ ဒီနေရာ မသွားရဘူးလို့ ချစ်ချယ်
တတ်တာ ဝေဖို့မရဲ့ အကျင့်ပဲ။

ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်
အကြိုက်ပဲ လိုက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်
လုပ်ချင်တာ၊ သွားချင်တာ မှန်သမျှ ခွင့်ပြု
တတ်တာ ဖေဖေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ
ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ မကွယ်ဝှက်
တမ်း ပြောရရင် မေမေ့ကို ကျွန်တော့်
ကိုယ်တိုင် ချစ်၊ မချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
မသိပါဘူး။

မှတ်ဖိ ပျိုသေးတယ်။
ကျွန်တော် ငယ်ငယ် ၃ တန်း ကျောင်း
သားအရွယ်ကပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဖေဖေနှင့်
မေမေအကြီးအကျယ် စကားများရန် ဖြစ်
ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ကွဲမယ်၊ ကွာမယ်
လုပ်တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သူ
နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် မေမေခေါ်ရာ မလိုက်ပါဘူး။
ဖေဖေနှင့်ပဲ ကျန်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတော့

မေမက ကျွန်တော့်ကိုဖတ်ပြီး ငိုလို့ ငိုလို့
ဘောင်းပန်တယ်။ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေမေဆန္ဒကို မလိုက်
လျောပေးခဲ့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေက
ကျွန်တော်ကို မခွဲနိုင်လို့ဆိုပြီး ဖေဖေနှင့်
ပြန်ပေါင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေမေရှိခြင်း
မရှိခြင်းက အရေးကြီးပါတဲ့။ ကျွန်တော်
အတွက် အရာရာဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ဖေဖေ
ရှိနေရင်ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြည့်စုံပြီလို့
ကျွန်တော် မှတ်ယူထားတာပါ။ ဒါကြောင့်
တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် ဖေဖေနှင့်ပဲ
အတူနေချင်တယ်။ အမြဲတမ်း ကျွန်တော်
ဘေးမှာ ဖေဖေရှိနေစေချင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဆန္ဒ
မပြည့်ဝခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ၉ တန်းနှစ်
မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ လိုတရဖန်တီးရင် ဖေဖေ
ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က
ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုခဲ့ရတာ
မျက်ရည်တွေ ချောင်းပေါက်မတတ်ပါဘဲ။
ကျွန်တော် ဘာလို့ ငိုတာလဲ။ အနန္တဂိုဏ်း

ဝင် ဖခင်ဆုံးသွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
ကျွန်တော်လိုချင်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း
ပေးတတ်တဲ့သူ ဆုံးသွားလို့လား။
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အရှင်မသိခဲ့ပါဘူး။

ဖေဖေ ဆုံးခါးနီးတုန်းက
ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မေမေ့ကို အကြာ
ကြီး မှာတမ်းချွေခဲ့တယ်။ ဖေဖေဆုံးသွား
တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို နှစ်ဆတိုး
လို့ ပိုပြီး ချစ်ပြခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်
တာလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့
ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
လောက်တော့ မေမေ ကျွန်တော့်ကို
အလိုမလိုက်ပါဘူး။ ညည ကျွန်တော်
အပြင်ထွက်တာ မေမေမကြိုက်ဘူး။

မသွားရဘူးလို့ မေမေက ချုပ်ချယ်တော့
ကျွန်တော် ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ။

အထုတ်အဝိုင်းပြင်ပြီး အိမ်ပေါ်
က ဆင်းမယ်လုပ်တော့ မေမေ ကျွန်တော်
လက်ကို လိုက်ဆွဲပြီး မသွားဖို့ တောင်းပန်
ရှာတယ်။ ကျွန်တော်မရှိတဲ့ မေမေ တစ်
ယောက်တည်း နေလို့မဖြစ်ဘူးလို့
ကျွန်တော် မှတ်ယူခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး မေမေ
ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်သွားမှာစိုးလို့
ကျွန်တော့်ကို အရာရာ အလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အထိန်းအကွပ်
မရှိတဲ့ ကျွန်တော်သွားချင်ရာသွား။ လာ
ချင်ရာလာနှင့် ထင်တိုင်းကြံနေခဲ့တာပေါ့။

မေမေက အသက် ၅၀ တည်း
ဝင်လာပြီ။ အသက်ကြီးလာတာ နှင့်အမျှပဲ
မေမေ တော်တော်လေး အရွယ်ကျလာပါ
တယ်။ အရင်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
လှလှ မေမေဟာ ခုတော့ ပိန်ချိုးလို့ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ဒီလောက်
ထိ ဂရုစိုက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေဖို့ အချိန်
မရပါဘူး။

အခု ကျွန်တော် အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်ထိ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ တစ်ကျပ်မှ မရှာဖူးပါဘူး။ မေမေက ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ငွေတို ငွေစလေးတွေနှင့် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာကျွေးတယ်။ ကျွန်တော်လို ချင်တာကို ဆိုင်ထဲက အမြတ်လေးနှင့် လုပ်ပေးတတ်တဲ့ မေမေပါ။

အဲလေ့ ကျွန်တော်က အလိုက်သိတဲ့သား မဟုတ်ဘူး။ မေမေ့ကိုဆို ချစ်ရကောင်းမှန်းတောင်မသိတဲ့ ဆိုးသွမ်းတဲ့သားမို့ ကျွန်တော့်အတွက်နှင့် မေမေမျက်ရည်ကျပေါင်း မနည်းခဲ့ပါဘူး။

ညဆို ၁၂ နာရီ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်အိပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အချိန်ထိ မေမေက မအိပ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်စောင့်နေတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရင်း အိမ်ရှေ့ ညှော်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ နောက်လျက် အိပ်ပျော်နေတတ်တဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်

ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဘာပြောခဲ့တယ်မှတ်လဲ။ “ကိုယ့်ခုခံ ကိုယ်ရှာတာပဲ၊ နေပေါ့” တဲ့။ ကျွန်တော် အရမ်းကို ဆိုးသွမ်းရမ်းကားခဲ့တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးခဲ့လဲဆို

ရင် မေမေ့ရဲ့ စိန်နားကပ်လေးကိုတောင် ရောင်းပြီး ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ဝယ်စီးပစ်တယ်။ ဆိုင်ကယ်ကိုချင်လို့ မေမေ့ စိန်နားကပ်ကို ရောင်းဖို့ပြောတော့ မေမေ့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ရှာတယ်။

“ဒီနားကပ်လေးက သားဖေဖေ မေမေ့ကို ချွေးနဲ့စာလေးနှင့်ရပြီး ဆင်ထားပေးတဲ့ နားကပ်လေးမို့ မရောင်းပါနဲ့ သား

ရယ်” တဲ့။ မေမေ အနှုတ်အညွတ် တောင်းပန်ပေမဲ့ ကျွန်တော် နားမထောင်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေ ဝယ်ထားတာမို့ ကျွန်တော်ရခွင့် ရှိတယ်ဆိုပြီး ရောင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အကြိုက် ဆိုင်ကယ်ဝယ်စီးခဲ့တယ်။

မေမေကတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ရဲ့ စိန်နားကပ်လေးကို ချစ်လှစွာ သော သားအတွက် ချွတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မေမေ့ရဲ့ ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားတဲ့ နားပေါက်ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ မမဲစားတတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် သားဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ မေမေ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်ရည်ကျတိုင်း အပိုတွေလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်။

မေမေ့ရဲ့ ကျောက်ကပ်မှာ ကျောက်တည်နေတယ်ဆိုတဲ့ ရောဂါကိုလည်း မသိသလိုဘဲ နေခဲ့မိတယ်။ ဒီနေ့ မနက် မေမေ နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာကို ကျွန်တော်တွေ့ ခဲ့ပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ချိန်းဆိုထားတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ဘေးက မေမေ့ကို ဆေးရုံ

ငိုပေးတဲ့ ဦးလေးကြီးက မေမေဆေးရုံ
ရောက်နေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်လာမှ
ကျွန်တော် ဆေးရုံကို အပြေးလာခဲ့တာပါ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ခွဲစိတ်ခန်း
ဝင်ရမယ့် ဝတ်စုံနှင့် တွန်းလှည်းခုတင်ပေါ်
က မေမေရဲ့ အရောင်ဖျော့နေတဲ့ မျက်နှာ
လေးကို မြင်မှ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ
အလိမ့်လိမ့် ကျမိတယ်။ မေမေလက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မေမေ ကျွန်တော်
ကို အသာအယာ ပြုံးပြတယ်။ ကျွန်တော်
နှလုံးသားထဲမှာ ဆိုးနွမ်းနာကြည်းစွာ ငိုကြွေး
လို့ပါ။

ဆရာဝန်တွေနှင့် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ
ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော် မေမေအတွက်
စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လို့
ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို စိုးရိမ်စိတ်တွေ
နှင့်အတူ ကျွန်တော်သိလိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေမေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေမေဟာ
ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါပြီ။

မေမေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို

နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ မေမေမရှိ
ဘဲ ကျွန်တော်မနေတတ်ဘူး။ မေမေဟာ
ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အလင်းရောင်ရှင်
ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မလိမ်မာမှုတွေအတွက်
မေမေကို ကျွန်တော် ပြန်လုပ်ကျွေးခွင့်
ရချင်ပါသေးတယ်။

အခု ကျွန်တော် နောင်တရပါ
ပြီ။ မေမေအပေါ် ဆိုးသွမ်းရက်စက်ခဲ့မှု
အတွက် ကျွန်တော် နောင်တရလို့ မဆုံး
ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာသာ မေမေ နေပြန်
ကောင်းလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အရာ
ရာ ပေးဆပ်ရပါတယ်။

တသွင်သွင် စီးကျနေတဲ့
ကျွန်တော့် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို

ကျွန်တော် လက်အစုံနှင့် ပွတ်ရင်း ဆို
နစ်ကြေကွဲစွာ အသံတိတ်ပြောမိတယ်။

“မေမေရယ် သားဆိုးခဲ့သမျှ
တွေအတွက် နောင်တရပါပြီ။ သားကို
ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ သားဘဝမှာ မေမေမရှိလို့
မဖြစ်ပါဘူး။ မေမေခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ပြီး
အမြန်နေကောင်းပါစေဗျာ။ သားကို တစ်
ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့။ သားလိမ္မာ
ပါတော့မယ် မေမေရယ်။

မေမေကို သားချစ်ပါတယ်။
မေမေကို သားအရမ်းချစ်တယ်။ မေမေ
နေပြန်ကောင်းပါ မေမေရယ်”

ကျွန်တော် ဆိုးနွမ်းနာကြည်းစွာ
အသံတိတ် ပြောရင်းမှာ ရှိုက်သံတစ်ချက်
အပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ မေမေကို
ဆေးရုံလိုက်ပေးတဲ့ ဘေးအိမ်က ဦးလေး
ကြီးက ကျွန်တော့်ပန်းကို အသာလာဖတ်
ပြီး...

“ငါတူ စိတ်အေးအေးထားပါ
ကွာ။ မင်းအမေ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မှာပါ။

အခု မင်းဘဝမှာ မေမေဟာ

ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါလဲဆိုတာ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား။ မြဲမြဲမှတ်ထား ငါတို့ လောကမှာ မိဘဆိုတာ ဘယ်အရာနှင့် မှ အစားထိုးလို့မရတဲ့ အရာပဲကွ။ ဒါကြောင့် မိဘတွေ မျက်စိမကွယ်ခင်မှာ လုပ်ကျွေး၊ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သေသွားမှ ငိုနေလို့ကတော့ အပိုပဲ။ မသေခင်မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါကွာ။

ခုဆို မင်းအမေလည်း အသက် ကြီးပြီ။ ရောဂါရှိတယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိ ရပြီပဲ။ မဆိုးပါနဲ့။ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ငါတို့ ရယ်။ မင်းအမေကို ကုစိုက်ပါကွာ။ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားတဲ့ သားသမီးဟာ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော် နောင်ရပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော် မဆိုးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် လိမ္မာပါမယ် ဦးလေးရယ်”

“အင်း . . . မင်း နောင်တ အချိန်မီပါသေးတယ်ကွာ။ ကဲ . . . ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့။ မင်းအမေ ခွဲစိတ် တာ အောင်မြင်အောင်လို့ တို့ဆုတောင်း

ပေးကြတာပေါ့ကွာနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး”
အဲဒီနောက် ကျွန်တော်နေရာ မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး မေမေအတွက် ဆုတောင်း ပေးနေလိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲ မှာတော့ စိုးရိမ်မှု အပူမီးတွေက မငြိမ်း နိုင်သေးပါဘူး။

ခဏကြာတော့ ခွဲစိတ်ခန်း ထဲကနေ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခွဲစိတ် ဝတ်စုံနှင့် ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ရင်ခုန်သံတွေ အရှိန်ပိုမြင့်လာ ပြီး ဆရာဝန်ထံ အပြေးသွားခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်က . . .

“လူနာခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ပါ

တယ်။ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

ဆရာဝန်ရဲ့ စကားကြားတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ကြား ပြုံးမိခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ခွဲစိတ် ခန်းထဲက တွန်းလှည်းနှင့် တွန်းထွက်လာ တဲ့ မေမေကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အပျော်လွန်ပြီး ငိုမိပြန်တယ်။ မေမေက တော့ မေ့ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေတုန်း ပါပဲ။

ကျွန်တော် မေမေ့လက် ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေမေ့ကို စိတ် ထဲကနေ အသံတိတ်ပြောမိတယ်။

“မေမေ့ကို ချစ်တယ်။ မေမေ့ ကို ချစ်တယ်” လို့။

မေမေကြားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

(ဤဝတ္ထုဖြင့် စာရေးသူ၏ မိခင် အား ဦးခိုက်ကန်တော့အပ်ပါသည်။)

ညီလေးငယ် (လယ်လော်)

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ဓနစီရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုတ်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➡ အဓိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုတင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၂၀၁၅ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

နက္ခတ် (၃) သွယ် မေလ အတွက်
ဟောစာတမ်း

နတ်ပျက်စိသရာဇာင်စိုး

မေလ ဟောကိန်း

တနင်္ဂနွေနတ်နက္ခတ်

အားမာန်ပြည့်ချိန်၊ ဒေါသ
 ကြောင့် အမှားတွေရမယ်။ လူကြီးနှင့်
 အဆင်မပြေချိန်၊ စားပွဲသောက်ပွဲကြီး
 တက်ရမည်။ သူခိုးရိုက်နင်းမြင်သည်။ ခရီး
 ရှိတယ်။ မိသားစုတွင်း လူမမာဖြစ်ပေါ်
 တတ်သည်။ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ဖြစ်မယ်။ ငွေ
 ကံကောင်းမယ်။ အချစ်ရေး နယ်မကျွံ
 မိစေရန်၊ နှုတ်မကျွံမိစေရန် အရေးကြီး
 ချိန်။ အပေါင်းသင်းနှင့် ပျော်စရာအတိ
 ရှိချိန်။

ယတြာ သရဏာဂုံသုံးပါးကို ၃ ပတ် စိပ်ပါ။

တနင်္ဂနွေလူနက္ခတ်

မင်္ဂလာကိစ္စရှိတယ်။ ရောင်းမှား
 ဝယ်မှားမယ်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့
 ဖွယ်ရာ ပေးလာမယ်။ ခရီးသည်ရောက်
 မယ်။ လုပ်ငန်းခွဲတွင်စရာပေါ်မယ်။ ရုံးမှာ
 နေရာကောင်းရမယ်။ အလှူတွေ ဆက်
 တိုက်လုပ်ဖြစ်မယ်။ အိမ်တွေ ငွေဝင် စရာ
 ပေါ်မယ်။ စာချုပ်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုး
 ဖြစ်မယ်။ လုလင်ရွယ်တို့မှာ အမှန်းမှ
 အပြုံးကမ္ဘာ တည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မည်။
 ယတြာ မွေးနေ့မှာ အိမ်ဘုရားဆောင်မှာ
 ပေါင်မုန့်လှူဒါန်းရင်း သရဏာဂုံ အခေါက်
 ၉၀ ရွတ်ပါလေ။

တနင်္ဂနွေဘီလူးနက္ခတ်

ခေါင်းရှုပ်စရာပေါ်မယ်။ အိမ်နှင့်
 နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စ ပေါ်မယ်။ ရင်းနှီးသူ

အနေနီးသူ၊ အိမ်နီးချင်းနှင့် စကားများ
 စရာပေါ်မယ်။ အလုပ်များ၊ ပိုက်ဆံမဝင်
 ဖြစ်နေမယ်။ အရောင်းအဝယ်များ တွေ
 လွဲနေမယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ၊ ဆွေမျိုး
 ကိစ္စတွင် ကြားလှောင်မိလို့ စိတ်ပင်ပန်း
 မည်။ ချစ်သူချင်း အထင်သေးစရာ၊ အယူ
 အဆရေးရာကဏ္ဍာ ပြင်းထန်နေမယ်။
 သွေးတိုး၊ အစာမကြေ ဖြစ်လာမယ်။
 ကလေးဆန်တတ်သော ဓလေ့ကို ဖျောက်
 ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ရင်းနှီးမှု အခွင့်
 အရေးယူလိမ့်မယ်။

ယတြာ - မိမိနေအိမ်ဘုရားဆောင်ကို
 သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ သရဏာဂုံ ၃ ပါး ကို
 နေ့စဉ် ကိုးခေါက်ပူဇော်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးနတ်နက္ခတ်

ခရီးကောင်း ရှိမယ်။

လက်ဆောင်တွေရမယ်။ အတိုက်အခံ
တွေရမယ်။ လူကြီးတွေ အထင်မှားခံရ
မယ်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်းမယ်။
တိရစ္ဆာန်အရပ်တစ်ခုခုရင် ထိက်စမ်း ပါ။
လူမှုရေးမှာ ကြားနစ်ကြားမှာ နေတတ်
ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
စွမ်းရည်ကောင်းရနေမယ်။ ချစ်သူရဲ့ အကြံ
ဉာဏ်တွေ လှပနေမယ်။ ငွေကံကောင်း
ပါပြီ။

ယတြာ - ဘုရားရှင်အား အောင်သပြေ
၉ ညွှန်လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးလူနက္ခတ်

အခွင့်အရေးကောင်းရမယ်။

လူနာပြုစုရမယ်။ စိတ်နှင့်လူ မကပ်
ဖြစ်နေမယ်။ အလှူအတန်းတွေ လုပ်ဖြစ်
မယ်။ လုပ်ငန်းတွင် ခေါင်းခဲစရာပေါ်နေ
မယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငယ်မပြန်နေ
မယ်။ ငွေကံကောင်းနေမယ်။ ခြေလက်
ဒဏ်ရာရမယ်။ အိမ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရ
မယ်။ ချစ်သူများ လမ်းသာချိန်။

ယတြာ - ချို့တဲ့သူများအား တတ်နိုင်
သမျှ ငွေလှူပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီး ဘီလူးနက္ခတ်

မထင်မှတ်တဲ့ခရီး၊ သွားချင်တဲ့

ခရီး ပေါ်လာမယ်။ အပျော်မလွန်ဖို့ ဝီရိယ

မလျော့ဖို့ အရေးကြီးချိန်။ ရုံးကိစ္စပေါ် မယ်။
ကိုယ်တိုင် လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်း ဖြစ်
မယ်။ အားနာမှုကြောင့် ပြောမထွက်မှု
ကြောင့် ငွေဆုံးရှုံးမယ်။ မျက်စိ၊ အာရုံ
ကြော၊ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း မကောင်း
ဖြစ်မယ်။ စီးပွားရေး အားနည်းချိန်။ အိမ်
မှာ မပျော်ဖြစ်ချိန်။ အလှူလုပ်ဖြစ်မယ်။
အရေးကြီးစာရွက်စာချုပ်တွေ ပျောက်ဆုံး
မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အပူအပင်တွေ
ပဋိပက္ခတွေ ချုပ်ငြိမ်းမယ်။ ချစ်သူရဲ့
တစ်ပါးသူပေါ် ကူညီနေခြင်း။ အရေးပေး
ခြင်းပေါ် ပေါက်ကွဲမှုပြင်းထန်နေမည်။

ယတြာ - လမ်းများကို မြေဖို့ခြင်း၊ လမ်း
ပြင်ပေးခြင်း၊ မြောင်းဖော်ခြင်းများကို
အားတက်သရော လုပ်ပေးပါလေ။

အင်္ဂါနတ်နက္ခတ်

ကံဇာတာပွင့်လန်းချိန်၊ ကြိတ်
ကြိုးစားသမျှ အသီးအပွင့် ခံစားရချိန်။
တန်းတူတို့ ပြဿနာရှာချိန်၊ ဆရာသခင်
များရဲ့ အထင်လွှဲခံရကိန်းမြင်တယ်။ ရွှေ
ဝင်မယ်။ အစားမှာခြင်း၊ ချောင်းဆိုး ရင်
ကြပ် အာဂန္တုရောဂါ စွဲကပ်မယ်။ ရုံး
ဌာနသို့ ဖြေရှင်းရန် သွားရောက်စရာပေါ်
မယ်။ အတူနေ၊ အိမ်ထောင်သည်များ
စိတ်ဝမ်းကွဲရတတ်သည်။ ငွေဝင်သလို
ပြန်ထွက်နေမယ်။ ချစ်သူတို့ တစ်ဦးပေါ်
တစ်ဦး အနိုင်ယူမိလို့ အချစ်လမ်း မဖြောင့်
တန်းပဲ ရှိနေမယ်။

ယတြာ - ဂုဏ်တော် ၉ပါး နေ့စဉ် ၂၇
ခေါက် ပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါလူနက္ခတ်

အခွင့်အကောင်းတွေ ရမယ်။
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ သွားရမယ်။ ကူညီမှုတွေ
ရမယ်။ ငွေလက်လွန်မယ်။ ရုံးသွားအချိန်
မမှန်တာများလာလို့ လူကြီး ဗြိုဠာငယ်။
ခရီးတိုသွားကိန်းရှိ၊ မြေအိမ်ကိစ္စ စကား
ပြောရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ နားလည်
မှုတွေ လွှဲနေမယ်။ ချစ်သူတို့ အကြင်နာ
တွေ လျော့လာချိန်၊ ကြားလူဝင် ရှုပ်
လိမ့်မည်။ အင်တာဗျူးကိစ္စရှိက အောင်
မြင်ပါမည်။

ယတြာ - လောကဝိဇ္ဇာဂုဏ်တော်ကို
နေ့စဉ် ၉ ပတ် စိပ်ပါလေ။

အင်္ဂါဘီလူးနက္ခတ်

အပြိုင်အဆိုင်ကြားမှ တိုးတက်
မည်။ အိမ်ပြုပြင်မွမ်းမံစရာပေါ်မယ်။

ဘာသာရေးလုပ်ဖြစ်မယ်။ စက်ပစ္စည်း
အပျက်များနေမယ်။ အရောင်းအဝယ်
ကိစ္စ ခေါင်းရှုပ်စရာ၊ အရောင်းအဝယ်
အေးတာ၊ ကျတာ ကြုံရမယ့်ကာလပါ။
လူနာပေါ်မယ်။ ထွက်တဲ့ရတနာတွေ ပြန်
ဝင်မယ်။ အိမ်သစ်၊ အဆောက်အအုံသစ်၊
နေရာထိုင်ခင်းသစ်ပေါ်ပေါက်မယ်။ လူမှု
ရေးမှာ တည်တည်တန့်တန့် မှန်မှန်နေ
ဖို့ အရေးကြီးချိန်။ ဆွေမျိုးကြောင့် အိမ်
ထောင်ရေး မသာယာဖြစ်ချိန်၊ ဝန်ထမ်း
စာမေးပွဲအောင်မြင်မယ်။ ချစ်သူတို့ကြား
လေ သွေးတောင် ဝေးတယ်လို့ ထင်ချိန်။
ငွေကိစ္စ တွေလွဲလွဲချော်နေမယ်။

ယတြာ - ဘုရားရှင် နေ့စဉ် သုံးကြိမ်
ရေချမ်းလှူပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနတ်နက္ခတ်

အခွင့်အလမ်း လွဲချော်ချိန်။
ပင်ပန်းသော်လည်း ငွေမဝင်ချိန်။ ဒဏ်ရာ
အသေးအမွှားရတတ်လိမ့်မယ်။ ရန်ကြား
မှာ ညှပ်မယ်။ အထက်လှူကြီးရဲ့ လူမှား
ပြီး အော်ငေါက်အပြစ်တင်ခံရမယ်။

စေတနာ မပျက် ကြိုးစားမလေ့။ မေတ္တာ
ပါစွက်၍ လောကကို ဖြတ်သန်းရချိန်။
ငွေကြေးပတ်သက်လို့ အငြင်းပွားရကိန်း
ရှိတယ်။ တနင်္ဂနွေနှင့်နေ့သားတွေ အဝင်
အထွက်ရှိမယ်။ ကောင်းပါသည်။ အိမ်
ထောင်ရေးမှာ သံသယမျက်ဝန်းနှင့် ရင်
ဆိုင်ရမယ်။ အချစ်ရေးက အေးဆေးပါ
ပဲ။ ပညာကံကောင်းပါတယ်။

ယတြာ - မွေးနံ့ထောင့်မှာ အောင်သပြေ
ဂ ညွန့် သက်စေ့လှူပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးလူနက္ခတ်

ရန်ပွား၊ ရန်များချိန်။ မိတ်ဆွေ
မှ ရန်သူဖြစ်သွားချိန်။ မိမိကိုယ်ကို အထင်
ကြီးနေမယ်။ ဘာသာရေးလုပ်ဆောင်
ဖြစ်မယ်။ ငွေကြေးကံ ဝင်လိုက် ထွက်
လိုက်ပါပဲ။ အင်္ဂါသားသမီး အကူအညီ
ရမယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေ အပျက်အစီး
များနေမယ်။ အရာရာတိုင်းမှာ ကိုယ်တိုင်
ပါနေသလို လူပန်း စိတ်ပန်းနေမယ်။ မိတ်
ဟောင်းနှင့်တွေ့ရသလို ရောဂါဟောင်း
ပြန်ဖြစ်ကိန်းရှိနေပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
အေးစက်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိနေမယ်။
ချစ်သူချင်း ချစ်ချင်ပြင်နေကြမယ့်အချိန်။
အလုပ်စာမေးပွဲတွက် ကံကောင်းနေမယ်။

ယတြာ - နေအိမ်တုရားမှာ ရခိုင်ငှက်ပျော
သီး ကပ်လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးဘီလူးနက္ခတ်

ရတနာဝင်မယ့် ဗုဒ္ဓဟူး။ အင်္ဂါ
သား ဝင်မယ်။ ပြဿနာပါလာမယ်။ ရာထူး
တိုးခြင်း၊ နေရာကောင်းပြောင်းရွှေ့ခြင်း
ကြုံမယ်။ ဘာသာရေးပစ္စည်း ဝင်မယ်။
မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှ ငွေဝင်မယ်။ နှစ်
ကြိမ် နှစ်ခါ ဝင်မယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
သား ဝင်မယ်။ အကျိုးပြုပါသည်။ အအေး
မိတာ ရေချိုးဖူးတာ၊ ဝမ်းမကောင်းတာ
ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
အလိုလိုက်ခံရချိန် ချစ်သူတို့ အချစ်ဗီမာန်
တည်ဆောက်နေချိန်။ ဝန်ထမ်းစာမေးပွဲ
တွက် ပျင်းတင်းလေးဖင့်နဲ့နေမယ်။
အောင်မြင်ခြင်းကား ကြိုးစားသူတို့တွက်
ထိုက်တန်တဲ့ရတနာပါ။

ယတြာ - နေအိမ်ဘုရား မွေးနေ့တိုင်း
 နွားနို့လှူရင်း ဖြစ်ချင်တာ ဆုတောင်းကာ
 ၅ ကြိမ်ရွတ်ဆိုပါပေ။

ကြာသပတေးသားသမီးနတ်နက္ခတ်ဖွား

အားမာန်ဝင့်ချိန်၊ ကြီးစားသမျှ

အောင်မြင်ရကိန်း ရှိချိန်၊ ပြဿနာတစ်ခု
 ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းအောင်မြင်မယ်။ ခရီး
 ရှိမယ်။ အထက်လူကြီး မစကိန်းရှိမယ်။
 ငွေကံကောင်းနေမယ်။ စီးပွားရေးမှာ
 ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်မယ်။ မိသားစု
 တွင်း ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရှိလာမယ်။ လူနာ
 တော့ ပေါ်လာမယ်။ ချစ်သူများရဲ့ စမ်းရေ
 ပြင်မှာ ပန်းလှေမျောချိန် ပညာရှာသူတို့
 သာမန်ထက်ပိုအောင်မြင်မည်။

ယတြာ - ကလေးများကို သကြားလုံး
 များ ဝေငှလှူဒါန်းပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးလူနက္ခတ်များ

ရတနာဝင်မယ်။ ကူညီသူတွေ
 ပေါ်မယ်။ လုပ်ငန်းတွင်း အပြောင်းအလဲ
 ပေါ်မယ်။ စက်ပစ္စည်းဝင်မယ်။ မိဘအကြီး
 အကဲတွက် သောကဝင်မည်။ အရောင်း
 အဝယ် အားကောင်းမယ်။ ဘာသာရေး
 မှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ခံစားရမယ်။ ရန်ကြား
 မှာ ညှပ်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မိမိ
 စကားများနေမည်။ လူငယ်အချစ်ရေးမှာ
 မေတ္တာသောင်ကမ်းမှာ သစ္စာလှိုင်းများ
 ညင်သာစွာ တိုးဝင်ချိန် ပညာရေးမှာ ထင်
 သလောက် အကျိုးရမည်။

ယတြာ - ငါးကို အစာကျွေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

အလှူမင်္ဂလာရှိမယ်။ ခရီးဝေး
 ရှိမယ်။ အနုပညာလုပ်ငန်း အောင်မြင်ချိန်

ငွေလက်လွန်မယ် (သို့မဟုတ်) ငွေကိစ္စ
 စကားများကိန်းရှိမယ်။ ရောဂါဟောင်း
 ပြန်ပေါ်မယ်။ ခက်ခဲသောပြဿနာကို
 ဖြေရှင်းအောင်မြင်မယ်။ အောင်မြင်မှု
 အထင်အရှားရမည် လ ဖြစ်မယ်။ အလုပ်
 မှာ ရာထူးနှင့် အရွှေ့အပြောင်းကိစ္စ လွန်
 ဆွဲနေမယ်။ အိမ်မှာနေလိုစိတ်နည်းပါးနေ
 မယ်။ သားသမီးတွက် ရတက်မအေး
 ဖွယ်ရှိမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးတော့ သင့်
 မြတ်နေမယ်။ လူလင်မောင်မယ်များ အချစ်
 ရေးမှာ မေတ္တာလေပြည်သွေးလို့ သစ္စာ
 ပန်းများ ပွင့်လန်းချိန်။ ပညာရေးမှာ စိတ်
 အနှောင့်အယှက် ရှိသည့်တိုင် တက်လင်း
 ရောက်မည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
 ရန် တန်ဆောင်။ ဓမ္မာရုံမှာ မွေးနေ့မှာ
 သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက် ကုသိုလ်ယူပါ။

သောကြာနတ်နက္ခတ်ဖွားများ

ရတနာဝင်မယ်။ အိမ်သစ်၊
 ဆိုင်သစ်ဝင်မယ်။ အလှူဒါနလုပ်ဖြစ်မယ်။
 လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်မှုတွေ အဆင့်ဆင့်
 ရနေမယ်။ သူတစ်ပါးကြောင့် စိတ်ရှည်
 ရသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုကို တည်
 ဆောက်နိုင်မယ်။ ငွေအတွက် ကြမ်းနေ
 မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေနေမယ်။
 ငွေအတွက် ကြမ်းနေမယ်။ အိမ်ထောင်
 ရေး အဆင်ပြေနေမယ်။ အရောင်းအဝယ်
 ပုံမှန် ဖြစ်နေမယ်။ ရန်ကြားမှာ ညှပ်နေ
 မယ်။ အချစ်ရေးမေတ္တာရေးမှာ ကြည်နူး
 မှု သံစဉ်တွေ ရိုက်ခတ်နေမယ်။ ပညာ
 ရေးမှာ တစ်ဆင့်မြင့်လာမယ်။
 ယတြာ - မွေးနေ့မှာ အိမ်ဘုရားရှင်မှာ
 နှူးနှီးလှူပါ။

သောကြာလူနက္ခတ်ဖွားများ

ပြဿနာကြားမှာ အောင်မြင်
 မယ်။ ဒဏ်ရာလေးတွေ ရမယ်။ စက်
 ဝင်မယ်။ ခရီးစဉ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ကြိုးစား
 မှ အောင်မြင်မယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း
 အမြင်မကြည်ဖြစ်မယ်။ ငွေလက်လွန်
 မယ်။ ဘယ်အရာမဆို အလောတကြီး
 ဆောင်ရွက်မရ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။
 ကျန်းမာရေး အညံ့ကြုံမယ်။ အိမ်မှာ လူ
 ပို ရောက်လာမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
 အယူအဆတွေ ကွဲလွဲနေမယ်။ ချစ်သူ
 တို့ အချစ်လေပြည်သွေးချိန် ပညာရေး
 မှာ အားကြီးမာန်တက် ကြိုးစားစိတ်တွေ
 ဝင်လာမယ်။ ယတြာ - ကြက်ဥကြော်ပြီး
 ဆွမ်းခဲကိုယ်တော် ၂ ပါးကို ဆွမ်းဟင်း
 လောင်းလှူပါ။

သောကြာဘီလူးနက္ခတ်ဖွားများ

ရန်မကင်း။ သောကမကင်း
 ဖြစ်ချိန် မိတ်ကောင်းတွေမယ်။ စိတ်
 ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးမယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်
 လိင်နှင့် တွေ့မယ်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပို့
 လိုမည်။ ငွေအလဟဿထွက်နေမည်။
 အိမ်တွင်းရေးမှာ သားသမီးတွက် ဝမ်းသာ
 စရာကြားရမည်။ ကိုးကွယ်ရာပစ္စည်း
 ဓာတ်ပုံရုပ်တုတော် ကြွလာမည်။ အိမ်
 ထောင်သည်တွေအဖို့ စန့်ပွင့်ချိန် လူငယ်
 များ မာယာကျော့ကွင်းသို့ သက်ဆင်း
 နိုင်သည်။ အိမ်ပြုပြင်ရက်န်း မြင်သည်။
 အရောင်းအဝယ် ကောင်းမည်။ ပညာရေး
 မှာ စိတ်တည်ငြိမ်စွာ ကြိုးစားနေမည်။
 ယတြာ - မွေးနံ့ထောင့်သွား၍ အောင်
 သပြေ သက်စေ့လှူပါ။

စနေသားသမီးနတ်နက္ခတ်ဖွားများ

ရာထူးတိုးခြင်း၊ လုပ်ငန်း
 ကောင်းခြင်း ကြုံမယ်။ ရန်ကို နိုင်မယ်။
 ဆိုးစဉ်ရှိမယ်။ ဗိုက်၊ လေနာ၊ သွေး ရောဂါ
 ဖြစ်မယ်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်းမယ်။
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဆုံနိုင်မယ်။ ငွေရွှင်မယ်။
 ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရောက်မည်။ လူ
 ချစ် လူခင်များချိန်။ တက်လမ်းများ ပေါ်
 မည်။ သို့သော် ပစ္စည်းပျောက်တာ ပျက်
 တာ သူခိုးကိန်းရှိနေချိန် အိမ်ထောင်ရေး
 မှာ သာယာမှု ဖုံးလွှမ်းချိန်။ အချစ်ရေးမှာ
 ကံခေရာ ကြုံမယ်။ ပညာရေးမှာ အားရ
 စရာ အောင်မြင်မှု ကြုံမယ်။

ယတြာ - ကလေးငယ်များအား အုန်းသီး
 မှန် ဝယ်ကျွေးပါ။

စနေသားသမီးလူနက္ခတ်ဖွားများ

ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာပေးချိန်၊
 ရည်မှန်းချက်ဖြည့်ချိန်၊ ကွဲကွာသူတို့
 ပြန်ဆုံရချိန်၊ အိမ်ပြုပြင်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်း
 အလုပ်ပြောင်းရချိန်၊ ဂုဏ်ချင်း ဆွေမျိုး
 ချင်း ပြင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်သည်များအဖို့
 စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံနေမယ်။ ယားနာတွေ
 မျက်စိနာ၊ သွေးတက်၊ ရောဂါတွေ ခံစား
 ရမယ်။ အရောင်းအဝယ်တွင် အမြတ်
 မစွန်း ကျန်မည်။ ငွေပေးစရာ၊ ကူညီစရာ
 ပေါ်မယ်။ မိမိလျှို့ဝှက်ချက်များ ပေါ်ပေါက်
 တတ်ချိန်၊ အချစ်ရေးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
 အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းတွေ ပြန်ဖော်
 ပီလို၊ ညောင်ညှပ်ပင်လမ်းခွဲကိန်းဆိုက်မည်။
 ပညာရေး ကံကောင်းနေပြီ။

ယတြာ - ခရီးသွား ရဟန်းတစ်ပါးအား
 ခရီးစရိတ် လှူပါလေ။

စနေဘီလူးနက္ခတ်ဖွားများ

ဒေါသထွက်စရာကြုံမယ်။ မိမိ
 နှင့် အသွင်မတူ၊ စရိုက်မတူတို့ကြောင့်
 ရုံးမှစိတ်ညစ်ရမည်။ နောက်တစ်မျိုး ရှေ့
 တစ်မျိုး ဆက်ဆံနေသော လူကြီးနှင့် ကြုံ
 နေရချိန်။ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ဝင်ချိန်။ စိတ်
 လွတ်ကိုယ်လွတ် ခရီးထွက်ချင်စိတ်ဖြစ်
 နေမယ်။ ငွေကြေးကိစ္စ စကားပြောရမည်။
 ပြဿနာဟောင်းများ၊ ဖြေရှင်း အဆင်ပြေ
 မည်။ အဆက်အသွယ်သစ်တွေ ရမယ်။
 အိမ်မှာ မပျော်ဖြစ်နေမယ်။ မိသားစု နှစ်
 စုထက် ပို၍ နေရသော ဝန်းကျင်ဖြစ်ပါက
 က အရာရာကို အရှုံးပေးနေရမည်။ မိမိ
 ကို အိမ်ထောင်သည်က နှစ်သိမ့်အားပေး
 နေမည်။ အချစ်ရေးမှာ သံသယတွေ စီး
 မျောနေမည်။ ပညာရေးမှာ မိသားစုသောက
 ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် စိတ်မဝင်စားဖြစ်နေ
 မယ်။

ယတြာ - ဖွေးနံ့ထောင့် ဘုရားတွင် အောင်
 သပြေညွန့် သက်စေ့လှူပါလေ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

သစ်မြောက်တံဆိပ်

ကျော်ဝိဇ္ဇာကျော်

တစ္ဆေခြောက်တဲ့အိမ်ကြီးတဲ့။
 ပုဏ္ဏကတိုက်ထားတဲ့ တိုက်
 ပျက်ကြီးတဲ့...
 သရဲခြောက်တဲ့ညောင်ပင်ကြီး
 တဲ့...
 မှင်စာလေးတွေနေတဲ့သင်္ချိုင်း
 ကျွတ်တွေနေတဲ့ ကျွတ်ကုန်းတဲ့...
 ပြောတဲ့သူတွေကပြောနေကြ
 သလို ရေးတဲ့စာရေးဆရာတွေကလည်း
 ရေးနေကြတာပါ။ ယုံတဲ့သူတွေရှိသလို
 မယုံတဲ့သူတွေကလည်း အနတ္တကမ္မပါ။
 မယုံကြည်တဲ့သူတွေကတော့ ဝိညာဉ်
 လောကသားတွေဖြစ်တဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊
 ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မှင်စာဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့
 ဗျာ။ ကိုယ်တိုင်မှမတွေ့ဘူး။ မကြုံဘူးတာ
 ကိုး ဒီတော့မယုံကြဘူးလေ...။

“ကိုင်း...ဒီလိုဆိုလက်တွေပြ
 လေ။

အဲဒီလိုဆိုလာရင်တော့ ဘယ်
 သူမှ မပြနိုင်တော့ဘူး။ လက်တွေ
 ကျကျပြပြဆိုတာတော်တော် ခက်ခဲတဲ့
 အလုပ်ပါ။ ပါးစပ်ကပဲပြောနိုင်တာလေ...။

ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲကလို
 နောက်ကြောင်းပြန်ပြလိုမှမရတာ။
 အဲဒါခက်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့
 လူသားတွေမှာ ကံဇာတာမြင့်နေတဲ့အချိန်
 နဲ့ကံဇာတာနိမ့် နေတဲ့အချိန်တွေရှိနေတတ်
 ပါတယ်။ ကံနိမ့်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ ပရ
 လောကသားတွေနဲ့တွေ့ဆုံနိုင်သလို ဝင်
 ရောက် ပူးကပ်နှောင့်ယှက်တာကိုလည်း
 ခံရတတ်ပါတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့သူတွေရဲ့
 ဝိညာဉ်တွေသွားလာလှုပ်ရှားပုံကိုရုပ်ရှင်နဲ့
 ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားတွေမှာ ရိုက်ပြနေတာ
 ကျုပ်တို့ မြန်မာရုပ်ရှင်နဲ့ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်
 တွေမှာ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ
 ဝိညာဉ်လောက ရှိတယ်ဆိုတာကို

ယုံကြည်ကြလိုက်ကူးပြသနေတာပါ။
 ပြီးတော့ရှိပါသေးတယ်။ မကျွတ်မလွတ်
 သေးတဲ့ ဝိညာဉ်လောကသား ဝေမာ
 နိကတွေအတွက် အကျွတ်အလွတ်ပွဲ
 ပေးနေတာဟာ တကယ်ဆိုတာ ပိုပြီးခိုင်
 စေပါတယ်။ ၂၀၁၄-၃ အောက်တိုဘာ(၈)
 ရက်နေ့က ရေဝေးသင်္ချိုင်းမှာ အကျွတ်
 အလွတ်ပွဲကျင်းပတဲ့အကြောင်းကို ဆရာ
 ထက်ဝေထွန်းက အောက်တိုဘာ ၁၃
 ရက် အတွဲ ၅ အမှတ် ၂၀ နေ့ထုတ် THE
 MESSENGER ဂျာနယ်မှာ “သင်္ချိုင်း
 မှာ ရေဝေးသင်္ချိုင်းမှာ” ခေါင်းစဉ်နဲ့
 ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အကျွတ်အလွတ်ပွဲ
 ကျင်းပတာ ၃၅ ကြိမ်မြောက်လို့ ဖက်
 လိုက်ရပါတယ်။ ရေဝေးသုဿာန်မပေါ်မီ
 ကြံတောသင်္ချိုင်းမှာကတည်း။ ကျင်းပခဲ့
 တာလို့ ဖတ်လိုက်ရတော့မကျွတ်မလွတ်
 သေးတဲ့ ဝိညာဉ် လောကသားတွေ
 ရှိတယ်ဆိုတာ ပိုမို ယုံကြည်လာစေပါ
 တယ်။

“ဝေမာန်ကနဲ့ မကျွတ်မလွတ်
 တဲ့သူတွေကို ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လုံးကြိုပြီး

ဆေးရုံ၊ ကမ်းနားနဲ့ လူအများကြီးသေနိုင်
တဲ့နေရာတွေကနေ ဆရာတော်ကြီးတွေ
ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပင့်ဖိတ်ထားပါတယ်”

“ရေဝေသီသပြီဟန်ရဲ့ နေရာ
အချို့နဲ့မီးခိုးခေါင်းတိုင်ဘေးပတ်လည်မှာ
စည်းမျဉ်းထားကာ ဝေမာန်ကများကို နေ
ရာပေးထားပါတယ်။ ညနေမှောင်ရီပြီးတဲ့
အချိန်မှာ ရေဝေမီးသပြီဟန်ရဲ့ ခန်းမ
ဆောင်တစ်ခုမှာ ဆရာတော်ကြီးများက
ငါးပါးသီလပေးပြီးနောက် အကျွတ်
အလွတ်ပွဲကို စတင်ပါတော့တယ်” လို့
ရေးသားထားပါတယ်။ မကျွတ်မလွတ်
သေးတဲ့ ဝိညာဉ် လောကသားတွေ
ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တဲ့သူတွေ ရှိ
တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တာပါပဲဗျာ။ ဆရာ
ထက်ဝေထွန်းရဲ့ သတင်း ဆောင်းပါးကို
ဖတ်လိုက်ရတော့ ဝိညာဉ် လောက
ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တဲ့ ကျုပ်တို့
အဖို့ ပိုပြီးခိုင်မာသွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခြောက်အလှန့်
ခံခဲ့ရဖူးတာကိုးဗျာ။ ကြာတော့ကြာပါပြီ။
အသက်ငယ်ငယ် ဒုတိယတန်း ကျောင်း

သား အရွယ်မှာတွေ့ကြုံခဲ့ရတာပါ။
အဖြစ်ကဒီလိုဗျာ ...။
ကျုပ်ကပခုက္ကူသား နေတာက
ရွှေကူအရှေ့ရပ်၊ [ခုတော့အမှတ် ၈ ရပ်
ကွက်]၊ လွတ်လပ်ရေးလမ်း၊ စိန်ဓာတ်ပုံ
တိုက်ပါ။ ကျုပ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ
မူလတန်းကျောင်း ရှိတယ်။ ဦးမေယ
ကျောင်းလို့ခေါ် တယ်ဗျာ။ ဆရာတော်
ဦးမေယရဲ့ကျောင်း ဝိုင်းထဲမှာ ရှိတာမို့ ဦး
မေယကျောင်းလို့ခေါ်ကြတာပါ။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက ပခုက္ကူမြို့မှာနာမည်ကြီး မူလတန်း
ကျောင်းသုံးကျောင်း ရှိပါတယ်။ ဦးမေယ
ကျောင်း၊ ဒေါ်ခင်သိန်းကျောင်းနဲ့ ဒေါ်အာရ
မန်းကျောင်းတို့ပါခင်ဗျာ။ ကျုပ် ဦးမေယ

ကျောင်းသား အကောင်းစားပေါ့။ ဆရာ
တော်ဦးမေယကျောင်းဝိုင်းကတော်တော်
ကျယ်ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေယ
သီတင်းတဲ့ကျောင်းရဲ့ မြောက်ဖျားမှာ
ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ ကစားတဲ့
ဘောလုံးကွင်းနဲ့ထန်းပင်တွေတန်းစီပြီးရှိနေ
ပါတယ်။ ဘောလုံးကွင်းရဲ့အလယ်လောက်
မှာ တမာပင်အကြီးကြီး တစ်ပင်ရှိပြီးညဉ့်
နက်သန်ကောင်ရောက်ရင် အဲဒီတမာပင်
ပေါ်က မည်းမည်းကြီးတစ်ကောင် ဆင်း
လာတတ်တယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြော
ထားတော့ ညရောက်ရင် ဘောလုံးကွင်း
ထဲကို မသွားဝံ့တော့တာက ကျုပ်ပါပဲဗျာ။
ပြီးတော့ထူးဆန်းတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်
တမာပင်ခွေခွဲက အရည်တွေစီးကျလာတာ
ပါ လူကြီးတွေကတော့ ဆေးဖက်ဝင်တယ်
ဆိုပြီး အရည်တွေကိုခံယူကြတယ်ဗျာ။
တချို့ကတော့ ဒီတမာပင်ကကျတဲ့ အရည်
ကို သောက်ရင် အသံကောင်းတယ် လို့
လည်း ပြောကြတယ်။ ကိုယ် သန်ရာ
သန်ရာပေါ့လေ။

ဘောလုံးကွင်းရဲ့ အနောက်ဖျား

ဒီတိုင်ရဲ့ အနောက်မှာ အုတ်နဲ့အိုင်အမာ
ဆောက်ထားတဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခုရှိ
ပါတယ်။ ဦးမေယုဘုရားပွဲ ကျင်းပရင်ဇာတ်
အဖွဲ့တွေက ဦးဆောက်ထားတာပါ ဘော
လုံးကွင်းရဲ့ တောင်ဘက်မှာတော့ အရပ်
လေးမျက်နှာက တက်လို့ရတဲ့သွပ်ပိုး
အုတ်တိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ဆောက်ထားတဲ့
ရေပ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ငယ်
ငယ်က အဲဒီရေပ်ကြီးပေါ်မှာ စာလည်း
သင်ခဲ့ရသလို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း

ဆော့ကစားဖူးပါတယ်။ နေ့ဘက်မှာသာ
ရေပ်ပေါ် တက်ကစားရဲတာ။ ညဘက်
ဆိုရင် ရေပ်နားတောင် မသွားရဲဖူး။ ကျုပ်
တို့ ရပ်ကွက်က အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်
မြို့စွန့်လှူပြတ်တဲ့ နေရာမှာ အသတ်ခံ
လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအလောင်းကို ယူလာ
ပြီး ရေပ်မြောက်ဖျားမှာလာထားတာ
ကြောက်တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီ အစ်ကိုကြီး
အသတ်ခံရ အကြောင်း ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းမှာ
စာရေးဆရာ ပဒုက္ကဏ္ဍစောမောင်က ရေးသား

ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ရေပ်ကြီးပေါ်မှာ
သနပ်ခါးပွဲရုံတွေနေရာယူထားကြလို့
ရေပ်အင်္ဂါနဲ့ မညီတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့
ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့တဲ့ ဘောလုံး
ကွင်း အရှေ့ဖျားမှာလည်း ကြက်သွန်ပွဲရုံ
တွေနဲ့ စည်းကားနေပြီလို့ သိရပါတယ်။
ရေပ်ကြီးရဲ့အရှေ့ဘက်မှာတော့ ပြည်လုံး
ချမ်းသာမြတ်စွာဘုရား ကိန်းဝပ်တော်မူတဲ့
ဓမ္မာရုံကြီးနဲ့ ထုံးသင်္ကန်း ကပ်ထားတဲ့
စေတီတစ်ဆူရှိပါတယ်။ နှစ်စဉ်တန်ဆောင်
မုန်းလပြည့်ကျော်မှာဘုရားပွဲ ကျင်းပ
ပါတယ်။ အမှန်က ပြည့်လုံးချမ်းသာ
မြတ်စွာဘုရားပွဲပါ။ လူတွေက ဦးမေယု
ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဦးမေယုဘုရားပွဲ
လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်ကြတာပါခင်ဗျ။
ဘုရားပွဲဖြစ်လို့ လှည့်လည်ရင် ခိုးပတ်နဲ့
ထိပ်ဆုံးက ကခဲ့တာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ
ခင်ဗျ။ ဦးမေယုဘုရားပွဲနဲ့ မကြုံရတာ
လည်း နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် နားကပ်နေပါပြီ။
ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကျုပ်စာသင်ခဲ့
ရတဲ့ ကျောင်းကရေပ်ကြီးရဲ့ အနောက်
တောင်ထောင့်မှာ ရှိပါတယ်။ စာသင်

ကျောင်းက နှစ်ထပ်၊ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ
 ပျဉ်ခင်းကျောင်းကြီးပါ အပေါ်ထပ်က
 တက်ဖို့ အလယ်တည့်တည့်မှာ သစ်သား
 လှေကားရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဒုတိယ
 တန်းနဲ့တတိယတန်း ကျောင်းသားတွေ
 ကို စာသင်ပေးပါတယ်။ ကျုပ်တို့
 ညီအစ်ကိုက ဒုတိယတန်းဆိုတော့
 ကျောင်းရဲ့အပေါ်ထပ် မြောက်ဘက်ခြမ်း
 မှာ သင်ရတာပါ။ ကျောင်းအရှေ့မှာ မန်ကျည်း
 ပင်နှစ်ပင်နဲ့ ကျောင်းနောက်မှာ တမာပင်
 ကြီးတစ်ပင်က ကျောင်းကို မိုးထားတော့
 အပူသက်သာတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့
 ကျောင်းရဲ့ကျောင်းဆရာကြီးက ဆရာချစ်
 ပါ။ စာသင်ပေးတဲ့ဆရာ၊ ဆရာမတွေက
 ဆရာရွှေ၊ ဆရာမဒေါ်မိုးနဲ့ဆရာမ ဒေါ်ညွန့်
 တို့ပါ။ ဆရာရွှေက စတုတ္ထတန်းမှာ သင်ပါ
 တယ်။ ဆရာမနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဆရာမ
 ဒေါ်ညွန့်ကို အမှတ်ရဆုံးနဲ့အလွမ်းရဆုံးပါ။
 ဆရာမဒေါ်ညွန့်က အလှအပကိုသိပ်ကြိုက်
 ပြီး အမြဲတမ်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားပြီး
 ကြော့ကြော့လေးနေတတ်လို့ပါ။ အင်း
 ငယ်ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို အမှတ်ရနေ

တာနဲ့ လိုရင်းရောကတော့မှာ မဟုတ်
 တော့ဘူး။

ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
 တစ္ဆေခြောက်အရေထဲ ယောက်နဲ့ခြောက်
 နဲ့ကာရံ ယူပြီးကဗျာဆန်နေမိ ပြန်ပါပြီ။
 ရတာက အဲဒီကျောင်းရဲ့အပေါ်ထပ်မှာပါ။
 ခင်ဗျာ ဘယ်နှောယ်ရက်ဆိုတာ အသေ
 အချာ မမှတ်မိတော့ပေမယ့် အဲဒီ တစ္ဆေ
 အခြောက်ခံရတဲ့နေ့က ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက်လုံး ဘောင်းဘီတို လေး
 တွေ ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာကိုတော့
 သတိရနေသေးတယ်ဗျ။ လွယ်အိတ်ကို
 စ လွယ်သိုင်ပြီး ကျောင်းကိုရောက်တော့
 တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်

ယောက်နဲ့ကျောင်း ဈေးရောင်းတဲ့ အရီး
 မတင်ကြူပဲတို့ဦးလေး ဦးအာဖိုးရဲလန်း၊
 ပဲရိတယ်။ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက
 ကျောင်းဝတ် စုံရယ်လို့သတ်မှတ်ထားတာ
 မရှိသေးတော့ “ဝတ်ချင်တာဝတ် မောင်
 ဘချစ်”ပဲ။ အနီးမတင့်ရောင်းတဲ့ ဆီထမင်း
 ဝယ်စားပြီးတော့ ကျောင်းအပေါ်ထပ်ကို
 တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်းအပေါ်ထပ်
 မှာလည်း ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုအကို နှစ်
 ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ
 ထိုင်ပြီးစာသင် ရမယ့်နေရာ အရောက်မှာ
 တစ္ဆေခြောက်ခံရတာပါပဲ။ ပုကွပုကွနဲ့
 ပုံပျက်ပန်းပျက် မျက်လုံးကြီးပြူး လျှာနီနီ
 ရဲရဲကြီး ထုတ်ပြပြီး ကြောက်စရာ အသံ
 နက်ကြီးနဲ့ ခြောက်တာ မဟုတ်ပေမယ့်
 အဲဒီတုန်းက တော်တော်ကြောက်မိ
 တာတော့ အမှန်ပါခင်ဗျား။

ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုအကို နှစ်
 ယောက်ရပ်နေတဲ့ ခြေထောက်အောက်
 က ကြမ်းခင်းက တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အသံ
 မြည်လာပါတယ်။ ကျုပ်တို့စာသင်ရတာ
 က မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာပါ တဒေါက်

အိက် မြည်လာတဲ့အသံဟာ တဖြည်း
ဖြည်း တောင်ဘက်ခြမ်းကို ရွေ့သွားပါ
တယ်။ ကျုပ်တို့လည်းကြောင်ပြီး ကြည့်
နေမိတာပေါ့။ တောင်ဖျားရောက်တော့
အသံက ပိုကျယ်လာပြီး ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက် ရပ်နေတဲ့ နေရာကိုတည့်တည့်
ကြီး ပြန်ပြေးလာပါတယ်။ ဘယ်ရမလဲ
သတ္တိခဲတွေပဲ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့
လွယ်အိတ်ကလေး တွေကို ဘုတ်ခနဲ
ပစ်ချလိုက်ပြီး နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက်
သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး ကျောင်းအောက်ကို
အလှအယက် ဆင်းပြေးလိုက်ကြတာ
အစိုးမတင် ရှေးဆိုင်အထိပါပဲဗျာ။ ကျောင်း
အောက်ရောက်တဲ့ အထိတခေါက်ခေါက်နဲ့
မြည်သံက ကြားရတုံးပါပဲ။

“ဟဲ့ကောင်လေးတွေ ဘာ
ဖြစ်လာတာလဲ”

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာ
တဲ့ ကျုပ်တို့ကို အစိုးမတင်က မေးလိုက်
တာပါ။ ကြောက်လွန်းလို့တာမှ မပြောနိုင်
ဘူး။ လူမရှိတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ ကြမ်းခင်း
ကသူအလိုလို တခေါက်ခေါက်နဲ့ အသံ

မြည်ပြီး မြောက်ဖျားကနေ တောင်ဖျား
တောင်ဖျားကနေ မြောက်ဖျားကို
အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ပြန်ပြေးလာတော့
ကြောက်မိတာအမှန်ပါ။

“ဟဲ့...မေးနေတာမကြားဘူး
လား”

အစိုးမတင်က ငေါက်စပ်စပ်လေးမေး
လိုက်တော့မှ သတိဝင်လာပြီး ကျောင်း
အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းက တခေါက်ခေါက်
အသံတွေမြည်လာပြီး မြောက်ဖျားနဲ့
တောင်ဖျားပြေးနေတဲ့ အကြောင်း
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တော့ တဟား
ဟားရယ်ပြီး...

“နင်တို့နှစ်ယောက် သစ်
ခြောက်တစ္ဆေနဲ့ တွေ့လာပြီ”

လို့ပြောလာပါတယ်။ ကြောက်
နေမိတော့ သစ်ခြောက်တစ္ဆေဆိုတာ
ဘာလဲဆိုတာတောင်မမေးမိပါဘူး။ ကျုပ်
တို့ညီအစ်ကိုကတော့ အကောင်အထည်
မမြင်ရဘဲ အသံနဲ့ခြောက်တာတောင်
ဒီလောက် ကြောက်နေမိရင် အကောင်
အထည်နဲ့သာ ဗြူးခနဲ ခြောက်လိုက်ရင်
အသက်ပါ ထွက်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါ
တယ်။ အသက်ကလည်း ငယ်သေးတာ
ကို။

နောက်နေ့ကစပြီး ကျုပ်နဲ့ကျုပ်
ညီပါဌေးတို့ဟာကျောင်းကို ဘယ်တော့
မှ အစောကြီး မသွားတော့ပေ။ ဒါဟာ
ပထမဆုံး အသံနဲ့ ခြောက်လှန့်တာကိုခံ
ရတာပါခင်ဗျာ။

ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

အင်္ဂါသမီးများအတွက်

အဖေနှင့်တူသော

အင်္ဂါသမီး

နတ်ပျက်စိသရာဇာင်စိုး

အဖေနှင့်စိတ်ဓာတ်ရော ရပ်ရည်

ကိုယ်အင်္ဂါအချိုးအစား

တည်ဆောက်ပုံတူတဲ့ အင်္ဂါသမီး

နိညာများရဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံ

- အလှအပကြိုက်သလို ချောမောကြသူများဖြစ်တယ်။
- အနေအထိုင် ရှင်းသန့်ပေမယ့် ပြတ်သားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိမယ်။
- သူတစ်ထူးကို ချစ်ခင်လွယ်၊ ခင်မင် လွယ်မယ်။ အသွင်မတူသူတွေနှင့် ပေါင်းဖက်လို့ရတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပါ။
- နိမ့်ပါးအားနည်းဘက်က ရပ်တည်တတ်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အပေါ် အထင်မှား အမှတ်မှားတာ ကြုံရတတ်တယ်။
- ငယ်စဉ်က အဖျားအနာများတတ်ပြီး သက်လတ်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာသန့်စွမ်းသော်လည်း အမှတ်မထင်ဆေးရုံဆေးခန်းဆီကို ကုသခံရတတ်သည်။
- အစားကောင်း ခံမင်သကဲ့သို့ မီးဖို

ချောင်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသူများ

ကြပါပေ၏။

- မိဘအတွက်၊ မောင်နှမအတွက် စိတ်ပူတတ်ကြောင်းကို အမူအရာက မပြပေ။ ယ့် စိတ်ထဲမှာ အမြဲ ကိန်းအောင်းနေတတ်၏။
- မောင်နှမဖော်ကို ခံရတတ်၏။ ရှိရင် မနေတတ်။ ပေးရကမ်းရမှ ကူညီလိုက်မှ ကျေနပ်ကြသူများ ပါ။
- ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အပေါင်းသင်းပေါများမယ်။
- မိတ်ဆွေတွေ ရလွယ်မယ်။

- အနုပညာမှာ ထင်ရှားတတ်ပါတယ်။ သို့မဟုတ်ရင် သီချင်းတွေမှာ ဝါသနာပါကြမယ်။
- စိတ်ပြတ်သားပေမယ့် သနားတတ်လို့ အချစ်ရေးမှာ ကံဆေသူများ ဖြစ်ကြမယ်။ သက်လတ်ပိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေး သောက ခံစားရတတ်သော်လည်း သားကောင်း၊ သမီးကောင်းတို့ရဲ့ မိခင်ဖြစ်ကြပေမယ်။

အဖေနှင့်တူသော အင်္ဂါသမီးအလတ်များ

- ဗိုလ်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ မိသားစုထဲမှာ အလှပဆုံးစာရင်းဝင်မယ်။
- အနုပညာကို ခံမင်မယ်။
- မိတ်ဆွေတွေ ပေါများမယ်။ မိတ်ဆွေတွေထဲကပဲ ချစ်သူရပြီး ထိုမှ တစ်ဖန် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရှာဖွေ တွေ့ရှိရ၏။
- ဒေါသက ရှေ့ကို နည်းနည်းငြိမ်းနေတတ်သည်။

- မုန်းအောင်လုပ်သူ၊ ပြောသူကို ချက်ချင်း ကျောခိုင်းတတ်ပြီး တစ်သက် ပြန်မကြည့်တော့ချေ။
- ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတ်သော်လည်း ကလက်တက်တက် မဟုတ်ပါချေ။
- ဖိစက်မှုကို ခံမပြော နားမထောင်သူများ ဖြစ်ချေ၏။
- တိရစ္ဆာန်အရပ်များကို ချစ်တတ်သူ ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းနေတတ် အချိန်ကို အသုံးပြုသူများဖြစ်သည်။
- ပညာများကို တတ်လွယ်၊ သိလွယ်သလို မေ့လွယ်သူများ ဖြစ်ကြပြန်သည်။
- ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသော အဝတ်အထည်ဖြစ်ပါစေ မိမိ မနှစ်သက်လျှင် လုံးဝဝတ်ဆင်လေ့မရှိတတ်။
- စကားပြောပြတ်သား၍ ကိစ္စတစ်ခုကို မိသားစုကိုယ်စား အဖွဲ့အစည်းကိုယ်စား ပြောနိုင်ဆိုနိုင်သူ ဖြစ်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေးမှာ လေးနက်စွာ

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သော်လည်း အချစ်ရေး ချစ်ဦးသူကို ထားခဲ့ခြင်း၊ ဝေးကွာခြင်း ကြုံရ၏။
 အစာအိမ်ရောဂါ၊ အာရုံကြောရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါတို့ကို သက်လတ်ပိုင်းတွင် ခံစားရ၍ သက်ကြီးပိုင်းရောက်သော်လည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောအသွင်ကို တွေ့ရချေ၏။

အဖေနှင့်တူသော အင်္ဂါသမီးဘဝဇာတ်ခုံ

- အတိုက်အခံများကြားမှ အောင်မြင်သူ၊ မောင်နှမကြားမှာ ထူးခြားမှု ရှိတတ်သူ သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင်တတ်သူတို့အဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။ ဘဝ မျှော်မှန်းချက်မြင့်မားသူများဖြစ်ရကား အတိုက်အခံ၊ အနိုင်အရှုံးများရော ပြခန်း နေသော ဘဝဇာတ်ခုံတွင် ကပြအသုံးခံရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အလှအပကို ခံမင်ကြသူများ၊ စည်းကမ်းကို လိုက်နာသူများ တွေ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မရည်တတ်ခြင်းကား သူတို့ရဲ့ အလှတစ်ပါးပါပေ။

အဖေနှင့်တူသော သမီးကြီးများဘဝအခြေ

- မိသားစုအတွက် အနစ်မာခံဖို့ မွေးဖွားသူ ဖြစ်ကြတယ်။
- ငယ်စဉ်က ချုံ့ချာသော်လည်း ငွေညံ့သူများ မဟုတ်ကြ။

- တင့်တယ်စွာ နေမယ်။
- အစ်မကြီးဖြစ်၍ စံပြနေပြမယ်။
- မိဘတွေဆုံးမလို့ မရတဲ့ သား သမီးတွေ၊ အစ်မကြီးဖြစ်တဲ့သူ စကားကို နာခံလိမ့်မယ်။
- အချက်အပြုတ်လက်ရာကို မိခင် ထက် ဖခင်က ပိုသဘောကျမယ်။
- အားနေရင် တောက်တိုမယ်ရ လုပ်နေမယ်။
- အချက်အပြုတ် အပြင် အချုပ် အလုပ်လည်း အကျွမ်းတဝင် ရှိမယ်။
- မိဘတွေရဲ့ အားကိုးစရာ အရည်အချင်းရှိမယ်။
- ဘာသာရေးကို အလေးအနက် ထားမယ်။
- ငယ်စဉ်က ခရီးသွားလာများမယ်။
- ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြသည့် စီမံခန့်ခွဲနိုင်သော အရည်အချင်း ရှိမယ်။ အချစ်ရေးမှာ ကံခေမည်။
- သားအိမ်ပိုင်ဆိုင်ရာ၊ နှလုံးအားနည်းသော ရောဂါများ စွဲကပ်တတ်၏။
- အဖေနှင့်အနေအထား၊ စိတ်ဓာတ်၊ ဝိသနာ စသည်တို့ဖြင့် တူသော အင်္ဂါသားအငယ်ဆုံးတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံ
- ခရီးသွားလာနေမရမယ်။
- အရွယ်ရောက်ချိန် မိဘနှင့်ကွဲကွာ နေရတတ်တယ်။
- စကားပြောပြတ်သားပေမယ့် နှလုံးသား နနယ်ကြသူများပါပေ။
- ငယ်စဉ်က မောင်နှမတွေနှင့် သီးခြား နေတတ်တယ်။
- ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတွေကို ပိုခင်တတ်တယ်။ ငယ်စဉ်က ဖခင်ကို ပိုခင်တွယ်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မိခင်ကို ပိုဂရုစိုက်လာတာ တွေ့ရပါမယ်။
- အနုပညာမှာ အဆို၊ အတီးတွေမှာ ကိုယ်တိုင်တီးခတ်သီဆို ကျွမ်းကျင်တတ်သလို စိတ်ဝင်စားကြပေမည်။
- အိမ်တွင်းမှုပိုင်ပြီး မိခင်နှင့် ငှက်ရာတစ်ထပ်တည်းရအောင် အချက်အပြုတ်တော်ကြသူ ဖြစ်ကြသည်။
- စိတ်ထိခိုက်လွယ်ပြီး ဒေါသပြင်းထန်သော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိသူများ ပါပေ။
- ပထမအရွယ် ဒုတိယအရွယ် အထိ လုပ်နေမယ်။
- အသက် ၄၀ ကျော်တိုင် မအိုသေးတဲ့သူ၊ အပျိုကလေးနှင့် တူဆိုသကဲ့သို့ လှသွေးကြွယ်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။
- လူမှုရေး ရှုပ်ထွေးမှု မခံလိုကြသူများ ဖြစ်၍ တစ်ဖက်မှ ပြောစကားဆို စကားတွေကို ရင်ထဲသို့ အရောက်မခံချေ။
- ဘာသာရေးလိုက်စားသလို ပရဟိတကို စိတ်ပါဝင်စားကြသည်။ ဂန္ထီရကို စိတ်ဝင်စားကြမယ်။
- လူလတ်ပိုင်းမှာ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ လေးဖက်နာဖြစ်တတ်ခြင်း၊ သွေးနှင့်ဆိုင်သော ရောဂါဖြစ်တတ်ပါ၏။

နတ်မျက်စိဆရာမောင်စိုး

သာသနာပြုတံဆိပ်

အောင်စေတီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်

ဂဗ္ဘိရဆရာလှမျိုး (B.S.)

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ခဲပါသည်။ ၁၃၂၄ ခုနှစ်တွင် အစိုးရ သာကေတမြို့နယ်၊ (၁၀)တောင်၊ ၁၂ ရပ်ကွက် တံခွန်တိုင်တောရကျောင်းတိုက် ဦးစီးပမာန နာယကဆရာတော် “ဘဒ္ဒန္တ ဝဏ္ဏသာရ” (အောင်စေတီဆရာတော်) နာ သာကေတတွင်သာမက ရန်ကုန်မြို့၊ တစ်မြို့လုံး မသိသူမရှိ ထင်ရှားကျော် ကြားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် အောင်စေတီဆရာတော်အား သက်တော် (၈၀)မှ စတင်ပူဇော်ခွင့်ရရှိခဲ့ပြီး ငါးနှစ်တိုင် ကိုးကွယ်ပူဇော် တပည့်ခံယူ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။ ယခု စာရေးသူအနေဖြင့် သာသနာပြုဘဝခရီး ထေရပတ္တိအကျဉ်းနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ဆရာတော်သည် ထားဝယ် ခရိုင်၊ လောင်းလုံမြို့နယ်၊ ကျောက်နီမော် ကျေးရွာဇာတိ ဖြစ်ပြီး ခမည်းတော် ဦးချစ် မွေး၊ မယ်တော် ဒေါ်စောတို့၏ ပစ္စယာ နုဂ္ဂဟဖြင့် ကျောက်နီမော်ကျေးရွာ ကျောင်းကြီး ဆရာတော် ဦးသုန္ဓရကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ

ခဲ့ပါသည်။ ၁၃၂၄ ခုနှစ်တွင် အစိုးရ သာသနာဓဇ ဓမ္မာစရိယ အောင်မြင်ခဲ့ သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း အလုံမြို့နယ်၊ ပါဠိတက္ကသိုလ်၊ ဇမ္ဗူရတနာကျောင်းတိုက် ကြီးတွင် တိုက်အုပ် စာချဆရာတော် အဖြစ် (၄) နှစ်တိုင်တိုင် စာသင်သားများ ကို နေ့ည မအား ပရိယတ္တိ ကျမ်းကြီး၊ ကျမ်းငယ်များကို ပို့ချပေးခြင်း၊ ၁၃၂၇ ခုနှစ် တွင် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တံခွန်တိုင် တောရ ကျောင်းတိုက်အမည်နှင့် (၁၀) နှစ်တိုင်တိုင် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် တည် ထောင် ဖွင့်လှစ်၍ ပရိယတ္တိစာပေများ ကို သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ပါသည်။ နွေရာသီ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု သင်တန်း ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးသည်။ ၁၃၃၇ ခုနှစ် မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ရန်ကုန်တိုင်း သာကေတမြို့နယ်၊ ၁၀ တောင်၊ ၁၂ ရပ်ကွက်အတွင်း နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ချမှတ်ပေးသော သာသနာ့နယ်မြေပေါ်၌ တံခွန်တိုင်တောရကျောင်းတိုက်ကြီးကို အသစ်တည်ထောင်လျက် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိ

ပတ္တိ ဝိသဿနာ တရား ကျင့်စဉ်များကို နည်းညွှန်လမ်းပြ ဆိုဆုံးမဩဝါဒပေးကာ သာသနာပြုတော်မူသည်။ ခရာတော် သည် တံခွန်တိုင်တောရကျောင်းတိုက် အောင်စေတီ ဘုရားတည်ပြီး အောင် စေတီ ဆရာတော်ဟု လူသိများလာ သည်။ သန်လျင် ထမလုံ၌ အောင်မြေ ဗောဓိစေတီတော်၊ ကျောက်တန်း ပေါ်တော်မူစေတီ စသည့် စေတီများကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ထား ကိုး ကွယ်တော်မူသည်။ ထို့အပြင် ဇာတိမြေ ကျောက်နီမော်တွင် နှစ်ထပ်ကျောင်းတိုက် ကြီး တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊ သိမ်၊ ဓမ္မာရ များ တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊ ဝနေ အင်္ဂ ညွှန် တည်ဆောက်စေခြင်း၊ (၇)နေ့သားသမီး ကျန်းမာရေး ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း၊ သံဃာတော်များကို အလှူဒါနပြုပေးခြင်း စသည်ဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းအမျိုးမျိုး ကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၍ သက်တော် (၈၅) နှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော် မူသည်။

အောင်စေတီဆရာတော် ဘုရား

ကြီးသည် ဝစီပိတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း။
 တန်ခူးလတွင် ရှင်ပြုရဟန်းခံပြုလုပ်ပေး
 ခြင်းတို့ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။
 စနေအဓိဋ္ဌာန်တွင် မေတ္တာပို့သ ပုတီးစိပ်
 စေသည်။ တံခွန်တိုင်တောရကျောင်း
 တိုက် အောင်စေတီဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ၏ အဓိဋ္ဌာန်တည်ဆောက်ပုံကို စာဖတ်
 ပရိသတ်များအတွက် ရေးသားဖော်ပြပေး
 လိုက်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်တည်ဆောက်ပုံ

- ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤ
 ဤနေ့ မှအစပြု၍ (၃) ရက်တိုင်
 တိုင် သက်သတ်လွတ်စားခြင်း
 အဓိဋ္ဌာန်ကို ဆောက်တည်ပါ၏
 ဘုရား။
 - ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤ
 နေ့မှ အစပြု၍ (၃) ရက်တိုင်တိုင်
 မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အရပ်မျက်နှာ၌
 ရှိသော ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို
 အာရုံပြုလျက် ပုတီး (၃) ကြိမ်
 တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ်၌ (၁၁)ပတ်

သော မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းပုတီးစိပ်
 ခြင်း အဓိဋ္ဌာန်ကို ဆောက်တည်
 ပါ၏အရှင်ဘုရား (၃) ရက်၊ (၅)
 ရက်၊ (၇) ရက်၊ (၉) ရက် မိမိဝင်
 နိုင်သလောက် ရက်ထည့်ဆိုပါ။
 အနည်းဆုံး (၃) ရက်စဝင်ကြည့်ပါ။
 ထူးခြားလာပါမည်။
 ဆုတောင်း - ဘုရားတပည့်တော် ဆောက်
 တည်အပ်သော အဓိဋ္ဌာန်ကုသိုလ်
 အောင်မြင်သည်ရှိသော်...
 - ဘုရားတပည့်တော် စိတ် ကြံ
 သမျှ အရာခပ်သိမ်း ကြံစည်သည့်
 အတိုင်း အောင်မြင်ပါစေသော။
 - ပြောဆိုသမျှ အရာခပ်သိမ်း
 ပြောဆိုသည့်အတိုင်း အောင်မြင်
 ပါစေသော။
 - လုပ်ကိုင်သမျှ အရာခပ်သိမ်း
 လုပ်ကိုင်သည့်အတိုင်း အောင်မြင်
 ပါစေသော။
 - ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်လန်း
 သာယာအောင်မြင်ပါစေသော။
 - ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ အနာ

ရောဂါ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ပျောက်ကင်း
 ပါစေသော။
 - ရာထူးဌာနန္တရ တစ်ဆင့်ထက်
 တစ်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်ကာ တိုး
 တက်ပါစေသော။
 - အောင်သိဒ္ဓိ အောင်မဟိဒ္ဓိ
 တန်ခိုးရှိကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာအပေါင်း
 ဘိုးတော်အပေါင်း၊ မယ်တော်
 အပေါင်း ထက်နတ်၊ အောက်နတ်၊
 သီ ကံ နန်းရင် အပေါင်းတို့က
 အကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီစောင့်
 ရောက်ကြပါကုန်လော့။ ဝိုင်းဝန်း
 ကူညီမစကြပါကုန်လော့။
 - အကျွန်ုပ် ဆောက်တည်အပ်
 သော အဓိဋ္ဌာန်ကုသိုလ်၏ တန်ခိုး
 တေဇော် အာနုဘော်ကြောင့်
 အကျွန်ုပ်၏ မနောဝိညာဉ်၌
 အကြားဓာတ်၊ အမြင်ဓာတ်၊ အထင်
 ဓာတ်၊ အသိဓာတ်၊ မနောဓာတ်
 တွေ ပေါက်လျက် အရိယာဝိဇ္ဇာ
 ဉာဏ်ကို ရကာ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်
 ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

နိုင်ငံတော်ဓမ္မစရိယ အောင်စေတီ	ကြပါစေ" ဟု ဆိုပြီး ပုတီးတစ်လုံး	မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရပ် (၁၁)	ချဲ့ တစ်ပတ်စိပ်ပါ။	(၄ချက်အတိုင်း)
မျက်နှာ မေတ္တာပွား ပုတီးစိပ်နည်း	၃။ အရှေ့အရပ်မှာနေ တနင်္လာဂြိုဟ်	၁၀။ အထက်အရပ်မှာနေ နေမင်း။
၁။ မိမိတို့အိမ်ဝင်းအတွင်းမှာ နေ	မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ	လမင်းနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ
ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ	(၄ချက်အတိုင်း)	(၄ချက်အတိုင်း)
(၁) ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ	၄။ အရှေ့တောင်အရပ်မှာနေ အင်္ဂါ	၁၁။ အောက်အရပ်မှာနေ ဝသုန္ဒဒေ
(ပုတီးတစ်လုံးချပါ)	ဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော် မျိုး	နတ်မင်းနှင့်တကွ ဆွေတော် မျိုး
(၂) ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ (။)	တော်တွေ (၄ချက်အတိုင်း)	တော်တွေ (၄ချက်အတိုင်း)
(၃) ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။(။)	၅။ တောင်အရပ်မှာနေ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်	တစ်ကြိမ် ပုတီး (၁၁) ပတ်
(၄) ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါ	စောင့်နတ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်	စိပ်ရပါမည်။ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် အချိန်
စေ။ (။)	မျိုးတော်တွေ (၄ချက်အတိုင်း)	သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိပါ။ ပုတီးစိပ်ပြီး
ဤနည်းအတိုင်း ပုတီးတစ်ပတ်	၆။ အနောက်တောင်အရပ်မှာနေ စနေ	တိုင်း အပေါ်မှ ဆုတောင်းထပ်မံဆုတောင်း
စိပ်သွားပါ။	ဂြိုဟ်စောင့်နတ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေ	ပါ။ ပြီးလျှင် အမျှပေးဝေပါ။
၂။ အရှေ့မြောက်အရပ်မှာနေ တနင်္ဂနွေ	တော် မျိုးတော်တွေ (၄ချက်	အမျှဝေ
နွေဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်	အတိုင်း)	
မျိုးတော်တွေ (၄)ချက်အတိုင်း	၇။ အနောက်အရပ်မှာနေ ကြာသ	ဘုရားတပည့်တော် ပြုပြသမျှ
အရှေ့မြောက်အရပ်မှာနေ တနင်္ဂနွေ	ပတေးဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်	သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊
ဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်	မျိုးတော်တွေ (၄ချက်အတိုင်း)	ဘာဝနာကုသိုလ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ကုသိုလ်
တွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ။ ပုတီး	၈။ အနောက်မြောက်အရပ်မှာနေ	ကောင်းမှုတို့၏ အဖို့ဘာဂကို မိဘ
တစ်လုံးချပြီး ကျန်သုံးချက် စိပ်	ရာဟဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေတော်	ဘိုးဘွားဆရာသမား အစထားလျက်
သောအခါ အရှေ့မြောက်ထပ်ဆို	မျိုးတော်တွေ (၄ချက်အတိုင်း)	ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ခြံ
စရာ မလိုတော့ပေ။ "ဆင်းရဲ ကင်း	၉။ မြောက်အရပ်မှာနေ သောကြာဂြိုဟ်	

စောင့်နတ်၊ ဝင်းစောင့်နတ်၊ သာသနာ	ဝိဇ္ဇာများနှင့် ဘိုးတော်မယ်တော်အပေါင်း	ဗောဓိစေတီအနီးတွင် ဆရာတော်ကြီး၏
စောင့်နတ် အစရှိသော နတ်မြတ် နတ်	တို့အား...	ရုပ်ကလပ်တော်ကို ဗိမာန်ပြုလုပ်၍
ကောင်း နတ်အပေါင်းနှင့်တကွ ဘဝ	အမျှ... အမျှ... အမျှ...	အပူလောင်ထားပါသည်။
အဆက်ဆက်က ဆွေတော်မျိုးတော်	ပေးဝေငှပါကုန်၏။ (၃)ကြိမ်ဆို	
တော်စပ်ကြကုန်သော သိုက်နန်းရှင်၊	အမျှ... အမျှ... အမျှ...	ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)
သိုက်နန်းဘုရင်၊ သိုက်အုပ်မယ်တော်၊	ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။ (၃)ကြိမ်ဆို	
သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်၊ ဘိုးတော်သိကြား။	ယခုအခါ ထမလုံအောင်မြေ	

သင့်ရင်သွေးနှာမည့်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူပေါ့ဒေသုရမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ကြံစည်မှုများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။

(နာမည်ပေးဆုပ်ငန်းဆင်တူရိုးမှားများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊

၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆

နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊

web site : www.baydathukhuma.com

ရန်ကုန်မြို့။

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

အောက်မိုးကောင်း
လျှော်လျှော်နေလှောင်သေခံ

ယခင်လမုအဆက်

အချစ်ဟု သောသဘော

တရားမရှိလျှင်လူလောကကြီးသည်
တည်တံ့၍ နေနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။
ဖိုမဟူသော လိင်ဘဝ ခြားနားမှု
ကြောင့်သာလျှင် လောကကြီး
တည်တံ့စေနိုင်ပေ၏။

(အိမာဆန်)

“ချစ်တတ်လာသောနလုံးသား”

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ် ၁၅
မိနစ်ခန့် ကျွန်းအတွင်းပိုင်းသို့ ဆက်၍ဝင်
လာမိသောအခါ သစ်ပင်များကြားမှ
မီးရောင်တို့မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်လေ
ရာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်အားတက်သွားမိ
ပေ၏။ ယခုလိုမျိုး ရာသီဥတုတွင် တောမီး
လောင်တတ်ခြင်း မရှိပေရာ၊ ကျွန်ုပ်တွေ့ရ
သော မီးရောင်မှာ လူတို့ အသုံးပြုသော
မီးရောင်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေ့
မိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်အားတက်မိခြင်း
ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှေးကွေးသော
ခြေလှမ်းတို့မှာလည်း မီးရောင်ပေါ်ထွက်

နေရာသို့ သွက်လက်စွာလှမ်းလာမိပေ၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးနိုင်မည်
လူမျိုးလော၊ အန္တရာယ်ပေးနိုင်မည် လူမျိုး
လောဟု ခွဲခြားစွာ မသိနိုင်သေးသဖြင့်
အသံပေးအော်ဟစ်ခြင်းတော့ မပြုမိပါပေ။
ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဆက်၍
မလာမိသောအခါ မီးရောင်မှာ ကျောက်
လိုက်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်နေ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေ၏။ လူနေအိမ်
ခြေ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင်
ထင်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားမိပေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် လိုဏ်ဂူပေါက်ဝဆီသို့ တိတ်
တဆိတ်နှင့် ချဉ်းကပ်လာမိလေ၏။ အရေး
ကြုံလျှင် ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို
အချိန်မီ အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေ၏။
လိုဏ်ဂူပေါက်နှင့် မလှမ်းမဝေး
သို့ ရောက်လာသောအခါ ဂူတွင်းမှ မသဲ
မကွဲစကားသံများကို စ၍ကြားလာရပေ
၏။ ဂူပေါက်ဝနားသို့ ကျွန်ုပ်ကပ်မိသော
အခါ စကားသံများကို အောက်ပါအတိုင်း
သဲသဲကွဲကွဲကြားလာရပေ၏။

“ဆရာစိုးတို့တော့ ဒီည ပြန်
ရောက်ပြန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်”
“တစ်နေ့က မုန်တိုင်းထန်သွား
တော့ ရောက်အောင်ပြန်လာနိုင်လိမ့်မယ်
မထင်ဘူး။ တစ်နေရာမှာပဲ ဝင်ခိုနေကြ
မှာပေါ့။ မုန်တိုင်းသာမထန်ဘူး ဆိုရင်တော့
ပြန်ရောက်လာမှာ သေချာတယ်ကွ”
“ငါတို့လည်း ဒီမှာအောင်းနေ
ကြရတာ တစ်လကျော်ကျော် ရှိသွားပြီ
မိုသီး။ ကိစ္စမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး ငြိမ့်ကို ပြန်ပြန်
ပြန်ချင်ပြီကွ။ ဒီမှာနေရတာ အနေဆင်းရဲ
အစားဆင်းရဲပဲ”
“ကောင်မလေးရဲ့ အမေ ဘိတ်
ကို ရောက်လာတာနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားမှာပါ
ကွ။ တစ်လနှစ်လလောက် အလုပ်လုပ်
ရုံနဲ့ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်သောင်း
ကြီးများတောင် ရမယ့်အလုပ်ပဲကွာ။ ဒီ
လောက်တော့ ဒုက္ခဆင်းရဲခံနိုင်ရမှာပေါ့”
“ကောင်မလေးရဲ့ အမေက
တကယ်ပဲ ချမ်းသာလို့လားကွ။ ကောင်မ
လေးကိုကော တစ်သိန်းကြီးများတောင်
ပေးပြီး ရွေးမှာမို့လို့လား”

“ပေါက်ကျော်ရယ် ... ဆရာ
စိုးတာ မပိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တုန်း
က များလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဆရာစိုးက
သေချာစုံစမ်း စနည်းနာပြီးမှ ပိုင်လို့ ဒီ
အလုပ်လုပ်တာပါကွ။ ကောင်မလေးရဲ့
အမေက လေး ငါးသိန်းလောက်ကို
ချမ်းသာတာကွ။ ပြီးတော့ ကောင်မလေး
က တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ တစ်သိန်း
လောက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မရွေးပေးရမှာလဲ။
ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က သူ့အမေဟာ
သူ့ကို တစ်သိန်းပေးပြီး ရွေးနိုင်တယ်လို့
ပြောထားသားပဲ။ အေးကွာ ... ဆရာစိုး
တောင်းတဲ့ ငွေတောင်နည်းသွားတယ်။
ငါသာဆို နှစ်သိန်းလောက်တောင်းမှာ”

ကျွန်ုပ်စကားသံများကို နား
ထောင်နေရင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိပေ
၏။ ဂူထဲမှ လူနှစ်ယောက်၏ စကားကို
ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့သည်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲ
ကာ မိန်းကလေး၏ မိခင်ထံမှ ငွေတစ်
သိန်းတောင်းထားကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။
ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုလူများကား လူဆိုး

များ ဖြစ်နေလေပြီ။ မီးရောင်မြင်ရစဉ်
ရမ်း၍ ကျွန်ုပ် အသံမပြုမိသည့်အတွက်
တော်သေး၏ဟု တွေးမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသံမထွက်
အောင် အထူးသတိထားကာ ဂူတွင်းသို့
ချောင်းကြည့်မိပေ၏။ ဂူအလယ်တွင် မီးပုံ
တစ်ပုံဖိုထားကာ အသက် ၃၀ ပတ်ဝန်း
ကျင်ခန့်ရှိ လူနှစ်ယောက်စကား ပြောနေ
ကြသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ၎င်းတို့ အနီး
တွင် စောင်တစ်ထည်ကို ခါးအထိ
ချုံ့လျက် အိပ်နေသော လူတစ်ယောက်
ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ဂူကြီးအတွင်း
အခြားနေရာများမှာ ကွယ်နေသဖြင့်
ကျွန်ုပ် မမြင်ရပါပေ။ ရှေ့ကို ဝင်ကြည့်လျှင်
တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း မီးပုံတွင်
ထိုင်စကားပြောနေကြသော လူဆိုး
နှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သွားနိုင်သ
ဖြင့် ရှေ့ကို မတိုးရဲပါပေ။ ထို့ကြောင့်
အသာငြိမ်ပြီး အခြေအနေကို ဆက်၍
စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပေ၏။ လူဆိုး
နှစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍
ပြောပြပြန်ပေ၏။

“ကောင်မလေးက အတော်
ချော အတော်ဖြောင့်တယ်ကွနော်။ ဆရာ
စိုး မှာထားလို့သာ ငါစိတ်ကို မနည်းထိန်း
ထားရတယ်။” နို့မို့ဆိုရင်လော့လားကွာ
ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကျော်
ဖောက်မလာစမ်းနဲ့။ ဆရာစိုးက ကောင်
မလေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတိုရဘူး
လို့ မှာထားတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာစိုး
အကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ သိလို့
လည်း ငြိမ်နေရတာပေါ့ကွာ။ နို့မို့
ပေါက်ကျော်တို့က လက်မနှေးလိမ့်မလဲ”

“ရှင်တို့ နှမချင်းမစာမား
ပြောမနေနဲ့။ ရှင်တို့ အနိုင်ကျင့်လို့က
တော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သက်သေ
လိုက်မယ်”

ထိုစဉ် ခံပြင်းဒေါသလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
၏ အသံလည်း ပေါ်လာပြန်ပေရာ ပြန်
ပေးဆွဲခံထားရသည့် မိန်းကလေးသည်
လည်း ဤဂူထဲ၌ပင်ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်

သိရပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ် မမြင်ခြင်းပင်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ စကား
အဖြစ်ပြောတာပါလေ။ အနိုင်လည်း
မကျင့်ရဲပါဘူး။ သတ်လည်း မသေပါနဲ့။
လောလောဆယ် မင်းက ငွေတစ်သိန်း
တန်နေတော့ မင်းသေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟူ၍ ပေါက်ကျော်ဆို သူက
ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ အိပ်နေသူ
က ထိုင်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကျော်
မင်း ဘာတွေပေါက်ကရ ပြောနေတာလဲ။
ကောင်းကောင်းကိုမအိပ်ရဘူး။ မင်းကင်း
စောင့်ရမယ့် အလှည့်မဟုတ်လား။ သွား
စောင့်ပါလား”

ဟု ပေါက်ကျော်အား ဟောက
လေ၏။

“ကိုကြီးကောင်း ကလည်းဗျာ။
ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ပျော်စေ ပျက်စေဆိုသ
လို ပြောနေတာပါ။ ကင်းစောင့်စရာလည်း
မလိုပါဘူးဗျာ။ ဒီကျွန်းမှာ လူနေတာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းပေါ်
မှာ ရောက်နေတာ တစ်လပဲရှိနေပြီ။

ဘယ်သူမှလည်း ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်လာ
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကင်းစောင့်တဲ့အလုပ်
က အဝိုသက်သက်ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပေါက်ကျော်ကလည်း
ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုကြီးကောင်းဆိုသူမှာ အသက်
၄၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိကာ ခက်ထန်
ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာမျိုးလည်း
ရှိပေ၏။ ကိုကြီးကောင်း ဆိုသူက ...

“ဟေ့ကောင်ပေါက်ကျော် အဝို
အလုပ်တွေဘာတွေပြောအနေနဲ့။ မောင်
စိုးက ကင်းအလှည့်ကျ စောင့်ဖို့မှာသွား
တယ် မဟုတ်လား။ အခု မင်းကင်းစောင့်
ရမယ့်အလှည့် သွားစောင့် ရိုးရိုးသာမန်
လူတွေ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်မလာနိုင်ပေ
မယ့် ကော့ဒ်မလေးကို ရှာနေတဲ့ ပုလိပ်
တွေ ရောက်လာနိုင်တယ်ကွ။ သွားစောင့်”

ဟု တင်းမာစွာပြောပေ၏။
“အေးပါဗျာ စောင့်ပါမယ်။
စောင့်ပါမယ်”

ဟု ပေါက်ကျော်လည်း ညည်း
ညည်းညူညူ ပြော၍ ထရပ်ကာ ဂူနံရံ

ထောင်ထားသော သေနတ်ရှည် (ကျွန်ုပ်
သည် သေနတ်လက်နက်ကို မကျွမ်း
သဖြင့် ၎င်းသေနတ်မျိုးအစားကို မခေါ်
တတ်ပါပေ) ကိုယူကာ ကျွန်ုပ်ရှိနေရာ
ဂူပေါက်သို့ ခြေလှမ်းမည်ပြုပေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး
အသံမကြားအောင် ဂူပေါက်ဝမှ ခွာကာ
အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီး ချုံပင်
ကြီး တစ်ပင်နောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်
မိပေ၏။

ချုံပင်ကြီး နောက်မှ ကျွန်ုပ်
ချောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူပေါက်သို့
ရောက်လာသော ပေါက်ကျော်ကို အတွင်း
မှ မီးရောင်ဖြင့် တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ကျော်
သည် ဂူပေါက်ဝအနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံးပေါ်တွင် တက်၍ထိုင်လိုက်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်နေကြောင်း ၎င်း
တို့သိသွား၍ မဖြစ်တော့ပါပေ။ သိသွား
ပါက ကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခပေးကြမည်မှာ
သေချာပေ၏။ ၎င်းတို့သည် မိန်းကလေး
အား ပြန်ပေးဆွဲ၍ ဤကျွန်းတွင် လာခို
နေကြခြင်း ဖြစ်ကြလေရာ ဤအချက်ကို

ကျွန်ုပ် သိသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းမိ
လျှင် ပြန်လွှတ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အသံမထွက်ရဲ
သဖြင့် အနည်းငယ်မျှလည်း လှုပ်ရှား
ခြင်း မပြုရဲပါပေ။ ခြင်များတဝဲဝဲဖြင့်
ကိုက်သော်လည်း မရှိက်ရဲဘဲ အကိုက်ခံ
ကာ သွေးလျှံနေရပေ၏။

ဂူတွင်းမှ မည်သည့်အသံကိုမျှ
မကြားရပါပေ။ ကျောက်တုံးပေါ်မှ
ပေါက်ကျော်သည် ပထမဟိုကြည့်အံ့ကြည့်
လုပ်နေသေးသော်လည်း မကြာခင်ခေါင်း
ငိုက်ကျကာ အိပ်ငိုက်လာပေ၏။ ဂူထဲမှ
မီးရောင်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အလင်း
ရောင်အားပျော့ လာပေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး ပိုးကောင်ကလေးများ၏ ပြည်သံ
အော်သံသာ ပေါ်ထွက်နေပေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကျော်
သည်သေနတ်ကို ဘေးတွင်ချကာ ကွေး
ကွေးကလေး လှဲလိုက်ရာ တခွီးခွီးနှင့်
အိပ်ပျော်သွားပေ၏။ ဂူထဲမှ ပောက်သံကို
လည်း ကျွန်ုပ် ကြားရလေ၏။ ထိုအချိန်
တွင် ကျွန်ုပ်သည် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာ

ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မည်ဆိုလျှင်
မည်သူမှ သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။
သို့သော်ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆန္ဒမှာ ပြန်ပေးဆွဲ
ခံထားရသော မိန်းကလေးအား ကယ်တင်
လိုနေပေ၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်သည်
အထိုးအကြိတ်၊ အပစ်အခတ်ပညာကို
ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ
မဟုတ်သဖြင့် လူဆိုးများနှင့် ယှဉ်ရမည်
အလို့ငှာ ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။ ဤ
ကျွန်းမှ အသာပြန်ခွာပြီး ပုလိပ်ကို
အကြောင်းကြားရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်
လော့ဟု တွေးမိသေးသော်လည်း ပြန်ပေး
ဆွဲခံထားရသော မိန်းကလေးအား တစ်
နေရာသို့ ရွှေ့လိုက်လျှင် ခက်ကုန်မည်ဟု
တွေးမိပြန်သောကြောင့် ပြန်ခွာလိုစိတ်
မရှိပါပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်ဝင်ကယ်ရန်
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခဏမျှအခြေ
အနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်လူဆိုး
များအားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီဟု ယူဆ
သဖြင့် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံမကြားအောင် ချုံပင်
ကြီး နောက်မှထွက်၍ ပေါက်ကျော်ရှိရာ
သို့ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ပေ၏။ ပေါက်ကျော်
ကား နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေ
ဆဲပင် ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းအနီးသို့ ကျွန်ုပ်
ရောက်လာသည်ကို အနည်းငယ်မျှ သိပုံ
မရပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို ကိုင်
ပြီးသူ မဟုတ်သော်လည်း သေနတ်သည်
ဓားထက်ပို၍ အသုံးကျကြောင်း သိသဖြင့်
လူတစ်ရပ်ခန့်သာ မြင့်သော ကျောက်တုံး
ပေါ်မှ သေနတ်ရှည်ကို အသာအယာ ယူ
လိုက်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် တထိတ်
ထိတ်ဖြစ်နေပါသော်လည်း ပေါက်ကျော်
ကား မနိုးပါလေ။ ကျွန်ုပ်သည် လုပ်မိပါ
က နောက်မဆုတ်တတ်ပဲ ရှေ့သို့သာ
တိုး၍ လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိလေရာ
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟူ၍လည်း သဘောထား
လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ လက်နက်
ရောက်လာသောအခါ အနည်းငယ်အား
ရှိသွားပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို

ကိုင်၍ ပေါက်ကျော်အနီးမှ ပြန်ခွာကာ
ဂူပေါက်ဆီလာခဲ့ပြီး အတွင်းဘက်သို့
ချောင်းကြည့်မိပေ၏။ မီးပုံမှာ မီးမှာ မီးတို
မီးခဲများသာ ရှိတော့သဖြင့် အလင်းရောင်
အား ပျော့နေပေ၏။ အလင်းရောင်ဝှက်ဝှက်
ဖြင့်ပင် မိုးသီးဆိုသူနှင့် ကိုးကြီးကောင်း
ဆိုသူကို အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သတိကြီးစွာထား
၍ ဂူအထဲသို့ ဝင်လာပေ၏။

ဂူအတွင်းဘက်တစ်ခုလုံးကို
မြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်လာသော
အခါ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ်လူဆိုးများ
ရှိလိုရှိခြားကြည့်မိသေးပေ၏။ သို့သော်
ကြိုးတုပ်နှောင်ခြင်း ခံထားရသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရပေ၏။
မိန်းကလေးမှာ ခြေရောလက်ပါ ကြိုး
တုပ်ခံထားသည်ပြင် ဂူနံမှ ချွန်းထွက်နေ
သော ကျောက်ချွန်းကြီးဖြင့်လည်း တွဲ၍
အတုပ်ခံထားသဖြင့် ဂူနံကိုမှီကာ နေပေ
၏။ မိန်းကလေးမှာ အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိဘဲ
ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဖြစ်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းကလေးဆီ

သို့ အသာအယာကပ်သွားကာ မိန်း
ကလေးသည် ပထမတွင် ကြောင်လန့်
သွားပုံရသော်လည်း ခဏနှစ်က ကြောက်
ပြေသွားပုံရကာ ငြိမ်နေပေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ဓားမြှောင်ဖြင့် မိန်းကလေးအား
တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို လှီး
ဖြတ်လိုက်ပေ၏။ အနှောင်အဖွဲ့မှ မိန်း
ကလေးထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း
လိုက်ခဲ့ရာ အချက်ပြပြီး ဂူပြင်သို့ အသာ
အယာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပေ၏။ ဂူထဲမှ လူဆိုး
နှစ်ယောက်မှာ ဂူပေါက်ဝတွင် ပေါက်
ကျော်ကင်းစောင့်နေသည်ဟု ယုံကြည်ပုံ
ရကြသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဤကျွန်း
ကို လူစိမ်းလာရောက်ခြင်းမရှိဟု ယုံ
ကြည်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း စိတ်ချ
လက်ချ အိပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ဂူပေါက်ဝသို့ ကျွန်ုပ်နှင့် မိန်း
ကလေးတို့ အရောက်တွင် ပေါက်ကျော်
သည် ...

“ဟ ... သေနတ်တယ်ရောက်
သွားသလဲ”

ဟု ပြော၍ လူးလဲထလာပေ

တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တွန့်ဆုတ်တွေဝေ
မနေတော့ဘဲ ပေါက်ကျော်ထံ ပြေးသွား
ကာ သေနတ်ရှည်ဖြင့် လွှဲရိုက်ပေ၏။

ပေါက်ကျော်သည် အားကုန်
အော်ကာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ပြုတ်ကျ
သွားပေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ...

“လာ ... လာ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှ ပြေးထွက်ခဲ့
ရာ မိန်းကလေးလည်း ကျွန်ုပ်နောက်မှ
ပြေးလိုက်ခဲ့ပေ၏။

“ဟေ့ ... ပေါက်ကျော်
ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးသံကို ကြားရပြီး
နောက် ...

“ဟာ ... ကောင်မလေး
မရှိတော့ဘူး”

ဟူသော အသံကိုလည်း တစ်
ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရပြီး ...

“ဟေ့ကောင်...ပေါက်ကျော်

ပေါက်ကျော်”

ဟူသော ခေါ်သံကို ကြားရ

သကဲ့သို့ ...

“ကောင်မလေးကို လူတစ်ယောက်လာကယ်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ကို ပြေးသွားကြတယ်”	အလျဉ်းသင့်သလို ပြေးရပေတော့၏။	ဟူသော လူဆိုးများထဲမှ အော်
ဟူသည့် ပေါက်ကျော်၏ အသံလည်း ပေါ်လာပေ၏။	လူဆိုးများက ကျွန်ုပ်တို့ထက်	ပြောသံလည်း ပေါ်ထွက်လာပေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ မိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလေရာ နောက်ဘက်မှ ...	လမ်းကျွမ်းပုံရသဖြင့် နောက်မှ အော်ဟစ်၍လိုက်ကြရင်း နီးထက် နီးလာလေ၏။	ကျွန်ုပ်နှင့် မိန်းကလေးတို့လည်း ဆက်ပြေးကြပြန်လေ၏။ ခဏမျှ
“လိုက်ဟေ့ ... လိုက်ကြ”	ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အမိပြေးလိုက်လာမိန်းကလေးက ...	လူဆိုးများ၏ အသံကို မကြားရသော်လည်း မကြာမီပြေးလိုက်လာသံကို ကြားရပြန်ပေ၏။ သို့သော် မှောင်ကလည်း
ဟူသော လူဆိုးများ၏ အော်သံ၊ ပြေးလိုက်သံများနှင့်အတူ ...	“နီးလာကြပြီ သေနတ်နဲ့ပစ်ပါ။ သေနတ်နဲ့ပစ်ပါ။”	မှောင် သစ်ပင်ခုံပင်များကလည်း ပေါများလှသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လူဆိုးများ
“သတိထားကြဟေ့ သေနတ်ပါတယ်”	ဟု စိုးရိမ်တကြီးပြောလေ၏။	မျက်ခြေပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏ အသံကို လုံးလုံးမကြားရတော့ပါပေ။ ကျွန်ုပ်
ဟူသော အသံကိုလည်း ကြားရပေ၏။	“ကျွန်တော် သေနတ်မပစ်တတ်ဘူး”	သည် မရပ်ရဲသေးဘဲ မိန်းကလေး၏ လက်ဆွဲ၍ အတန်ကြာအောင် ပြေးမိပြေးရာဆက်ပြေးနေမိသေးပေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် လမ်းမကျွမ်းပါလေ။ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားခဲ့သော အမှတ်အသားများကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါပေ။ ခြေဦးတည်ရာသာ	ဟု ပြောလိုက်ပေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ...	“ကျွန်မ မပြေးနိုင်တော့ဘူး”
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် လမ်းမကျွမ်းပါလေ။ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားခဲ့သော အမှတ်အသားများကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါပေ။ ခြေဦးတည်ရာသာ	“ပေး ... ပေး သေနတ်ပေး”	ဟု မိန်းကလေးက မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း အပြေးရပ်လိုက်မိပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်ပင် မောဟိုက်နေလေပြီ။
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် လမ်းမကျွမ်းပါလေ။ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားခဲ့သော အမှတ်အသားများကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါပေ။ ခြေဦးတည်ရာသာ	ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူ၍ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကာ ပစ်လေ၏။	ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသောအခါ လူဆိုးများ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသကဲ့သို့ အသံလည်း မကြားရပါပေ။
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် လမ်းမကျွမ်းပါလေ။ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားခဲ့သော အမှတ်အသားများကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါပေ။ ခြေဦးတည်ရာသာ	“ဒီ ငါး” ခနဲ သေနတ်သံ ပေါ်လာပြီး နောက် ...	
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် လမ်းမကျွမ်းပါလေ။ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားခဲ့သော အမှတ်အသားများကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါပေ။ ခြေဦးတည်ရာသာ	“ဟာ ပစ်တယ်ဟေ့ ပစ်တယ်။ အရမ်းမလိုက်နဲ့။ သေနတ်လိမ့်မယ်”	

အမှောင်ထုကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မိန်းကလေး တို့လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး သဲကွဲစွာ မမြင်ကြရပါပေ။

“ဟိုလူတွေ ကျွန်မတို့ကို မျက်ခြေပြတ် ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ခဏနားကြရအောင်လား။”

ဟု မိန်းကလေးက မောဟိုက် စွာ ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ...

“နားလေ”

ဟု ပြောလိုက်မိပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အသံကို လူဆိုးများ လိုက်လာလျှင် ကြားသွားမည်စိုးသဖြင့် စကားလည်း မပြောရဲပါပေ။ အခြေအနေကို အတန် ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ သေးပေ၏။ လူဆိုးများ၏ အသံကို လုံးလုံး မကြားရတော့ပါပေ။

“ရှင်က ပုလိပ်ဘက်ကလား။”

ဟု မိန်းကလေးက ခပ်တိုးတိုး စ၍ မေးပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မဟုတ် ကြောင်း ပုလဲငုပ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကြောင်း မှန်တိုင်မိ၍ ဤကျွန်းကို ရောက်လာရာမှ လူဆိုးများ၏ စကား

ပြောသံကို ကြား၍ ဝင်ကယ်မိခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေ၏။

“ဟုတ်သားလဲ။ ရှင်က သေနတ်

တောင်မှ မပြစ်တတ်ဘဲ။ ပုလိပ်ဘက်က ဆိုရင် သေနတ်ပစ်တတ်မှာပေါ့။ ကျွန်မ တော့ ရှင်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမုန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး။ လူဆိုးတွေက ကျွန်မအမေဆီက ငွေရရန် ပြန်လွှတ် မယ်လိုတော့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြန်

လွှတ်ချင်မှ လွှတ်မှာပါ။ ရှင်သာမကယ် ရင် ကျွန်မတော့ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

ဟု ပြောကာ သူမ၏

အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောပြပေ၏။

သူမတွင် သွေးသားရင်းချာဆို

အမေသာ ရှိတော့ကြောင်း အစ်ကိုနှင့် အဖေတို့မှာ လွန်ခဲ့သော ၄-၅ နှစ်ခန့်က

ဆုံးသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်တွင်

သူမတို့ သားအမိ၏ ဆန်စက်လည်းရှိ ကြောင်း ပွဲရုံလည်း ထောင်ထားကြောင်း၊

ပွဲရုံတွင် တနင်္လာရက်ဘက်မှ ကုန်များကို အဓိကရောင်းဝယ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူမတို့

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ခြိတ်သို့မကြာ

ခဏရောက်လာတတ်ကြောင်း အရေး ကြီး၍ အမေမလိုက်နိုင်သည့်ခါ သူမ ဘာသာ ယုံကြည်စိတ်ချရသော အဖော် ကိုခေါ်၍ ခြိတ်သို့လာစဉ် လူဆိုးများ သူမ ကို ဤကျွန်းပေါ်သို့ ခေါ်ထားသည်မှာ တစ်လခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ၏ နာမည်မှာ မနှင့်ထွေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်နာမည်

မောင်သေခဲဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်သဖြင့် ခြိတ်အစုံ နယ်အစုံ

လျှောက်သွားရင်း ရရာအလုပ်ကို လုပ် ရင်းမှ ခြိတ်မြို့သို့ ရောက်လာကာ ပုလဲ

ငုပ်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်နေခြင်းဖြစ် ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ပြန်

တဲ့အခါ သေခဲလိုက်ခဲ့ပါရင်။ ကိုသေခဲ ကို အလုပ်ကောင်းကောင်းပေးပြီး ကျေး

ဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ”

ဟု မနှင့်ထွေးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ကိုသေခဲဟု ခေါ်

လိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် စီးနင်းထဲတွင်

အလိုမကျသလို ဖြစ်သွားရတာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ကိုသေခဲလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်မိပေ၏။ ထို

အခါ မနင်းထွေးက ...

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကိုသေခဲက ကျွန်မထက်အသက်ကြီး လိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ပါ”

ဟု ပြောပေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“မနင်းထွေး အသက်ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးသောအခါ သူမ၏ အသက် ၂၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြန် ဖြေလေ၏။ ကျွန်ုပ် အသက်ကို ပြန်မေး ရာ အသက် ၃၀ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန် ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ မနင်းထွေးက...

“ကိုသေခဲက ကျွန်မထက် ခုနစ်နှစ်တောင် ကြီးတာပဲ။ ဒါဆို ကို သေခဲလို့ခေါ်တာ မမှားပါဘူး”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော့်မှာ အစွဲတစ်ခုရှိနေလို့ပါ။

ကျွန်တော့်ကို မောင်သေခဲ ဒါမှမဟုတ် သေခဲလို့ပဲ ခေါ်တာကြိုက်တယ်။ ဦးသေခဲ လို့ ကိုသေခဲလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်သလို ဘဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သော အခါ မနင်းထွေးက ...

ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုလို့ပဲ ခေါ် တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ကန့်ကွက်ရန်အကြောင်း မရှိ သောကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ပေ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်နှင့် မနင်းထွေး တို့သည် လုံခြုံမည်ထင်သော တစ်နေ ရာကို ရှာ၍ အိပ်ကြပေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုက်၊ ဗည်းဆာ၊ ရေလည်း ဆာနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းရန်ကို စိတ်မချ၍ တစ်ကြောင်း မအိပ်နိုင်ပါပေ။ မနင်းထွေးလည်း ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မချ၍လော၊ နောက်ပိုင်းရန်ကို စိတ်မချ ၍လော မသိပေ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ပါပေ။ နှစ်ယောက်စလုံး မှေးငိုက်သွားရုံသာရှိပြီး ဖိုစင်စင်လင်သွားရပေ၏။

နေရောင်ပွင့်လာမှ ကျွန်ုပ်တို့ သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ထင်ထင်ရှား ရှား မြင်ကြရပေတော့၏။ မနင်းထွေးသည် ရုပ်ရည်ကော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါ ချောမောလှပသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ ရလေ၏။ အမှန်အတိုင်း... ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပါသော် လည်း မနင်းထွေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်း စိတ် ဝင်စားသွားမိပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဆိုးများနှင့် မတွေ့အောင် သတိကြီးစွာထား၍ ရှောင် တိမ်းရင်း ကျွန်ုပ် လှေထားခဲ့ရာသို့ မှန်း၍ လာခဲ့ကြပေ၏။ ဤကျွန်းပေါ်တွင် လူ မနေကြောင်း သိရသဖြင့် အကူအညီရရန် မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိပါပေ။ ကျွန်ုပ် ၏ လှေဖြင့် ဤကျွန်းမှ ထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိပေတော့၏။ သို့သော် ဤကျွန်းမှာ ကျွန်ုပ်ထင်ထား သည်ထက် ကျယ်ဝန်းလှပြီး ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောကြီး ထဲ၌ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြပေ၏။

သွားရင်းလာရင်း ပိန္နဲပင်၊ ကနစိုပင်၊
ငှက်ပျောတော၊ နာနတ်တောများကို
တွေ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စမ်းချောင်းများ
ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း အစာရေ
စာတော့ မငတ်ပါပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းစကို
မတွေ့ပဲ တောထဲမှာပင် သုံးရက်ကျော်
ကျော် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြပေ၏။
ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာသို့ ရောက်
သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ် လှေထားခဲ့သော
နေရာမဟုတ်သဖြင့် ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်
လည်း မရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုး
များ၏ ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် နောက်
တွင် အသွားအလာလျှော့ပြီး အိပ်စက်
အနားယူကာ ညဘက်တွင်သာ သွားခဲ့ကြ
သဖြင့် ဤသို့ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေ
ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေ၏။

ပထမတွင် မနင်းထွေးသည်
ကျွန်ုပ်အပေါ် မယုံမရဲရှိနေပုံရသေး၏။
နစ်ယောက်တည်း အတူသွား အတူစား
အတူအိပ်ရာသဖြင့် သူမကို မတော်မတရား
ကြံလေမည်လားဟု ထင်နေပေသေး၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့ လူးစား
မျိုးမဟုတ်လေရာ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်
အပေါ် မနင်းထွေး ယုံကြည်အားကိုး
လာပေတော့၏။

အချုပ်ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့
သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးဖေးမလျက်
သုံးရက်ကျော်အတူ နေခဲ့ရသည်ပြင်
ခလုတ်တိုက်သည်အခါတွင် လည်း
ကောင်း၊ မြေတွေသည်အခါတွင်လည်း
ကောင်း၊ မနင်းထွေးသည် အမှတ်တမဲ့
ကျွန်ုပ်ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာတတ်လေ
ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့သော အတွေ့
အထိမျိုးကို တစ်ခါဖူးမျှမခံစားဖူးသဖြင့်
အချစ်ဒိန်းတလီနန်းနတ် ဖမ်းစားခြင်းကို
ခံရပေတော့၏။ မနင်းထွေးသည်လည်း
ကျွန်ုပ်နည်းတူ ခံစားရကြောင်း ကျွန်ုပ်သိ
ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်
မည်သူ့အပေါ်တွင်မှ သံယောဇဉ်မထားဟု
ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသော်
လည်း မနင်းထွေးဟူသော အချစ်လှိုင်း
ကြီးက ရိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်
၏ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည်လည်း

ပျက်ကြွေသွားရပေတော့၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မနင်း
ထွေးအပေါ် အခွင့်အရေး မယူပါပေ။ ဤ
သည်ကို သိသော မနင်းထွေးကလည်း
ကျွန်ုပ်အပေါ် ပို၍ယုံကြည်ကိုးစားလာ
ပေ၏။ မနင်းထွေးကလည်း ရန်ကုန်ကို
လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မနင်းထွေးနှင့်
မခွဲနိုင်တော့သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လိုက်ခဲ့
ပါမည်ဟု ပြောလိုက်ရပေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ငွေ
နပ်ကြီးစွာ ရှာဖွေမှုကြောင့် ကမ်းခြေတွင်
မပျက်မယွင်းပဲ ရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏ လှေ
ကိုပြန်တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဓား
မြှောင်ဖြင့်ပင် လှော်တက်တစ်ခုလုပ်၍
မနင်းထွေးနှင့် အတူ ကျွန်ုပ်တို့ အချစ်
ပိန္နဲစိုက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှ ခွဲခဲ့ကြပေ၏။ လှေပေါ်
တွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မမြို့သိပ်နိုင်တော့
သဖြင့် မနင်းထွေးအား ချစ်နေမိပြီဖြစ်
ကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ ပြောလိုက်ပေတော့၏။

စေ့လဆက်ရဲ့
အောင်မိုးကောင်း

မဇ္ဈိမအလှ ပဇ္ဇာဘဝ
ဆေးပေါင်းခသည့်
ကချင်မြေ
ချစ်ဆန်းသစ်

ရေခဲတောင်ပတ်လည် ဝိုင်း နေသော ကုန်းတန်းလေးပေါ်က ပူတာအိုမြို့ကို လေယာဉ်ခရီးဖင့်နှံ့မှုများစွာ စောင့်ဆိုင်းပြီး နယ်မြေဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်း ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် နှစ်ဆန်း ဝိုင်းတွင် ရောက်ခဲ့သည်။ “ပူ”ဆိုတာ အဘိုးအို “တောင်း”က မျှော်သည်။ “အဘိုးအို မျှော်မြို့”၊ ခမ်းတီးရမ်းစွဲကား “ပူတောင်း”မှ “ပူတာအို”တွင်လာကြောင်း သိရသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီခေတ်တစ်ခါ က (Fort Hertz ခံတပ်ရှိခဲ့သလို) ဖွတ် ဟတ်စ်မြို့ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ပူတာအို ခရိုင်ဝန် Mr. Hertz ရုံးထိုင်ခဲ့ပြီး သူ့ အမည်သုံးကာ ရွာလုပ်အားနဲ့ ခံတပ် ဆောက်ခဲ့သည်။ ခံတပ်ဝန်းကျင် ရွာကြီး ဖြစ်၊ ထိုမှ မြို့ဖြစ်လာသည်။ မြို့ကွက် နေရာသည် မူလပူတာအိုရွာနေရာ မဟုတ် ပါ။ မူရင်းပူတာအိုမှာ မြို့တစ်မိုင်သာသာ အကွာတွင် ရွာဟောင်းလေးအဖြစ် ယခု တိုင် ရှိနေပါသည်။

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေက တော့ ရဝမ်၊ လီစူး၊ ကျိန်၊ ပေါ့နှင့် အရပ်

ပုပု တိဗက်ဆန်ဆန် အသားရွှေရည်ဝင်း နေသော သွေးနောမျိုးနွယ်စုငယ်များ လည်း တွေ့ရသည်။ ခမ်းတီးရမ်း၊ မြန်မာ၊ ကချင် တို့လည်း ကြီးကြားတွေ့နိုင်သည်။ အရှေ့တောင်အာရှ အမြင့်ဆုံးတောင် ထွတ် ခါကာဘိုရာဇီ ၁၀၂၇၆ ပေ (၅၈၈ မီတာ) ကတော့ ပူတာအိုမှ ၁၈၀ မီတာ (မိုင် ၁၁၀ ခန့်) ဝေးပြီး အပျော်တမ်း တောင်တက်အဖွဲ့များ မကြာခဏ တက် ရောက်လေ့ရှိတဲ့ ဖန်ကန်ရာဇီ (၆၃၇၂၀) ကတော့ ပူတာအိုကုန်းတန်းက ဆင်း၊ ဆန်ဂေါင်ချောင်းပါတိတ်ချောင်းတို့အကြား က အထက်ဆန် ဂေါင်ရွာလေးမှ တစ် ဆင့် ခရီး သိပ်မဝေးလှကြောင်း သိရ သည်။

ရေခဲတောင်များရှိရာ ပူတာအိုတစ်ဝိုက် အစွမ်းထက်ဆေးဖက်ဝင် အပင်များ၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်း၊ တောင်တန်းပျော်သားကောင်တို့၏ အဆီ အရိုး၊ အစွယ် စသည်ရနိုင်တာမို့ ရိုးရာ ဝတ်စုံများနှင့်အတူ အမျိုးအမယ်စုံလှ သော ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများ ရောင်းချ

သည့် ဆရာဦးဒဟမ်ဖုန်းဆိုင်တွင် စိတ် ဝင်စားစရာပစ္စည်း ၄၊ ၅ မျိုးကို ဝယ်၊ ကုန်သိလိုသည်များ ဆေးညွှန်းများ စူးစမ်း မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ ကချင်ဒေသမျိုးနွယ်စု ရိုးရာဝတ်စုံများ ဈေးကြီးလှသည်။ ရဝမ် ခေါင်းဆောင်လူကြီးဝတ်စုံပြည့် (ငွေစား နှင့် ဦးချိုစုံပါ ခေါင်းပေါင်းအပါအဝင်) တစ်စုံ သိန်းကျော်ဟု သိရသည်။ မဝယ် နိုင်၍ ဓာတ်ပုံမျက်တမ်းအတွက် ဝတ် ပြပါဟုပြောရာ “ဆရာတို့ဝတ်ရင် ပိုပြီးမှ အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့”ဟု ကောင်းသော အကြံပေးလာပါသည်။

ရိုးပဒီးနှင့် ကျားကော်

ကချင်ဒေသ ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းများကို အတော်များများ သိကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း စာရေးသူကိုယ်တွေ့ မျက် မြင်တွေ့သိခဲ့သည်များကို ဝေဖန်လိုပါသည်။ ဦးဆုံးဝယ်ဖြစ်၊ စူးစမ်းဖြစ်သည့် ပစ္စည်း မှာ မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်တွင် လေယာဉ် စောင့်ရင်း တွေ့စကပင် ဝယ်လိုခဲ့သော ရိုးပဒီးဖြစ်သည်။ ဒေသခံများအဆိုအရ

ရိုးပဒီးကို ခါခါတိုရာစီနှင့် ဆက်နေသော တိဗက်တောင်ကြောများတွင် အများဆုံး တွေ့ရသည်ဟု သိရသည်။ ထူးဆန်းပုံမှာ ယင်းသည် အစပိုင်း ၆လခန့် သက်ရှိ အကောင်လေးဖြစ်ခဲ့ရာမှ နောက် ၆လ ခန့်အတွင်း အပင်အဖြစ် ပုံစံပေါ်လာ သော သက်တမ်းတစ်ခုနှစ်ဘဝပြောင်း သတ္တ/ ရုက္ခန္ဓာယဉ်းဟု ပြောသည်။ ရှားပါး တန်ဖိုးကြီးပြီး ရိုးပဒီးဆိုသည်မှာ လီဆူး ဘာသာအခေါ် အဓိပ္ပာယ်မှာ “အသက် ကယ်ပိုး” ဟု တင်စားထားကြောင်း သိ ရသည်။ ၎င်းကို ကျားကော်နှင့် ရော၍ အသက်ကယ်၊ သက်ရှည်အားပြည့်ဆေး အဖြစ် စားသုံးကြသည်။ ပျားရည်၊ အရက် ဦးရည်တို့အတွင်း စိမ်၍သောက်လျှင် ပျက်စိကို အားတိုးစေကြောင်းလည်း သိ ရသည်။

ကျားကော် - ဒါကတော့ ကျား၏အရိုး၊ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းပိုင်းအဆီ များအား ရောပြီး မီးနှင့်ချက်၍ရသော ဝါဖန့်ဖန့်နုစေးပျစ်ပျစ် ပယင်းရောင်ကဲ့သို့ အနစ်များဖြစ်သည်။ ဆရာဒဟမ်ဖုန်းက

“ကျွန်တို့ဒေသမှာ အတုမလုပ်၊ အစစ်ဆို တာ အာမခံတယ်” ဟု ရဲရဲကြီး ပြော သည်။ ရိုးပဒီးနှင့်တွဲဖက်အရေးပေါ် သက် ကယ်ဆေးမြစ်ကြောင်း အထက်တွင် တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဒေသအရက် ဦးရည် နှင့်စိမ်သောက်ကာ အမောခံ သက်လုံ ကောင်း အမြင်အာရုံကောင်းနိုင်ကြောင်း ညွှန်းသည်။ ကျားကော်၏ထူးခြားအာနိ သင်တစ်ခုမှာ မီးဖွားရန် ခက်ခဲလေ့ရှိသော အပျိုသမီးများ ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့အခါ ကြက်ပေါင်းရည်တွင် ကျားကော်ထည့် (အနည်းငယ်) ဖျော်တိုက်လျှင် အလွယ် တကူ မီးဖွားနိုင်ကြောင်း၊ အထူးသတိပြု

ရန်မှာ နေ့လစေ့ဆိုရာ၌ ၁ပတ်၊ ၂ပတ် အလိုတွင် တိုက်ရန်ဆိုလိုကြောင်း။ ဆန္ဒ စော၍ အချိန်များစွာယူ ခပ်စောစောကြီး ကိုယ်ဝန်နှင့်ကပင် တိုက်မိပါက ကလေး ဖွံ့ထွားလွန်းသဖြင့် မွေးရရှိ၍ခက်သွားမည် ဟု သိရသည်။

ရိုးပဒီးကို တိဗက်တောင်ကြော နှင့် ဆက်သည့် ခါကာဘိုရာဇီတစ်ဝိုက် အများဆုံး တွေ့နိုင်သည်။ ကျားကော်မှာ မူ ကချင်ပြည်နယ် တောနက်ပိုင်းများနှင့် အထူးသဖြင့် ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း၊ တခိုင်း နယ်မှ အများဆုံးရနိုင်ပါသည်။ ယခုအခါ တောနက်များ၊ တောမနက်တော၍ ကျား တို့ခိုရာနေရာ ရှားပါးလာသဖြင့် က သ ထွက်ပစ္စည်းလည်း (ပစ္စည်းမှန်)ရရန် ခက် ပါမည်။

ခန်းတောက်မြစ်

ကချင် ခန်းတောက်မြစ်ကို ကြားဖူးသူများပါမည်။ ပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ခေါင်လန်ဖူးတောင်ကြောတွင် များများ စားစား တွေ့နိုင်သည်။ အစာအိမ်ရောဂါ။

ငှက်ဖျား သွေးတိုး လေရောဂါတို့အတွက်
 ရေနံပြုတ် အခါးဓာတ်မကုန်မချင်း
 သောက်ရန် ကုထုံးအဖြစ် မှတ်ရသည်။
 မျက်စိဆိုင်ရာ အမြင်မှန်၊ မျက်ဝတ်၊
 မျက်ရည်ပူနှင့် အခြားမျက်စိရောဂါများ
 အတွက်လည်း ကောင်း၊ ထိခိုက်ရန်
 များ၊ အနာမကျက်ခြင်းတို့တွင် ရေနံ
 ခပ်ပျစ်ပျစ် သွေးလိမ်းရသည်။ ပျို့မေတို့
 အသားအရည်စိုပြည်ဝင်းလက်စေရန်မူ
 ဉာဏ်ရှိသလို အမျိုးမျိုး ရောစပ်အသုံး
 ပြုနိုင်ကြောင်း သိရသည်။ အနာအမျိုးမျိုး
 ၎်၍ ရောင်နေက ခန်းတောက်မြစ်ကို
 ထောင်း၊ ကြိတ်၍ အုံပေးခြင်းဖြင့် သွေး၍
 တိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည်ပေါက်၊ အရောင်
 ကျစေမည် ဖြစ်သည်။

B6 ထက်စွမ်းတဲ့ တမ်းမရီ

တိဗက်ကုန်ပြင်နှင့် တစ်ဆက်
 တည်း ဒေသများတွင် အများအပြား တွေ့
 နိုင်သည်ဆိုသော တမ်းမရီအမည်ရှိ ဆေး
 မြစ်များသည် နိုင်ငံခြားဆေး B6 အာနိသင်
 ဖြင့် လက်တွေ့အစွမ်းထက်လှသည်ဟု

ဒေသခံများ ယုံကြည်သုံးစွဲကြသည်။ ကား
 လေယာဉ်၊ ရထား တောက်တတ်သူများ
 ယာဉ်ပေါ် မတက်မီ ဆေးမြစ်အပိုင်းလေး
 ဝါးစားထားလျှင် အမူး၊ အတောက်ပြေ
 အော့အန်ခြင်းကို တားနိုင်ကြောင်း အစား
 မှား၍ အန်ခြင်း၊ လေနာထခြင်းတို့ကို
 လည်း နိုင်နင်းကြောင်း သိရသည်။

အံ့ဖွယ်တောင်ဆိတ်ကလေးများ

ဟိမဝန္တာတောင်ဆိတ် ကလေး
 များနှင့် ဆက်နွယ်သော ဆေးဖက်ဆိုင်
 ရာ အာနိသင်တို့က စုံလှသည်။ သို့
 ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့အတွက် လူသား
 အန္တရာယ်မျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။
 အက်စ်ကက်ပဲ (Escap) အာရှနှင့် ပစိ
 ဖိတ်ဒေသဆိုင်ရာ စီးပွားရေးနှင့် လူမှုရေး
 ကော်မရှင် ကွန်ဖရင့်အစည်းအဝေးတစ်ခု
 တွင် စာရေးသူနှင့် နီပေါနိုင်ငံ၊ ကတ္တမန္တ
 မှ ကိုယ်စားလှယ် မစ္စကအမ်ဘီကာ (Mrs
 Ambikake) တို့ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။
 စာရေးသူတို့နှစ်ဦးမှာ တောင်ကိုရီးယား
 နိုင်ငံ ဆိုးလ်မြို့စွန် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်

ရှိ ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့် ဟိုတယ်ကြီး၌
 နေစဉ် နံနက်စောစော အချို့မှန်များကို
 ငြီးငွေ့လာကြသဖြင့် အပြင်ထွက် လမ်း
 လျှောက်ရင်း အာလူးပူတီ၊ ချာပါတီဆိုင်
 များ လိုက်ရှာ အားပါးတရ စားဖြစ်ကြ
 သည်။

မစ္စက အင်ဘီကာပြောပြ
 သည်မှာ သူမတို့ နီပေါနိုင်ငံ ဟိမန္တာ
 တောင်ကြော၌ တောင်ဆိတ်များ အလွန်
 ပေါလုကြောင်း၊ သို့အတွက် တောင်
 ဆိတ်ကလေးများကို နီပေါ၏ အမျိုးသား
 တိရစ္ဆာန် National Animal အဖြစ်
 သတ်မှတ်ထားကြောင်းနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ
 များ ပြီး၍ မိတ်ဆွေများ ခွဲခွာသည့်အခါ
 စာရေးသူအား အမှတ်ဘရလက်ဆောင်
 အဖြစ် ကျောက်ရောင်စုံစီ တောင်ဆိတ်
 ရုပ်ကလေး ပေးခဲ့ပါသည်။

တောင်ဆိတ်တို့သည် အာရှ
 တွင် အလွန်အေးပြီး ပြင်ပမားသော
 တိဗက်နီပေါ၊ ဘူတန်၊ ဆစ်ကင် စသည့်
 ဟိမဝန္တာတောင်ကုန်း Himalaya knot
 အရပ်များ၌ အများအပြားနေရာအနှံ့ တွေ့

နိုင်သော ချစ်စရာသတ္တဝါငယ်များ ဖြစ်သည်။ ရာသီအအေးအေး၊ တောတောင်သဘာဝနှင့် သားရဲကောင်ကြီးများ အန္တရာယ် အဖုံဖုံကို ရုန်းကန်ရင်း ယင်ကိုကြိုင်စွမ်းရည်ပြည့်စုံနေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ကြီးများရန်ကို ရှောင်ပြေးရင်း ထိခိုက် အနာတရဖြစ်သည့်အခါ ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းတို့ခွဲ မိမိ ဦးချိုကို ပွတ်တိုက်ရသောအမှုန်များကို များစွာ သင့်ရာဖြင့် တို့ကာ ရသည့်ဒဏ်ရာကို လိမ်းကျံခြင်းအနာအား တိုက်ရိုက်အမှုန်ဖြင့် ပွတ်လိမ်းခြင်းသည် သူတို့ဘဝကုထုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ဦးချိုလျှာ၊ အဆီများမှာ ဆေးဖက်ဝင်ကြောင်း လူသားများ သိလာကြသည်။ အကြောအဆစ် ရောင်ခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကာ ကိုက်ခဲနာကျင်မှုများ ခရီးဝေးသွားခြင်းကြောင့် ခြေဖဝါးများ မထောက်နိုင်အောင် သွေးခြေဥ နာကျင်ခြင်းများအတွက် အစွမ်းထက်လိမ်းဆေးအဖြစ် ထင်ရှားသည်။

ပူတာအိုဈေးအကွင်း တောင်

ဆိတ်ချိုတစ်ချောင်း ၅၀၀၀/ ဆို၍ လက်ကျန်ငွေချိန်ပြီး မဝယ်ဖြစ်ပါ။ ခွာကို မေးရာ ဒူးအောက်ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် ခြေတစ်ချောင်းလုံး ယူရမည်။ ၃၅၀၀/ ပြောသည်ကို သွေးသံရဲရဲမယူလို၍ ခွာသက်သက်ဖြတ်ရောင်းခိုင်းခြင်းအား လက်မခံပါ။ ညှိ၍မရခဲ့ပါ။ ကချင်တွင် မရခဲ့သည့် တောင်ဆိတ်ချိုကို ခရီးတစ်ဆက်တည်း ချင်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၌ ရခဲ့သည်။ ရရှိပုံကို ဆက်စပ်၍ဖော်ပြရလျှင်...

စာရေးသူတို့ အဖွဲ့၏ ချင်းပြည်နယ်ခရီးစဉ်အတွင်း တီးတိန်လမ်း

ကြော ရွာများသို့ သွားရာတွင် တီးတိန်မှ ထွန်းခံသို့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ဖြတ်သွားသော ဥတ္တရယာဉ်စွန်းတန်းအမှတ်အသား၊ ကမ္ပည်းကျောက်တိုင်ကို ကျော်ပြီး ထွန်းခံသို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ ကျီးခါးမြို့နယ်ခွဲနယ်စပ်ရွာလေးတစ်ရွာသို့ သွားရသည်။ ထိုရွာ၏ မုဆိုးကြီးတစ်ဦး အိမ်တွင် ခေတ္တနား၍ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ မှာသောက်ကြသည်။ စာရေးသူမှာ အိမ်မကြီးရှေ့ ဂိုဒေါင်အဆောက်အဦလေးဘေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သားကောင်မျိုးစုံ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားမိသွားပါသည်။ မုဆိုးကြီး တောဆင်းနေကြောင်းသိရ၍ ပစ္စည်းများကို ရှင်းပြသော အမျိုးသမီးကြီး (ငနီဟု ယူဆရသူ)အား တောင်ဆိတ်ချို ရှိရင်ရောင်းပါဟု မေတ္တာရပ်ခံရာ သူမက မရောင်ဘဲ စာရေးသူနှင့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တို့အား ချိုတစ်ခုစီ မေတ္တာဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

အားနာလှသော်လည်း အလွန်လိုချင်သောပစ္စည်းဖြစ်၍ လက်မလှမဲ့

ပြီး မိမိတွင်ပါသော သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကို ရွာစာကြည့်တိုက်အတွက် လှူခဲ့ရပါသည်။ အပြန်တွင်လည်း မုဆိုးကြီးအိမ်၌ တွေ့ခဲ့သည့် တောကောင် တိရစ္ဆာန်ဆေးဖက်ဝင်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ ပူတာအိုဈေးတွင် တွေ့ခဲ့သည့် တောင်ဆိတ်ခြေထောက်သွေးသစ်ရဲများကို ပြန်လည်မြိုင်ယောင်ပြီး လူသားတို့ အကျိုးအတွက် သူတို့အသက်တွေ ပေးဆပ်နေရမှုကို တွေးဆမိသည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ Wild life conservation Society မှ An to my J. Lynam ၏ Myanmar INvestment Opportunities in Bio diversity Conservation (ဒီဝမျိုးကွဲများ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုဆိုင်ရာ မြန်မာ့ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အခွင့်အလမ်းများ) စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်များကို အမှတ်ရမိသည်။ ၎င်းက မြန်မာနိုင်ငံအထက်ချင်းတွင်းဒေသမြေနှိမ့်ပိုင်းများ၌ တွေ့နိုင်သည့် ကျား (Tiger, Panthera Tigris) မျိုးနွယ်တို့

သည် သူတို့နေနေကျ နယ်မြေတို့အား စီမံကိန်းစိုက်ခင်း မိုင်းလုပ်ငန်းများ စသည်စသည်တို့ကြောင့် ၎င်းတို့အတွက် မြေကြော ကျုံ့ကာနေကြောင်း၊ တိုးတက်များပြားလာသော လူသားမျိုးနွယ်စုကြီးအတွက် ဆေးဝါးအလိုငှာ၊ စားသုံးရန်အလိုငှာ စသည်တောင်းဆိုမှု၊ လိုအပ်ချက်များ အလွန်ထွေပြားလာသည်အတွက် တိရစ္ဆာန်များ မျိုးတုံးလုပြစ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဟူးကောင်းချိုင်ဝှမ်းကျားဘေးမဲ့ဒေသအဖြစ် 21890 Km2 (စတုရန်း ကီလိုမီတာ ၂၁၈၉၀) သတ်မှတ်မှုသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ယင်းကျား

မျိုးရင်းဆိုင်ရာ အကျယ်ဝန်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စာရေးသူ၏ခရီးစဉ်အတွင်း တနိုင်းနယ်ဘက် ရောက်စဉ် ဖော်ပြပါ ဒေသရှိ ကျားများ၏ဘေးမဲ့တော သတ်မှတ်ဖော်ပြချက် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများကို ချိတ်ဆွဲထားမှု တွေ့ရသော်ငြားလည်း လက်တွေ့တွင် (ကြက်ဆူစီမံကိန်း စသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကေသိန်းဂဏန်း တောရင်းမှုကြောင့်) ကျားနယ်မြေ ကျုံ့လာပြီး နယ်စပ် ကျော် တောပြောင်းကြကြောင်း တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ နိုင်ငံစုံပါဝင်သော ဒေသတွင်းပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု အစီအစဉ် (Regional Colaborative Programme) လှုပ်ရှားမှုများလည်း တစ်ဖက်၌ ရှိနေပါသည်။ ဟင်ဒူကွတ်ရှ် ဟိမန္တာတောင်တန်း Hindukush Himalayan (HKH) ခေါ် ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်မြေမြင်ကုန်းတန်းကြီးသည် ဘူမိရပ်သွင် (Geomorphology) အရလည်းကောင်း

သဘာဝ သယံဇာတရေမြေတောတောင်
သစ်ပင်သီးနှံတို့နှင့် သက်ရှိ တိရစ္ဆာန်များ
သဟဇာတဖြစ်မှု (Ecosystem) အရ
လည်းကောင်း ဆက်နွယ်သည့်နိုင်ငံများ
ဖြစ်သော အာဖဂန်နစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလား
ဒေ့ရှ်၊ ဘူတန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊
နီပေါနှင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံများ ပူးပေါင်း
၍ ၁၉၈၃ တွင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
တောင်တန်းဒေသ ဖွံ့ဖြိုးမှုပူးပေါင်းညှိနှိုင်း
ဆောင်ရွက်ရေးစင်တာ International
Centre for Integrated Mountain
Development (ICIMOD) ကို ဖွဲ့စည်း
တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဟိန္ဒူကွတ်ရှ် ဟိမား
လီကန်းဒေသ သဘာဝသယံဇာတများ
ရေရှည်တည်တံ့ရေး စီမံမှုနှင့် ထိရပ်ဝန်း
(3500km ရှည်လျားသော တောင်တန်း
ကြီး)တွင် မှီတင်းနေထိုင်သည့် ဒေသခံ
မျိုးနွယ်စုငယ်များ၏ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းမှုနှင့် လူမှုဘဝဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ရည်မှန်း
ချက်များ ချမှတ်ခဲ့ကြပါသည်။

ICIMOD ဗဟိုဌာနကြီးမှ

ဟိန္ဒူကွတ်ရှ် ဟိမဝန္တာတောင်ကြောနေ

တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတို့၏ လူမှုဘဝ
ဖွံ့ဖြိုးရေး အဓိကဆုံမှတ် လိုအပ်ချက်များ
ဖြစ်သည်။ အရပ်ရပ်ထောက်ပံ့မှုစာရင်း
ဇယားများ ပြုစုထိန်းသိမ်းခြင်း၊ သတင်း
အချက်အလက်ထပ်ဆင့်ဖြန့်ဝေခြင်း၊
သင်တန်းအမျိုးမျိုး စာတွေ့၊ လက်တွေ့
သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ သုတေသနပြုရရှိချက်
များ၊ လက်တွေ့အသုံးချနိုင်သည့် အဆင့်
နည်းပညာလွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့ကို ကျွမ်း
ကျင်ပညာရှင်များ၊ အစိုးရ အဖွဲ့အစည်း
အသီးသီးပူးပေါင်း ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေး
လျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယင်းအဖွဲ့ကြီး

၏ ရည်မှန်းချက် Towards improved
livelihoods through the sustainable
management of natural resources
in the Hindu Kush Himalays.
ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ တောင်ရိုးပေါ်တို့၏
သဘာဝအရင်းအမြစ် (သက်ရှိ၊ သမုတု
ဩဇာသလောကတစ်ခုလုံး) ရေရှည်
တည်တံ့စေမည့် အစီအမံတို့ဖြင့် ၎င်းတို့
၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုဘဝ တိုး
တက်မြှင့်မားလာမည်ဟု မြော်မှန်းရပါ
သည်။

Ref:

1. Myanmar Investment Opportunities in Bio-diversity conservation Wildlife conservation Society.
2. ICIMOD နှစ်ချုပ်အစီရင်ခံစာ (၁၉၉၆)

ချစ်ဆန်းသစ်

လေးပတ်သက် ဘုရားကျန်ငှက်

အတ္ထုပ္ပတ္တိသုမ္ပိမုဒ္ဒါး

ကိုရဲ(ဥပဒေ)

အပိုင်း(၁)

ပထမပိုင်း

“ငန၊ နှင်ယောက်ျား မဟုတ်

သလော”

(မိဖုရား စောဥမ္မာ)

“မောင်မင်းသည် မုန်းပင်စိုက် ပျိုး၊ ပြေချိန်တန်၍မှမပြေနိုင်၊ ငြိုးတတ် တဲ့ မဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးကို ငါမှာ တိုင်း ပြောပြပါလေ” တဲ့။

စီးကျမျက်ရည်၊ တွေတွေ မပြတ်၊ သောနတ္ထိရ်မုဆိုးကို အပ်နှံရင်း အမှာပါးနေတဲ့ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကြီးရဲ့ မချီတင်ကဲ သေပွဲဝင်စကားတွေကြောင့် ဆင်မင်းကြီးကို ကြင်နာသနား တို့တတွေ ကရုဏာပွားခဲ့ကြတယ်နော်”

အင်ကြင်းပန်းကို အကြံ အထဲ မှာ ခါချဉ်ပါတာ အထင်လွဲ၊ လူ့ဘဝ ရောက်သည်အထိလည်း အခဲကမကျေ လက်စားချေလိုတော့ “အစွယ်ရောင် ခြောက်မျိုး ဥပေါသထဆင် ဆယ်စီး အားရှိတဲ့ ဆင်မင်းရဲ့အစွယ်ကိုမှလိုခြင်း၊ နားမှာ ပန်ဆင်လိုလှပါတယ်ဘုရား” လို့

လင် ကောရာကို အပြန်အလှန်အား ပူနားသာ လုပ် နေပေမယ့် “မ” သရုပ်ကို မြင်ယောင် ပြီး ဝတ္ထုထဲက စုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါ တစ်ဖြစ်လဲ အဲဒီမိဖုရားကိုပဲ မင်းနဲ့ငါ ဒေါပွရသေးတယ် မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ကွာ အငွယ်လိုသူ မိဖုရားဟာ အချစ်ကြီးလို့ အမျှက်ကြီးမိ တာဆိုတော့ တရားပါတယ် ရဲမင်းသူ”

တကယ့်တကယ် မတရားတာ ကတော့ ပုဒ်မ ၄၁၇ နဲ့ ငါ့ကို တရားစွဲ ခဲ့တဲ့ ဒေဝီပဲကွ။ လက်ထပ်ပါ့မယ်ကတိ နဲ့ ကာမရယူပြီးကာမှ လက်မထပ်ပဲ ငြင်းဆန်ပါတယ်တဲ့။ ဒေဝီကို ငါ မလိမ် မညာခဲ့ပေမယ့် ဒေဝီအသက်ကငယ်နေလို့ ပုဒ်မ ၃၇၆ နဲ့ ငါ ထောင်ကျခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် ငါ ဝမ်းမနည်းဘူး။ စိတ် မနာဘူး။

“ရန်သူပမာ၊ သင်ထောင်လွှား သော်လည်း ဆင်ပြောင်ကို ခြင်ကောင် ဝါးသလို ယားရုံနဲ့ အိုမနာ” တဲ့။ သတင်း စာဆရာကြီးတစ်ဦး ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ အရင် ဘဝက ငါက သူ့ကိုပြုခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ သူက ငါ့ကိုပြုတာပဲလေလို့ သံဝေဂ

ရလိုက်တော့ သူ့ကို ငါ စိတ်မနာပါဘူး သူငယ်ချင်း။

“နဖူးကအမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း မဟောသစာကို သတိရနေတဲ့ ကေးဝင့် ပုဏ္ဏားလို” ငါ့ကိုမြင်တိုင်း ဒေဝီက အခဲ မကြေ သတိရနေတော့မှာပဲ သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ကွာ “ရှေ့သံသရာ၊ ဆက်တိုင်း မှာလျှင်၊ လောင်စာရန်ငြိုး၊ မီးဆက်၍ ပျိုးမည်ကြောင့်၊ မိန်းမဆိုးအမုန်း ဆုံးပါ စေတော့လို့” ငါမှာကြောင်း ဒေဝီကို ပြောပြလိုက်ပါ သူငယ်ချင်း”

မိုးသက်တင် လွတ်မည့်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ရဲဘက်စခန်းသို့ ရဲမင်းသူ သွားကြိုသည်။ ဝမ်းသာအားရ တွေ့ကြုံရ မည့်အစား ထိုစာကလေးကသာ စေ့ငဲ့ နေသည်။

“ကျွန်မက ပန်ဟော်ကျဒေဝီ ပါရင်” ဟု မကြာခဏ ပြောနေတတ် သည့် ဒေဝီမှာ အပြစ်တစ်ခုကြောင့် ပြစ် ဒဏ်ကျခံနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ရဲမင်းသူ မပြောလိုက်ရတော့။ (“ပန်ဟော်ကျဒေဝီ” တတ်လမ်းမှာ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မတ်လထုတ်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိပါ
သည်။)

ရီဝေသောမျက်လုံး၊ လေးလံ
သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရဲမင်းသူ ပြန်လှည့်
ခဲ့ရသည်။

“ဥဩ ... ဥဩ။ အဖော်
ကွဲတေးကို လေးလေးတွဲတွဲ အော်ဆိုနေ
သော ငှက်ကလေးမှာ ဟိုးအဝေးဆီက
သစ်ပင်ခြောက်ကြီးပေါ်ဝယ် တစ်ကောင်
တည်း။ သူငယ်ချင်း ဝိုးသက်တင်သည်
လည်း ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်စခန်းဆီတွင်
ဘယ်လိုများ ရှိနေပါမည်နည်း။ ရဲမင်းသူ
မခန့်မှန်းတတ်ပြီ။

xxx

မြောက်ပြန်လေအစ၊ ဟေမန္တ
ခဲပွင့်တုန်း တန်ဆောင်မှန်း။

ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိ စိုးစိ
ဟူသော အိပ်တန်းထတေးသံနှင့်အတူ
နှင်းမှုန်မှုန်အောက်မှ ရွှေဘုံသာမြို့လေး
တွင် သွားလာနေသူများ လှုပ်ရှားစပြုလာ
ပြီ။ တိုက်ကြီးတစ်လုံး၏ရှေ့ မြက်ခင်း

ပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေသူမှာ လက်
နှစ်ဖက်ကို လွှဲကာလွှဲကာ အားမာန်ဖြင့်
လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ကျန်းမာသန်
စွမ်းပုံရှိပြီး လက်တွင်းရှိ တုတ်ကောက်
မှာ အဖော်သာဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ကလင် ... ကလင် ...
ကလင်”

စူးရှသောအသံကြောင့် လူကြီး
လမ်းလျှောက်ရပ်ကာ နားစွင့်သည်။ ဆက်
၍ တယ်လီဖုန်းသံ ထွက်ပေါ်နေသဖြင့်
သွက်လက်သော ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့်
တိုက်အတွင်းဝင်ကာ တယ်လီဖုန်းကို
ကောက်ယူနားထောင်သည်။

“ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ယန်းဝေဝေလှိုင်
တိုက်က လှိုင်မင်းပါ”

“ ... ”

“အကူအညီ ဟုတ်စ၊ အကူ
အညီတောင်းတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ။
သူငယ်မကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်
က မသိ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲ
ကျုပ်က ဘယ်လိုကူညီနိုင်မတုန်း။ ပြည်

ပြည်စုံစုံပြောပြ။ ကူညီသင့်ရင် ကျုပ်
ကူညီနိုင်ရင် ကူညီတာပေါ့ဗျာ”

“ ... ”

“ဪ ... ဪ ...
ဪ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...
ကျွတ် (စုတ်သပ်လျက်) ခြေသလုံးအိမ်
တိုင်လို ဖြစ်နေတာကိုး။ အင်း ...
အင်း သိပ်မကြားရဘူးကွဲ့။ ကျုပ် ပြန်ပြော
ပြမယ်နော်။ သူငယ်မက အညာသူ၊
မိဘတွေက တောင်သူလုပ် ကျောင်းထား
တာ မိဘနှစ်ပါးက သူငယ်မ ဆယ်တန်း
နှစ်ဘာသာနဲ့အောင်တာမသိဘဲ ဆုံးသွား
ကြတယ် ဟုတ်တယ်နော်”

“ ... ”

“ဆွေမျိုးမရှိတဲ့ တစ်ကောင်
ကြွက်၊ ရည်မှန်းချက်အောင်ချင်တယ်
ဒီလိုလား”

“ ... ”

“ကျေးဇူးမမေ့တတ်တာ
မင်္ဂလာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်က ကျေးဇူး
အတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင်ကိုက အခက်အခဲရှိနေသူကို

ကူညီတတ်တာ။ ဒီသတင်းကို သူငယ်မ
ကြားတာ နေမှာပေါ့ကွယ်။ လူသတင်း
လူချင်းဆောင်ဆို မဟုတ်လား။

“ ... ”

“ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး
တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ ဒီလို
လုပ်၊ ကျုပ်အိမ်သားတွေက ဘုရားဖူး
ထွက်နေကြတယ်။ တစ်ပတ်လောက်
ကြာလိမ့်မယ်။ ဒီကျော့ ကလေးမ ဦးဆီ
ကို လာခဲ့ပါလား။”

“ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။

ဒီနေ့က စနေဆိုတော့ အဂါနေ့ လာခဲ့။
မနက်ကိုးနာရီလောက်ပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်
ပြီနော်”

“ ... ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ် ကောင်း
ပါလေ့။ အိုကေ ... အိုကေ၊ ဒါပဲနော်။
ဝွတ်ဘိုင် ... ဝွတ်ဘိုင်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူကြီး
စဉ်းစားသည်။ တမာချို ... တဲ့။

အမည်က အခါးနှင့် အချို

ပေါင်းစပ်ထားသည့်အမည်ဖြစ်၍ နိမိတ်
ကောင်းသည်။ အသားညှိုးချော၊ သဘော
ကောင်းမည့်လား။ မနူးမနပ် ဝိန်းဆပ်ဆပ်
လားဆိုသည်ကိုတော့ တွေ့မှ အကဲခတ်
မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်တွင် မိမိတစ်ဦး
တည်းရှိနေခြင်းကပင်လျှင် မှတ်ဆိတ်ကို
ပျားလာခွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စားရက်
ကြုံတော့မည်ဖို့ ကျေနပ်စွာပြုမိသည့်
အပြင် “ဖျောက်” ခနဲ လက်ဖျောက်တစ်
ချက်ပင် တီးလိုက်သေးသည်။

xxx

အဂါနေ့ နံနက်ကိုးနာရီ။
ဦးထုပ်၊ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
ရှည်၊ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်။ အဖြူတွင်
အပြာအစင်းများပါရှိသဖြင့် အားကစား
ဝတ်စုံဟု အလွယ်တကူသိနိုင်သည်။
မျက်မှန်စိမ်းတပ်ထားသည့် ထိုသူက ပန်း
ဝေဝေလှိုင်တိုက်ကြီးထဲသို့ တန်းတန်း
မတ်မတ် ဝင်လာသည်။

“နေပါဦးကွ၊ မင်းက တမာချို
ဆိုတာလား။ ဦးက လှိုင်မင်းပါ”

အမှအယာနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တို့
ကို မယုံကြည်သဖြင့် လူကြီးက အဝင်
တံခါးဝတွင် ပိတ်လျက် ဆီးကြိုနေသည်။
မျက်မှန်စိမ်း ပြန်မဖြေပါ။ လက်ခါးနှစ်ဖက်
ကိုပူးလျက် ခါးကိုကုန်း၍ အနီအသေ
ပေးသည်။ ခါးကိုပြန်ဆန့်ပြီး မျက်မှန်စိမ်း
နှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး ချောက်ခြားစွာ ပါးစပ်ဟာ မျက်လုံး
ပြူးကာ ခေတ္တမျှ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်
နေသေးသည်။ နောက်မှ အားယူပြုလိုက်
သော်လည်း မချိသွားဖြစ်သည်။

“ဪဟော် ... မင်းကိုး”

လေသံက မနစ်မြဲသည့်လေသံ
ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“မှန်ပါရင် မှန်ပါ။ မွေးစဉ်က
ပန်ခဲ့ပြီး မနပ်ထွက်ပြေးသွား၊ ဂဲ့ ဟောဒီ
က သမာဓိသူတော်စင်ကြီး ဦးလှိုင်မင်းရဲ့
ပန်တော်ကျဒေဝီ အစစ်အမှန်ပါပဲရင်၊ ရေ
မရောပါဘူး။ အစစ်ပါရင်”

မိန်းကလေးက တင်းမာစွာ
ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မဆိုတာသိရင် ရှင်က

အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အတွေ့ ကွယ်”

အကြံကရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာကြောင့် ရှင်မရှောင်သာအောင် ရှင့်အကြိုက်နဲ့များ ပြီး ကျွန်မ ကြိုတင်စီစဉ်လိုက်တာပဲ။

ရိုးရိုးလေးပါရှင် ဟင်း ... ဟင်း (စိတ် မပါဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်ပြီး) ဟိုမှာ (ရဲစခန်းအဆောက်အဦကိုညွှန်ပြ ရင်း) ရှင် ဘယ်အထိရှောင်နိုင်ဦးမှာလဲ ကဲ ... ပြော”

ရဲရဲတောက်စကားဖြစ်သော် လည်း ဒေါသကြောင့် မိန်းကလေး၏အသံ ရော ကိုယ်ပါ တုန်နေသည်။ မျက်ရည် များက ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ကျလာ သည်။

“ထိုင်ပါဦး ကလေးရယ်။ အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ ကွယ်”

ပါးနပ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိန်း ကလေး၏လက်ကိုဆွဲကာ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်စေသည်။

“သမီးဆီကို လူမရောက်ပေ မယ့် စိတ်ကတော့ မင်းလေးဆီမှာပါ

ကွယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ချက်ချင်းပင် မုန်လာဥ လုပ်တော့သည်။

“အချိန်တိုင်း သတိရနေတာ ကွယ်။ ဦး ရောက်မလာတာက ကိစ္စ တစ်ခုအတွက် ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် ဖြေရှင်းနေရလို့ပါ ကလေးရယ်။ အမှုပြီး တာ မကြာသေးဘူးကွ။ ဖြေရှင်းနေရချိန် ကများ သမီး မြင်စေချင်စမ်းလှတယ်။ အောင်မလေး သမီးရာ ဟိုပြေးရ ဒီပြေး ရနဲ့ အခုထိ မောနေတုန်း။ ဒါကြောင့်မို့ ပါကွာနော် ... နော်။ ဦးနဲ့သမီး ရေ စက်မကုန်ပါဘူး ကလေးရဲ့။ သမီး ဘာ လိုချင်လဲပြော။ ကြိုက်တာဝယ် ...

ကြိုက်တာဝယ်”

ကြင်နာဟန်ဖြင့် မိန်းကလေး နဖူးမှ ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးရင်း ပြော သည်။

“ချောပြန်တော့လည်း ပျော့ ရတော့မလိပ်ပဲကွယ်ပေါ့ ဦးဦးရာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝကို ပြောပြရမှ ရင်ပေါ့မှာ”

မိန်းကလေးက ကျောပိုးအိတ် အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်ယူပြရင်း

“ဒါဟာ ဦးဦးရဲ့ ရင်သွေးလေးပါ ဦးဦး။ ဦးဦးကို ယုံကြည်လေးစားတဲ့ ကျွန်မ ဦးဦးကိုယုံမိလို့ ကျွန်မ ဒီကလေးကို မွေးခဲ့ရတယ်။ သမီးချစ်သူက စွန့်ခွာသွား တယ်။ မိဘတွေက လှည့်မကြည့်ကြဘူး။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ လူအများရဲ့ ဝတ်စွက်မှာ ပက်လက်မျောနေရတယ်။ ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လောကကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ ရှင်။ ပြောပါဦး”

တရိုက်ငင်ငင် ဝိုင်းပြောလျက် က ဟီးချိုလိုက်ပြန်သည်။ အချိန်အတော် ကြာဝီပြီးမှ နောက် ပုံမှန်လေသံဖြင့် ..

“ဒီတော့ ဦးဦးရယ်၊ ကလေး
ကိုရော (ရင်ကို ပုတ်၍ပုတ်၍) ကျွန်မ
ကိုပါ တာဝန်အတိအကျ ယူပေးပါ။
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတော့ပေးပြီး ပျားရည်
နဲ့ ဝမ်းမချချင်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ လုံးဝ
လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။”

တင်းမာပြတ်သားသော
တောင်းဆိုမှု၊ ရူးရဲရဲအကြည့်များကြောင့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေသည်။

“ဘာလဲ ... ရှင်က တာဝန်
မယူလိုတဲ့သဘောလား။ ရှောင်ထွက်ဖို့
ကြိုးစားနေတာလား။ တရားရုံး တက်ရ
မှာလား ကြိုက်တာရွေးရှင်း။ ကျွန်မ ပြန်
တော့မယ်”

မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းပြင်
သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မနေရဲပါ။ ကျောပိုး
အိတ်ကို ဆွဲထားရင်း ...

“အို ... အို ... ဒီလို
မဟုတ်ရပါဘူး ဒေဝီရယ်။ မဟုတ်ရပါဘူး
ကွယ်။ ဘယ်လိုစီစဉ်ရင်ကောင်းမလဲ
စဉ်းစားနေတာ”

ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

ပြောရာသည်။ မိန်းကလေးက လည်သည်။
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါးစပ်ဟန်ဖြင့် အတယ်နခွေ
ရှိသည်ကို သိပြီးသား။ သို့ဖြစ်၍ ...

“ကျွန်မဝမ်းထဲက ပုဏ္ဏားလေး
က ပြောတယ်ရှင် ဟိုလူကြီး အဖြေပေး
ဖို့ခက်နေတာတဲ့။ ကဲပါ ... ဦးဦးရယ်
ဦးနောက်အခြောက်ခံ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့။

ကျွန်မကပဲ ဖြေပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒီမှာ
ဦးဦး ... ဦးဦးမှာ သားကြီး၊ မယားကြီး
ရှိတော့ မိန်းမချင်း ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာ
မိပါပြီ။ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာရေးအတွက်

(လက်သည်းကိုကိုက်၍ အတန်ကြာ စဉ်း
စားသည်) ကျွန်မ သတ္တိမွေးလိုက်ပြီ။
ဟုတ်တယ် ဦးဦး။ ကျွန်မက (နှုတ်ခမ်း
ကိုတစ်ချက် တင်း(င်းကိုက်ကာ) ကျွန်မ
ကပဲ နောက်ဆုတ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်မ
နောက်ဆုတ် ပေး ... ပါ ... မယ်”

အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်နှာ
ညှိုးနေသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏မျက်နှာ
တွင်မူ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်ရှင်။

ကျွန်မ ပြောမှားဆိုမှားရှိသမျှ ခွင့်လွှတ်

ပေးပါနော် ဦးဦး။ ကျွန်မ ထန်တော့
တောင်ပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါရင်”

ထိုင်လိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီ
ကန်တော့ရင်း မျက်ရည်စစ်စစ်နှင့် ပြောရာ
သည်။ နောက် ရပ်လိုက်ပြီး ပြန်ရန်
ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“သွားတော့မယ်နော် ဦးဦး အဲ
ဒါပေမဲ့ လမ်းစရိတ်ကလေးတော့ မ.စ
လိုက်ပါဦးနော်”

မိန်းကလေး တောင်းပန်တား
ဆက်ပြောသည်။

“မပျားပါဘူး ဦးဦးရာ၊ ငါထောင်
တည်းပါ။ (လက်ငါးချောင်းကို စုဆုပ် ဖြန့်
ချည် လုပ်ပြသည်။)

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မြန်ဆန်သည်။
သွက်လက်စွာ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ဝင်သွား
ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ငွေစက္ကူများ
ပါလာသည်။

“ငါးသိန်းပါ ဒေဝီ၊ ရော့ ...
ရော့”

ပြောရင်း ပေးသည်။

မိန်းကလေး ပြန်သွား နောက်

လက်ဖြင့်ပုတ်ချလိုက်ကာ ...

“ငါးထောင်ဆိုတာ သိန်းငါး
ထောင်ရင့်၊ သိန်းငါးထောင်”

မိန်းကလေး စကားအဆုံးတွင်
“ဟမ်” ခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ထံမှထွက်လာပြီး ကြက်ကြီးလည်လိမ်
သလို စောင်းငန်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး အမျိုးမျိုး အခါခါ ဈေးဆစ်သည်။
ငြင်းမရနိုင်သော အထောက်အထားများ
ရှိနေသဖြင့် ဈေးဆစ်မရဘဲ အိတ်သွန်
ဖာမှောက် ပေးလိုက်ရသည်။

ငွေသိန်းငါးထောင်ကိုယူကာ
ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းဖြင့် ကျော့ကျော့
ကလေး ပြန်သွားသူက ဒေဝီဆိုသော
မိန်းမချော။

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မော့
မော့ကြီး ကျန်ခဲ့သူက စတိုင်တင်းတင်း
ဦးလှိုင်မင်း။

xxx

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

ရောဝတီတိုင်း ကြံခင်းမြို့နယ်

ရောဝတီမြစ်နှင့် ဂျုံးဂျုံးကျ
ချောင်း ပေါင်းဆုံရာအနီး ကျောက်တုံး
ကြီးပေါ်ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက လှပခန့်
ညားသည်။ ယင်းကျောက်တုံးကြီးက
အကောက်တောင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
ဖြစ်သည်။ အကောက်တောင်သည် ကြံခင်း
မြို့နယ်တွင်ရှိပြီး ရောဝတီမြစ်က ဆိုင်း
ဘုတ်ကြီးစိုက်ထူထားရာ ကျောက်တုံး
ကြီးကို ဦးတိုက်စီးဆင်းသည်။ သို့ကြောင့်
လည်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အဝေးကမြင်
နိုင်သည်။ ထိုအတူ တောင်ပေါ်ရှိ ရွှေ
မြင်တင်စေတီတော်၊ တောင်ခြေရှိ နံရံ
ကပ် ကျောက်ဆင်းတုပန်းတော်များကို
ရောဝတီမြစ်အတွင်းမှ အနီးကပ်လည်း
ကောင်း အဝေးမှလည်းကောင်း ကြည့်
ညှိဖွယ် လှမ်းမျှော်ဦးခိုက်နိုင်သည်။ ရပ်
ပွားတော်များ၏အောက်ခြေတွင် ကပ်
လျက် ရောဝတီမြစ်က စီးဆင်းနေသည်
ဖြစ်ရာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကပ်လှူလို

ရာ ကပ်လှူနိုင်ကြသေးသည်။

အကောက်တောင်၏အမည်

ကျော်ကြားလှသိများစေသည့် အထင်

ကရ နေရက်မှာ

“ဆင်တာရာဝယ်၊ ရာသီ
ကရကုန်၊ နဂါးလည်။ ညာတောင်နက်
နင်း၊ ဖိုလ်မြတ်ကယ်နိဗ္ဗူ၊ အောင်ဆုယူ
လို့၊ ရှင်ဖြူရိပ်စံ၊ ပဉ္စင်းတော်ခံသောခါ၊
ရေလျှံသောဝါဆိုမှာ၊ ပန်းညက်ညိုမာလာ
မင်းက၊ သင်းလှတယ်လေး”

ဟု စာဖွဲ့ခဲ့ရသော ဝါဆိုလပြည်
ဓမ္မစကြာနေ့မဟာပါတည်။

ပြည်ခရိုင် တောင်ဘက်ဆုံး
ထုံဘိုမြို့နှင့် တစ်ဖက်ကမ်း၊ တောင်ဘက်
ယွန်းယွန်း ညောင်စာရေးရွာ ပတ်ဝန်း
ကျင် ကြံခင်းမြို့နယ် မြောက်ဘက်ဆုံး
သောကြာဒူးကျေးရွာအုပ်စု ကရင်စုရွာနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ ရောဝတီမြစ်တွင်း
ယာဉ်အသီးသီးမှ ဝါဆိုပန်းခူး ဘုရားကပ်
လှူကြသူများမှာ ဖွေးဖွေလှုပ်နေတတ်
သည်။

နှစ်ရှည်လများ လိပ်ခဲတင်းလင်း

ဖြစ်ခဲ့ရသော ရင်တထိတ်ထိတ် ဖိုးရိမ်နေ
ခဲ့ရသော ကိစ္စကြီးကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်
နိုင်သဖြင့် ဦးလှိုင်မင်းမှာ လွတ်လပ်ပေါ့
ပါးစွာ အကောက်တောင်သို့ ဘုရားဖူး
ထွက်ခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
ကြီးတစ်ခု၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦး
မောင်မောင်သွင်နှင့်အဖွဲ့၊ ဦးလှိုင်မင်းတို့
သည် ထုံးဘိုမြို့တွင် ကားကိုထားခဲ့ကာ
ခြေလျင်တက်ခဲ့ကြသည်။ ကြံခင်း၊ မြန်
အောင်မြို့များဘက်မှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ
ကလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်။ ကရင်စုရွာ
မှတစ်ဆင့် ခြေလျင်တက်ကြသည်။ ဒါမှ
လည်း ကိုယ်တိုင် ပန်းများများနှံနိုင်မည်။
များများ လှူနိုင်မည်။ ကုသိုလ်များများ
ရကြမည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေမြင်တင်စေတီတော်တွင်
ဝါဆိုပန်း၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ
သူတို့အဖွဲ့ ကပ်လှူပြီးပြီး၊ စေတီရင်ပြင်
တော်ပေါ်နေ၍ ရောဝတီမြစ်တွင်း စုန်ဆန်
သွားလာနေကြသော ယာဉ်အသီးသီး၏
ဂူမငြီးနိုင်သည့်မြင်ကွင်း၊ ရှင်းသန့်လတ်
ဆတ် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်လေကို

အားပါးတရရှုရှုရှုရှု မျောက်များကို အစာ
ကျွေးရသည်မှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖွယ်
ကောင်းလှပါဘိ။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်း၊ ဦးပွဲသိုက်တွင်း၊ ရေတံခွန်
များကိုလည်း ရောက်ချင်သေးသဖြင့် ပြန်
လှည့်ခဲ့ကြသည့်တစ်ခဏ ...

“ဟယ် ... ဦးဦး”
အသံရှင်က ရှေ့မှရပ်ကာ
ဦးလှိုင်မင်း၏လက်ကို ကိုင်ထားသည်။
မထင်မှတ်သဖြင့် ဦးလှိုင်မင်း ကြောင်နေ
မိသည်။
“ဦးဦး ... ဒေဝီလေ မေ့နေ
ပြီလား”

ထိုအခါမှ ဦးလှိုင်မင်း သတိ
ဝင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ...
“အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဦးဦးရာ။ ဦးဦးကို သမီးတွေချင်နေတာ
ဘုရားမ.တာပဲ ဦးဦးရာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ထခုန်တော့မတတ် တတွတ်
တွတ်ပြောရင်း ဝမ်းသာမျက်ရည်များ
တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်။

“မင်းနဲ့ငါ တွေ့ဖို့ မလိုတော့ဘူး
ကွ”
ဦးလှိုင်မင်း အသံက မာသည်။
“ဟာကွာ ... ဦးဦးကလည်း
အဲဒီလိုကြီးတော့ ထပ်မန်ပိစက်ပါနဲ့တော့
နော် ... ဦးဦး”

နှစ်ဖက်အဖွဲ့သားများမှာ ဘု
မသိ ဘမသိ ကြည့်နေ နားထောင်နေကြ
ပါသည်။

“နော် ... ဦးဦး၊ သမီးကို
မသနားရင်တောင် ...”

“ဟဲ့ ... ဒေဝီ၊ ငါ့ဆည့်သည်
တွေနဲ့၊ ဖယ် ... သွားမယ်”

ဒေဝီ မဆက်သာအောင်
လေသံမာမာဖြင့် ငွတ်အတင်းဖြတ်ပြီး
လက်ကို ရုန်းထွက်သွားသည်။ သစ်စိမ်း
ချိုးဖြစ်၍ မျှက်နှုတ်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
အုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိရှာသည်။
လက်ကိုလာကိုင်သော အတွေ့အထိ
ကြောင့် မဝံ့မရဲကြည့်မိလိုက်သည့်အခါ
မိမိ၏လက်အတွင်းသို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု
ထည့်ပေးသွားသည်က ရွှေကိုင်မျက်မှန်

နှင့် ဖြူဖြူခန့်ခန့် အမည်မသိလူကြီးတစ်ဦး။

“ပုစ္ဆာ”

ဥဩပျိုဖော်ကွာဝေး၊ နွေတော၊

နဲ့ခေါ်

မျှော်သာမျှော်၊ မပေါ်လာ တစ်

နေဝင်တော့မှာမို့

ရင်ထဲမှာ ဆယ်နေကဲ့၊ လွမ်း

သူရဲရဲ။

ပိတောက်ဝါရွှေရည်လူး နှစ်ဦး

စောင့်ကြို။

နွေတိုင်းလို ပိတောက်မင်း။

ကြိုင်းသင်း နုပျို

ပိတောက်ကို၊ ဥဩပျို မနာ

လိုလေရောသလား

အခါခေါ်ခေါ်ရွှေရင်ထဲ၊ ကျွမ်း

ပူလျက်ပါ။

ဥဩနဲ့ပိတောက်ဝါ၊ နွေတိုင်း

မှာ တွေ့မြဲ

မေ့ရက်သူ မေ့ချစ်သဲက၊ ခု

ဘယ်မှာလဲ။

ဟို နှစ် က ဒီ အချိန် ဆို၊

ပိတောက်ပင်ပျိုအနီးအနား

မေ့ချစ်သူ ကိုမြို့သားက၊ ချိန်း

ဆက်လိုသွား။

ချိန်းထားတဲ့မယ့်သခင်၊ မြင်

များမြင်လေမလားရယ်လို့

စိမ်းကားတဲ့သက်သခင်...ကြင်

များ ကြင်လေမလားရယ်လို့

ပိတောက်ပင်မှာ စောင့်ကြို

ငြား မရောက်ပါလား။

ရက်များလရည်၊ လတွေသာ

ကြာသွား

ဦးလားရယ် ဘာအတွက်၊ ထား

ကတိပျက်။

ပန်းနဲ့လူ...ဘယ်သူ “ကတိ

မည်”ပါသလဲ

ဥဩနဲ့လူ...ဘယ်သူ “အသိ

ဝီ”ပါသလဲ

လူနဲ့လူ...ဘယ်သူ “ကတိ

တည်”ပါသလဲရယ်လို့။

အနမ်းဝေဆူ...ပန်းခြံသူ

တရားခံအစစ်ကိုလ

ဟစ်တိုင်သာ ရှိနေသေးရင်

မနေးပါ “အမျှော်လေး”

ဪ...မေးချင်ရဲ့။

စာရွက်ကို ဖတ်ကာ ရှုံ့မဲသွား

သည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်လောင့်

နီနီကြီးဖြင့် အားလုံးကို ဆွဲဆုပ်လုံးချေ

ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်ပြီး...

“နေပါဦးကွ။ ကုန်သွားပြီလား။

ငွေထပ်လိုချင်ပြန်ပြီလား”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး

ထားလျက်က မေးသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ ဦးဦးရာ။

ကျွန်မတို့သားအမိကို ဦးဦးက ငွေ

ထောက်ပံ့သလိုမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား

ဦးဦးရဲ့။ ဟို...ဦးလေးကြီး လိပ်စာပေး

ခဲ့လို့သာ ဦးဦးဆီ သမီးလာနိုင်တာပါ။

ဆိပ်ကမ်းသာက ဦးဦးပြန်ပြေးသွားပြီး

အကောက်တောင်ပေါ်ကျမှ ပြန်တွေ့တာ

လေ။ ဒါနဲ့များ ဦးဦးရာ...”

“ဟေ့...ဒေဝီ လှိုင်မင်းဆီက

ယူထားတာကျတော့။ တယ်လေ... ငါ

မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ သွားကွာ...သွား

သွား”

အောက်ကျခံသူရှိ၍ထင် အပေါ်

စီး ပုဂ္ဂိုလ်က ခက်ထန်ရင့်သီးလွန်းလှသည်။

“ဒါလောက်ကြီး မမောက်မာပါ

နဲ့လား ဦးဦးရယ်။ ဦးဦးအတွက် ရေးထားတဲ့ ကျွန်မကဗျာထဲမှာ ပါပါတယ်ရှင်။ လူနဲ့လူတွေပါ။ လူတွေပါ ဦးဦးရယ်။ လူတွေပါရှင်”

ဒေဝီ မျက်ရည်ကျရပြန်ပြီ။

“ကလေးတစ်ယောက်နဲ့

သောကတွေကြားမှာ တစ်နေ့နေ့ ပြန်လာမလားဆိုပြီး မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မမောလှပါပြီရှင်။ ဦးဦးတို့အိမ်မှာ ကြမ်းတိုက်နေရပါစေ သားလေးရဲ့မျက်နှာ”

ဟာ...ဒီ။ ခက်တော့တာပဲ။

ဟဲ့...ဒီမှာ အကြောင်ရိုက်မနေနဲ့ဟာ။ တိုတိုပဲပြောမယ်။ ငါ့ဆီက ငွေသိန်းငါးထောင် နှင် ယူတဲ့အချိန်ကစပြီး နှင်နဲ့ငါ ပြည်ပုံးကားချပြီးသား။ သွား...သွား”

လိုက်သူရှိနေသဖြင့် ရှေ့က

ပြေးနေသူက စကားကိုပင်ဆုံးအောင်

ပြောခွင့်မပေးဘဲနှင်သည်။

“သိန်းငါးထောင်တိတိဟာ။ ရွှေအများကြီးနဲ့ စိန်တွေ ဝယ်နိုင်တယ်။ တော်တော့”

“အလို...ဘုရားရေး (ရင်ကိုလက်ဖြင့် ဖိရင်း) ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ကျွန်မကို ကိုယ်ဝန်နဲ့ထားခဲ့ပြီး ဦးဦးရောင်သွားတာလေး ကျွန်မ မရှက်တော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ၄၂၀ နဲ့ အပြစ်ပေးခံရတယ်။ အကောက်တောင်မှာ ဦးဦးနဲ့ တွေ့တဲ့နေ့ဟာ ကျွန်မ လွတ်လာပြီး ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတာ ဦးဦးရဲ့ ဘယ်မှာ ဦးဦးဆီက သိန်းငါးထောင်ယူလို့ရမှာလဲ ဦးဦးရယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်”

မိန်းမကိုင်အိတ်ငယ်အတွင်း မှ

ဒေဝီက ထုတ်ယူပေးလိုက်သည့်စာရွက်။ ဝရမ်းစာရွက်။ ထောင်လွှတ်ဝရမ်းစာရွက်။ ဒေဝီအား ထောင်မှလွတ်ပေးလိုက်သည့် ဝရမ်းစာရွက်ဖြစ်သည်။ စာရွက်အား အဖန်ဖန် အခါခါ ဘယ်ပြန် ညာပြန်ကြည့်သည်။ စာရွက်အား ကိုင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာအားလုံးကို တယ်လီဖုန်း

ဆက်သည်။ အချိန်ယူကာ လိုအပ်မည်

ယူဆသော နေရာအသီးသီးသို့ ဆက်သည်။ အားလုံး အားလုံးက ဒေဝီအဆိုကို ထောက်ခံကြသည်။ ဦးလှိုင်မင်း ဇေဝ

ဝေါဖြစ်သွားသဖြင့် ရက်စွဲများကို ထပ်မံမေးမြန်းကြည့်ပြန်သည်။ သက်ဆိုင်ရာက ထပ်၍ အတည်ပြုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးလှိုင်မင်း ဘုရားတည်ပြီးလေပြီ။ လဒလာနားလျှင် နားပါစေတော့။

“ဒါက အဓိကမဟုတ်ဘူးဟေ့။ အဓိကက နှင် ဒီနေရာက ပြန်ထွက်သွားဖို့ပဲ။ သွား”

ဦးလှိုင်မင်းက တစ်နှင်တည်းနှင်သည်။

“အကယ်၍ ကျွန်မက သွက်မသွားဘူးဆိုရင်...”

ဒေဝီက စောဒကတက်သည်။

“ဪ...ဒီလိုလား။ လွယ်ပါတယ်ဟ”

ဦးလှိုင်မင်း တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ ဖိလွန်းလွှင့် ကြွတက်သည့်သဘောရှိပေရာ။

“အလယ်လယ်...”

(ခါးကလေးကို ကုန်းလျက်

မတ်တတ်ရပ်နေရင်းက ညာလက်ဖျားကို
အသာအယာခါသည်)

“မင်္ဂလာရှိပါရှင်...မင်္ဂလာ ရှိ

ပါ။ မင်္ဂလာရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်္ဂလာသတင်း
ကြားကြရတာပေါ့ရှင်။ ခေါ်လိုက်ပါ။ အမြန်

ဆုံး ခေါ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မကို မလိုပဲ
တစ်ပတ်နဲ့ခေါ်။ အချို့ရည်ထဲ အရက်

ထည့်။ ညာပြော ချောပြောပြီး တိုက်။
(ဦးလှိုင်မင်းနား အနီးတိုးကပ်ကာ လေသံ

ဖြင့်) ကျွန်မ မူးသွားတော့မှ သားမယား
ပြုကျင့်၊ ဗိုက်ကြီးလာတော့ ထွက်ပြေး။

အကုန်ဖွင့်ချလိုက်ရုံပေါ့ရှင်။ ဘာလဲ။ ရှင်က
သဘောတူလို့ပြောမှာ မဟုတ်လား။ ဒီမှာ

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ ၁၃ နှစ်ပဲ ရှိသေး
တယ်လေ။ သဘောတူလို့ မရတာ

လူကြီး။ မင်း သဘောပေါက်။ မုဒိမ်းမှု
ဖွင့်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ လုပ်လိုက်လေ...ကြာ

သလားလို့ ကြာတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ဆက်
မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုကပင် တယ်လီ

ဖုန်းကို ကိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တယ်လီ

ဖုန်းကို ကိုင်ခွင့်မရပါ။

“ရပါတယ်ရှင်။ သွားလိုက်ရုံ

ပေါ့”

ပြောရင်း ဒေဝီခြေလှမ်းစသည်။

ဦးလှိုင်မင်း ဖျာသွားသည်။ ထိုစဉ်က ဒေဝီ
အသက် ၁၃နှစ်သာ ရှိသေးကြောင်း

ဦးလှိုင်မင်း သိပြီးဖြစ်သည်။ ၁၄ နှစ်မပြည့်
သူ မိန်းကလေးက ကာမစပ်ယှက်ခွင့်

မပေးနိုင်ကြောင်းလည်း ကြားဖူးထား
သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေဝီ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲ

လိုက်ပြီး မည်သို့သော “ငြိမ်ဆေး” ကျွေး
ရမည်ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်

သည်။ ဒါကို ဒေဝီ ခိုလှုံမိသည်။ ဒေဝီအား
“ရှင်မလေးကျွမ်း” ဟုပင် ကင်ပွန်းတပ်

ထားရသည်အထိ ဒေဝီကလည်သည်။
ဒေဝီ အောက်ကျမခံတော့ပါ။ တင်းပြီ။

“ရှင်လိပ်စာရပြီးကတည်းက
ကျွန်မ အားလုံးကို လေ့လာခဲ့တယ်။

ရှင်က...”

ဦးလှိုင်မင်းမျက်နှာကြီး မည်း

လာကာ...

“ကဲဟာ...ပြော...မြန်မြန်

ပြော”

ဟု ဝင်ဟောကံသည်။ ဒေဝီက

မူ လေသံအေးအေးလေးဖြင့်...

“ပြောမလို့ပါပဲရှင်။ ပြောမလို့

ပါ။ ပါဠိလိုက “ကေပဟိ”တဲ့ရှင်။ အင်္ဂလိပ်
လိုက...”

ဦးလှိုင်မင်းက ဖြန်းခနဲ စားပွဲ
ကို လက်နှင့်ရိုက်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့...ပါဠိတို့၊ ပိလာတို့ ငါ
မသိဘူး။ မြန်မာလို ရှင်းရှင်းပြော”

ဟု အော်သည်။ ဒေဝီ အသာ
အယာ ပြုံးသည်။ ချက်ချင်းတည်သွားကာ

ခါးကို တင်းတင်းထောက်။ မျက်လုံးကို
စိမ်းစိမ်းကြည့် ပြောလိုက်သည့်စကား

ရှင်းရှင်းက...

“ဒီမှာ...ဦးလှိုင်မင်း... တော်

ကျုပ်ကို သတ်မှတ်ရမှာက။ မယားပြိုင်
တော်ရေး...မယားပြိုင်တော့”

ဆက်ရန်ရှိသေးသည်။

ကိုရဲ (ဥပဒေ)

အလပျားနေ့

ချီးကျူးဝတ်ပြုထိုက်ပါသည့် ဖေလ(၁၁)ရက်

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ပျဉ်းမနား

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ မိခင်
တိုင်းတို့သည် မိမိ၏ရင်သွေးရတနာကို
ချစ်ခင်မြတ်နိုးပြုစုစောင့်ရှောက်ကြသည့်
မိခင်ကောင်းတွေအများကြီးပါ။ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် သား၊ သမီးများကို စွန့်
လွှတ်ခဲ့သည့် မိခင်များလည်း ရှိပါတယ်။
မိခင်ကောင်းတို့သည် မိမိရင်မှဖြစ်သည့်
ရင်သေးလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရပါပြီ
ဆိုတည်းက သန္ဓေသားကို ထိခိုက်နိုင်
မည့် အမျိုးသမီးအများစု ကြိုက်နှစ်သက်
သည့် အပူ၊ အစပ်၊ အချဉ်တို့ကို ရှောင်
ခဲ့ကြတာပါ။ ရင်သွေးလေး မထိခိုက်ရ
လေအောင် အသွားအလာ၊ အတက်
အဆင်းလည်း ဂရုစိုက်ပြီး ကိုယ်လက်
အင်္ဂါပြည့်စုံသည့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့်
ကလေးလေး၊ ချောချောမောမော မွေး
ဖွားနိုင်ပါစေလည်း ဆုတောင်းရပါတယ်။

စာရေးသူက ရင်သွေးလေး
လွယ်ထားရပြီဆိုကတည်းက အံ့ရိပ်
တကြည့်ကြည့်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး သားလေး
ဆိုရင်၊ သမီးလေးဆိုရင် ဗိုက်ထဲမှာတည်း
က အမည်လှလှ ခန့်ခန့်လေးတွေကို

စဉ်းစားပြီးသားပါ။ ကိုယ်ဝန်လရင့်ပြီဆို
တည်းက ကလေးငယ်အတွက် အနီး
သန့်သန့် အင်္ကျီ၊ ကလေးအသုံးအဆောင်
တို့ကို အသင့်ပြုလုပ်ထားပြီး မိမိအတွက်
လည်း လိုအပ်ရာပြင်ဆင်ထားရပါတယ်။
ဒီလို ဒီလိုနဲ့ မိခင်လောင်းဘဝတွေ ဖြတ်
သန်းရင်း မွေးဖွားရမည့်အချိန်အခါရောက်
တော့လည်း သဘာဝအတိုင်း မွေးဖွားရ
သည့် မိခင်များမှာ မခံမရပ်နိုင်သည့် နာ
ကျင်မှုတို့ကို အလူးအလဲခံစားပြီး လူ
လောကထဲသို့ လူသားငယ်တစ်ယောက်
ကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့
စာရေးသူတို့ မိခင်တွေမှာ အူဝဲ...အူဝဲ
အသံကြားတာနဲ့ နာကျင်သမျှတွေ မေ့
လျော့ပြီး “ဆရာမ သားလေးလား၊ သမီး
လေးလား၊ ကျန်းမာပြည့်စုံရဲ့လား၊ ဆရာမ
ရယ်”နဲ့ ချွေးတွေ စိမ့်အမောမပြေသည့်
ကြားက မေးရပါတယ်။ မေးလို့သာ မေး
ရတာပါ။ သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေး
ဖြစ်ဖြစ် မိမိရင်မှ ဖြစ်သည့်ရင်သွေးရတနာ
တွေမို့ ချစ်မြတ်နိုးရမှာပါ။ ခေတ်တွေ
ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ယခင်ကရော၊

ယခုအချိန်ထိ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတို့နှင့်
အလုပ်ကွာဝေးသူ၊ အဆင်မပြေသူတို့မှာ
သဘာဝသမားရိုးကျအတိုင်း မွေးဖွားကြ
ရလို့ အခန်းမသင့်ရင် သား၊ သမီးအတွက်
အသက်နဲ့လဲခဲ့ရသည့် မိခင်လောင်းတွေ
ရှိနေဆဲပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ရှေးရှေးက လူကြီး
သူမတွေက ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တွေ
တစ်နေ့ တစ်နေ့ သင်္ချိုင်းကို မျက်စောင်း
သုံးခါထိုးရတာလို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြတာ
အမှန်ပါ။ မွေးဖွားပြီးပြန်တော့လည်း ရက်
သားနနလေးကို မှက်၊ ခြင်၊ ယင် မသန်း
ရအောင် ဂရုစိုက်ပြီး သဘာဝတရားက
ကြီးမားသော မိခင်မေတ္တာနှင့် သွေးမှ
ပြောင်းလဲသွားသော နို့ချိုကို အချိန်နဲ့
တိုက်ကျွေးပြီး နို့တိုက်တိုင်း ကလေး
ပါးပြင်မှာ နို့ရည်တွေကို ဂရုစိုက် သန့်
စင်ပေးရပါတယ်။ နို့ပွေးစွဲတတ်လို့ပါ။ နို့
တိုက်ချိန်တွေမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့
ချစ်မဝရင်သွေးနနလေးကို တစ်မိမိမ့် ငဲ့
ကြည့်ရလွန်းလို့ သွေးနုသားနု မိခင်ဘဝ
မှာ ဇက်လေးတာတွေ၊ ခေါင်းမူးတာတွေ
ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ရက်သားမှ သဘာဝ နှစ်

သားအထိလည်း မတည့်တာမှန်သမျှ
ရှောင်ရပါတယ်။ သုံးလသားဆိုရင် ပိတ်
ပါးသန့်သန့်နဲ့ ထမင်းပျော့ပျော့လေးကို
အနှစ်တိုက်ပြီး နို့မှုန့်နှင့် ရောကာ ခွဲစ
ပြပါပြီ။ ထမင်းခွဲရင်း မြူလိုက်တိုင်း ရယ်
ရယ်ပြတဲ့အခါ ချစ်မဝလို့ အခါခါနမ်းမိ
သလို ငုတ်တုတ်ထိုင်အရွယ်ရောက်တော့
လည်း မလဲမပြုရအောင် စောင့်၊ ပွေလုံး
တွေ ဝန်းရံပြီး ထိုင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်
ပေးရပါတယ်။ မတ်တတ်စမ်းရပ်စရာ ရဲရဲ
ရပ်ရဲအောင် ရပ်နိုင်ပေ့ ရပ်နိုင်ပေ့နဲ့ ဘေး
ကနေ အားပေးပြီး လဲကျခါနီးမှာ အသင့်
ဖမ်းပွေထားရတာပါ။ မတ်တတ်မှ လမ်း
စလျှောက်စပြုပြီဆိုတာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ
အသင့်စောင့်ပြီး လျှောက်ခဲ့ သားရေ
လျှောက်ခဲ့။ လာလာ မေမေရှိတယ် နဲ့
လျှောက်ရဲအောင် အားပေးကူညီခဲ့တာပါ။
ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပြန်
တော့ မူကြိုကနေ မူလတန်း၊ အလယ်
တန်း၊ အထက်တန်း စသည်ဖြင့် ပညာ
ဆက်တော်ဖြစ်အောင် သားကောင်း၊ သမီး
ကောင်းတွေဖြစ်အောင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့

လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်အောင် ဆွဲ
ခေါ်ပြန်ပါတယ်။ အကြီးကလေးတွေ
မူကြိုစထားစဉ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ
လိုက်ပို့ရပြီး နောက်ရက်တွေမှာ သူတို့
ဘာသာပဲ ကျောင်းတက်တာပါ။ ဘဝ
ဟောင်းက လူဝင်စား နံပါတ် (၅) သား
ငယ်လေးကတော့ ကျောင်းမသွားချင် စာ
မသင်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲ မိခင် ပြန်
သွားရင်ကို ငိုတော့တာပါ။ သင်သမျှ စာ
လည်း ရပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း
တာဝန်နဲ့ တစ်မြို့တစ်နယ်မှာဆိုတော့
နံနက်တိုင်း အစောကြီး အိပ်ရာထ အကြီး
လေးတွေအတွက် နေ့လယ်စာချက်ပြတ်
အစောစာကျွေးပြီး နို့ပို့သမီးငယ်ကို ချီပို့။
သားငယ်လေးကို လက်ဆွဲပြီး မူကြို
တက်ခဲ့ရတာပါ။ ကရီကထနိုင်သည့်
စာရေးသူဒုက္ခကို သိတဲ့ မူကြိုဆရာမကြီး
ဒေါ်မီလီက သားငယ်လေးကို မနက်ပိုင်း
စာကို သင်ပေးပြီး အစောဆင်းပေးလိုသာ
အိမ်ပြန် အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုး၊ အကြီး
ကလေးတွေ ထမင်းကျွေးနဲ့ ယော်ဆက်
သလိုလုပ်ရတာပါ။ ဆရာမကြီးကျွေးဖူးကို

ယခုထိ မမေ့နိုင်ပါ။ မိခင်ကို အပျောက်
မခံ တွယ်တာလွန်းတဲ့ သားငယ်လေးကို
မထားခဲ့နိုင်လို့ ကိုယ့်သားလေး အခြေခံ
စာကစပြီး တက်စေချင်တော့ သမီးငယ်
လေးတစ်ဖက် မူကြိုသက်တမ်းတွေကို
ပင်ပန်းခံကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ မူလတန်း
ရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေတတ်ပြီ
မို့ စာရေးသူလည်း ကျောင်းမတက်ရလို့
သားငယ်လေးကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။
စာရေးသူရဲသာဝမှာ ခင်ပွန်းသည်က ဖခင်
သဖွယ် နွေးထွေးမှုပေး လုံခြုံမှုပေး စောင့်
ရှောက်သလို အစ်ကိုကြီးသဖွယ် သနား
ကြင်နာကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး ငနီး
တစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်ခင်ကြင်နာ
မြတ်နိုးစွာနဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ လက်တွဲ
ဖော် ခင်ပွန်းကောင်းမို့ ချစ်ခင်လေးစား
ရသလို ရင်နှစ်သည်ခြာ သား၊ သမီးလေး
များကိုလည်း မိခင်စေတနာအပြည့်ထား
ပင်ပန်းခံ၊ နစ်နာခံ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ
စာရေးသူရဲ သစ္စာတရားပါ။ ဘုရားတန်ခိုး
တော်ကျေးဇူးတော် အနန္တငါးပါး လူ့အ
ကျေးဇူးတော်တွေနဲ့ ခင်ပွန်းကောင်း သား

သမီးကောင်းတွေ ရရှိလို့ ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သား၊ သမီးတွေသည် စာရေးသူရဲ့ အကောင်းဆုံးဆွေမျိုး၊ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ပြီး ဤ မိသားစုလေးသည် စာရေးသူရဲ့ ငြိမ်းချမ်းသော ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပါ။

သားကြီးအတွက် ရင်ကျိုး မတတ်ခံစားခဲ့ရသည့် ပထမရင်တွင်းပုံရိပ် လေးကတော့ ခင်ပွန်းသည်က သင်တန်း တက်ချိန်မှာ သားကြီးက (၁၁)လသား အရွယ်ဖြစ်ပြီး လေးဖက်သွားနေပါပြီ။ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီးက ဆေးလိပ် သောက်သလို ရေနွေးကြမ်းလည်း ကြိုက် သူမို့ သူ၏အိပ်ရာအနီးမှာ ဓာတ်ဘူးကို အမြဲထားတာပါ။ လေးဖက်သွားအရွယ် သားကြီးက အငြိမ်မနေပါ။ ဖခင်ကြီး၏ ခြင်ထောင်ကို လျှော်ပေးချင်၍ ဓာတ်ဘူး ကို မီးဖိုဆောင်ထဲ ရွှေ့ထားခဲ့ တံခါးမကို ပါ ပိတ်ထားခဲ့ပြီး သားကြီးကို သေချာ ကြည့်ဦးနော် အဖေလို့ အပ်ခဲ့ပြီးမှ ခြင် ထောင်လျှော်ချိန်မှာ သားကြီးရဲ့ထိတ်လန့် တကြား အော်ငိုသံကြားသည်နှင့် အိမ်

ပေါ်ကို အပြေးအလွှားရောက်သွားချိန်မှာ ဖခင်ကြီးအိပ်ရာအနီးမှာ ဓာတ်ဘူးက လဲ ကျပြီး သားကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေဖဝါးကို ရေနွေးပူလောင်နေပါပြီ။ ရေနွေးပူစီး ကြောင်းထဲမှ ခြေထောက်လေး မြှောက် ပြီး ပူလောင်နာကျင်ဝေဒနာနဲ့ ငိုနေရာ တဲ့ မြင်ကွင်းက တစ်သက်တာ မမေ့ နိုင်ပုံရိပ်ပါ။

အဖေလက်ထဲမှ သားကြီးကို ပွေ့ယူပြီး ဘုရား...ဘုရား...ငါ့သား လေး အပူလောင်ပြီ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနဲ့ မျက်ရည်တွေ တာကျိုး မချီတင်ကဲ ခံစား ရပါသည်။ ဖခင်ကြီးခမျာမှာ သားကြီးကို

ကြည့်နေရင်းက ရေနွေးကြမ်းကြိုက်သူ ဆိုတော့ ဓာတ်ဘူးကို သွားယူခဲ့ပြီး မီးခြစ် မေ့ခဲ့လို့ ပြန်အယူ အခိုက်အတန့်လေးမှာ လှုပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားရလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာပါသည်။ ဘယ်သူမှမဖြစ်စေချင် သလို ဘယ်သူမှလည်း ဒီလိုဝေဒနာမျိုး ကို မခံယူချင်ပါ။ ကံတရားလို့ မှတ်ယူ ပြီး ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းကို ထိုအချိန်က ပြည်သူ အများစုရဲ့ အားကိုးရာဖြစ်သည့် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီးသို့ ညီမလေးနွဲ့ကို အဖော်ပြု ၍ အားကိုးတကြီး အရောက်သွားခဲ့ပါ သော်လည်း ထမင်းစားချိန်မှီ ဆရာဝန်တွေ တစ်ယောက်မှ မရှိသည့်အပြင် ဆရာဝန် ရောက်မှသာ လူနာကြည့်ပြီး ကုသမှု လုပ်ပေးမှာတဲ့။ အလွန်လိုအပ်နေသည့် ရှေးဦးကုသမှုတစ်စုံတစ်ရာမှ မလုပ်ပေး ၍ ဘာမှမတတ်သာတဲ့အနေအထားပါ လသားအရွယ် နနနယ်နယ်သားကြီးခမျာ ဆိုးရွားလှသည့် ရေနွေးပူလောင်ဝေဒနာ နဲ့ နို့တောင် မစို့နိုင်ဘဲ တရှိုက်ရှိုက်နဲ့ ငိုရလွန်းလို့ မောပြီး အိပ်နေသည်တိုင် ရှိုက်နေဆဲ သားကြီးကို မကြည့်ရဘဲ နိုင်

ဘဲ မျက်ရည်တွေ ချောင်းစီးခံစားနေရသည့် မိခင် ကျွန်မပါ။

ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းမှာ မည်သည့်ဆေးဝါးမှ မကုသရတဲ့ သားကြီးမှာ နေ့ ၂၀၀ ခန့်မှာ အပူလောင်လက္ခဏာဖြစ်သည့် ရေကြည်ဖုကြီးတွေ အတွဲအရွဲဖြစ်လာ ပါပြီ။ မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့ မချီတင်ကဲ ရင်နာရပါတယ်။ ဝေဒနာဖြစ်စမှာ ဆရာဝန် မရှိလို့ ဝေဒနာကြီးမှ ကြည့်ရှုခွင့်ရပြီး မှင်ပြာရည် ဆွတ်ပေးပါသည်။ (၁၉၆၆ ခုနှစ်မှာပါ)။ ရေနွေးပူလောင်ခံစားရ ဝေဒနာ သည် ဖြစ်ဖူးသူသာ အသိဆုံးပါ။ ပူစပ် ပူလောင်နာကျင်သည့် ဝေဒနာ အလွန် အခံရဆိုးပါသည်။ စာရေးသူငယ်စဉ်က အမှတ်တမဲ့ ရေနွေးပူလောင်ခဲ့ဖူးလို့ နေ မထိ ထိုင်မသာ မခံမရပ်နိုင် ဝေဒနာတွေ မှတ်မိနေလို့ သားကြီးမှ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ဖြစ်ရလေခြင်း။ စာနာစိတ်မိခင်စိတ် နဲ့ အလူးအလဲ ခံစားရပါတယ်။

အရွယ်နဲ့မမျှ ဝေဒနာရသားကြီး မှာ ဖျားကို ဖျားယူပါတော့တယ်။ အားကိုး အားထား ခင်ပွန်းသည်က အဝေးမှာ။

စာရေးသူမှာ အားငယ်ပြီး မအိပ်နိုင် မစား နိုင် ရင်ကျိုးမတတ် ခံစားနေရ မိခင် သောကတွေနဲ့ပါ။ ပူစပ်ပူလောင် ဝေဒနာ ခံစားနေရသားကြီးမှာ ရုတ်တရက် အိပ် ရာဘေးသို့အလိုမ့်မှာ ရေကြည်ဖုတွေ ပေါက်သွားပါတော့တယ်။ နီရဲသည့် အတွင်းသားတွေကို မကြည့်ရက်ပါ။ အနာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ အညော်မလုပ်ပါသော်လည်း ကပ်လျက် အိမ်နီးနားချင်းတွေက လုပ် လိုက်သည့် အညော်တွေ ပြေးမလွတ်။ တွေ့မရှောင် စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း အညော် တွေမိပြီး အနာတွေရင်း ပြည်တည်ပါ တော့တယ်။ သားကြီးရဲ့အဖြစ်ကို မခံစား နိုင်လွန်းလို့ မချီမဆန့်ဝေဒနာနဲ့ အိပ်ပျက် စားမဝသည့် စာရေးသူ ယိုင်လဲပါတော့ တယ်။ ငါ နေမကောင်းရင် ငါ့သားလေး ဘယ်သူကြည့်ပါ့မလဲ။ ငါ ထူမတ်နိုင်မှ ငါ နေကောင်းမှ အားတွေတင်း ဆေး သောက်နဲ့ နေကောင်း သားအတွက် မိခင် မေတ္တာ၊ ဇွဲ၊ အားမာန်တွေ ဘုရားဂုဏ် ကျေးဇူးတော်နှင့် နေကောင်းလာပြီး သား ကြီးရဲ့ ဝေဒနာတွေကို နေ့စဉ် စိတ်ရှည်

ရှည်ပြုစုကုသပါသည်။ ဒဏ်ရာတွေ ကျက်ဖို့ အနည်းဆုံး (၃) လကြာ ပြုစု ကုသရပါသည်။ တကယ်တော့ ခေတ် ကာလအခြေအနေအရ အပ်နဲ့ထွင်းရမှာ ကို ပုဆိန်နဲ့ထွင်းခဲ့ရတာပါ။ ယနေ့ခေတ် မှာဆို ငွေသာ ရှိပါစေ အချိန်မီကုသနိုင် သည့် အထူးကုဆေးခန်းတွေ ရှိပါပြီ။ လူ့အသက်သည်သာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပါ။

လမ်းလျှောက်စအရွယ် ရောက် ပေမယ့် အပူလောင်ဝေဒနာကို မနည်း မနောခံစားခဲ့ရသားကြီးမဟု လမ်းလျှောက် နောက်ကျပြီး တဖြည်းဖြည်းလျှောက်နိုင် ပေမယ့် ပုံမှန်ကလေးတွေနည်းတူ မဟုတ် ပါ။ ဆာတာတာလေး လျှောက်နိုင်သလို စကားပြောလည်း အတော်ကြာ နောက် ကျပါတယ်။ ရေနွေးပူလောင်ခြင်း၏ အံကျိုးဆက်တွေပါ။ အပူလောင်ထား ခြေဖမိုးပေါ်က ဒဏ်ရာကြီးကလည်း ဘယ်သောအခါမှ မပျောက်ပျက်နိုင်သည့် ရာသက်ပန် အမာရွတ်ကြီးပါ။

သား၊ သမီးအတွက် စွန့်လွှတ် စွန့်စားရဲသည့် မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ ဇာတိယ

တခင်အတွေ့အကြုံကို ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ခင်ပွန်းသည် တာဝန်ကျရာ ဗြူမှာ လိုက်နေရင်း ဒုတိယသားလေးကိုယ်ဝန် ရင့်မာချိန်မှာ မွေးဖွားရန်အတွက် (၄)နှစ် သား သားကြီးကို လက်ဆွဲပြီး မိန်းကလေး တို့သဘာဝ မိဘအိမ်ကို အားကိုးပြီး ပြန်လာပါတယ်။ မိဘတွေအိမ်က လမ်းနဲ့ နီးသည့်အပြင် မြင်းလှည်း ဆိုက်ကားများ (ထိုခေတ်ကာလက ဆိုင်ကယ်တွေ မပေါ်သေးပါ။) ဖြတ်သန်းဖြတ်လာများ၍ သားကြီးကို စိုးရိမ်၍ သားကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ပဲ ကစားနော်။ လမ်းကို မထွက်နဲ့ မှာကြားရင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များချိန်မှာ ခွေးရူး ခွေးရူးနဲ့ အော်သံတွေ ကြားသည်နှင့် သားကြီးကို စတင်ပူပြီး ပြတင်းပေါက်က လှမ်းအကြည့် သားကြီးက ပွင့်နေသည့် ခြံတံခါးဝမှာပါ။ ဘုရား ဘုရား စိုးရိမ်ပြီး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကို လည်း ဂရုမစိုက်နိုင် အမြန်ဆင်းလာပြီး သားကြီးနားမရောက်ခင်မှာပဲ ခွေးရူးက သားကြီး၏အနီးကို ရောက်လုပ်ပြီ။ ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ မျက်စိတွေ ပြာဝေပြီး သား

ကြီးဆီ အရောက် ခွေးရူးက သားကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို လျက်ရုံပဲ လျက်သွားပြီး ထွက်ပြေးပါပြီ။ ကြောက်ရွံ့နေရာ သားကြီးကို အိမ်ထဲခေါ်လာပြီး ခွေးရူး လျက်သွားသော လက်မောင်းကို သန့်စင်ပေးပြီး ဘုရား...ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့။ ငါ့သားကြီးကို မကိုက်မိလို့ ဖြေကာရှိသေး အဖေ နဲ့ ဘကြီးလုပ်သူက မကိုက်မိလည်း သွေးရည်လူးမိရင် စိတ်မချရဘူး။ ချောင်းမြောက်ဘက်ကမ်းမှာ ခွေးရူးမန်းဆရာ ရှိတယ်။ ဆန်တစ်ပြည် ငွေငါးမတ် (၁၉၇၀ ခုနှစ်ကပါ) နဲ့ မန်းခိုင်းရမှာ မြန်မြန်သွားမှ စိတ်ချရဆို၍ မိုးရာသီခါဆိုလေ့ရှိ ဝါဆို

ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်ချိန်မှာ ထိုအချိန်က ငလိုက်ချောင်းကူးဖို့ ဝါးဖောင်တွေ သာ အားကိုးရပြီး သွားရမှာပါ။ ရှိသည့် တံတားတစ်ခုကလည်း နေအိမ်နဲ့ဝေး၍ မြန်မြန်ရောက်နိုင်မည့် ထန်းတောဆိပ်သို့ သားကြီးကို လက်ဆွဲ၊ ညီမလေးနွဲ့ကို အဖော်ပြုပြီး ချောင်းရေ များချိန်မှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းပါရစေ သားကြီးအတွက် မစိုးရိမ်ပါရစေနဲ့ ဆုတောင်းရင်း ချောင်းမြောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဖောင်ဆိုက်မှ ဟင်းချနိုင်ပါတယ်။ ခွေးရူးမန်းဆရာအိမ်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ရောက်သည်နှင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာက ဆန်နှင့်ငွေကို ငလံတစ်လုံးထဲထည့် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ဘုရားကန်တော့ပြီးတာနဲ့ ခွေးရူးသွားရည် လူးထားတဲ့ သားကြီးလက်ကို ကိုင် ဆီမန်းလူးပြီး သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ သပ်သပ်ချပြီး မန်းပါတယ်။ မန်းနေချိန်မှာ နှေ့စေ့လစေ့ဖြစ်သည့် စာရေးသူမှာ စိုက်နာစပြုပါပြီ။ ဘုရား...ဘုရား တအားမနာပါနဲ့ဦး။ အိမ်အရောက်ပြန်နိုင်ရုံပဲစေ

ဆုတောင်းပြီး နာတာကို သည်းခံရပါ
တယ်။ ဆရာက မန်းပြီး သောက်ဆေး
ပေးပါသည်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ပြောသည်
အတွက် ရင်အေးပြီး ဆရာကြီးကို ကျေနပ်
တင်စကားပြောပြီး ကန်တော့ပါတယ်။
ဆရာကြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းတည်းက ဗိုက်
နာတာ ဆက်လာပြီမို့ ညီမလေးကိုတွဲ
အားတင်းပြီး ဖောင်ဆိပ်ရောက်တာနဲ့
အတော့်ကို နာလာပါပြီ။ ဖောင်ဆွဲဆရာ
ကို တောင်ဘက်ကမ်း မြန်မြန်ပို့ပေးပါ
ပြောရင်း နာလွန်း၍ သားကြီးနဲ့ ညီမလေး
ကို ဖက်ထားရင်း ဘုရားပဲ တ၊ အမေ
အမေနဲ့ တမိပါတယ်။ အရေးကြုံလာရင်
မိန်းကလေးတို့သဘာဝ မွေးသမိခင်
ကျေးဇူးရှင်ကိုပဲ အားကိုးပြီး တမ်းတမိ
တာ သဘာဝတရားပါ။ ဘုရား...ဘုရား
ဖောင်ပေါ်မှာ မမွေးပါစေနဲ့လည်း ဆုတောင်း
ရပါတယ်။ ဖောင်ဆရာကြီးကလည်း ရိပ်
မိလို့ အမြန်လှော်ခတ်တာပါ။ တောင်
ဘက်ကမ်းရောက်ပါပြီ။ ထိုစဉ်က ထန်း
တောဆိပ် အဆင်းက မပြေပြစ်ပါ။
ချောက်ကြီးမို့ အတက်အဆင်း ဂရုစိုက်

ရပါဆို ဗိုက်နာနေတဲ့ စာရေးသူမှာ ဒုက္ခ
တွေ ကြီးလှပါတယ်။ ကုန်းပေါ်ရောက်
တော့ မွေးတော့မယ့်လက္ခဏာမို့ နီးရာ
ဆိုက်ကားကို ခေါ် အိမ်ရောက်တာနဲ့
မွေးဖွားရန်အသင့်ပြင်ထား ခုတင်ပေါ်တက်
တာနဲ့ ရေမွှာပေါက်ပါတော့တယ်။ ဘုရား
ဘုရား ကံသိပေလို့ လက်မတင်လေးပါ။
နို့မို့ မတွေ့ရဲပါ။ တူလေးက ဆရာမကို
အပြေးခေါ်ပေးပါသည်။ အပြင်ရောက်နေ
တဲ့ ကလေးကို ဆရာမက ချက်ကြီး
ဖြတ်၊ သန့်စင်၊ အနီးထုတ်ပြီးမှ မျက်ရည်
တွေ၊ ချွေးတွေ စိုရွှဲထိတ်လန့်နေသည့်
စာရေးသူကို လိုအပ်ရာ ပြုစုအားပေးပါ
တယ်။ ပြန်တွေ့ကြည့်သော် မတော်တဆ
အသက်အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်သည့်
အနေအထားမှာ မွေးဖွားခါနီး ကိုယ်ဝန်
ရင့်မာကြီးနဲ့ ရေကြီး လှိုင်းကြီး ဝါဆို
ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်မှာ ဖောင်စီးပြီး
သားကြီးအတွက် စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့သည့်
မိခင်သတ္တိကို ဘယ်သောအခါမှ မမေ့နိုင်
သည့် တစ်သက်တာ အမှတ်တရပါ။
ရှေးစကားက မိန်းမမီးနေး၊ ယောက်ျား

ဖောင်စီးတဲ့ စာရေးသူကတော့ တစ်ပြိုင်
တည်း ဖောင်စီးပြီး မီးနေခဲ့ရတာပါ။
ဒုတိယအကြိမ်ကတော့ ခင်ပွန်း
သည် တာဝန်ကျရာ တပ်ကုန်းမြို့သည်
ဖုန်ထူရေတွင်းတူးရန် ခက်ခဲသဖြင့် (မြို့
ပေါ်တွင်) အဝီစိတွင်းရေကိုသာ ဝယ်သုံး
ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ရေတစ်စည်မှ တစ်
ကျပ် (၁၉၇၀ ခုနှစ်ခန့်) စာရေးသူတို့
ဌားနေသည့် အိမ်ရှင်က အဝီစိတွင်းရှိပြီး
ရေရောင်းပါတယ်။ အိမ်မှကိစ္စနဲ့ အလုပ်
များချိန်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် ကစားနေသည့်
သားကြီး ငိုသံကြား၍ ကမန်းမကတန်း
ပြေးအထွက် အိမ်ရှင်က သားကြီးကို ပွေ့
ချီထားပြီး နာကျင်နေသည့် ညာဘက် ခြေ
ဖမိုးလေးကို ပြရင်း ရေစည်လည်းကြိတ်မိ
လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် မှက်စိတွေ ပြာ
ဝေ ရင်ထဲထူပူပြီး ငိုနေတဲ့ သားကြီးကို
ပွေ့ချီပြီး ခြေဖမိုးလေးကို ကြည့်လိုက်
သည့်အခါ ခြေဖမိုးလေးက ညှိပြီး ယောင်
လာပါပြီ။ ဘုရား...ဘုရား တပည့်
တော်မသားလေး မကျိုးမပဲ့ပါစေနဲ့ဘုရား
အပရိကဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းပြီး ထို

အချိန်က တပ်ကုန်းသူ၊ သားများနှင့် စာရေးသူတို့ ကုသနေကျ တရုတ်လူမျိုး ဆရာအထိုင်၏ဆေးခန်းသို့ ပြသပါတယ်။ ဆရာက စစ်ဆေးပြီး အပေါ်ယံ အရေ ပြားလောက်ပဲ ခိုက်မိတာပါ။ မကျိုးမပဲ့ ပါဆို၍သာ နည်းနည်းစိတ်အေးသက်သာ သော်လည်း မိခင်စိတ်နဲ့ ပူပန်မှုက ကြီး စိုးနေဆဲပါ။ တပ်ကုန်းသည် ဖုန်ထူသည့် အတွက် ၎င်းဖုန်ထူထူထဲ ခြေဖမိုးမြှုပ် ပြီး ကစားနေချိန် ရေစည်လှည်းက အမှတ် တမဲ့မမြင်မိဘဲ ဖြတ်မောင်းချိန်မှာ ကြိတ် မိတာပါ။ အဆိုးထဲက အကောင်းပြောရ လျှင် ဖုန်ထူထူမှာ မြှုပ်ထားသည့်အတွက် ခြေဖမိုးအဖျားလောက်ပဲ ကြိတ်မိလိုသာ ထိခိုက်မှု သက်သာတယ် ပြောရပေမယ့် (၄)နှစ်သားအရွယ် နနယ်သေးတဲ့ သား ကြီးခမျာ နာလွန်းလို့ ခြေထောက်လေး မြှောက်မြှောက်ပြီး မေမေရေ နာတယ် နာတယ် သားခြေထောက်လေးကို ကိုင် ထားပေးပါနဲ့ ငိုရာ ညည်းရှာတဲ့ သားကြီး ကို မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့ ကိုယ်ပါ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး ဒဏ်ရာရ ခြေ

ထောက်လေးကို သက်သာလို သက်သာ ပြုံး တစ်ညလုံးကိုင်ထားပြီး အလွန် တရာ စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ ကလေးငယ် တစ်ဖက်နဲ့ ချက်ပြုတ်ချိန်အခိုက်အတန့် လေးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖုန်ထူသည့် အိမ်ရှင်၏ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်သွားပြီး ဆော့ကစားတဲ့ သားကြီးအနာတရဖြစ်ရ သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း အခါခါ ဖြစ်ပြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင် မိပါတယ်။ တပ်ကုန်းမှာပဲ ဆေးကုသရင်း သက်သာလာပေမယ့် ဒဏ်ရာရ ခြေ သူကြွယ်လေးက ညီညီလာရင်း တဖြည်း ဖြည်း မာတောင့်တောင့်လေး ဖြစ်လာ

တော့ ပိုလို့စိတ်ပူပြီး ဆရာအထိုင်ကို မေးကြည့်တော့ ရမည်းသင်းဆေးရုံကြီး (ထိုအချိန်က ခရိုင်ဆေးရုံကြီးပါ) ကို သွား ပြပါဦး အကြံပေး၍ ပြသသည့်အချိန်မှာ တာဝန်ကျဆရာဝန်မလာသေးခင်မှာ နာစွာ Nurse တစ်ဦးက သားကြီး ခြေချောင်း လေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ရှင်တို့ဖြစ်ဖြစ်ခြင်း မှ ဆေးမကုတာ။ အခုအနေအထားက သွေးကြောပိတ်ပြီး ဖြတ်ပစ်ရမှာ ထင် တယ်လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် စာရေးသူ မှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မျက်စိတွေ ပြာဝေ သွားပြီး ဘုရား...ဘုရား ငိုသားလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အကောင်းပကတိ မေး ထားတာ။ အခုတော့ ခြေချောင်းတစ် ချောင်းလုံး ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။ ဖြတ် တဲ့အချိန်မှာ ငိုသားလေး ဘယ်လောက် များ နာကျင်ရှာမလဲ။ ဒဏ်ရာ မပျောက် မချင်း နာနာကျင်ကျင် ဝေဒနာတွေ ခံ စားရဦးမယ်နဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မြေ ဆည်ရာ မရခံစားမှုတွေနဲ့ နင့်သီးစွာ ငို ကြွေးရင်း ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းကို ဆေးကုပါလို့ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မသားလေးနဲ့ခြေချောင်း

လေး မဖြတ်ရအောင် ကူညီပေးပါဆရာမ
 ရဲ့။ မဖြတ်ချင်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ ဘယ်
 လောက်ကုန်ကုန် ကုပါမယ် ဆရာမရယ်
 နဲ့ အားကိုးရှာပြီး သားအတွက် မခံစား
 နိုင်လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောမိတဲ့ စာရေး
 သူကို ဆရာမက ကလေးအမေ ဆေးရုံ
 လာပြီး ငွေစကားမပြောနဲ့။ မဖြတ်ရင် ရှင့်
 သားခြေထောက် ပုပ်ပြီး ပိုဆိုးမှာလို့ နှစ်
 သိမ့်လိုက်ရော ခံစားမှုတွေများနေတဲ့
 စာရေးသူမှာ မိုက်ခနဲ လဲကျသွားချိန် စိတ်
 မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ခင်ပွန်းသည်မှာ
 ကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ဖက် ဒနီး
 သည်ကို ပွေ့ထူချိန်မှာ ပန်ချာပီဆရာဝန်
 ကြီး ရောက်လာပြီး သမီး...သမီး စိတ်
 အေးအေးထားပါ။ သမီး အလွန်ပင်ပန်း
 နေပြီ။ သမီးသားလေးရဲ့ ခြေချောင်းလေး
 ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်မယ်။ သေချာစစ်ဆေး
 မယ်။ အလွန်ကြီး မရိုးရိမ်နဲ့နော်။ ဆရာ
 မဆေးကြည့်ရသလောက်ဆိုရင် အပေါ်
 ယံ အရေပြား သွေးခဲပြီး မာနေတဲ့
 သဘောပါ။ မဖြတ်ရလောက်ပါဘူး။ ဆရာ
 အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကုသပေးမှာပါ။

သမီးစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားပါ။
 သမီးပါ ကျန်းမာရေးမထိခိုက်စေချင်ပါနဲ့။
 အေးအေးချမ်းချမ်း နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်
 ကြီးကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ဘဲ ကျေးဇူး
 တွေ တင်ပါသည်။ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ
 လူမျိုးခြားစေတနာထား ဆရာဝန်ကြီးပါ။
 ဖြတ်ပစ်ရမှာလို့ အထင်နဲ့
 ပြောတဲ့ နှာစိတ်လည်း လူနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
 လူနာရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မသေချာဘဲနဲ့ စိတ်
 ဆင်းရဲစေမယ့် စကား မပြောပါနဲ့။ အခု
 လူနာရှင်က မိခင်လေး၊ မိခင်တစ်ယောက်
 ရဲ့ ဝေဒနာကို မင်း နားလည်ပေးပါလို့
 အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာ ကြားရတော့ လူနာ
 ရှင်ကို နားလည်ပေး ကရုဏာထားပေး
 သည့် ဆရာဝန်ကြီးကို ကျေးဇူးတွေ တင်
 ပြီးရင်း တင်ရပါသည်။ စိတ်ထားဖြူစင်
 သော ကြင်နာတတ်သော ဤဆရာဝန်
 ကြီးကဲ့သို့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတိုင်းဖြစ်ကြ
 မယ်ဆိုလျှင် အားကိုးအားထားရောက်
 လာသည့် လူနာ၊ လူနာရှင်တွေ စိတ်
 ထိခိုက်သက်သာရမှာပါ။ ဓာတ်မှန်ရိုက်
 နေသည့် အချိန်တွင်းမှာလည်း ဘုရား

ဘုရား ဆရာကြီးမှတ်ချက်ချသူလို အပေါ်
 ယံ အရေပြားမာတာပဲ ဖြစ်ပါစေ။ တပည့်
 တော်မ သားလေး ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ခြေစုံ
 လက်စုံဖြစ်ပါစေ...နဲ့ အခါခါ ဆုတောင်း
 ရတာ ပြည်ပါသည်။ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး
 တော်ပါ။ လူးဆေး၊ စားဆေးနဲ့ ကုသရ
 မှာပါ။ ကမ္ဘာ့ဆရာကြီးသမားတော်
 ကောင်းပီသပါပေတယ်။ ဆရာကြီး၏
 စိတ်သဘောထားကောင်းမှု၊ နှစ်သိမ့်ပေး
 မှု၊ ရောဂါချင့်ချိန်မှုတို့ကို ဘယ်သောအခါ
 မှ မမေ့ပါ။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးပါ။ လူး
 ဆေး၊ စားဆေးနဲ့ သက်သာလာပြီး သား
 ကြီးရဲ့ ခြေသားကြွယ် အရေခွံလေး တဖြည်း
 ဖြည်းနဲ့ကွာလာပြီး အရေပြားပြေ၊
 ခြေသည်းပါ ကျွတ်သွားပြီး အရေပြား
 အသစ်၊ ခြေသည်းနုတို့ထွက်လာမှ စိတ်
 အေးရပါတော့တယ်။ သားကြီးအတွက်
 စိတ်ရော လူပါ နှင့်နှင့်သီးသီး ခံစားခဲ့ရ
 သည့် ပုံရိပ်လေးတစ်ခုပါ။
 ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့် ၁၁၁။
 လသားအရွယ်မှာ ဘယ်ဘက်ခြေဖုံးကို
 ရေနွေးပူလောင်ပြီး ၄ နှစ်သားနုနယ်သည့်

ခြေသူကြွယ်လေးကို ရေစည်လှည်းကြိတ်
ခံရသားကြီးများ ဘယ်ရော ညာပါ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့၊ ဆေး
အကြာကြီးကုခဲ့ရလို့ လမ်းလျှောက်ရာမှာ
ဘယ်ရောညာပါ ညာပြီး လျှောက်ခဲ့ရ
သည့်နှစ်တွေ များစွာပါ။ အရွယ်နဲ့မမျှ
ဝေဒနာကြီးတွေ ခံစားခဲ့ရတဲ့သားကြီး
ပညာရေးမှာ မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းပါ
မလား၊ စိုးရိမ်မိပေမယ့် ပညာတတ်မြဲစေ
ချင်သည့် မိဘတွေနဲ့ စာလိုချင်သည့်
သားကြီး ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ဖြင့်
ကံကြီးစွာနှင့် မူကြိုထားစတည်းက သင်
သမျှစာကို ကောင်းစွာလိုက်နိုင်လို့ မူကြို
မှာ စာတော်သော၊ ဉာဏ်ကောင်းသည့်
ကလေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရလို့
ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရသလို သားကြီးကို
ချီးကျူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မူလတန်းမှ
အထက်တန်းအထိ လိမ္မာကြီး စာကြိုး
စားသော စာတော်သော ကျောင်းသား
စာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများက
ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ ဆုတွေလည်း ရပါ
သည်။ (၁၀)တန်းအောင်ရာမှာလည်း

ဂုဏ်ထူးပါ အမှတ်လည်းကောင်း၍
သားကြီး ဝိသနာပါသည့် ရန်ကုန်စက်မှု
တက္ကသိုလ် (R.I.T)သို့ တက်ရောက်ခွင့်
ရပြီး B.E (Civil) နှင့် ကျောင်းပြီးခဲ့၍
မိဘတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်
ကျွေးမွေးကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည့် သားကြီးကို
ဝမ်းသာပီတိတွေနှင့် ကျေးဇူးတင် သာဓု
ခေါ်ပါသည်။ ဝေဒနာတွေ အလူးအလဲ
ခံစားခဲ့ရသော်လည်း ထူးချွန်ထက်မြက်
သည့် သားကြီးအတွက် တစ်သက်တာ
ဂုဏ်ယူရပါသည်။

နံပါတ်(၅) သားငယ်လေး

အတွက် စွန့်စားရုံက အထက်မှာ ပြော
ခဲ့သလို စာရေးသူတို့ လမ်းသွယ်လေးက
ဈေးသည်တွေ၊ မြင်းလှည်း၊ ဆိုက်ကား
တွေ အသွားအလာများလို့ ကလေးငယ်
ရှိ စာရေးသူမှာ ခြံတံခါးပိတ်ထားချင်
သော်လည်း မိဘတွေရဲ့ ခြံဝိုင်းကြီးထဲမှာ
အတူနေ မောင်၊ ညီမ မိသားစုတွေ
ရှိတော့ စေ့ရုံသာစေ့ထားရပြီး ကလေး
တွေ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဂရုစိုက်
ရသလို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာလည်း လမ်း

မထွက်နဲ့နော်။ အိမ်ထဲမှာပဲ ဆော့နော်
ပြောသည့်ကြား နေ့တစ်နေ့မှာ မြင်း
လှည်းတစ်စီး မောင်းလာသံနဲ့အတူ ဟေ့
ကလေး၊ ဘေးကပ် ဘေးကပ်နဲ့ အော်သံ
ကြားလို့ အိမ်မှကန်စွဲတွေလုပ်နေရင်းက
ပြေးထွက်လာတော့ မောင်းလာတဲ့ မြင်း
လှည်းနဲ့ မနီးမဝေးမှာ စာရေးသူရဲ့ နံပါတ်
(၅) သားငယ်လေးက လိမ့်သွားတဲ့
ဘောလုံးကို လိုက်အကောက်၊ မြင်းလှည်း
ဆရာကလည်း မြင်းဇက်ကို သတ်ပေမယ့်
မြင်းက အတင်းရုန်းနေသည့်အချိန်မှာ
ပြာဝေပူလောင်နေတဲ့ စာရေးသူမှာ လုပ်မိ
လုပ်ရာ မြင်းလှည်းဘီးရှေ့မှာ ခြေထောက်
ထိုးခံ မြင်းလှည်းကြီးကို ရှိသည့်အားအင်
နဲ့ မလွတ်တန်းအတင်းတွန်းထားပြီး သား
ငယ်လေးရေ အဲဒီဘောလုံးကို မကောက်
တော့နဲ့ သွားသွား အိမ်ထဲဝင်ဝင်နဲ့
ကြောက်လန့်တကြား အော်ပြီး မျက်စိ
စုံမှိတ် မြင်းလှည်းကို အားကုန်တွန်းထား
တာပါ။ မြင်းလှည်းဆရာရော၊ ခရီးသည်
တွေပါ ဟင်း၊ ဟယ် လုပ်ကြပါဦးနဲ့
အာမေဇိုတ်သံကိုယ်စီနဲ့ ဆူညံသွားပါတော့

တယ်။ မြင်းလည်းဆရာက မြင်းလက်ကြီး
ကို လက်ကုန်သတ်ချိန်မှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က မျက်ရည်တွေ ခွေးတွေနဲ့
မှင်တက်နေတဲ့ စာရေးသူကို ဆွဲခေါ် အိမ်
ထဲပို့ပေးမှ သားငယ်လေး ဘာမှမထိခိုက်
တာ သိရမှ သားငယ်လေးကို ဖက်ပွေ့
ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိပါတော့တယ်။
တခဏအဖြစ်အပျက်လေးမှာ မြင်းလည်း
ဆရာနဲ့ ခရီးသည်တွေက စုတ်တသပ်သပ်
နဲ့ ဟယ် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အမေ
ဆိုတော့ သူ့သားလေးအတွက် လုပ်မိ
လုပ်ရာ ရှိသမျှအားနဲ့ ကယ်တာပဲ။ မြင်း
သာ ဇက်သတ်မရလိုကတော့ သူ့ကို
အရင်ကြိတ်မှာ။ ကျိုးပဲ့မျှ သေချာပေါက်
နဲ့ ပြောကြတာပါ။ သားတို့အတွက် မိခင်
မေတ္တာနဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့တဲ့ ရင်တွင်း
ပုံရိပ်တွေက စာနဲ့ရေးပြရတာထက်
အင်မတန်မြန်ဆန်တဲ့ တခဏဖြစ်ရပ်တွေ
ပါ။ မိခင်ကောင်းတို့သည် သား သမီး
အတွက် ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် ပဓာန
မထားဘဲ မည်သည့်အန္တရာယ်ပင်ရှိရှိ
မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်

ကြပါသည်။ (၁၅ · ၁ · ၂၀၁၄) ပြာသို
လပြည့်နေ့ မြန်မာအမေများနေ့တွင်
ကျေးဇူးရှင်အမေကို တန်ဖိုးထားသော
သား သမီး (၅)ယောက်မှ စာရေးသူကို
ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အမေနေ့ လက်ဆောင်
ကောင်းများပေးပြီး စာရေးသူကလွဲ၍
မိသားစုတွေ ဟန်းဖုန်းကိုယ်စီ ရှိကြလို့
စာရေးသူအတွက် နံပါတ်(၅)သားငယ်
လေးက အမေနေ့လက်ဆောင် ဟန်းဖုန်း
ကို ပေးပြီး ကန်တော့ကြပါသည်။
မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ အမေများနေ့
ကို တန်ဖိုးထားကန်တော့ကြသော သား
သမီး (၆)ယောက်ကို ကျေးဇူးတင် ဆု
တွေပေးပြီး ကြည်နူးပီတိတွေ ရင်မှာ
အပြည့်ပါရင်။

ပြာသိုလပြည့်နေ့သည် မြန်မာ
အမေများနေ့ဖြစ်သလို “မေလ (၁၁)
ရက်နေ့သည်လည်း ကမ္ဘာ့အမေများနေ့”
ဖြစ်ပြီး စာရေးသူသည် မေလ (၁၁) ရက်
ကမ္ဘာ့အမေများနေ့ မွေးနေ့ရှင် ဖြစ်သည့်
အတွက် မေလ (၁၁) ရက်နေ့မှာ လူ
လောကသို့ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် မွေးဖွား

ပေးခဲ့သည့် မိခင်ကြီးကို ကျေးဇူးတော်
တင်ရှိပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါ
တယ်။ သားသမီးတိုင်း မိမိတို့အတွက်
ဆိုလျှင် အသက်နဲ့ရင်း မွေးဖွားပေ။ ပြုရာ
ယုယကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သော
ကျေးဇူးရှင်မိခင်များကို ကျေးဇူးသိတတ်
တန်ဖိုးထားတတ်သော သားကောင်း၊
သမီးကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ။ ကျေးဇူး
ရှင် မိခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကောင်းများ၏
“ကမ္ဘာ့အမေများနေ့” ကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
သောအားဖြင့် မိခင်ဘဝကို နှစ်ပေါင်း
များစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့၊ ဖြတ်သန်းဆဲ စာရေး
သူ၏ဘဝနှင့် ယှဉ်ပြီး အရေးကြီးသည်နှင့်
မိမိရင်မှ သား၊ သမီးများအတွက် မားမား
မတ်မတ် စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့ရသည်များကို
မျှဝေခံစားလိုက်ရပါသည်။

မေတ္တာရည်လျက်
ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်းပုံရိပ်)
ပျဉ်းမနား

(၇) နေ့ သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၅ မေလ ဟောစာတမ်း

ဆရာဂန္ထီရ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

လုပ်ငန်းစီးပွားရေး။ ။ မြုပ်နေသော
ငွေ၊ အရင်းအနှီး ပြန်ပေါ်မည်။ လုပ်ငန်း
အသစ် ဆောင်ရွက်ရမည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်း
တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ အမျိုးသမီး
အကြီးအကဲ၊ မိခင်၊ အဒေါ်ကဲ့သို့ အမျိုး
သမီးတစ်ဦး အကူအညီကြောင့် လုပ်ငန်း
အဆင်ပြေမည်။

လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ အိမ်ထောင်
ရေး၊ လူမှုရေး အရှုပ်အရှင်ပြဿနာ ပေါ်
တတ်သည်။ မိမိနေအိမ်သို့ တစ်ခုလပ်
မှဆိုးမ ညအိပ်ညနေ လက်မခံရ။ ပညာ
ရေးမှာ ပုံမှန်အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။
အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်သူ
အသစ်တွေ့မည်။ ကွဲကွာနေသောချစ်သူ
နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်ထောင်
ဖက်နှင့် သဘောထားကွဲလွဲပြီး တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး အမြင်မကြည့်ဖြစ်နေမည်။
ကျန်းမာရေး။ ။ အစာမကြေ၊ လေ
ရောဂါ ခံစားရတတ်သည်။ အအေးစာ၊
လေစာများ ရှောင်ပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း။ ။ ၂၊ ၄၊ ၈

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မွေးနံ
ထောင့်တွင် ရေ သက်စေ့သပ္ပယ်ပြီး
ကံကော်ညွန့် (၁၅) ညွန့် လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ မမျှော်လင့်ပဲ
ငွေအလုံးလိုက်ဝင်ကိန်း ရှိသည်။ ရွှေ၊
ရတနာ၊ ရေလုပ်ငန်း၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ဝါး
ဝက်၊ ယွန်းထည်ပစ္စည်း။ အလှကုန်
စသည့် ဗုဒ္ဓဟူးနံများ အရောင်းအဝယ်
အဆင်ပြေမည်။ ဝန်ထမ်း လစာတိုးမည်။
လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ ကွဲကွာနေသော
မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်ဆုံရမည်။
အလှူမင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ခရီး
သွားရန်အစီအစဉ် ပြင်ဆင်လဲရမည်။ ပညာ
ရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းအခက်အခဲ ကြုံတွေ့
ရမည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်သူ
နှင့် စေ့စပ်လက်ထပ်ရမည်။ ချစ်သူထံမှ
လက်ဆောင်ရမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်
ယာယီခွဲခွာနေထိုင်ရမည်။
ကျန်းမာရေး။ ။ ဆီး၊ မျက်စိနှင့်ပတ်

သက်သော ဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။
အစာမှား၊ ဆေးမှား သတိပြုပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း။ ။ ၂၊ ၄၊ ၈
အဆုံး၊ ၄၊ ၈၊ ၂ အဆုံး ထိလက်မှတ်
ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ ရာဟုထောင့်
တွင် ရေသက်စေ့ သပ္ပယ်ပြီး ခရေညွန့်
(၆) ညွန့် လှူပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ ဤလတွင်
ပုံမှန်အလုပ်ဆက်လုပ်နေခြင်းသာ ကောင်း
သည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်း တိုးချဲ့နိုင်သည်။
စပ်တူရှယ်ယာ မလုပ်ပါနှင့်။ ခရီးသွား
လုပ်ငန်း မကောင်းသေးပါ။
လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ လက်အောက်
ငယ်သား ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ ဆန့်ကျင်
ဘက်လိင် ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။
အပျော်ခရီးရှောင်ပါ။ ပညာရေးတွင် စိတ်
မဝင်စား ဖြစ်နေမည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကွဲကွာ
နေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရ

မည်။ ချစ်သူအပြိုင် ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်
ထောင်ဖက်နှင့် စကားများရမည်။ တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး သံသယဖြစ်နေမည်။

ကျွန်းမာရေး။ ။ သွားနာ သွားကိုက်
ခြင်း။ သွေးသားနှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာ
ခံစားရတတ်သည်။

အကျိုးပေးဂဏန်း။ ။ ၂၊ ၄၊ ၉
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ နေအိမ်
ဘုရားတွင် ကြံရည် ကပ်လှူပေးပါ။ နံနက်
ညနေ ရေတော်ကပ်လှူပြီး လောကဝိဒ္ဓ
ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

လုပ်ငန်း။ စီးပွားရေး။ ။ အကြံအစည်
ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ လုပ်ငန်း
သစ် စတင်ရမည်။ ဂန်ထမ်းဆိုပါက လစာ
ဝင်ငွေတိုးမည်။ လာဘ်လာဘများ ဝင်မည်
လ ဖြစ်သည်။
လူမှုရေး။ ပညာရေး။ ။ ပရဟိတလုပ်ငန်း
အသင်းအဖွဲ့များတွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်
ရမည်။ သူတစ်ပါးအပ်ထားသောငွေများ
သိမ်းဆည်းမထားရ။ အလုပ်လုပ်ရင်း

ပညာရှာဖွေသင်ယူနေရမည်။
အချစ်ရေး။ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မမျှော်
လင့်ပဲ အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိသည်။
တရားဝင်လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ပြုလုပ်
ပါ။ ကွဲကွာနေသော အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်ထောင်ရေး
သာယာမည်။
ကျွန်းမာရေး။ ။ လေနှင့်ပတ်သက်
သောရောဂါ၊ အရေပြားရောဂါ၊ အအေးမိ
ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်သည်။
အကျိုးပေးဂဏန်း။ ။ ၂၊ ၄၊ ၈ နှင့်
ဂဏန်းများသော ထိလက်မှတ်ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ ရာဟုထောင်
တွင် ရေသက်စေ့လှူ (ဘုရားရေသပ္ပယ်)
ယပ်ဖြူ (၁၂) လက် လှူပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

လုပ်ငန်း။ စီးပွားရေး။ ။ အကျိုးအောင်
လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်အောင်မြင်လာ
မည်။ ကား၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ကွမ်း
ကွမ်းသီး ငါး ငါးခြောက် စသည့် တနင်္လာ
နံပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်ကောင်း မည်။
လူမှုရေး။ ပညာရေး။ ။ မိမိနေအိမ်သို့
ဘုရား၊ ရဟန္တာပုံတော်၊ ရုပ်ပွားတော်၊
ဓာတ်တော် ကြွလာပါက လူမှုရေးကိစ္စ
အဆင်ပြေ ပညာရေး၊ စီးပွားရေးကောင်း
မည်နိမိတ်ဟု မှတ်ယူပါ။
အချစ်ရေး။ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ စန်းပွင့်
မည်ကာလ ဖြစ်သည်။ အချစ်ရေးကိစ္စ
ရှုပ်ထွေးမှုလည်း ကြုံရတတ်သည်။ ချစ်သူ
အပေါ် သစ္စာစောင့်ထိန်းပါ။ အိမ်ထောင်
ဖက် ခြေလှမ်းပျက်နေမည်။ မရှောင်ပါက
လာဘ်ပိတ်တတ်သည်။
ကျွန်းမာရေး။ ။ အစာမကြေလရောဂါ၊

အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။ အအေး
စာ၊ လေစာများ အထူးရှောင်ပါ။
အကျိုးပေးကဏန်း။ ။ ၁၊ ၂၊ ၄
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ ကိုရင်၊
ကလေးငယ်များအား အအေးဖျော်ရည်၊
အအေးစာ တိုက်ကျွေးပါ။ တစ်ပတ် တစ်
ကြိမ် ဒါနပြုပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ လုပ်ငန်းပြောင်း
ခြင်း၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်း အဆင်မပြေဖြစ်
မည်။ စပ်တူရှယ်ယာ မပြုလုပ်ပါနှင့်။ အိမ်
ခြံမြေ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရမည်။
လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ ဆွေမျိုးသားချင်း
ကြောင့် စိတ်ညစ်စရာပေါ်မည်။ လူမျိုးခြား
နိုင်ငံခြားသားနှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်တတ်
သည်။ ပညာရေးကိစ္စ ကြီးစားသလောက်
အကျိုးကျေးဇူးခံစားရမည်။
အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လိမ်
လည်လှည့်ဖျားသော ချစ်သူနှင့် ကြုံတွေ့
ရတတ်သည်။ ချစ်သူအလိုလိုက်မိပါက
ဒုက္ခရောက်မည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်း

မာရေး ညံ့မည်။
ကျန်းမာရေး။ ။ ဆွေးနွှပ်ပတ်သက်သော
ဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။ ရောဂါနှင့်ဆေး
လွှဲမှားနေတတ်သည်။
အကျိုးပေးကဏန်း။ ။ ၂၄၊ ၄၂ ကဏန်း
အတွဲပါသော ထီး
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မိဘမဲ့
ကလေး၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောကလေးများ
အား စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ လှူပါ။
ပညာဒါန ပြုလုပ်ပေးပါ။ ပစ္စာနံးတရား
ပူဇော်ပါ။

စနေသားသမီးများ

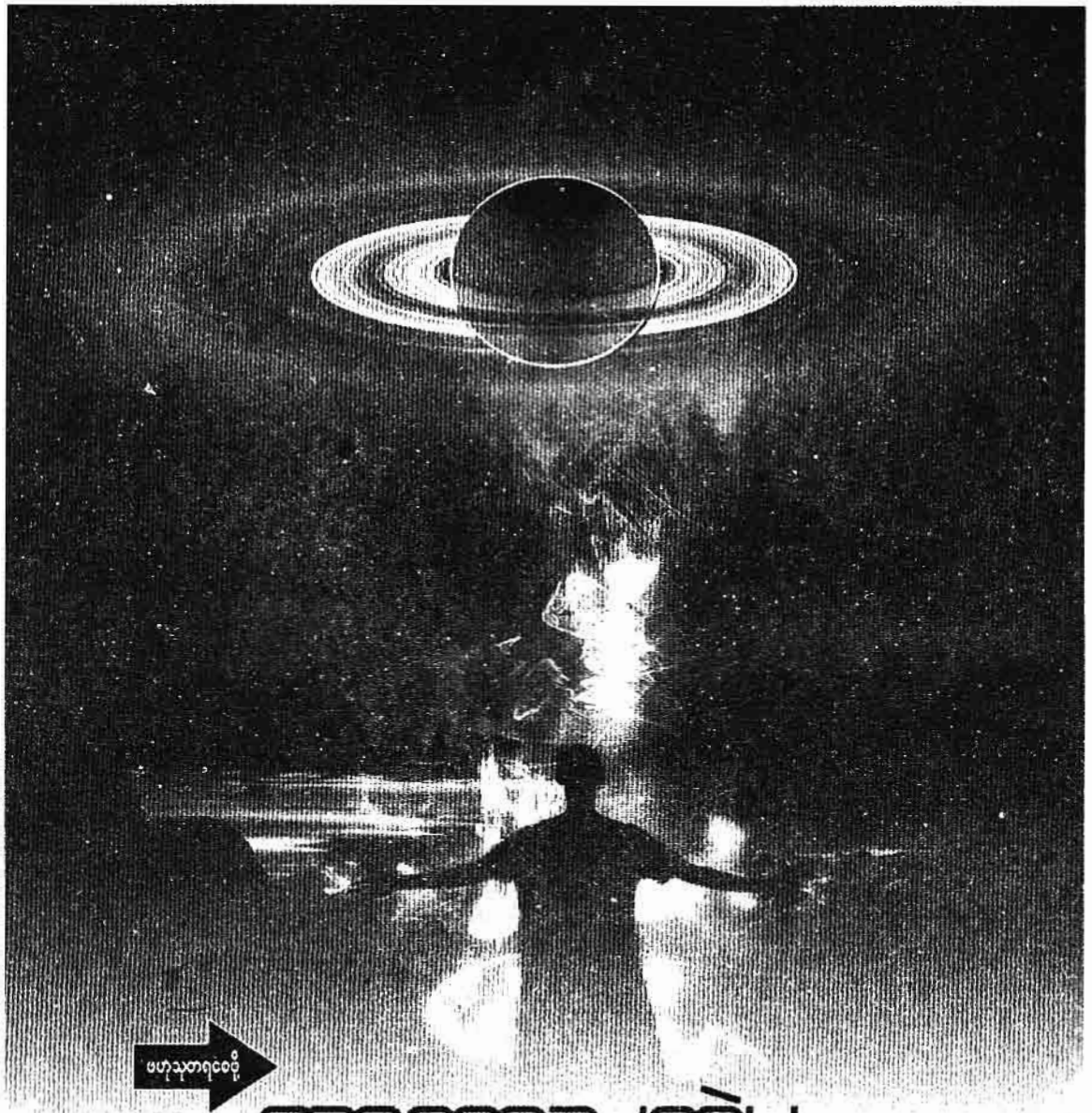
လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ လူမျိုးခြား၊
နိုင်ငံခြားသား မင်းစိုးရာဇာနှင့် ဆက်နွယ်
သောလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထီး
နာရီ၊ ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်၊ အထည်လုပ်ငန်းများ
အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။
ပြည်တွင်းပြည်ပ စီးပွားရေးခရီး သွားရ
မည်။
လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ အကြီးအကဲ၊
ဆရာသမားထံမှ အကူအညီ ရမည်။

တပည့်လက်အောက်ငယ်သား ဒုက္ခပေး
တတ်သည်။ သင်တန်းနှစ်ကြိမ်၊ ပညာ
နှစ်မျိုး သင်ယူလေ့လာရမည်။
အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်သူ
ထံမှ လက်ဆောင်ရခြင်း၊ သတင်းကောင်း
ကြားခြင်းကြုံတွေ့မည်။ စေ့စပ်လက်ထပ်
မင်္ဂလာ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်ထောင်
ဦးစီး လုပ်ငန်းတိုးတက်မည်။
ကျန်းမာရေး။ ။ အဆုတ်အအေးမိခြင်း၊
ရေချိုးမှား၊ လေနာ၊ ဝမ်းနာရောဂါ ဝေဒနာ
ခံစားရတတ်သည်။
အကျိုးပေးကဏန်း။ ။ ၂ အစ ၄
အဆုံး ၄ အစ ၂ အဆုံး အောင်တာလေ
ထီကို ထိုးပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်
တွင် အုန်း (၆) ညွန့်လှ၊ ဘုရား ရွှေ
သင်္ကန်း ကပ်လှူ၊ ရွှေသင်္ကန်းအတွက်
ငွေလှူပေးပါ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ

ဆရာကုဋီရ

အာကာသထဲမှ
အစွမ်းထက်သော သင်္ကေတများ
ဆရာဝင်း(သာဂိနွယ်)

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ကြီး
နောက်တွင် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီး
တည်ရှိသည်။ အာကာသဟင်းလင်းပြင်
ကြီးသည် အလွန်ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းပြီး
အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ အာကာသဟင်းလင်း
ပြင်ကြီးအတွင်းတွင် လူတို့၏ သာမန်
မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့နိုင်သော ဂြိုဟ်နက္ခတ်
တာရာများသည် သန်းပေါင်းများစွာ
ရှိသည်။

လူတို့၏ သာမန်မျက်စိဖြင့်
မမြင်နိုင်သော နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံများ
သီးခြားတည်ရှိနေသော တန်ခိုးကြီးနတ်
ကြီးများ၊ သိဒ္ဓိရှင်ကြီးများ၊ ထူးဆန်းသော
နာမ်လောကမှ သတ္တဝါကြီးများ၊ နာမ်ရပ်
ဖြင့် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်သည့် နာမ်ရပ်ဝတ္ထု
ပစ္စည်းများ ရှိပေသေးသည်။

ထို့ပြင် ယခုတင်ပြမည့် အစွမ်း
ထက်သန်တောများလည်း အာကာသကြီး
ထဲတွင် ရှိနေကြပြန်သည်။ ၁၅-၁၁-၂၀၁၄
ရက်က ကျွန်တော်၏ ဗေဒင်မကြာခဏ
လာမေးသည့် စာရင်းအင်းပညာရှင် မစန္ဒာ
က ကျွန်တော်တစ်ပါးမျှ မကြားဖူးသည့်

ရွှန်းနေပညာရပ်အကြောင်း ပြောပါသည်။
တိုင်းရောကတ်ပညာဖြင့် ဗေဒင်
ဟောသူများရှိရာ ထိုတိုင်းရောကတ်နည်း
ပညာက အင်္ဂလန်နဲ့ အခြားဥရောပနိုင်ငံ
များမှ လာသည့်ပညာဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု
ရွှန်းနေပညာက ဂျာမနီနိုင်ငံက လာတဲ့
ပညာရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သင်္ကေတအမျိုးမျိုး
ကို ဖော်ပြပြီး ထိုသင်္ကေတအမျိုးမျိုးရဲ့
အာနိသင်အစွမ်းများကို ဖော်ပြထား
ကြောင်း၊ ဤပညာတွင် နည်းပညာ သုံး
အုပ်စုရှိကြောင်း၊ နည်းပညာ (၁၈) မျိုး၊
နည်းပညာ (၂၄) မျိုး၊ နည်းပညာ (၃၁)
မျိုးပါတဲ့ စာအုပ်များရှိကြောင်း၊ ဤသုံးမျိုး
တွင် ဘယ်နည်းက မှန်ကန်တဲ့နည်းဆို
တာ သိချင်ပါကြောင်း ပြောပါသည်။ မစန္ဒာ
က ဤပညာရပ်သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား
ကြောင်း၊ ဤပညာရပ်ကို ဂျာမနီတို့က
စတင်ရေးသားခဲ့ကြောင်း၊ ဂျာမနီတို့က
လည်း ပညာကို လျှို့ဝှက်ထားကြောင်း၊
ဤပညာသည် အလွန်အမင်း အစွမ်း
ထက်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် လူမျိုး
တစ်မျိုးကိုပင် ပျက်စီးသွားအောင် ဆောင်

ရွက်နိုင်ကြောင်း၊ ဤပညာကို အတော်
အသင့် နားလည်ကြောင်း၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ အင်တာနက်တွင် မှားယွင်းပြီး
ရေးနေတာတွေ့ရ၍ မစန္ဒာက အမှန်ကို
ပြုပြင်ပေးရာက ၎င်းပညာကို လူငယ်
တချို့က သူ့အား အတင်းအဓမ္မ သင်ပေး
ရန် တောင်းဆိုနေရာ သင်ပေးသင့် မသင့်
လမ်းညွှန်ပေးရန် ကျွန်တော်ကို မေးလာ
ပါသည်။ မစန္ဒာက ဤပညာရပ်ကို ရွှန်းနေ
နတ်ကြီးက စတင်တီထွင်ခဲ့ကြောင်းလည်း
ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကို ဗေဒင်ကူညီ
ဟောပေးနေသည့် ဘုံဘောရှား မဟာ
တန်ခိုးရှင်ကြီးကို မေးကြည့်ရာ ဤရွှန်း နေ
ပညာရပ်နည်းပညာသုံးမျိုးတွင် ဘယ်နည်း
ပညာက မှန်ကန်တဲ့နည်းဟု ဖြစ်ကြောင်း
ပြောပါသည်။ ထို့ပြင် ဤပညာကို စတင်
ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် ရွှန်းနေနတ်ကြီးသည်
ဥရောပတိုက် အယ်လယ် (၁) တောင်ဆီ
တွင် သီတင်းသုံးကြောင်းလည်း ပြောပါ
သည်။ ကျွန်တော် ဥရောပတိုက် အယ်လယ်
(၁) တောင်တွင် သီတင်းသုံးသည့်

ရွှန်းနေနတ်ကြီးကို ပင့်လိုက်ရာ အနီ
ရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်
ဥရောပတိုက်သား အသက် (၇၅) နှစ်
အရွယ် အရပ်ခပ်ပုပု၊ မျက်လုံးတွေက
တောက်ပနေသည့် နတ်ကြီးတစ်ပါး ကြွ
ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ရွှန်းနေနတ်ကြီး ယခုလို
ကြွရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပထမ ပြောကြားလို
ပါသည်။ ဒီရှေ့မှာတဲ့ မစန္ဒာက ရွှန်းနေ
ပညာတွင် ပညာရပ်သုံးအုပ်စုရှိရာ ပညာ
ရပ် (၁၈) မျိုးပါတဲ့ စာအုပ်၊ ပညာရပ်
(၂၄) မျိုးပါတဲ့ စာအုပ်၊ ပညာရပ် (၃၁)
မျိုးပါတဲ့ စာအုပ်သုံးမျိုးတွင် ဘယ်စာအုပ်
က မှန်ပါသလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးနေ
ပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်စာအုပ်က မှန်ပါ
သလဲဆိုတာ နတ်ကြီးအနေနဲ့ ဖြေကြား
ပေးစေချင်ပါတယ်။

ရွှန်းနေနတ်ကြီး ။ ။ (....) မျိုး
ပါတဲ့ စာအုပ်က မှန်ပါတယ်။ (ဤပညာ
တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သို့မဟုတ်
ရပ်ရွာဒေသတစ်ခုလုံးကိုပါ ပျက်စီးဒုက္ခ

ရောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းပညာတွေ ပါရှိ
သည့်အတွက် ဤပညာကို အသုံးပြုပြီး
တစ်ဖက်လူကို ဒုက္ခပေးမည်စိုး၍ နည်း
ပညာသုံးမျိုး ဘယ်အမျိုးအစားမှန်သည်
ဆိုသည့် အဖြေကို စာရေးသူမှ လျှို့ဝှက်
ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်)

ကျွန်ုပ် ။ ။ မစန္ဒာက သူ့ကို လူငယ်
တချို့က အတင်းအဓမ္မ သင်ပေးပါဆို
နေရာ သင်ပြပေးရန် သင့်၊ မသင့် လမ်း
ညွှန်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ရွှန်းနေနတ်ကြီး ။ ။ မစန္ဒာကို
ဤပညာအနည်းငယ် သင်ပေးထားပါ
တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဤပညာတတ်သူ
ရှစ်ဦးသာရှိပါတယ်။ အာရှတိုက်က သုံးဦး
နှင့် ဥရောပတိုက်က ငါးဦးတတ်မြောက်
ပါတယ်။ မစန္ဒာက ဤပညာကို အခြား
တစ်ဦးအား သင်ပေးချင်လျှင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်
က ဤပညာကို အသုံးပြုပြီး တခြားပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးအား မတိုက်ခိုက်၊ မနှောင့်ယှက်
ပါဘူးလို့ အာမခံလျှင် သင်ပေးပါ။
အကယ်၍ မစန္ဒာ သင်ပေးလိုက်သူက
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပညာကို အသုံးပြု

ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့သော် မစန္ဒာ အသတ်ခံ
ရပါလိမ့်မယ်။

မစန္ဒာက ဒီလိုဆို သင်မပေးရဲ
ပါတူးဟု ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ရွှန်းနေနတ်ကြီး
ကျွန်တော့်ကို နည်းတစ်နည်းလောက်
သင်ပေးပါ။

ရွှန်းနေနတ်ကြီး ။ ။ သင်ပေးပါ
မယ်။ အောက်ဖော်ပြပါ သင်္ကေတဟာ
အစွမ်းသိဒ္ဓါငါးမျိုးရှိပါတယ်။

၁။ ငွေကြေးကို ရရှိစေနိုင်ပါတယ်။
၂။ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ရရှိစေပါတယ်။
၃။ မိမိချစ်ခင်စေလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ
ပေါ်တွင် ဤသင်္ကေတကို တင်ထားခြင်း
ဖြင့် မိမိကို ချစ်ခင်လာစေနိုင်ပါတယ်။
သုံးရက်တင်ထားရပါမယ်။

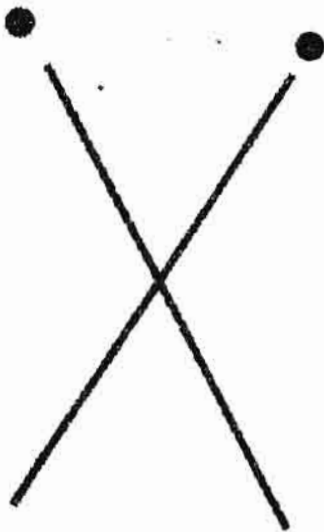
၄။ အသီးသီးသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင်
ဤသင်္ကေတကို ကပ်ထားခြင်းအားဖြင့်
အသီးတွေ ယခင်ကထက် ပို၍ သီးစေ
နိုင်ပါတယ်။

၅။ အခက်အခဲတွေကို လွန်မြောက်နိုင်
ပါတယ်။ ဤသင်္ကေတကို အိမ်ထောင်

သို့မဟုတ် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ဆောင်ထား
ရုံမျှနှင့် ငွေကြေးကို ရစေနိုင်ပါတယ်။
စည်းလုံးညီညွတ်မှုပြုကွဲနေတဲ့ မိသားစု
တွင် အိမ်ထဲ တစ်နေရာရာ ကပ်ထားခြင်း
ဖြင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြန်လည်ရရှိစေ
နိုင်ပါတယ်။ အခက်အခဲတွေ လွန်မြောက်
ရန်အတွက် အခက်အခဲတွေကို စာနဲ့
ရေးပြီး ၎င်းစာရွက်ပေါ်တွင် ဤသင်္ကေတ
ကို တင်ထားခြင်းဖြင့် အခက်အခဲများမှ
လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုရေးပါ။

ကြက်ခြေခတ် အပေါ်ပိုင်း မျဉ်းနှစ်ကြောင်း
ထိပ်၌ အစက်အပြောက်နှစ်ခုရေးပါ။ ဤ

ကဲ့သို့ ရေးသားရာမှာ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင်
မင်အနက် သို့မဟုတ် နက်ပြာနဲ့ ရေးပါ။
အခြားမင်အရောင်များနဲ့ မရေးပါနဲ့။
ကွန်ပျူတာ စာပုံနှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်လည်း
ရတယ်။ ညအချိန်မရေးဆွဲရပါ။ မနက်
ပိုင်း နေထွက်ပြီးမှ ရေးရပါမည်။ မွန်းလွဲ
ပိုင်းအချိန်မှာလည်း မရေးရပါ။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဤသင်္ကေတလေးက
ဂါထာမန္တန် တစ်ဝံ့တစ်ရာ မရွတ်မဖတ်၊
သိဒ္ဓိမတင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် စွမ်းအင်
တွေ ရှိနေရတာလဲ။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ ဤသင်္ကေတ
တွေက အာကာသကြီးထဲမှာ မြောက်မြား
စွာ ရှိပါတယ်။ အာကာသထဲက ဤ
သင်္ကေတလေးက ဖူးထက်ကပြောခဲ့တဲ့
စွမ်းအင်ငါးမျိုးရှိပါတယ်။ အာကာသထဲက
ဤသင်္ကေတရဲ့ စွမ်းအင်တွေက ဤရေတဲ့
သင်္ကေတထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး စွမ်းအင်
တွေ ရလာတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်ကြီးက ဤပညာ
ကို လူသားဘဝက တတ်မြောက်တာ
လား။ သို့မဟုတ် နတ်ကြီးဖြစ်မှ တတ်

မြောက်တာလား။
ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ နတ်ကြီးဖြစ်မှ
တတ်မြောက်တာပါ။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဤပညာကို နတ်ကြီး
တို့က လူသားတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
ဘယ်လောက်က သင်ပေးခဲ့တာလဲ။
ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ ဤပညာကို
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ လောက်က
သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်ကြီးက ဤပညာကို
နတ်ဘဝကျမှ တတ်မြောက်တယ်ဆို
တော့ လူ့ဘဝတုန်းက ဘယ်မှာလူဖြစ်ခဲ့
တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်
က ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပါရစေ။
ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်က ဂရိနိုင်ငံမှာ
လူဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ လယ်သမားလား။ နိုင်ငံ
ဝန်ထမ်းလား။
ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။
ပန်းပဲဆရာပါ။ ဓားတို့ လှံတို့ ခိုင်ခံ့
သံချပ်ကာအင်္ကျီ၊ သံခေါင်းပွပ်တွေ

စစ်သားတွေအတွက် ပြုလုပ်ပေးရပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ကွယ်လွန်တော့ နတ်
ဖြစ်တာလား။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ အသက်
(၇၀) လောက်မှာ ကွယ်လွန်ပါတယ်။
ကွယ်လွန်တော့ နတ်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ လူ့ဘဝတုန်းက နာမည်
က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ လူ့ဘဝနာမည်
က စီဂျာရွှန်းနေးပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်ဘဝမှာ ဤထူးဆန်း
တဲ့ သင်္ကေတတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပညာ
က ဘယ်လိုတတ်မြောက်တာပါလဲ။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့
ဂရိမှာ အဲဒီခေတ်က နတ်တွေက အဆင့်
သုံးဆင့်ရှိပါတယ်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊
တတိယအဆင့် နတ်ဆိုပြီး သုံးဆင့်ရှိပါ
တယ်။ ကျွန်ုပ်က တတိယအဆင့်ရှိတဲ့
နတ်ပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ်က နတ်စည်းကမ်း
တစ်ခု ဖောက်ဖျက်မိတယ်။ အဲဒီ နတ်
စည်းကမ်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့
နတ်မင်းကြီးက နတ်သားတစ်ယောက်ကို

နတ်သမီး ၁၃ ယောက်ထက် ပိုမယူရလို့
သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကျွန်ုပ်က နတ်
သမီး ၁၃ ယောက်ကို တရားဝင်ယူပြီး
နတ်သမီးသုံးယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း
ပေါင်းသင်းပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို အုပ်ချုပ်
တဲ့ နတ်မင်းကြီးသိသွားပြီး အပြစ်ပေးပါ
တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကြိုးနဲ့
တုပ်ပြီး ဇောက်ထိုးဆွဲထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်
ပေးပါတယ်။ ၁၈ ရက်တိတိ ဇောက်ထိုး
ဆွဲထားခံရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ကောင်းကင်ကြီးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးမြင်နေ
ရပါတယ်။ သုံးရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ
အာကာသထဲမှာ ယခု ကျွန်ုပ်ပြောမည့်
သင်္ကေတတွေ မြင်လာပါတယ်။
သင်္ကေတတစ်ခုချင်း စိုက်ကြည့်ရင်း သူနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စွမ်းအင်တွေကို အလိုလို
သိလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ သင်္ကေတ (...)
ဖို့ မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီမြင်ရတဲ့ သင်္ကေတ
တွေရဲ့ အာနိသင်တွေကို သိလာပါတယ်။
အဲဒီပညာတွေကို လူတွေဆီရောက်အောင်
လူတစ်ယောက်ကို စိတ်အာရုံကတစ်ဆင့်
သင်ကြားပေးပါတယ်။ အဲဒီလူကမှ

တစ်ဆင့် သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့သူများကို သင်
ကြားပေးပါတယ်။ အဲဒီပညာကို လက်ဆင့်
ကမ်းသင်ကြားပေးလာရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
၂၀၀ ခန့်က ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ စာအုပ်အဖြစ်
ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ စာအုပ်က ယခု မူကွဲ
သုံးမျိုးရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်ဖြစ်
တာလဲ။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ ပထမကတော့
မူကွဲမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပထမစာအုပ်ရိုက်
ပြီး နှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်ကြာတော့
တချို့က ဤပညာကို အသုံးချပြီး လူတွေ
ကို သေကျေပျက်စီးအောင် ဆောင်ရွက်
လာကြတဲ့အတွက် နောက်ထပ် မူကွဲ
နှစ်မျိုးကို ဆရာကြီးတစ်ဦးက ထပ်မံ
ရိုက်နှိပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဟာ
က အစစ်အမှန်ဆိုတာ မသိအောင်
မခွဲခြားနိုင်အောင် ပြုလုပ်တာပါ။ ပညာရပ်
ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ရွှန်းနေးနတ်ကြီး အဲဒီ
ပညာရပ် ကျွန်တော့်ကို အကုန်လုံး သင်
ပေးနိုင်ပါမည်လား။

ရွန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ သင်ပေးပါ
မယ်။ ဤပညာရပ်ကို ကမ္ဘာပေါ်က
ပျောက်ကွယ်မသွားစေချင်ဘူး။ ဤပညာ
ရပ်ကို သင်ပေးရန် သင်တစ်ဦးတည်းသာ
ကျွန်ုပ်လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်မီ
တဲ့အတွက် သင်ပေးချင်တာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခု နတ်ကြီးရဲ့ ရွန်းနေး
ပညာကို သင်ပေးလိုရပြီလား။

ရွန်းနေးနတ်ကြီး ။ ။ သင်ပေးပါ
မယ်။ ဤပညာတတ်မြောက်သူတွေ
လိုက်နာရမည့်များကို ကြိုတင်အသိပေး
လိုပါတယ်။ လိုက်နာရမည့် သတ်မှတ်
ချက်များကတော့ -

၁။ ရေတွင်းထဲ၊ မြေကြီးတွင်းထဲ မဆင်း
ရပါဘူး။

၂။ အဝါရောင်ကို မဝတ်ဆင်ရပါဘူး။

၃။ လွင်တီးခေါင်ကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ
လေးလံတဲ့ အထုပ်အဝတ်တွေကို မသယ်
ဆောင်ရပါဘူး။

ဤပညာကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးကို အောက်ပါအချက်နှစ်ချက်နဲ့
ပြည့်စုံလျှင် သင်ပေးလို့ရပါတယ်။

(က) စိတ်နေစိတ်ထား မှန်ကန်
ကောင်းမွန်သူ ဖြစ်လျှင်၊

(ခ) ဤပညာနဲ့ စီးပွားမရှာပါလို့ ကတိ
သစ္စာပြုလျှင်၊

ရွန်းနေးနတ်ကြီးက နောက်
တစ်နေ့ မနက်တွင် ကြွရောက်ပြီး ရွန်းနေး
ပညာကို အပြည့်အစုံသင်ကြားပေးပါတယ်။
နတ်ကြီးသင်ကြားပေးသည့် အချက်များ

အနက် သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ပျက်စီး
အောင်ပြုလုပ်နိုင်သော၊ လူအများကို
ထိခိုက်စေနိုင်သော နည်းပညာများကို
ချန်လှပ်၍ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အများ
အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သော နည်း
ပညာ ခုနစ်မျိုးကို စာဖတ်သူတို့ လေ့လာ
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဝ.-ငပြုလိုက်ရပါသည်။

**၁။ ရန်အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်နိုင်တဲ့ သင်္ကေတ**

စက်ဝိုင်းခြမ်းတစ်ခု ရေးဆွဲပါ။
အပေါ်က အစက်အပြောက်လေးတွေ
ရေးပါ။

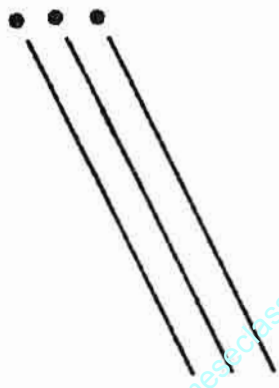

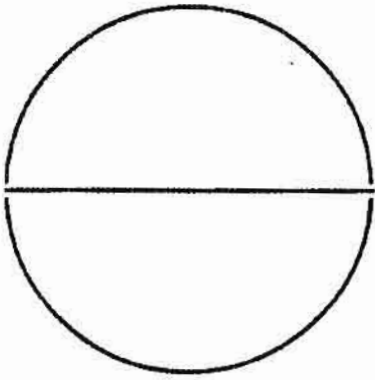
ဤသင်္ကေတ အမှတ်အသား
သည် ရန်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်
တယ်။ ရန်သူမမြင်အောင် ကွယ်ထားနိုင်
ပါတယ်။

**၂။ စိတ်ချမ်းသာမှုကို
ရစေနိုင်သည့် သင်္ကေတ**

ခေါင်လိုက်မျဉ်း သုံးကြောင်း
ဆွဲပါ။ ၎င်းမျဉ်းသုံးကြောင်းထိပ်တွင်
အစက်အပြောက် သုံးပြောက်ရေးပါ။

ဤသင်္ကေတကို ဆောင်ထား
ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရစေနိုင်
ပါတယ်။

၃။ ပဋိပက္ခဖြစ်နေလျှင်

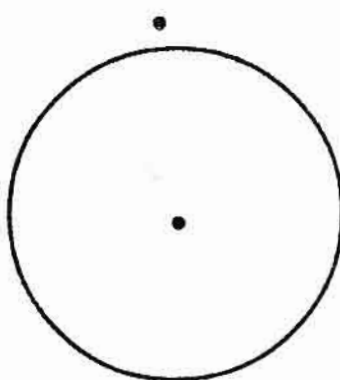
အေးငြိမ်းစေနိုင်သည့် သင်္ကေတ

အလယ်မျဉ်းတစ်ကြောင်း
ဆွဲပါ။ ၎င်းမျဉ်းရဲ့ အထက်အောက် ပုံပါ
အတိုင်း စက်ဝိုင်းခြမ်းနှစ်ခြမ်းဆွဲပါ။
စက်ဝိုင်းခြမ်းများသည် အစွန်းနှစ်ဖက်တွင်
မျဉ်းကိုမထိဘဲ အနည်းငယ် ဟထားရ
မည်။ ဤသင်္ကေတ၏ စွမ်းအင်သည်
ရပ်ရွာအတွင်း ပဋိပက္ခဖြစ်နေလျှင် လမ်း
ဆုံလမ်းခွဏ့် ကပ်ထားရမည်။ ပဋိပက္ခကို
အေးငြိမ်းစေပါတယ်။

၄။ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို

ရစေသည့် သင်္ကေတ

စက်ဝိုင်းတစ်ခုရေးပါ။ စက်ဝိုင်း
ရဲ့ အလယ်က အစက်အပြောက်တစ်ခု၊

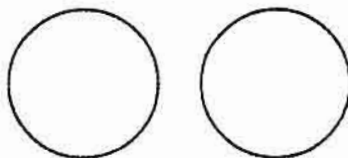

စက်ဝိုင်းအပေါ်က အစက်အပြောက်တစ်ခု
ရေးပါ။ ဤသင်္ကေတကို ရေစိမ်သောက်
လျှင် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို ဖြစ်စေပါ
တယ်။

၅။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို

ရရှိစေမည့် သင်္ကေတ

စက်ဝိုင်းနှစ်ခုရေးဆွဲပါ။ စက်ဝိုင်း
တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အရွယ်ညီရမည်။ ဤ
သင်္ကေတကို ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု၊ မိတ်ဆွေ
များရဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို ရရှိစေနိုင်ပါတယ်။

၆။ လူအုပ်စုနှစ်စု တစ်ဖက်နှင့်

တစ်ဖက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို

ရရှိစေသည့် သင်္ကေတ

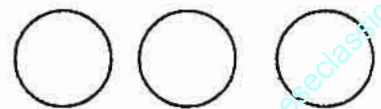
မျဉ်းကောက်တစ်ကြောင်း ဆွဲ
ပါ။ မျဉ်းကောက်၏ အစွန်းနှစ်ဖက်တွင်
စက်ဝိုင်းတစ်ခုစီ မျဉ်းကောက်နှင့် မထိဘဲ
ဆွဲပါ။ ဤသင်္ကေတ၏ စွမ်းအင်သည်
လူအုပ်စုနှစ်စု တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်
ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို ရစေနိုင်ပါတယ်။ ဤ
အုပ်စုနှစ်စု၏ သက်ဆိုင်ရာရုံးအဆောက်
အဦများတွင် ကပ်ထားရပါမယ်။

၇။ လူအများ ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုကို

ရရှိစေနိုင်သည့် သင်္ကေတ

အရွယ်ညီစက်ဝိုင်းသုံးခုဆွဲပါ။
ဤသင်္ကေတ၏ စွမ်းအင်သည် လူအများ
ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုကို ရစေနိုင်ပါတယ်။
သက်ဆိုင်ရာ ရုံးအဆောက်အဦနေရာ
ဒေသကို ကပ်ထားရမယ်။

ရွှန်းနေးနတ်ကြီးမှ တစ်ဦးချင်း	တွင် ဆွဲ၍ဖြစ်စေ ဆောင်နိုင်ပါတယ်။	အရပ်မနိမ့်မမြင့်သူကို	၉ ဂဏန်း
ဆောင်ရမည့် ဂဏန်းများကိုလည်း ပေးပါ		အရပ်မနိမ့်မမြင့် သူကို	၃ ဂဏန်း
တယ်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့်	ပုဂ္ဂိုလ်အရွယ်အစားလိုက်	အရပ်မနိမ့်မမြင့် ပိန်သူကို	၄ ဂဏန်း
အသက်ရှည်ကျန်းမာစေခြင်း လိုအပ်ဆန္ဒ	ဆောင်ရွက်ရမည့် ဂဏန်းများ	အရပ်ပုသည်ဖြစ်စေ၊ မြင့်သည်ဖြစ်စေ	
များ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါ	အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်သူကို	၅ ဂဏန်း	အလွန်အလွန် သူကို
တယ်။ ဂဏန်းကိုဆောင်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်	အရပ်ရှည်ပြီး သူကို	၂ ဂဏန်း	ရေ့လဆက်ရန်
အကွရာဖြင့် ဆောင်ရန်ဖြစ်ပါတယ်။	အရပ်ပုပြီး ပိန်သူကို	၈ ဂဏန်း	သတ္တဝါများ ကျန်းမာချစ်သာကြပါစေ
လက်စွပ်ကွင်းဝတ်၍ဖြစ်စေ၊ လည်ပင်း	အရပ်ပုပြီး သူကို	၆ ဂဏန်း	ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

[ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။]

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

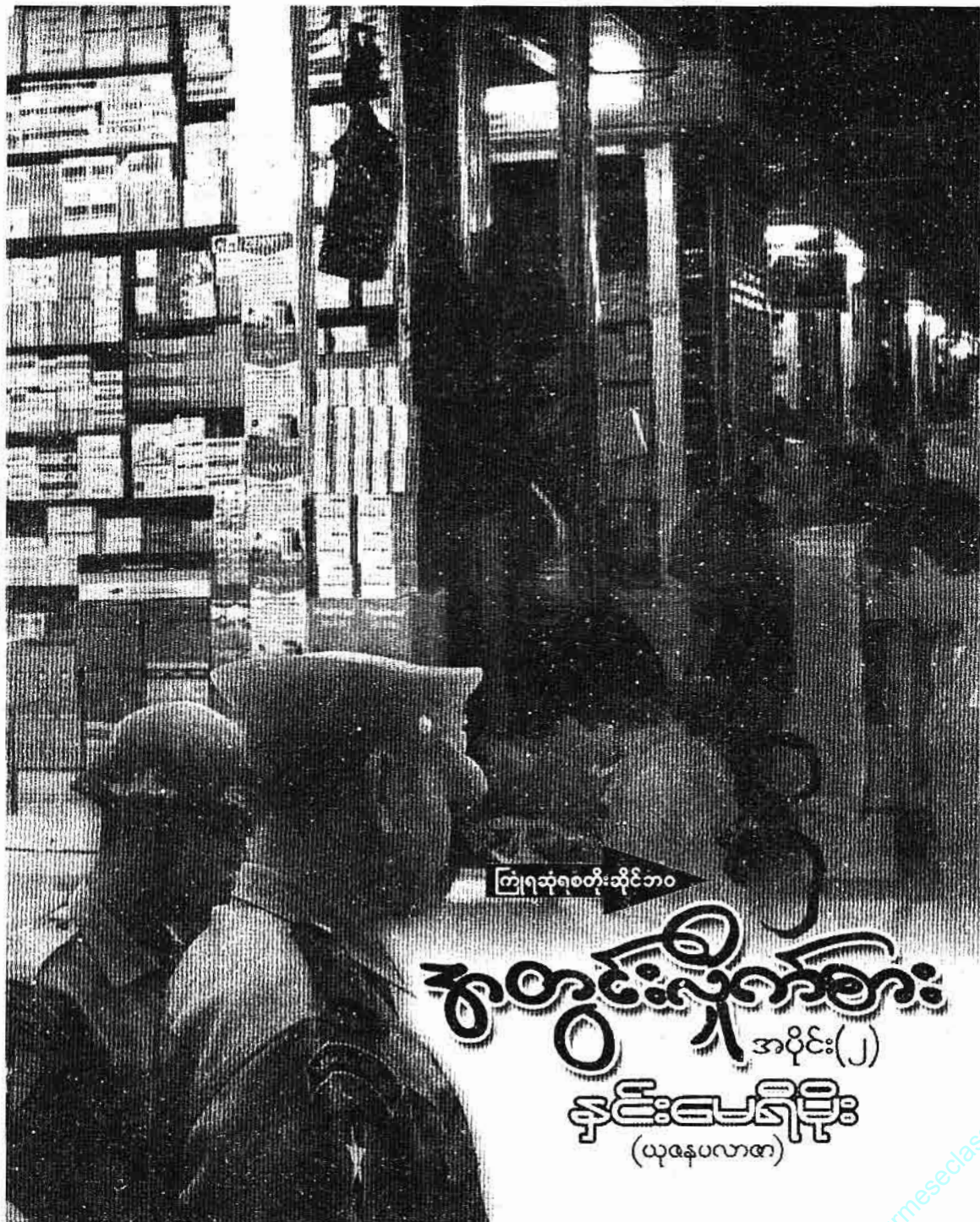
ဝိသုဒ္ဓိရတနာ

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်ဖြတ်ဖြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အဝန်း (၉)၊ ရန်ကုန်အောင်လမ်းသွယ် (၃)၊ ရန်ကုန်-မြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

ကြာရသံတိုးဆိုင်ဘဝ

နတ်လူကစား

အပိုင်း(၂)

နှင်းပေါ်ဦး

(ယုဒနပလာဏ)

ယခင်လမှအဆက်

သွားပြီဖြစ်သော ပြောင်ထက်ကို သွား
ရောက် ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ရဲသတင်းပေး

လည်း ငါးထောင်တန်တွေဝေလို့ ငွေ
အရမ်းရွှင်နေတယ်လို့ သတင်းရထား
တယ်။ အဲဒီကောင်များလား မသိဘူး။

ကမ္ဘာလောကကြီးသည်

တစ်ဦးဖြစ်သူ ပြောင်ထက်၏ ဦးလေးက
တာဝန်ခံကာ ပြောင်ထက်ကို ရှာဖွေပြီး
ရဲစခန်းသို့ အပ်နှံခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
ပြောင်ထက်ထံမှ ဝန်ခံချက်ကို မရရှိခဲ့

“ဟုတ်လား ဆရာ။ သူက
ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဆရာတို့ သေချာ
စုံစမ်းပေးပါဦးဆရာရယ်”

နေမင်းကြီးကို ဆီးကြိုတစ်လှည့် လမင်း
ကြီးကို နှုတ်ဆက်တစ်လှည့်ဖြင့် အကြိမ်
ကြိမ် လည်ပတ်နေသည်။ ဤအဖြစ်ကို
ယခင်ကတော့ ဒေါ်ခင်မမလေး သတိ
မထားမိခဲ့။ ယခုတော့ ဒေါ်ခင်မမလေး
သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်ရေတွက်နေမိသည်
မှာ အကြိမ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

သလို တရားခံဖြစ်နိုင်ချေရှိသူ၏သတင်း
အစအနလည်း ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“အေးပါ . . . အေးပါ။ ငါတို့
ထပ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်ခင်မမလေးက ရဲဝန်ထမ်းများအပေါ်
ဖိအား တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခြင်းမပြုခဲ့သဖြင့်
တရားခံဖြစ်နိုင်ချေစာရင်းဝင် “ပွကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် ဆရာ။ ထူးတာရှိရင် ကျွန်မကို
ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေးပါနော်”

နောက်သို့လည်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း
မရှိခဲ့ကြချေ။

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းပါ
ပြီ”

နေထွက်ချိန်မှာ ဆိုင်စဖွင့်ပြီး
လမင်းပေါ်လာချိန်မှာ အိမ်ပြန်သည်
ဒေါ်ခင်မမလေးသည် ဆိုင်တွင်းသို့
အကြိမ်ကြိမ် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ကာ
ရွှေထည်နှင့် ငွေကြေးများကို တတိတီးဖြင့်
ခိုးယူသွားခဲ့သော ဖောက်ထွင်းသူခိုးမှာ
မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း
ရဲများ ဖော်ထုတ်ပေးမည့်နေ့အား စောင့်
မျှော်နေခဲ့သည်မှာလည်း ရက်ပေါင်း ၃၀
ကျော် ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်မဆိုင်
အဖောက်ခံရတာ လန့်ချိပြီးကြာလာပြီ။

xxx

ခုထိ တရားခံ မတွေ့သေးဘူးလား ဆရာ”
“အေးဟ . . . ပြောင်ထက်

ရဲစခန်းသို့သွား။ ရောက်ရန် ဝန်
လေးလှသော ဒေါ်ခင်မမလေးသည် ဖုန်း

နောက်ကို လိုက်ပေမယ့် သူမဟုတ်ဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ညည်းတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်
လုပ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ကောင်လေးတစ်
ယောက် KTV မှာ သူနဲ့မတန်မရာ Red

ဆက်၍သာ တရားခံသတင်းကို မေးမြန်း
စုံစမ်းနေရသည်။ “ဘယ်သူ သူခိုးလဲ”
ဟူသော မေးခွန်းနှင့်အတူ အနီးကပ်
ရန်သူများဖြစ်လေမလား။ မြွေပွေးများ

Label ကို ထောင်လို့၊ Waiter တွေကို

ခါးပိုက်ပိုက်မိလေရောသလား။ နောက်

ရဲဝန်ထမ်းများက အလုပ်ထွက်

ကျောများ ဓားနဲ့အထိုးခံရတော့မှာလား အစရှိသော “လား” ပေါင်းများစွာကလည်း တရားခံစစ်စစ်ကို သိချင်တော့အား ပြင်း ထန်လာစေသည်။

ဒေါ်ခင်မမလေးသည် မမြသော လောကဓံတရားကြောင့် ရွှေ၊ ငွေ ဥစ္စာ များ ခိုးဝှက်ခံရသည့်အပေါ် နှမြောစိတ် မဝင်မိသော်လည်း မိမိအနားရှိ သစ္စာ စောင့် အပါးတော်မြဲ ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟများအပေါ် သံသယစိတ် ဖြင့် မကြာ မကြာ ပြစ်မှားနေရသည့် အပေါ် စိတ်ရတက်မအေး ဖြစ်လာရ သည်။

ထို့ကြောင့် ကြံရာမရဖြစ်ကာ အကြားအမြင်ရသည့် ဆရာတစ်ယောက် နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းရန် ကြိုးပမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို...”

ဆရာ ကျွန်မဆိုင်ထဲကို သူခိုးဝင်ခိုးသွားတဲ့ အတွက် တရားခံ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာဆရာများ မြင်မလား လို့ ဆရာဆီ လာမေးချင်ပါတယ် ဆရာ

ကျွန်မ ဘယ်အချိန်ကို အရောက်လာခဲ့ ရမလဲ ဆရာ”

“မေးတာကတော့ မေးလို့ရပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အခု ခရီး ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ် နောက်အပတ် မှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ် ဒါကြောင့်နောက် အပတ်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါလား။”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ဒေါ်ခင်မမလေးသည် ကြံမိကြံ ရာ အားကိုးစရာ ရှာကာမှ ရဲလည်းမနေရ အကြားအမြင်ဆရာလည်း မနေရ နှင့်လွှတ်နေသော သူခိုးကပဲ ကံကောင်း နေလေရောသလား။ တရားခံဖမ်းသည့်ရဲ ဝန်ထမ်းများကပဲ ညံ့နေပေရောသလား။ ဒေါ်ခင်မမလေး၏ စိတ်နှလုံးပြီးနွမ်းရမည့် အချိန်အခါ ဂြိုဟ်နက္ခတ်ခွင်ထဲသို့ပဲ ရောက်နေလေရောသလား။

“အင်း...ဘယ်သူ တရားခံလဲ” ဘယ်သူ သူခိုးလဲ။

သိချင်စမ်းပါတိတော့ “ဟိုက ရပ်နေတဲ့ကလေး...ဘာလို့လို့လဲ

ပြောလေ” ဆိုသည့် ဝယ်ယူသူများ ရှုပ်ရှက် ခပ်နေချိန်တွင် လူအများအကြား၌ ခပ် နွမ်းနွမ်းပုံစံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မယောင်မလည်ဟန်ဖြင့်ရပ်နေသည့်ကို သတိထားမိသဖြင့် ဒေါ်ခင်မမလေးက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“စီပလက် တစ်ကန်ပေးပါ။ အမြဲဝယ်နေကျ ရှစ်ရာပါ။ ဒီမှာကတော့ ၇၅၀ ပဲရောင်းတယ်။ သမီး ရော့ ငါးဆယ် ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ”

“ကျွန်မကို ဒီဆိုင်လိပ်စာကတ် လေးပေးပါ”

ဆိုသည့် လူကျူ၍ မအားမလပ် ဖြစ်နေချိန်၌ စီပလက် တစ်ကန်ဝယ်ပြီး ဆိုင်လိပ်စာကန်တောင်းသည့် ကလေးမ ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲ၌ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလို ထင်လိုက်မိသည်။ ကလေးမလေး ပုံစံကလည်း ဆိုင်လိပ်စာ တောင်းရလောက်အောင် အထင်ကြီးစရာ မရှိ ဖြစ်နေသည်။အထူးသဖြင့် လူတန်း စားမရွေး ဖုန်းများ ပလူပျံအောင် ဆက်ခိုင်း သည့် ခေတ်အချိန်အခါ မဟုတ်သဖြင့်

ဖုန်းဆက်၍ ပစ္စည်းမှာယူလိုသူလောက်
သာ ဆိုင်လိပ်စာတောင်းတတ်ကြသည်။

ယခု ဤကလေးမက အဝတ်

အစားပင် တင့်တယ်အောင်မဝတ်ဆင်နိုင်
သည့် “ဆင်းရဲသူမ”သာသာ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကလေးမလေးကို ဆိုင်လိပ်
စာကဒ် တစ်ခုပေးလိုက်ပါကွယ်” ပြောပြော
ဆိုဆိုဖြင့် ဒေါ်ခင်မမလေးက ဆိုင်လိပ်စာ
ကဒ်ကို လှမ်းယူပြီး ပေးလိုက်ရာ အမျိုး
သမီးလေး မျက်နှာက သိသိသာသာဝင်းပ
သွားသည်။

ဒီ အမျိုးသမီးလေးသည်
စီပလက်ကို ဝယ်ချင်တာလား ဆိုင်လိပ်စာ
ကဒ် လိုချင်တာလား...

ဒေါ်ခင်မမလေးမှာ အလုပ်များ
နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် အတွေးနယ်ခဲ့ရန် အခွင့်
မသာခဲ့တော့ချေ။

x x x

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ကဲ့ . . .
ကျွန်တော် မာန်သစ္စာပါ . . . ဟုတ်ကဲ့
ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ စိတ်ချပါ . . .

ပြောသာပြောပါ ခင်ဗျာ . . . ခင်ဗျား . . .
ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ . . . အော် . . . အင်း
အင်း ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ကိုမာန်သစ္စာ၏ ဖုန်းစကားပြော
သံက နေ့စဉ်ဈေးရောင်း ဈေးဝယ် စကား
ပြောဟန်နှင့် မတူဘဲ ထူးခြားလွန်း
နေသည်။ တစ်ဘက်မှပြောနေသည်ကို
နားထောင်နေသည်မှာလည်း တော်တော်
ကို ကြာနေသည်။

ကိုမာန်သစ္စာ ဖုန်းပြောပြီသည်
အထိ စောင့်ဆိုင်းရင်း ဒေါ်ခင်မမလေးမှာ
သိချင်စိတ်ကို သည်းခံမျှသိပ်နေရသည်။

“ကိုမာန်တော့ ဘာတွေကြိတ်
ပြီး လုပ်နေလဲမသိဘူး”

ပြဿနာ တစ်ခုခုနှင့်ရင်ဆိုင်နေ
ရသည့်ဟန် ကိုမာန်၏ အမူအရာနှင့်အတူ
အမြဲလျှို့ဝှက်တတ်သော ကိုမာန်အတွက်
စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဒေါ်ခင်မမလေး စိတ်
ထဲ၌ကြိတ်၍ အတွေးနယ်ခဲ့ ကြည့်နေ
ပြန်သည်။

“ကလောက်”
ဖုန်းချလိုက်သံနှင့် အတူ

ကိုမာန်သစ္စာ၏ နှုတ်ထွက်စကားကို
ဒေါ်ခင်မမလေး မျှော်လင့်စောင့်စား
နေမိသည်။

“သူ . . . လျှို့ဝှက်ထားဦးမှာ
လား။ ဖွင့်ပြောပြမှာလား . . .”

“အခု ဖုန်းဆက်တဲ့အမျိုးသမီး
နာမည်က ဂျက်မတဲ့။ သူသိနေတာကြာ
ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဖွင့်မပြောရဲလို့ ငြိမ်နေခဲ့
တယ်တဲ့။ အခုတော့ ဒီညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် လူပါးဝလွန်းပြီး အောက်ခြေ
လွတ်နေတာ မခံရနိုင်လွန်းလို့ ဖွင့်ပြော
ရတာပါတဲ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က
ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးကြည့်တော့
အငယ်ကောင်က ကိုယ်တို့ဆိုင်မှာ အလုပ်
လုပ်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ ဗိုလ်သိုတဲ့။
ဗိုလ်သို ဆိုတာကိုယ်တို့ဆိုင်မှာ မကြားဖူး
ပါဘူး။ ဘယ်သူကိုများပြောပါလိမ့် . . .

နားထောင်နေသူကိုပါပြန်၍
ပဟေဠိဖွဲ့တတ်သော ကိုမာန်သစ္စာက
စကားကို ရှေးဆက်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း မျက်မှောင်ကြဲ၍ စဉ်းစားခန်းသစ်
နေပြန်သည်။

“ကဲ...ဆက်ပြောပါ ကိုမာန်
သစ္စာရယ်...”

ကိုမာန်စကားက မရှင်းရှင်းနဲ့
ဒီမှာသိချင်လှပြီ။ ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

ဒေါ်ခင်မမလေးက စိတ်မရှည်
စွာဖြင့် စကားကို တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။

“အေး...အဲဒီ ဂျက်မက
ကိုယ်တို့ ဆိုင်က အလုပ်သမားဟောင်း
ရဲ့ အကိုနဲ့လင်မယားပါတဲ့။ အဲဒါ လင်
မယားနှစ်ယောက် ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်ကြ
ပြီး ဒီနေ့ မနက်တော့ ရိုက်ကြ ချကြနဲ့
ရဲစခန်းထိ ရောက်သွားကြတယ်တဲ့။”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့
လဲရှင်”

“ဆိုင်မဆိုင် ဆက်ပြီးနားထောင်
လေ။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီကမှ စတာလေ။
ရဲစခန်းက ပြန်ရောက်လာတော့ ဂျက်မ
ကို သူ့ယောက်ျားက သိန်းသုံးဆယ်ပေး
ပြီး ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတယ်တဲ့။ ဂျက်မ
မှာကလေးတစ်ယောက်ရှိတော့ဂျက်မက
ကလေးမှာ အဖေခေါ်စရာ မရှိမှာစိုးရိမ်လို့
ကွာမပေးချင်ဘူးတဲ့။

ဂျက်မ ခံပြင်းတာက ဆိုက်ကား
သမားဖြစ်တဲ့ သူ့ယောက်ျားမှာ ဘယ်လို

လုပ်ပြီး သိန်းသုံးဆယ်ရှိနိုင်မှာလဲ။ မြောက်
ထိပ်ပင်ကော် လုပ်နေတာက သူ့ယောက်ျား

ရဲ့ ညီ၊ ဒီအလုပ်သမားဟောင်း ဗိုလ်သိုက
ဒီဆီမှာအလုပ်လုပ်တုန်းက စားစရာတောင်

မရှိလို့ ဒီကမကြာမကြာ ကျွေးခဲရတဲ့အပြင်
နေစရာ အဆောင်ငါးမပေးနိုင်လို့ ဒီကထုတ်

ချေးပေးခဲ့ရတဲ့အထိ မွဲခဲ့တဲ့သူတဲ့။ အခု
တော့ ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်း ရေသန့်

အရောင်းဆိုင်ဖွင့်ပြီး တပည့်တွေ
တစ်ပုံကြီးနဲ့ အကောင်းစား ဟန်းဖုန်းနဲ့

“ရွှေဟန်းချိန်း လက်ကောက်” တဝင်ဝင်နဲ့
သူဌေးစတိုင် ဖမ်းနေပြီတဲ့။ အဲဒီဗိုလ်သိုက

ဒီဆိုင်က ပိုက်ဆံတွေ ရွှေတွေ အလီလီ
ခိုးခိုးနေတဲ့ သူခိုးတဲ့ သူကို သူ့ယောက်ျား

က ဖော်ကောင်လုပ်တာ သိရင်သတ်မှာ
တဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုလို သူကိုသိန်းသုံးဆယ်

ပေးပြီး ကွာရှင်းခိုင်းတဲ့ အပြင် နှိပ်စက်
ရိုက်နှက်လို့ ခုလို ဖွင့်ပြောပြ တိုင်တန်း

ရတာပါတဲ့”
ကဲ အဲဒီဗိုလ်သို ဆိုတာ ဘယ်

သူလိုထင်သလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”
“ဗိုလ်သိုဆိုတာ ဒီ့ဆီမှာ

အလုပ်လုပ်သွားတဲ့ ထွန်းလင်းဆိုတဲ့
ကောင်ပေါ့”

ပဟေဠိကို ဝင်ရောက် အဖြေ
ညှိပေးလိုက်သူက ကိုမာန်သစ္စာ၏ညီ

ကိုမာန်ဟုန်ပင်။ ကိုမာန်ဟုန်က ဒေါ်ခင်
မမလေးတို့ လုပ်ငန်းတွင် ကုန်ပစ္စည်းများဖို့

ဆောင်ရွက်၍ ဝင်ရောက်ပံ့ပိုး လုပ်ကိုင်ပေး
နေသူ ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ သူကဝက်ထမ်း

များနှင့် ပို၍ လက်ဖွန်းတတီး ရင်းနှီးသည်။
“ဒီကောင်က ဒီဆီမှာ မှတ်ပုံ

တင်ထား နာမည်နဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တာ။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကတော့ သူ

ကို ဗိုလ်သိုလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။ ဒီကောင်
က ဗီဇရှိတယ်ထင်တယ်။ ငသိုလုပ်တဲ့

နေရာမှာ ဗိုလ်တင်ရလောက်လို့ ဗိုလ်သို
လို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်တာလား

မသိဘူး။ အခုဒီကောင်က ဟိုဘက်
ရပ်ကွက်မှာ ရေသန့်ဘူး ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်

လေ။ ဒါကြောင့်မို့ထင်တယ်။ သူ့အလုပ်
ထွက်ခါစက ပစ္စည်းပိုသွားဖို့ သူ့ကိုးကဖော်

ဝင်ခေါ်ရင် သူကပျော်ပျော်ကြီး အမြဲလိုက်
တတ်တာ။ ခုနောက်ပိုင်း သူ့ကိုဝင်ခေါ်
ရင် ရှောင်ရှောင်နေတယ်။ ရှိရက်သားနဲ့
ရွာပြန်သွားလို့ သူ့လူတွေနဲ့ လိမ်ခိုင်းတယ်။
ငါလည်း သူ့ကို မသင်္ကာလို့ ပစ္စည်းပိုသွား
တိုင်း တမင် သူ့ဆီကို လှည့်လည်ဝင်ပြီး
ခေါ်ကြည့်နေတာ ဒီကောင်မီးတာ သေချာ
တယ်။ အခု သက်သေလည်း ရှိနေပြီ
ဆိုတော့ ရဲနဲ့ခေါ်ပြီး ဖမ်းလိုက်ရဲဘဲ”

ချက်ချင်းဆိုသလို ဒေါ်မမလေး
၏အားပေးတိုက်တွန်းချက်နှင့် အတူ
ကိုမာန်သစ္စာတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
ထွက်သွားကြသည်။ အလုပ်တစ်ဘက်လုပ်
ရင်း ဒေါ်ခင်မမလေး အပါအဝင် ဆိုင်ရှိ
ဝန်ထမ်းများက နောက်ဆက်တွဲ
ဇာတ်လမ်းကို မျှော်တလင့်လင့် ရင်မောစွာ
စောင့်စားရင်းဆိုင်၌ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ခန့်မှန်းခြေ နာရီ မိနစ်တံလေး
နှစ်ပတ်လောက် လည်သွားပြီထင်သည်။
ဦးမာန်သစ္စာတို့ ညီအစ်ကို ပြန်ရောက်
လာသည်။

ဦးမာန်သစ္စာ၏ ညီ ဦးမာန်ဟန်

က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ
အလုံးစုံကို အားပါးတရ ရှင်းပြသည်။
“ရဲတွေက လက်ညှိုးထိုး မျက်
မြင်သက်သေ ရှိပြီဆိုတာနဲ့ ချက်ခြင်းထ
လိုက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က
ကားနှစ်စီးနဲ့ သွားကြတာ ကျွန်တော်နဲ့
ဗိုလ်သိုက ရင်းနှီးတော့ ကျွန်တော်လည်း
မကောင်းဘူးဆိုပြီး နောက်ချန်နေရစ်တာ
အခြေအနေကို ကားနဲ့ကွယ်ပြီး စောင့်
ကြည့်နေတာပေါ့။ နယ်ထိန်းရဲက ဗိုလ်သို
ဆီကို သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ရောက်
လာတယ်။

“ကိုမာန်ဟန် ဒီကောင်က
ဗိုလ်သို ရွာပြန်သွားပြီလို့ ပြောနေတယ်”
အိမ်ရှေ့မှာ စွပ်ကျယ်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ကောင်
လေး။ မနက်ကတင် ပြန်သွားလို့ သူ
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့လိုက်ရတယ် လို့ပြော
နေတယ်”

“ဟား...ဆရာကလည်း အဲဒီ
စွပ်ကျယ်နဲ့ကောင်က ဗိုလ်သိုကိုယ်တိုင်
ပဲလေ”

“ခင်ဗျားဟာ သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ကဲ...
မထူးပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”
မထူးတော့ပြီမို့ ကိုမာန်ဟန်နှင့်
နယ်ထိန်းရဲတို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်သွား
ကြသည်။

သူခိုးဖြစ်သူ ဗိုလ်သို (ခ)
ထွန်းလင်းလည်း ကိုမာန်ဟန်ကို မြင်လိုက်
ရသောအခါ မငြင်းသာတော့။

“ခွေးမသား...ရဲကိုတောင်
မလိမ့်တဲပတ်လုပ်တယ်။ ကိုယ်တိုင်
ဗိုလ်သိုဖြစ်ရဲနဲ့ ဗိုလ်သို ရွာပြန်သွားတာ
သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့လိုက်ပြီလို့ ပေါ်တင်
ကြီး လိမ်ပြောရဲတယ်။ လာ...လိုက်ခဲ့”

ဒေါသထွက်နေသော နယ်ထိန်း
ရဲက ဗိုလ်သိုကို နားရင်းအုပ်အုပ်တော့
ကိုမာန်ဟန်စောင့်ကြည့်မနေတော့။ ဗိုလ်သို
(ခ)ထွန်းလင်းကို အားနာ၍ လည်
ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သေချာသည်ကတော့ နောက်
ပြန် လက်ထိပ်ဖြင့် သူ့ခိုးကို ကားပေါ်တင်
ကာ ဖမ်းခေါ်သွားကြခြင်းပင်။

“အခု ရဲစခန်းမှာ ဒီကောင်ကို

စစ်ချက်ယူနေတယ်။ သေချာပါတယ်။ ဒီ
 ကောင် ဝန်ခံမှာပါ။ အရင်က ကျွန်တော်
 သွားခေါ်ရင် ဖက်လုံတကင်းနဲ့ ဝမ်းသာအား
 ရ လိုက်တတ်တဲ့ကောင်က အခု အမြဲ
 အလိုလို ရှောင်နေတယ်။ နောက်ပြီး
 အရင်က စားရဲနဲ့ နေစရာစရိတ်တောင်
 မရှိတဲ့ကောင်က အခု နောက်ဆုံးပေါ် ဟန်း
 ဖုန်းတွေ ဟန်းချိန်းတွေအပြင် တပည့်
 တပန်း အံ့လိုက်ကြီးနဲ့ နေချင်းညချင်း
 ပြောင်းလဲသွားတာကြည့်ရင် ဒီကောင်
 သူခိုးဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲဘူး။
 သေချာတယ်။”

ကိုမာန်ဟုန်က အားပါးတရ
 ပြောနေသည်။ အံ့၊ သြစရာကောင်း
 လောက်အောင်ပင် မြန်လွန်းနေသည်။

သူခိုးဖမ်း တတ်ကွက်ကို နှစ်ကြောပြန်
 ဖွင့်ပြဖို့ တာစူနေရုံ ရှိနေသေးသည်။
 နယ်ထိန်းရဲနှစ်ယောက်ဆိုင်သို့ ရောက်
 ခဲ့လာသည်။

“ဒေါ်ခင်မမလေးရေ စိတ်အေး
 တော့ဗျာ။ သူခိုးကတော့ ဝန်ခံသွားပါပြီ။
 ရွှေတွေကို ပုသိမ်က သူ့အစ်မဆီမှာ
 သိမ်းထားတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့ငွေတွေနဲ့
 စက်လှေတစ်စီးကို သိန်းသုံးဆယ်နဲ့ဝယ်
 ထားတယ်။ သိန်းတစ်ရာ ဘဏ်စာအုပ်ဆို
 လားတဲ့။ သူပြောတယ်ဗျ။ အခုလောလော
 ဆယ် ရွှေတွေ ပြန်သိမ်းရအောင် သူခိုး
 ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်ကိုလိုက်
 ရမယ်။ ဒီအတွက် လမ်းစရိတ်ကျွန်တော်
 တို့ကိုပေးပါ။”

ဒေါ်ခင်မမလေး တွန့်သွားသည်။
 ပြန်ရမရတော့ မသေချာ။ လောလော
 ဆယ်ဆယ် ထပ်ကုန်ရဦးမည်။ အမှုအခင်း
 ဆိုကိုယ်ဖက်ကမှန်နေလျှင်ပင် ရင်ဆိုင်ရန်
 ဝန်လေးသဖြင့် ရဲစခန်း၊ တရားရုံးကို
 မျက်စောင်းပင် မထိုးမိခဲ့။ ယခုတော့
 ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပြီမို့ ရဲနှင့် ပြည့်သူ
 လက်တွဲကာ တရားဥပဒေ လမ်းပေါ်
 အတူ လျှောက်ခဲ့ရပြီ။ ထားလိုက်ပါ
 တော့။ လောလောဆယ်ဆယ် ဒေါ်ခင်မမ
 လေး အံ့ဆွဲမှ တစ်သိန်းအုပ် ၄ အုပ်ပါသွားခဲ့
 ရပြီ။ ရွှေပြန်ရဖို့ ငွေနှင့်လိုက်ရသည်ကို။

ရှေ့လဆက်ရန်

နင်းမေရီမိုး (ယုဇနပလာတ)

လေးစားစွာဖတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓဉာဏ်ဖြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ။

တန်ခိုးကြီးတရားများ။ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား
 ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္ထီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ။

အဖြစ်အပျက်များ။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ

စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

